Cpt. PETER MASON

Per Ardua Libertas

ASASIN OFICIAL

EDITURA ELIT

Cpt. PETER MASON

ASASIN OFICIAL

EDITURA ELIT

OFFICIAL AsSASsin by Captain Peter Mason 1996

CUVÂNT ÎNAINTE

„Asasin oficial” nu este povestea unei singure persoane, ci a mai multora. Sper că nu am redus sau omis aportul fiecăruia în relatarea episoadelor ce vor urma.

În interesul anonimatului, numele anumitor persoane şi locuri au fost modificate, din motive de securitate.

Despre morţi numai bine, dar mai există şi astăzi anumite persoane care sunt bine plasate în ţările foştilor duşmani şi pe care ar fi în interesul nostru să nu le deranjăm.

Perioadele lungi de inactivitate au necesitat comprimarea timpului, spre fluentizarea lecturii. Un cititor atent va observa o referire la un Jaguar XK120 de la sfârşitul anilor 1940, urmată de o referire la un Jaguar XK150 din anii 1950, o licenţă pe care autorul şi-a permis-o.

În anumite părţi ale acestei cărţi am inserat porţiuni de dialog, menite a face lectura mai accesibilă şi mai plăcută. Aceste dialoguri sunt bazate pe presupunerile mele în legătură cu ce s-ar fi discutat sau cum s-ar fi reacţionat la un moment dat.

Căpitan Peter Mason,
Billings, Montana
4 martie 1998

INTRODUCERE

Sunteţi pe cale de a face cunoştinţă cu unii din cei mai speciali indivizi pe care v-a fost dat să-i cunoaşteţi vreodată. În ultimele luni ale celui de-al doilea Război Mondial, Winston Churchill şi-a dat seama că mulţi din naziştii vinovaţi de crime împotriva umanităţii nu vor ajunge niciodată în faţa instanţelor de judecată.

În consecinţă, au fost înfiinţate mai multe unităţi militare ale căror scop era localizarea şi aducerea în faţa justiţiei a acestor nazişti. Prietenul autorului, Ian Fleming, i-a dat personajului *James Bond* „libertatea de a ucide”. În realitate, lui Peter Mason i s-a ordonat să „aducă în custodia permanentă a Maiestăţii Sale” pe cei pe care trebuia să-i urmărească şi să-i captureze.

Americanii care au făcut parte din Biroul Serviciilor Strategice (OSS) au plecat la o adevărată vânătoare de „creiere” germane, făcând în aşa fel încât doctorilor şi savanţilor care s-au dovedit a fi de folos în cercetările ştiinţifice de după război să li se acorde imunitate.

În **„Asasin oficial”** nu există imunitate. Sfârşitul celui de-al doilea Război Mondial nu a oferit nicio portiţă de scăpare acestor personaje sordide, atâta timp cât s-au aflat sub urmărirea lui Mason, acest patriot care nu le-a dat nici o clipă de răgaz, chiar dacă ele se ascundeau îndărătul „Cortinei de Fier”.

Deşi autorul nu deţine un număr exact, el estimează că numărul celor lichidaţi a depăşit douăzeci şi patru. Aceştia au fost împuşcaţi cu arme fabricate în ţara în care se ascundeau.

Peter Mason a dus mulţi ani la îndeplinire misiuni speciale ale guvernului şi nu a fost pasionat niciodată de munca de birou, dorind întotdeauna să fie în mijlocul evenimentelor. Viaţa lui a depins de nenumărate ori de abilitatea şi de capacitatea lui de a lupta pentru supravieţuire. El nu a fost mânat în nici o situaţie de dorinţa personală de răzbunare sau de răutate. Cei pe care a trebuit să-i urmărească au fost declarate „persoane indezirabile” de guvernul ţării pentru care a lucrat, ceea ce însemna că se poate dispune de viaţa lor.

În orice alt secol sau perioadă istorică, el ar fi fost considerat un erou războinic. Din fericire, el trăieşte în zilele noastre, dar meritul lui nu a fost recunoscut de guvern. Cu câţiva ani în urmă, Peter Mason a scris o carte despre comerţul

clandestin cu arme, care a fost folosită de guvern ca o scuză pentru pensionarea lui.

În 1996, un accident tragic a făcut din Peter Mason ceea ce nu au reuşit să facă zeci de ani gloanţele inamice. În timp ce se lupta să redevină omul care era înainte de accident, Mason s-a hotărât să scrie această carte cu ajutorul însemnărilor făcute de-a lungul anilor.

Peter Mason este un prieten bun, dar poate fi şi un inamic de temut. El are mai multă încredere în animale decât în majoritatea oamenilor şi este în general mai afectat de pierderea unui animal care i-a fost drag decât de toate situaţiile dramatice în care a fost implicat când era trimis în misiuni oficiale.

Odată cu apariţia pe piaţă a cărţii, sunt sigur că guvernul britanic şi-ar fi dorit ca accidentul lui Peter Mason să-i fi fost fatal. Oficialităţile britanice nu-i mai plătesc demult pensia, aşa că Mason nu prea are ce să piardă prin publicarea ei. Noi însă avem multe de câştigat.

Această carte nu va fi o lectură uşoară. Este o adevărată comoară din punct de vedere al informaţiei oferite. Pentru un cititor cu adevărat interesat poate va fi necesară şi o a doua lectură, dar garantez că la sfârşitul acestor pagini veţi constata că în situaţii asemănătoare cu cele descrise aici este nevoie de un om ca Peter Mason. În viitor intenţionăm să publicăm o carte despre armele folosite de Peter Mason în misiunile la care a luat parte.

Dacă se întâmplă să vă spuneţi: „Ar trebui să se facă un film despre asta”, vă răspundem că în viitorul apropiat canalul de televiziune Discovery va prezenta un documentar biografic de o oră, iar o importantă companie de producţii cinematografice de la Hollywood a cumpărat deja drepturile de ecranizare a cărţii **Asasin Oficial**.

Veţi întâlni o persoană cu un caracter remarcabil, care a dat dovadă de patriotism la fiecare misiune care i-a fost încredinţată.

Vă las deci în compania „Asasinului oficial”

Jim Phillips, Dugspur, Va.
1998

PROLOG

IUNIE 1945

Helmut Fokken tremura din toate încheieturile, aşezat pe patul de lemn din celula lui, căci jacheta de camuflaj „Tarnjacke” nu îi ţinea deloc de cald. Zgomotul făcut de schimbarea turei de gardieni, care de obicei anunţa masa de seară, şi scârţâitul zăvorului de la uşă l-au făcut să fie mai atent la ce se întâmpla în jurul lui. Dar în loc să apară gardianul pe care îl cunoştea, în celulă a păşit un soldat tânăr, îmbrăcat într-o uniformă britanică, o jachetă de piele de curier militar care îi acoperea toate însemnele gradului şi o beretă maro cu un Pumnal Înaripat (Winged Dagger) din alamă mătuită.

El a arătat prin semne că Fokken trebuie să părăsească celula şi când prizonierul a ajuns în camera gardienilor şi-a dat seama că acolo mai erau doi soldaţi britanici, îmbrăcaţi la fel ca acela care venise să-l ia din celulă. În camera gardienilor îl aşteptau doi militari, din care unul era ofiţer superior. Acesta s-a întors spre Fokken şi, după ce i-a studiat câteva clipe trăsăturile, şi-a îndreptat privirea spre un dosar „Personalangabe” care era deschis pe biroul din faţa lui. Helmut Fokken şi-a văzut fotografia capsată de o foaie de hârtie purtând ştampila „SD Dienststelle Geheime Sttatspolizei” (Gestapo). În răstimpul în care cei doi ofiţeri de rang inferior i-au pus cătuşele germanului, cel de-al treilea, un sergent, a semnat ordinul de eliberare din custodie, strângând împreună cu dosarul personal al lui Fokken şi permisul lui „SS/SD Ausweis”, şi apoi a răspuns la salutul poliţistului militar (MP) american.

Întorcându-se cu spatele la birou, a făcut un semn celor doi soldaţi care se aflau de o parte şi de alta a lui Fokken şi aceştia l-au imobilizat, trăgându-i canadiana peste umerii puternici şi lăsând să se vadă vesta pe care o avea dedesubt.

— Cred că asta căutăm.

El s-a apropiat de german şi i-a răsucit violent braţul stâng, făcând să se vadă numărul SS şi grupa lui de sânge tatuate în partea de sus a braţului. Înainte de a fi prins, Fokken scosese toate însemnele gradului de pe uniforma lui şi de pe beretă. Locurile de unde acestea fuseseră smulse erau uşor vizibile pentru că erau mai puţin decolorate decât restul uniformei. Plăcuţa de identitate de la gâtul germanului îl desemna ca fiind membru al unui regiment armat „Waffen SS”, iar grupa de sânge înscrisă pe plăcuţă era alta decât cea a lui

Fokken!

Sergentul SS Helmut Fokken, fost membru al unui comando sau unitate antiteroristă cu baza în Alsacia, participase la un număr de operaţiuni reuşite care culminaseră cu prinderea şi executarea pe loc fără proces a doi ghizi Maqui (luptători francezi de gherilă) şi a unui soldat rănit din trupele **SAS** (Special Airforce Service), urmând directiva lui Hitler *„Nacht und Nebel”* (Noapte şi Ceaţă).

Fokken simţea că aroganţa pe care le-o arătase celor doi poliţişti militari americani începea să nu îşi mai aibă rostul în faţa englezului care se uita la el cu o altfel de privire decât americanii, care îi păruseră mai degrabă blânzi. Germanul şi-a dat seama că însăşi viaţa lui ar putea fi în mâinile sergentului britanic. Fokken nu a fost întrebat de ce purta plăcuţa altui soldat, pentru că şi aşa se vedeau urmele dureroase ale încercărilor lui de a îndepărta cu acid de baterie urmele tatuajului.

În ochii căprui ai sergentului şi în linia aspră a gurii nu exista nici cea mai mică urmă de bunăvoinţă. Satisfăcut de propriile descoperiri, nu s-a mai deranjat să spună să i se dea altă jachetă prizonierului şi s-a dat la o parte pentru a-i permite acestuia şi celor doi gardieni care îl însoţeau să iasă din încăpere.

Înainte de a pleca, sergentul britanic a zăbovit o clipă pe treptele de la ieşirea din clădirea de piatră care adăpostea celulele şi a privit în urmă, gândindu-se la sutele de ofiţeri Waffen/SS sau Allgemeine/SS care umpleau închisoarea şi care arătau jalnic. Se obişnuise să-i vadă mergând prin noroi cu bocancii de la care le fuseseră luate şireturile, ţinându-şi cu mâna pantalonii fără curea, deveniţi prea largi. Era o privelişte atât de diferită de cea pe care o văzuse la prima întâlnire cu aceste trupe de elită în Normandia. Pe atunci era un tânăr caporal cu puţină experienţă de luptă în spatele liniilor inamice, iar posibilitatea de a înfrunta divizia a 2-a Panzer SS a Reich-ului îl înspăimânta.

Cei doi englezi au aşteptat cu prizonierul lor la câţiva metri de maşina care odată fusese în dotarea germanilor, pe caroseria căreia se mai distingeau încă însemnele Wehrmacht-ului, în ciuda stratului gros de noroi întărit care o acoperea aproape în întregime. Fokken cunoştea maşina; era o *Tatra* cu motorul în

spate, care ajungea la o viteză de peste 140 de kilometri pe oră, un mijloc de locomoţie perfect pentru drumurile sfârtecate de bombe din Germania de după război, căci nu trebuie să uităm că era anul 1945. Tânărul veteran SS a început să se simtă mai în largul lui şi a dat chiar semne de uşurare la vederea însemnului celui de-al 21-lea corp de armată britanic din Zona Britanică, pentru că cel mai tare se temuse că va fi predat francezilor. Fokken nu ştia însă că toate fişierele Gestapo-ului fuseseră descoperite intacte cu o iarnă în urmă, când francezii cuceriseră Strasbourg-ul.

Totul se afla acolo, scris de mâna lui, până la cel mai mic amănunt: participarea lui la omorârea unui ofiţer SAS şi la transferul a 130 de prizonieri din lagărul de concentrare de la Struthof Natzweiler, inclusiv membri ai trupelor speciale ale Aliaţilor, la Institutul de Anatomie din Strasbourg.

Un caporal a deschis portiera din spate a maşinii şi, fără nici un gest ceremonios, l-a împins pe Fokken înăuntru. Ceilalţi doi membri ai SAS s-au urcat în faţă. Şoferul zgomotoasei *Tatra* l-a salutat pe militarul care era de gardă la poartă, apoi a pornit în viteză spre sud-est. El a preferat zdruncinăturile provocate de drumurile de ţară aglomeraţiei de pe autostrada care era departe de a fi netedă. La început, prizonierul stătea foarte drept şi mândru, dar apoi s-a tras spre marginea banchetei şi a adormit, nederanjat de gardienii lui. Călătoria prin satele şi cătunele germane ocupate de forţele militare americane s-a desfăşurat fără evenimente, în afară de câţiva GI curioşi care se uitau să vadă cine se deplasează cu o maşină cu însemnele acelea ciudate. Fokken s-a trezit când maşina s-a oprit şi a fost invitat să coboare, i s-au scos cătuşele şi i s-a oferit o ţigară. Parcă îşi mai recăpătase puţin din încrederea în sine după drumul care acum îi părea că durase trei ore; nu avea ceas, dar se orienta după poziţia soarelui.

Nici unul din soldaţi nu i-a dat atenţie când s-a îndepărtat puţin să se uşureze. Fokken s-a sprijinit de un copac ciuruit de şrapnele şi îi privea pe cei trei cum vorbesc şi se uită din când în când la el, ca şi cum s-ar aştepta ca el să se grăbească! Când unul din bărbaţi a scos din maşină o cutie cu provizii, Fokken a făcut câţiva paşi înainte, pentru că nu mâncase nimic în ziua aceea şi îi era foame.

— Vrei un sandvici cu carne de vacă, neamţule? Într-un fel,

se aştepta să fie ignorat până la urcarea în maşină, dar a primit recunoscător felia groasă de un centimetru de friptură de vită. Pe când se gândea că trebuie să fie pe undeva în apropierea Zonei Britanice, caporalul i-a atras atenţia ofiţerului superior asupra pistolului camaradului său.

El văzuse patul de aluminiu al pistolului încă de când se afla în închisoare; era un P-08 fabricat în timpul războiului, sau poate chiar un Mauser S/42, ca şi cel pe care îl aruncase el mai demult (bineînţeles după ce îi scosese percutorul pentru a nu mai putea fi folosit). Poate că englezul îl luase să îl dea la schimb francezilor şi nu găsise nici un cumpărător.

Începuse deja să se înnoreze, iar pădurea arăta din ce în ce mai sumbră. Tremurând, germanul şi-a ridicat gulerul pentru a se apăra de vântul care făcea să tremure frunzele copacilor. El a observat o schimbare în starea de spirit a paznicilor lui. Sergentul a pus în tocul de la brâu al Luger-ului un pistol semi-automat Browning P-35 de 9 mm, iar pe primul l-a băgat într-unul din buzunarele din faţă ale pantalonilor săi kaki.

— Confirmi că eşti sergentul SS Helmut Fokken şi că ai activat în unitatea B.D.S Alsace Einsatzcommando, în oraşul Strasbourg şi în împrejurimile lui? l-a întrebat sergentul, cu un aer ostil.

Helmut Fokken, luat prin surprindere, s-a uitat stupefiat la fotografia lui de pe prima pagină a dosarului pe care i-l arătau englezii şi, simţind că nu mai are nici un rost să mintă, a dat neputincios din cap în semn de confirmare.

— Recunoşti această directivă a lui Hitler?

Germanul a repetat gestul, privind chipul aspru al sergentului britanic.

— În capitolul 30, paragraful 45 al Codului de legi militare se spune clar că este acceptat internaţional ca un militar să lucreze în uniformă în spatele liniilor inamice, ceea ce demonstrează că directiva lui Hitler şi punerea ei în aplicare sunt ilegale.

După ce Fokken a citit documentele tipărite în engleză şi în germană, la un semn al sergentului, ceilalţi doi l-au prins de mâini şi l-au pus în genunchi.

Sergentul a scos Luger-ul din buzunarul de la pantaloni destinat hărţii, a tras piedica şi, punând ţeava la baza gâtului lui Fokken, a apăsat pe trăgaci.

Aceasta a fost prima din operaţiunile duse la îndeplinire de Unitatea nr.1 de *Servicii Speciale*, cu ştiinţa dar fără încuviinţarea AG-3-VW, departamentul din Ministerul de Război care se ocupa cu **Detectarea şi punerea sub acuzare a criminalilor de război naziști**.

CAPITOLUL 1

Odată transferat de sub autoritatea Coroanei, dosarul 3-VW-1 mai avea nevoie doar de semnătura maiorului, care trebuia să o aplice lângă ştampila de pe prima pagină a dosarului lui Fokken, o ultimă confirmare oficială că în acest caz se făcuse dreptate în maniera tradiţional militară.

După ce şi-a încălzit mâinile la căldura emanată de singura rezistenţă a reşoului, maiorul a privit îndelung fotografia de pe coperta unu a livretului *„SS MANNS SOLDBUCH";* era o imagine excelentă a lui Helmut Fokken în uniforma militară, purtând însemnele gradului de SS/SD *Unterscharführer*; expresia lui era complet lipsită de ură. Prima pagină conţinea rangul lui militar, numele, grupa de sânge (0), numărul de la masca de gaz (2), numărul lui de identificare şi o adnotare *„Zweitschrift"* care indica înlocuirea documentului original. Pe a doua pagină erau scrise diverse informaţii validate de adjutantul *„EINSATZCOMMANDO BDS ALSACE"*; paginile următoare conţineau numele unităţilor al căror membru fusese Fokken, rănile suferite, precum şi o listă impresionantă de decoraţii primite pentru curajul de care dăduse dovadă în luptele din Bulgaria, Rusia, Italia şi Franţa.

Maiorul s-a întors la prima pagină şi a zâmbit la vederea liniei diagonale deasupra căreia era scris de mână *„Gefallen für Grossdeutschland 23-4-45"*, sau *„Mort la Datorie pentru Germania cea Mare"*, evident o inscripţie falsă scrisă chiar de Fokken, înainte de a-şi schimba identitatea cu un camarad căzut pe câmpul de luptă.

Maiorul s-a gândit la represaliile grave ce ar fi putut să apară în cazul în care acţiunile comandoului „Ghost Asasination Team" ar fi făcute publice. În calitate de ofiţer de spionaj al SAS, el propusese să se facă o investigaţie în ceea ce priveşte dispariţiile inexplicabile ale unor membri din regimentului său şi

unor agente S.O.E., dispariţii care nu păreau să deranjeze pe nimeni din cei suspuşi.

Astfel, în timp ce mulţi alţi membri ai SAS se întorceau la baza de la Wivenhoe, lângă Clochester, pentru a se regrupa, el şi alţi ofiţeri au obţinut permisiunea de a forma o *„echipă de vânătoare”*, ale cărei operaţiuni urma să fie cunoscute numai de persoanele direct implicate. Exista riscul ca un soldat aflat în posesia acestor informaţii să fie capturat de germani; în acest caz prizonierii trupelor aliate care se mai aflau încă în lagărele de concentrare naziste ar fi fost lichidaţi cu siguranţă.

Curând după înfiinţarea unităţii de vânătoare, directivele primite de la SHAEF, care îşi mutase cartierul general la Paris, evidenţiau faptul că numai criminalii de război cei mai importanţi vor fi trimişi în judecată la tribunalele de la Nürnberg.

Aparenta indiferenţă oficială s-a disipat într-o zi când prima echipă de trei oameni a venit cu ordine sigilate, marcate TOP SECRET şi STRICT CONFIDENŢIAL.

Ca şi echipele de investigare ale maiorului, aceşti oameni şi echipele care au urmat după ei au primit fonduri timp de doi ani în cazul grupului lui şi până în anii ’50 în cazul unităţilor *„Seek and Strike”* (Caută şi Loveşte). Aceste fonduri proveneau dintr-o sumă special alocată la început de către Biroul Crimelor de Război şi mai târziu dintr-o rezervă secretă a Ministerului de Război. Tusea politicoasă a funcţionarului care aştepta la uşă l-a făcut să semneze rapid dosarul cu numărul 3 VW-1.

Aflat mai în apropiere de linia frontului, maiorul A.J. Smithers din regimentul Buffs, acum responsabil cu *„CROWCASS”*, a dat din cap a aprobare către tânărul sergent care îi ceruse permisiunea să răsfoiască dosarele criminalilor de război. Dosarele a mii de SS-işti se aflau aici în Belgia, la Vilvorde şi fuseseră puse la dispoziţia Unităţii de Investigaţie de Teren, făcând parte din Grupul de Investigare a Crimelor de Război din Nord-vestul Europei.

Odată ce dosarul selectat pentru rezolvare era găsit, era fotocopiat sau, dacă era posibil, se semna pentru el un ordin de transfer la Bad Oeynhousen, pe atunci baza din Europa a Serviciului Secret Britanic. De acolo era trimis spre orăşelul Wildbad din sud-vestul Germaniei, unde era încartiruită prima echipă *„Seek and Strike”*.

Pe măsură ce diverse persoane erau repatriate şi părăseau spitalele de campanie din părţile recent eliberate ale Europei, lumea afla tot mai mult despre atrocităţile comise de nazişti iar Unităţile de Investigare puteau fi informate cu exactitate asupra felului în care fuseseră trataţi prizonierii militari din Forţele Aliate şi cei civili din O.S.S. şi S.O.E. Toţi aceştia constituiau prioritate de gradul zero pentru S.S.U. (*Seek and Strike Unit*), dar şi pentru unităţile de căutare americane, franceze şi ruseşti.

Uneori, metodele folosite în acţiunile de eliberare a prizonierilor nu au fost tocmai ortodoxe şi de aceea militarii care au încălcat dispoziţiile superiorilor au fost sancţionaţi drastic. Răpirile şi procedurile neconvenţionale erau la ordinea zilei şi constituiau un *modus operandi* al echipelor de cercetare cu baza la Gaggenau, conduse de maiorul Bill Barkworth. El însuşi fusese criticat pentru sloganul „Scopul scuză mijloacele”, care era aplicat în mai toate operaţiunile. Maiorul, ca şi mulţi alţi membri ai echipelor sale, era un produs al filosofiei militare *joie de vivre* când era vorba de a duce o acţiune la îndeplinire!

În timp ce echipele lui Barkworth făceau investigaţii în teritoriile ocupate de Aliaţi, ele urmăreau anumite piste şi strângeau informaţii care le puteau fi de folos la prinderea criminalilor de război. În general, arestarea acestora se făcea imediat după miezul nopţii, când se presupunea că „prada”, care trăia la adăpostul unei false identităţi, era mai puţin atentă decât în timpul zilei. Modul obişnuit de operare era ca un membru al echipei să rămână în maşina cu farurile stinse. El trebuia să stea cu ochii în patru, în eventualitatea în care criminalul ar fi reuşit să fugă; atunci el aprindea reflectorul fixat pe maşină şi ceilalţi puteau să îl vadă pe fugar şi să îl urmărească. Un alt membru al echipei mergea la uşa din faţă cu mandatul de arestare, iar al treilea stătea de pază la uşa din dos.

Celelalte echipe, inclusiv *12 Force*, acţionau în mod similar. Această unitate era compusă din foşti membri ai SOE (Direcţia de operaţiuni speciale) şi ai Comandoului 10; majoritatea erau germani sau austrieci de origine evreiască. Toţi întâlneau aceeaşi problemă: mulţi din foştii membri ai Abwehr, ca şi agenţii SS/SD erau angajaţi de Puterile Aliate ca ofiţeri de contraspionaj. Ei înşişi făceau anumite anchete, bineînţeles de altă natură decât echipele de comando britanice. În multe

cazuri, un mare mahăr ca de exemplu Klaus Barbie, era solicitat de una din marile puteri pentru diverse servicii şi devenea astfel „intangibil”.

Pe măsură ce grozăviile comise de criminalii de război erau făcute publice, devenea din ce în ce mai clar că mulţi dintre ei nu vor ajunge niciodată în faţa tribunalelor şi vor fi judecaţi *în absentia*. Guvernul britanic şi-a dat seama de acest lucru cu mult timp înainte de terminarea războiului şi Winston Churchill a numit o comisie al cărei scop era pregătirea planurilor pentru acţiunile viitoare de prindere a criminalilor de război.

Din păcate, la primele alegeri după sfârşitul războiului, Partidul Laburist a venit la putere şi prim-ministrul desemnat de acesta, Clement Attlee, nu a dorit să aibă nimic de-a face cu stratagema lui Churchill. El era preocupat de reconstrucţia economiei nu numai în Marea Britanie, ci şi în majoritatea ţărilor europene. Comisia a fost desfiinţată, iar membrii ei s-au reîntors la vechile lor îndeletniciri.

Dacă nu ar fi existat persoane precum căpitanul (conte) Yurka Galiţîn din ramura SHAEF care se ocupa cu politica militară, Vera Atkins de la S.O.E., maiorul E.W. (Bill) Barkworth de la unitatea 2 SAS şi bineînţeles maiorul X de la Unitatea de spionaj de teren, care au luptat împotriva pasivităţii şi dorinţei guvernelor Aliate de a împiedica justiţia, probabil că această carte nu ar fi fost scrisă. Pentru că nu s-ar fi înfiinţat numeroasele echipe de investigaţii care şi-au luat munca în serios, şi nici echipa Asasini Oficiali care au dat criminalilor pedeapsa finală în locul guvernelor, până şi în cele mai îndepărtate colţuri ale Europei.

Această carte va încerca să spună povestea uneia din echipele *Seek and Strike*, ataşată Sectorului de spionaj din regimentul 2 SAS care, făcând parte din Armata de Ocupare, nu era staţionată în Zona Britanică, ci în Zona Franceză, în oraşul Gaggenau. Cartierul General era stabilit la Vila Degler, proprietatea unui vestit berar din regiune. Casa era cum nu se poate mai potrivită pentru reţinerea prizonierilor, pentru că pivniţele imense folosite la fabricarea berii fuseseră transformate în adevărate corpuri de închisoare, cu celule separate. Foarte puţini din „deţinuţi” încercau să evadeze, fiindcă erau trataţi foarte bine şi aveau voie să facă ce voiau

(bineînţeles, în interiorul clădirii). Tratamentul care li se aplica acestor informatori era incomparabil mai bun decât cel aplicat în general de Aliaţi în lagărele de de-nazificare, aşa că prizonierii îşi dădeau seama că nu ar fi putut începăpea decât pe mâini mult mai rele! Singura zonă a casei în care nu aveau acces era cea unde se afla puternicul radiotransmiţător, instalat în scopul comunicării directe între echipa *Seek and Strike* şi Brigada de Semnale din Anglia, denumită *Fantomele*.

La câţiva kilometri mai spre est, în orăşelul Wildbad, se afla baza de plecare a primei echipe Baker, formată din trei oameni. Acest târg de provincie fusese ales pe motiv că era situat la distanţă aproximativ egală de toate marile oraşe ale Europei Centrale şi echipa putea să plece în orice moment spre orice destinaţie. Cantonarea într-o casă mare şi veche s-a dovedit a fi alegerea ideală, căci aceasta era înconjurată de ziduri înalte de piatră şi casa era la adăpost de orice priviri indiscrete. Grajdul şi garajul erau corpuri separate. Proprietarii, un cuplu de vârsta a treia, îşi pierduseră unicul fiu pe frontul rusesc şi în afară de ei nu mai locuia nimeni acolo. Cei doi nu au cerut pentru uzul personal decât câteva camere la parter, care fuseseră destinate iniţial servitorilor. Casa, cu lemnărie în exterior, data din secolul XVIII şi avea turnuleţe ascuţite ce păreau să străpungă cerul. Şemineurile fuseseră demult dezafectate, iar hornurile înalte nu mai foloseau decât ca adăpost pentru o familie zgomotoasă de ciori. Grădina, superbă odinioară, cu statui de piatră şi alei pavate, devenise loc de joacă pentru o vulpoaică şi puii ei.

Pentru că nu exista suficient combustibil pentru a încălzi toate corpurile, militarii dormeau în camerele încălzite din casă şi îşi stabiliseră birourile deasupra grajdurilor, preferând să le fie cald noaptea şi frig ziua.

Ei sosiseră cu un mic convoi de automobile. În ziua venirii lor, un ofiţer a coborât dintr-un *Dodge* pentru a prezenta proprietarilor documentele de rechiziţionare în timp ce trei soldaţi R.E.M.E. se chinuiau să transporte dintr-un *Comer* în casă un uriaş generator de curent electric cu motor *Jeep*; celelalte maşini din care coborâseră deja militarii erau un *Humber 4X4 saloon*, un *Jeep* supraîncărcat şi o *Tatra* germană. Şoferii acestor trei maşini purtau beretele roşii cu însemnele SAS. Ofiţerul s-a prezentat proprietarilor, apoi s-a răsucit regulamentar pe călcâie

şi s-a îndreptat spre maşina care-l aştepta cu motorul pornit.

Cei şase care au rămas au sprijinit generatorul de un perete de cărămidă al grajdului, au făcut o gaură în el spre bucătărie şi acolo au instalat un panou electric, de la care au tras fire în diferite părţi ale casei, inclusiv în camerele proprietarilor.

Imediat ce şi-au terminat treaba, cei trei soldaţi R.E.M.E. şi-au împachetat sculele şi au plecat, lăsându-i pe cei din echipa Baker să se instaleze confortabil în noua lor „locuinţă”.

Humber-ul *4X4* şi *Jeep*-ul acum descărcat au fost parcate la intrarea în garaj, iar *Tatra* a fost băgată într-unul din compartimentele dinăuntrul garajului. Fabricată în Cehoslovacia, această maşină era cea mai potrivită pentru misiunile vânătorilor de nazişti. Interiorul imens putea să găzduiască lejer şase oameni, iar motorul cu răcire cu aer şi suspensiile independente permiteau o viteză de peste 140 de kilometri pe oră. În afară de spaţiul generos destinat bagajelor, sub bancheta din spate mai exista şi un compartiment cilindric secret, – dar despre asta vom vorbi mai târziu.

Uniformele purtate de echipa Baker în timpul serviciului erau cele standard: uniformă kaki, berete, bocanci înalţi, cu talpă de cauciuc şi şireturi. Armele din dotare erau pistoalele automate Colt 45. Pentru că toţi trei erau NCO, trebuiau să poarte cravată chiar şi la cămaşa cu mânecă scurtă. Atmosfera, deşi relaxată, era una tipic militară, neexistând nici o situaţie în care să nu se respecte protocolul. La început au întâlnit unele probleme organizatorice legate de combustibil, raţii şi sprijinul administrativ acordat de autorităţile locale, dar acestea au fost rezolvate curând printr-o înţelegere cu un detaşament francez SAS, ai cărui membri au încetat să mai comenteze şi şi-au ţinut gura în privinţa plecărilor şi venirilor repetate al englezilor. Când era vorba de o misiune, fie de transport al unui prizonier sau de lichidare a unui criminal de război, echipa Baker se folosea de un echipament de patrulare mai greu de recunoscut. În ultimul caz prezentat, toate însemnele identificabile erau acoperite sau date jos de pe uniforme.

Automobilul folosit era ales în funcţie de durata călătoriei şi de destinaţia finală. Pentru călătoriile pe distanţă mică era folosit *Jeep*-ul, deoarece era maşina cu care circulau mai toţi membrii Forţelor Aliate şi nu atrăgea atenţia. De asemenea,

tracţiunea dublă permitea deplasări pe teren accidentat şi crearea unor diversiuni pe care maşinile militare obişnuite şi camioanele nu le puteau urmări sau intercepta. Călătoriile mai lungi erau făcute în *Humber*-ul care era inscripţionat cu orice semn divizionar era considerat necesar sau în *Tatra* marcată cu însemnele britanice sau cele ale unei Puteri Aliate. O deplasare în altă zonă decât cea britanică sau franceză necesita ordine de drum foarte bine puse la punct şi o ţinută impecabilă (fără pantaloni de catifea raiată sau fulare de lână!)

Echipa Baker era compusă din sergentul Peter Mason, şi doi NCO, caporalii Taffy Evans şi Josep Garlinski. Cel mai înalt în grad era cu opt ani mai mic decât Evans şi cu doisprezece ani mai mic decât Garlinski! Sergentul Mason primise două promovări la un interval foarte mic una după cealaltă; dacă războiul ar fi continuat, ar fi fost cu siguranţă propus pentru Şcoala de Ofiţeri. Taffy Evans fusese implicat în comerţul ilegal cât stătuse la Paris cu SHAEF; asta nu ar fi fost chiar atât de grav dacă „marfa” nu ar fi fost proprietate a statului! Pentru că fusese rănit cu puţin timp în urmă, el trebuia să fie demobilizat peste puţină vreme, dar a trebuit să se ofere voluntar în programul *Seek and Strike* ca să scape de *'mititica'*. A fost degradat de la sergent la caporal, singura modalitate prin care putea să îşi păstreze un dosar militar curat (pe hârtie, bineînţeles!)

Josep Garlinski încărunţise prematur şi stătea tot timpul aplecat de spate. El fusese membru al *Trupei X* din Comandoul nr.10, care fusese desfiinţată. Era poliglot şi cunoştea la perfecţie cinci limbi străine, scris şi vorbit, limba lui maternă fiind poloneza. Garlinski era solicitat ori de câte ori era nevoie de întocmirea unui ordin de drum necesar în altă zonă decât cea britanică sau franceză.

O bună parte din timpul membrilor echipei era ocupat la început de studierea Ausweis-Dokumente, în special a celor **SS-Dienstalterliste**, care ofereau o cantitate impresionantă de informaţii revizuite anual despre fiecare ofiţer SS în viaţă; de citirea **Gesundheitsbuch** (carnet de sănătate), care cuprindea treizeci de pagini de date medicale, de la detalii de înrolare, grupă de sânge, potrivire pentru un anumit tip de acţiune, greutate, vaccine făcute, până la boli ereditare, tratamente stomatologice şi probleme de vedere. Carnetul de sănătate

cuprindea chiar şi numele copiilor ofiţerului respectiv.

Alt document care trebuia studiat era carnetul de conducere, sau **SS-Führerschein**, care conţinea patru pagini de informaţii privitoare la promovările care îi fuseseră acordate, campaniile la care luase parte precum şi tipurile de autovehicule pe care avea voie să le conducă.

Alte documente mai puţin importante erau recompensele militare **SS-Totenkopfring**, **Besitzzeugnis**, certificatele de autentificare a Crucii de Fier clasa I sau a II-a, cutiile şi grămezile de dosare şi fişiere care puteau conţine informaţii relevante pentru investigaţia în curs.

Pereţii biroului principal au fost acoperiţi în scurt timp cu fotografii şi diverse probe, pe lângă mormanele de dosare care creşteau pe zi ce trece. Membrii echipei trebuia să se familiarizeze cu fiecare detaliu al vieţii celui urmărit: aspectul fizic, ocupaţia de dinainte de serviciul militar, localizarea familiei, hărţile unor posibile ascunzători şi identităţile false sub care ar putea să trăiască. Militarii nu aveau dreptul de a acţiona cu de la sine putere, ci trebuiau să aştepte hotărârea Consiliului Judecătoresc, care, înainte de a lua o decizie, cântărea cu grijă fiecare plan de acţiune propus de echipă, tratându-l ca pe un exerciţiu. Nu era exprimată nici o părere cu privire la posibila vină sau la pedeapsa ce urma să fie aplicată suspectului. În multe cazuri, se pierdea timp preţios cu aceste deliberări, ajungându-se ca o echipă să fie trimisă să lichideze un criminal care era deja mort.

Membrii echipei călătoreau foarte puţin în afara misiunilor şi evitau în general contactul cu alţi oameni. La început, nici nu au stat de vorbă cu localnicii.

Huruitul motorului motocicletei *Vincent* anunţa sosirea mult aşteptatului curier militar; erau încă primele ore ale dimineţii, dar la auzul zgomotului făcut de motocicletă, toţi cei trei membri ai echipei au sărit în picioare, şi-au tras repede pantalonii şi s-au încălţat, coborând în fugă scările ce duceau spre grajd, pentru a-l întâmpina pe curier la uşa din dos.

— Caporale, o ceaşcă de ceai mi-ar prinde tare bine! a spus tânărul soldat, scoţând din buzunarul de la piept al impermeabilului un pachet sigilat. Clinchetul linguriţei în ceaşcă l-a făcut să se mai învioreze un pic şi să prindă curaj pentru drumul pe care trebuia să-l facă înapoi, în frigul pătrunzător al

dimineţii. Voia să zăbovească puţin aici, să mănânce un sandvici şi să piardă ceva timp, ca să ajungă la Gaggenau chiar înainte de micul dejun.

Luând pachetul din mâinile curierului şi dând din cap a confirmare, Taffy a privit câteva clipe satisfăcut plicul pe care îl scosese din pachet şi care era marcat **„MOST SECRET”**. Taffy a păşit apoi spre biroul sergentului cu atâta demnitate cât îi permiteau bocancii desfăcuţi la şireturi şi, cu un zâmbet care-i dezvelea toţi dinţii, a răspuns la privirea întrebătoare a acestuia:

— Se pare că avem ordinele de plecare, sergent!

Sergentul a rupt sigiliul cu unghia de la degetul mare şi a scos din el un set de documente germane fotocopiate, la care era adăugată o foaie cu menţiunea **„ORDIN DE LICHIDARE”**, cu numele, numărul de identitate, gradul, unitatea şi descrierea fizică a celui urmărit. Nu mai rămânea nici un dubiu în ceea ce priveşte obiectivul următoarei lor operaţiuni. Figura din poză nu era una tipică de ofiţer SS arogant; ea înfăţişa un tânăr cu trăsături nordice, dar lipsite de asprime. Datele din dosar au confirmat că avea şaisprezece ani. Tânărul activase în *HITLERJUGEND* şi în brigada *WEREWOLF*.

Otto Ortgies fusese unul din primii membri ai grupului *Pruetz* (numit după fondatorul lui, Hans Pruetzman) care s-a oferit voluntar într-o misiune specială a organizaţiei *„Unternehmen WEREWOLF*”, al cărei căpitan era Otto Skorzeny. Ortgies, cu pregătirea lui în cadrul *Hitlerjugend* şi cu ura pe care o simţea faţă de tot ce nu era arian, a devenit curând un elev model la *Schloss Hulchrate*, tabăra de pregătire a organizaţiei, aflată într-un sătuc de lângă oraşul cu acelaşi nume.

Dosarul lui dovedea fără nici o urmă de îndoială că era un ucigaş cu sânge rece; el capturase şi omorâse un membru al **SAS** când nu împlinise încă cincisprezece ani!

Cei trei membri ai comandoului au început imediat pregătirile de plecare spre locul unde era ţinut Ortgies, situat în Zona Americană, undeva lângă München. Polonezul, caporalul Josep Galinski, trebuia să se ocupe de verificarea tehnică a maşinii şi să o conducă. El nu mai activase de câteva săptămâni bune şi era nerăbdător să se afle din nou în miezul acţiunii. El aparţinea unei familii foarte bune şi înainte ca Polonia să fie ocupată de trupele ruseşti fusese profesor universitar. Când a văzut că ţara lui o ia pe drumul comunismului şi-a dat seama că

nu mai are ce să caute acolo. Felul în care fusese tratat de ruşi şi lunga perioadă de detenţie într-un lagăr politic până în momentul în care Stalin rupsese „prietenia” cu Hitler îl făcuseră să-i urască pe ruşi cu o încrâncenare cu care nu-i ura decât pe nazişti.

Sarcina selectării modalităţii indetectabile de lichidare a lui Ortgies a căzut în seama lui Taffy; după ce a recitit ordinele s-a îndreptat spre camera blindată care servea drept depozit de arme şi a deschis uşa grea de metal, examinând cu atenţie cele peste douăzeci şi cinci de pistoale care se aflau înăuntru. Toate erau arme marcate *„Axis”* şi variau de la pistoalele ceheşti semiautomate de calibrul 7.65 mm cu amortizor, la voluminosul pistol norvegian de 11.25 mm, copie după modelul militar standard al *Colt*-ului 45 ACP. Pentru că urma să fie o acţiune corp la corp, el a ales un P-38, pistolul masiv creat de Walther pentru a înlocui venerabilul P-08 atât de iubit de germani.

Apoi Taffy s-a aşezat la birou şi a scris numărul şi seria pistolului într-un spaţiu special destinat pe fişa cu ordinele primite şi şi-a pus o pereche de mănuşi de bumbac moale, începând să dezasambleze arma. A curăţat-o cu o bucată de muselină şi i-a uns cu grijă mecanismul; după ce a terminat această acţiune delicată a reasamblal părţile pistolului şi i-a pus un încărcător de fabricaţie germană, un model GECO de la începutul războiului, cu gloanţe de fier extrudat sinterizat. Mulţumit de rezultatul obţinut, Taffy a pus pistolul în tocul de piele, alături de ordinele TOP SECRET aflate pe masa de lucru din biroul cel mare.

— Gata, sergent. Putem să începem.

Îl mai văzusem şi alte dăţi pe Taffy îndeplinind această rutină cu sobrietatea pe care o considera necesară în funcţie de ocazie. Era normal să se poarte aşa, pentru că o operaţiune de lichidare era o sarcină grea şi pentru un „dur” ca Taffy. Ştiam că nu îi place să facă aşa ceva, fiindcă la urma urmei era soldat, nu ucigaş plătit. E cu totul altceva să omori nemţi când eşti pe front şi mi-am dat seama că şovăia.

— Mulţam, Taff, o să-l închid în birou până plecăm.

Jones, un soldat îndesat, cam la vreo treizeci de ani, era un fost membru al Gărzii Galeze şi făcea totul ca la carte, fără nici cea mai mică abatere. În calitate de instructor de lupte corp la corp era iubit şi în acelaşi timp temut de cei aflaţi sub comanda

sa. Se spunea că odată, în barul lui Tommy Farr din Brighton, bătuse măr nici mai mult nici mai puţin de cinci soldaţi canadieni din unitatea 22, puşi pe harţă. Pe primul l-a doborât cu o lovitură în bărbie, următorilor doi le-a aplicat câte un lat de palmă la baza gâtului, al patrulea a primit un cap în gură şi al cincilea a fost trimis la pământ cu o lovitură de bocanc bine plasată şi deosebit de dureroasă.

Jones era de asemenea expert în arme de foc şi a dovedit-o cum nu se putea mai bine când se afla cu unitatea lui în Insula Walcheren. Ei ocupau nişte tranşee pline de apă care reprezentau un post de observaţie menit a supraveghea ţinutul inundat. Ţânţarii făceau viaţa insuportabilă, iar oamenii trăiau din raţii de campanie care erau preparate sub nivelul pământului. Din cauza condiţiilor mizerabile, spiritele se încingeau adesea şi nici Taffy nu dădea dovadă de prea mult calm.

La distanţă de vreun kilometru se afla cel mai apropiat avanpost german. Unul din ofiţerii de acolo îl călca pe nervi pe Taffy în fiecare dimineaţă, când neamţul îşi scotea oamenii la înviorare. Taffy îl auzea cum numără cadenţa, în timp ce soldaţii făceau flotări pe pământul pietruit din faţa fortificaţiei, şi după aceea se îndreptau în şir indian spre popotă. Ceva îl irita foarte tare pe caporalul Jones, aşa că s-a decis să termine rapid cu zgomotele de dimineaţă, calculând că va putea să-l elimine din peisaj pe sublocotenentul neamţ cu ajutorul dispozitivului de ochire *Zeiss*, pe care îl găsiseră într-un amplasament german de artilerie părăsit. Împrumutând o puşcă cu lunetă 4-MKII, dotată cu un telescop MK-32 şi calculând că glonţul va cădea cam la doi metri de ţinta găsită de dispozitivul de ghidare, Taffy a ajuns la concluzia că modalitatea ideală de a-l nimeri pe neamţ ar fi să ochească pe la jumătatea stâlpului din faţa unităţii.

În dimineaţa stabilită, în jurul lui Jones se adunaseră o grămadă de militari dornici să asiste la demonstraţia de precizie pe care urma să o dea caporalul.

— Dacă durata de zbor a glonţului este de o secundă şi jumătate, o să am timp suficient să apăs pe trăgaci şi după aceea să mă uit prin telescop ca să urmăresc sosirea glonţului meu la destinaţia propusă! a anunţat el sentenţios, cu un puternic accent galez. Cu gesturi minuţioase, Taffy şi-a aranjat patul puştii pe umărul stâng şi s-a aşezat culcat în poziţia de

tragere, aşteptându-şi victima. Toate binoclurile disponibile din unitate erau aţintite asupra avanpostului german şi soldaţii puneau pariuri pe abilitatea de ţintaş a lui Taffy.

Zgomotul difuzoarelor a acoperit prima împuşcătură, chiar în momentul în care ofiţerul german a ieşit din clădire. Taffy nu l-a nimerit.

La a doua încercare s-a auzit un murmur din partea „spectatorilor" englezi. După ce a ieşit din clădire, sublocotenentul s-a aşezat pe vine la baza stâlpului din faţa unităţii. A trecut o grămadă de timp până ce ei şi-au dat seama că nu se va mai ridica niciodată de acolo. Singurul regret al lui Taffy a fost că nemţii au părăsit amplasamentul chiar în după-amiaza aceea şi trupa lui a trebuit să-i urmărească ocolind „locul faptei".

— N-am apucat şi eu să-mi iau un suvenir. Pun pariu că nemţălău' avea un Walther PPK de toată frumuseţea! mi-a spus Taffy mai târziu, când mi-a povestit despre memorabila lui împuşcătură „la o mie de metri".

Zgomotul făcut de Taffy când a ieşit din cameră să facă un ceai m-a trezit din amintiri şi, cu un zâmbet provocat de revista de benzi desenate care ieşea din buzunarul de la spate al pantalonilor camaradului meu, m-am apucat să studiez dosarul lui Ortgies.

Îl alesesem din întâmplare din arhivele britanice o dată cu alte doisprezece, la ultima călătorie pe care o făcusem în Belgia. Mi-am scos monoclul din buzunarul de la cămaşă şi l-am şters cu grijă. (La o vizită medicală recentă, doctorul a observat că am o problemă la ochiul stâng şi mi-a prescris ochelari, ceea ce nu prea corespundea în mintea mea cu imaginea unui membru al unei echipe de comando, aşa că mi-am comandat un monoclu pentru că speram să mă facă să par mai în vârstă şi mai sobru; în fond, dacă mergea la „Sfântul", de ce nu ar fi mers şi la mine?)

Citeam dosarul Ortgies pentru a nu ştiu câta oară. Otto Ortgies avea un dosar pe cinste; el fusese decorat de însuşi Hitler pentru curajul de care dăduse dovadă, în special în bătălia pentru Bulge, în care a luptat împotriva americanilor. Incidentul nefericit cu patrula de înaintare SOE/SAS s-a produs la întoarcerea lui de la Berghof. Patrula, paraşutată pentru a sprijini Rezistenţa austriacă, a dat nas în nas cu o formaţie

germană antipartizani încă dinainte de a se dezmetici. În schimbul de focuri care a urmat au fost uciși doi militari, iar ceilalți au fost grav răniți. Aceștia din urmă au fost legați cu sârme de niște copaci și unul din ei a murit din cauza hemoragiei cauzată de rănile netratate. Celălalt a fost torturat cu un sadism inimaginabil în timpul anchetei, dar nu a dezvăluit și nici nu a dat indicii asupra scopului misiunii lor, acela de a se întâlni cu gruparea *Drop-Zone* și cu partizanii *Freedom Fighters* (Luptătorii pentru eliberare).

În scurt timp a apărut o mașină *Porsche* din care au coborât, colonelul Seible și patru membri recent decorați ai grupării *Werewolves*, printre care se număra și o fată, tipică pentru BDM (Liga fetelor germane). Aceasta a primit „botezul sângelui" când a asistat la uciderea cu cruzime a britanicului de către Ortgies. Câteva săptămâni mai târziu, cei patru de mai sus au fost capturați în sectorul american. Asupra lui Ortgies s-a găsit ceasul de mână al membrului SAS ucis, precum și o listă cu numele a zece primari din orașele germane ocupate de Forțele Aliate, care urma să fie lichidați. În căptușelile hainelor celor patru tineri ucigași s-a găsit o mare cantitate de bani folosiți în zonele ocupate de Aliați și câteva pachețele cu arsenic. Acesta a fost primul indiciu sesizat de anchetatori în legătură cu prezența membrilor *Werewolves* în zonele de conflict.

Dând foile la o parte, i-am mulțumit lui Taffy pentru ceașca fierbinte de ceai de campanie pe care mi-o adusese (lapte condensat cu zahăr, apă și frunze uscate de ceai), făcut așa cum îmi place mie, cu mult lapte. Alături, pe o farfurioară, adusese două felii de pâine cu gem. Mi-a dat înapoi cuțitul „Fallschirmjäger" cu lamă inoxidabilă, pe care îl împrumuta de la mine din când în când, fiindcă îi plăcea mai mult decât cuțitul „ieftin și prost" din dotarea fiecărui soldat din armata britanică. Vederea cuțitului m-a făcut să-mi aduc aminte de o altă întâmplare, petrecută pe vremea când abia ne cunoșteam, undeva la sud de München.

Noi formam o patrulă de descoperire a ofițerilor germani de spionaj, ascunși în ceea ce se chema „reduta alpină a lui Hitler"; de fapt, scotoceam fiecare căpiță de fân și fiecare colibă din niște sate uitate de Dumnezeu și asta ne făcea foarte nervoși. Așteptam în fiecare clipă să fim seceraţi de o rafală de

mitralieră, venită de cine ştie unde. Goebbels spusese că exista o armată de mii de membri fanatici ai SS, ascunşi undeva în zona dintre Berghof, Innsbruck şi Berchtesgaden.

Serviciul de spionaj al Armatei 21 avea nevoie de „informaţii de la faţa locului" şi atunci a intrat în peisaj Unitatea 1 de *Servicii Speciale*, destinată a se infiltra în zona vizată. La vremea aceea eram proaspăt sergent şi speram că o misiune încununată de succes îmi va aduce o promovare, aşa că m-am oferit să conduc *Jeep*-ul patrulei formate din trei oameni. Maşina înainta cu mare precauţie pe drumul montan şerpuitor dintr-o trecătoare a Alpilor stâncoşi, locul unde se credea că se ascund cei din *„Reduta Naţională"*. La un moment dat am ajuns într-o zonă descoperită şi a trebuit să ne mişcăm foarte încet, de teamă să nu fim văzuţi de la mare distanţă. Am răsuflat cu toţii uşuraţi când am intrat într-o porţiune de ceaţă, care acoperea o pădure foarte deasă la capătul căreia se afla un platou montan. Pentru că începea să se întunece, am decis să ne oprim şi să înnoptăm acolo. Exact în momentul acela ne-am trezit faţă în faţă cu o trupă paramilitară germană, care se deplasa pe jos.

Încărcându-şi armele şi pregătindu-se să termine rapid cu intruşii, oamenii mei mă priveau întrebători, aşteptând să dau ordinul de tragere. Din fericire, nu am dat acest ordin pentru că am observat la timp că purtau armele cu ţeava în jos, semn că urmau să se predea Trupelor Aliate. Mai târziu s-a dovedit că şi ei căutau Fortăreaţa şi veniseră din sudul Italiei. La început nu erau decât opt, dar pe drum se mai adunaseră membrii ai forţelor paramilitare, ai *Waffen SS* şi soldaţi *Wehrmacht*. Până la urmă se strânseseră douăzeci şi cinci. Pe drum s-au luptat cu partizanii şi cu unităţi ale aliaţilor fasciştilor, de la care furaseră sau capturaseră câteva camioane.

La Bolzano, au şutit încă nişte camioane de la divizia alpină de elită nr.111 şi, considerând că sunt bine dotaţi, şi-au început călătoria prin Alpii Italieni. Încrederea pe care o avuseseră în vehiculele militare aparent bine întreţinute s-a spulberat de îndată ce au intrat pe teritoriul austriac, cu vreo trei zile în urmă, când maşinile au început să se strice una după alta. Până la urmă nu rămăseseră decât cu un camion *Fiat*, care „a murit" şi el la intrarea în trecătoarea din Alpi pe care noi tocmai o depăşiserăm. Nemaiavând altceva de făcut, nemţii şi-au luat echipamentul şi proviziile la spinare, iar lăzile cu muniţie

le-au transportat cu ajutorul unor roabe, gândindu-se că vor putea parcurge ultima bucată a drumului pe jos.

Cele două grupuri, noi în *Jeep* şi ei pe jos, se uitau cu suspiciune unul la altul, situate de o parte şi de alta a luminişului în care ne gândisem să înnoptăm. Ce mai confruntare psihologică! Patrula noastră formată din şapte oameni, cu trei *Jeep*-uri supraîncărcate, dorind mai degrabă să-i vadă morţi decât predaţi pe cei douăzeci şi cinci de nemţi, îi privea cu ură pe aceştia, care la rândul lor îşi regăsiseră mai vechii duşmani din Africa de Nord... Aşa că amândouă grupurile au făcut singurul lucru posibil, date fiind circumstanţele: nemţii s-au apucat să facă cafeaua, iar noi ceaiul!

Deşi nemţii stăpâneau foarte bine limba engleză, Josep Garlinski a insistat să facă pe translatorul oficial şi a povestit încă o dată aventura membrilor grupării paramilitare germane.

Ei au căutat *Reduta Naţională* mai întâi la Berghof, unde toată lumea presupunea că aceasta se ascunde, iar apoi în împrejurimi. Mărşăluiau numai noaptea, pentru că ştiau de existenţa avioanelor americane *Recce*, care zbârnâiau toată ziua deasupra Alpilor austrieci. Nu făceau focul de teamă să nu atragă atenţia asupra locurilor de popas. Nouă nu ni s-a părut deloc o pedeapsă grea să mănânci cârnaţi italieneşti (fie ei şi reci) stropiţi cu vin de Chianti, pentru că trăiam de luni de zile cu conserve şi legume deshidratate. *Unterscharfùhrer*-ul (sergentul) înalt şi blond a continuat să povestească prin ce trecuseră înainte de a ajunge aici. Pe măsură ce se apropiau de presupusa ascunzătoare a enclavei „mitice”, credeau din ce în ce mai puţin în existenţa ei; nu văzuseră nicăieri nici un cordon de amplasamente, despre care auziseră vorbindu-se atâta, nici un turn de observaţie şi nici măcar o fortificaţie subterană. Singurii oameni cu care se întâlniseră era un grup rătăcit de comando, în căutarea aceleiaşi redute.

Apoi sergentul s-a întors către mine, m-a privit drept în ochi şi mi-a spus în engleză:

— Nu era absolut nimeni în afară de câţiva *Hitlerjugend* şi *Volksturm*.

Am văzut că dădea semne vizibile de emoţie când şi-a lăsat braţele să-i cadă în jos. În momentul acela mi-am dat seama că trebuie să fi fost un om tare deziluzionat.

Mă simţeam destul de penibil aşa, faţă în faţă cu el, dar

Taffy m-a salvat din această situaţie, spunându-mi:

— E gata ceaiul, sergent.

Tot atunci a venit la mine şi unul din nemţi şi mi-a oferit o ceaşcă de tablă cu „*Waschechter Londoner Kaffee*” (cafea londoneză adevărată). Tensiunea dintre cele două grupuri a început să dispară şi treptat am început să vorbim unii cu alţii. Am acceptat ceaşca de cafea surprinzător de bine mirositoare şi l-am invitat pe „duşmanul” meu să ia loc lângă mine, pe o grămadă de buşteni.

Şnapsul pe care l-a turnat peste cafea venea din bidonul de tablă pe care observasem că-l poartă fiecare german la brâu. La un moment dat am auzit că nemţii râdeau, unii din ei poate pentru prima oară după luni întregi, arătându-le tuturor diverse poze în care apăreau în nişte ipostaze mai mult sau mai puţin compromiţătoare, alături de prietenele lor. Nemţii erau la fel de gagicari ca ai noştri, iar unul din ei, poreclit *„Hengst”* (armăsarul), îşi merita cu prisosinţă renumele, dacă ar fi să judecăm după cele aproximativ cincisprezece poze în care apărea cu femei diferite! Cei mai în vârstă, căsătoriţi, ne arătau poze cu soţiile şi copiii lor care probabil crescuseră mult între timp; unii dintre militari nu se mai întorseseră în Germania de pe vremea luptelor din Creta, la începutul războiului.

Apoi au avut loc inevitabilele schimburi de provizii: carnea de vită la conservă a fost schimbată pe cârnaţi italieneşti picanţi, iar raţiile americane „*K*” pe vin de *Chianti*. Pentru că aprinsesem câteva focuri la marginea drumului, mă temeam ca nu cumva să fim depistaţi de vreun bombardier rătăcit prin zonă, care să ne facă o surpriză neplăcută, aşa că din jumătate în jumătate de oră transmiteam parola noastră de la emiţătorul montat la radioul *Jeep*-ului, ca să mă asigur că nu se putea întâmpla nimic rău.

Puţini dintre noi şi din trupa germană au dormit în noaptea aceea, pentru că făceam cu schimbul la strâns lemne şi la întreţinut focurile. O dată cu venirea zorilor a început o ploaie mocănească care ne pătrundea până la oase şi a trebuit să improvizăm nişte corturi din copertinele impermeabile ale nemţilor şi din foile noastre cauciucate, puse pe jos. Spiritul de camaraderie din noaptea trecută a revenit cu *brandy*-ul pe care îl dădeam din mână în mână. Ştiam cu toţii, şi noi şi germanii, că aceasta putea fi ultima lor seară de bună dispoziţie în lunile

sau poate anii ce aveau să vină.

Ei s-au uitat la mitralierele noastre, două montate în faţă şi a treia în spate, pe fiecare *Jeep*, iar noi am admirat MG-42-urile lor care puteau să tragă cu o viteză incredibilă. Acum benzile cu cartuşe erau puse în lăzile de armament, gata să fie înmânate militarilor Aliaţi, când nemţii aveau să se predea.

L-am invitat pe sergent să se aşeze alături de mine pe bancheta *Jeep*-ului în timp ce scriam o scrisoare pe singura foaie de hârtie care-mi mai rămăsese, în care explicam oricărei trupe britanice sau americane cu care s-ar fi întâlnit în drumul lor că armele din dotarea germanilor nu erau încărcate şi că încercaseră să se predea echipei mele, o patrulă de înaintare a Unităţii nr.1 de *Servicii Speciale*, aparţinând armatei britanice.

Cu scrisoarea împăturită şi bine pusă în buzunarul de la piept, germanul părea să se simtă mult mai relaxat şi s-a prezentat, spunându-mi că îl cheamă Kurt şi că era comandantul diviziei paramilitare nr.4. M-am uitat întrebător la o medalie pe care nu o observasem până atunci. El a zâmbit şi, scoţându-şi-o de la piept, mi-a înmânat bucata de metal zgâriată şi crăpată.

— Mi-a dat-o însuşi *Reichsmarschall*-ul, porcul ăla împuţit, anul trecut pe 4 mai, pentru Monte Casino.

Când i-am dat-o înapoi, am observat că pantalonii de camuflaj pe care îi purta se încheiau cu şireturi la glezne.

— Sunt făcuţi dintr-un material provenit de la foştii noştri prieteni fascişti, iar legătura de la glezne e moda tropicală, a spus el răspunzând interesului pe care îl arătasem faţă de pantalonii lui ciudaţi. Apoi şi-a întors mândru mâneca dreaptă pentru a-mi arăta inscripţia „*Kreta*”, deasupra inscripţiei „*Fallschirmjäger rgt 12*” şi s-a întors ca să pot să văd mai bine Crucea de Fier clasa I şi clasa a II-a, o distincţie primită în urma rănilor suferite şi o insignă destul de interesantă anti-partizani.

Eu i-am dat bereta maro cu însemnul de alamă „*Who Dares Wins*” (CINE ÎNDRĂZNEŞTE CÂŞTIGĂ). El a ţinut-o în mână câteva clipe şi cu cealaltă mână a atins *Pumnalul Înaripat*, m-a privit drept în ochi şi, înainte de a mi-o înapoia, a dat de câteva ori din cap, ca şi cum ar fi vrut să-mi spună că mă considera egalul său.

Şi-a luat în spate rucsacul de munte *Tornister 39*, care semăna destul de mult cu rucsacurile noastre, de care atârnau un bidon de tablă şi o marmită.

— Cred că a venit sfârşitul celor o mie de ani ai Reich-ului, ce zici?

Am încuviinţat, în timp ce el se îndrepta spre oamenii lui care se ridicaseră în picioare şi erau gata de plecare.

— Eu n-aş face asta în locul tău; o să daţi nas în nas cu partizanii dacă plecaţi acum. Aşteptaţi până la răsărit şi atunci probabil o să fiţi văzuţi de o unitate americană, i-am spus eu.

S-a întors cu o expresie plină de recunoştinţă şi, după ce a dat nişte ordine oamenilor lui, a venit gânditor înspre mine. A scos dintr-unul din buzunarele de la pantaloni cuţitul lui utilitar *Luftwaffe* şi mi l-a dat. Am fost foarte surprins de acest gest, pentru că ştiam că în general un militar se desparte foarte greu de cuţitul lui, şi i-am mulţumit. A început să-şi ridice mâna dreaptă în semn de salut, dar eu i-am reţinut-o şi ne-am strâns mâinile frăţeşte.

Neavând cu ce să mai facem focul, am dat jos copertinele *Jeep*-urilor şi am reuşit să le facem să ardă frumuşel. Cu mâncarea ne-am fi descurcat, dar trebuia neapărat să ne încălzim, fiindcă umezeala şi frigul ne doborau. Ca şi noaptea trecută, am stat de pază cu rândul pentru eventualitatea în care ar fi apărut nişte americani curioşi să vadă de unde se auzea vorbindu-se germana.

Simţisem un miros ciudat care venea din partea unde se odihneau germanii: era duhoarea inconfundabilă a rănilor gangrenate. I-am spus lui Kurt că răniţii necesitau neapărat îngrijiri. La răsăritul soarelui le-am făcut injecţii cu penicilină şi am presărat praf de sulfamidă pe rănile oribile şi pline de puroi. Nu-mi venea să cred cum de rezistaseră atâta timp, săracii de ei! Nemţii rămăseseră fără medicamente de câteva luni bune. Văzusem că unii din ei veneau seara la foc sprijiniţi de alţii, dar în cele din urmă reuşeau să stea pe picioarele lor şi nu mi s-a părut nimic suspect.

Venise timpul să ne despărţim, aşa că le-am dat nişte provizii de care ne puteam lipsi şi ei au început să se îndepărteze, ducând patru camarazi pe nişte tărgi improvizate. În fruntea coloanei se afla transmisionistul, care legase o faţă de masă albă de antena emiţătorului; după el veneau ceilalţi, cu mitralierele MP 44 fără cartuşe şi cu ţeava în jos, iar coloana era încheiată cu patru oameni care împingeau roabele în care se aflau grenadele, MG 42-urile şi muniţia.

I-am privit cum plecau pe acelaşi drum pe care veniserăm noi, la fel de mândri ca şi atunci când îi văzusem prima dată şi cu acelaşi marş rapid care îi susţinuse în lupta de ariergardă pe care o duseseră de la Monte Casino până aici, pentru a răspunde ultimei chemări a patriei-mamă.

CAPITOLUL 2

Cei doi subofiţeri care stăteau în poziţie de repaus lângă *Tatra* neagră au sărit instantaneu în poziţie de drepţi când m-au văzut ieşind din clădire. L-am auzit pe Taffy când i-a şoptit lui Josep Garlinski:

— Hai să-i tragem un salut pe cinste!

Şi apoi am auzit pocnitura călcâielor, care pe pavajul din curte a sunat ca o împuşcătură. Răspunzând la salutul de paradă, m-am urcat în maşina a cărei portieră din spate fusese deschisă dinainte, special pentru mine. M-am simţit puţin jenat de aceste formalităţi, pentru că era prima zi în care eram sergent „oficial” (primisem promovarea azi dimineaţă o dată cu poşta) şi nu mai eram „sergent suplinitor” cu soldă de caporal. Mirosul DDT-ului cu care Josep dăduse în maşină era greu de suportat. Ultimul nostru pasager german fusese o adevărată reţea de autostrăzi pentru păduchi şi ne lăsase şi nouă amintire câţiva, laolaltă cu un număr impresionant de pureci!

Am încercat să-mi ascund zâmbetul de satisfacţie când am văzut termosul de ceai şi pachetul de ţigări care mă aşteptau în buzunarul de plasă de pe spatele scaunului şoferului.

Pe locul din dreapta mea Taffy pusese noua mea servietă diplomat şi în buzunarul destinat cărţii de vizită am văzut un carton pe care Josep scrisese de mână *SERGENT P. MASON, INT/SEC UNITATEA NR.1 DE SERVICII SPECIALE*. În timp ce mă uitam la servietă, am observat că Taffy i-a dat un ghiont lui Josep, atenţionându-l să se uite în oglinda retrovizoare ca să-mi vadă expresia satisfăcută!

Peisajul împădurit a început să-mi treacă din ce în ce mai repede prin faţa ochilor, pe măsură ce Taffy apăsa pe acceleraţie. El fusese şofer de camion înainte de recesiune şi, ca mulţi alţii, se înrolase în armată pe timp de pace doar ca să aibă ce pune pe masă. Am început să citesc o copie şifonată şi flenduroasă a *Instrucţiunilor pentru tinerii subofiţeri*, dar nu puteam să mă concentrez şi am pus-o deoparte ca să studiez în voie harta. Pentru că în călătoriile noastre mai lungi exersam de

obicei germana, am închis servieta şi am spus în germană:

— Ştii că până la München mai sunt 270 de kilometri şi că nu vom ajunge acolo înainte de căderea nopţii, oricât de repede ai conduce?

Taffy mi-a răspuns:

— Ce păcat că ai noştri au făcut o treabă atât de bună cu porţiunea asta a autostrăzii, *Unterscharführer*.

La combinaţia hilară produsă de Taffy între un accent galez melodios şi o germană sacadată, am văzut cum spatele lui Josep începe să se zguduie de râs şi obrajii fostului şofer de camion capătă o culoare stacojie.

Am luat unul din ziarele scrise de Aliaţi în germană, care intenţionau să-i înveţe pe Fritzi cum să se poarte. Pe prima pagină tronau nişte poze cu lagăre de concentrare şi detalii asupra situaţiei dezastruoase a japonezilor în Pacific. Pe ultima pagină era o caricatură, iar în dreptul ei am citit următorul articol:

La München, la 120 de kilometri de aici, o fată slabă şi rasă în cap stătea împreună cu alte persoane deportate în faţa închisorii în care erau ţinuţi cei suspectaţi de a fi comis crime de război. Deşi exista un ordin de ne-fraternizare, din cauza lipsei actelor de identitate, nu puteau fi trataţi cu toţii ca nişte criminali; aşa că nu era foarte dificil pentru o fată ca Ilse Milz să intre în favorurile soldaţilor Aliaţi care păzeau închisoarea. Ea a primit un post la bucătărie şi asta i-a permis să-i paseze liderului ei de partid, Otto Ortgies, o pastilă cu substanţe letale, conţinută într-un cartuş pe care şi l-a ascuns în vagin. (Aceste mici pastile pentru sinucidere erau fabricate într-unul din lagărele de concentrare, de către un deţinut care înainte fusese inginer. O asemenea pastilă i-a fost pasată şi lui Goering, înainte de executarea sentinţei pronunţată la Nürnberg.) Ortgies era închis de două săptămâni şi aştepta transferul într-o închisoare din Zona Britanică.

La vremea aceea Ilse Milz avea şaisprezece ani şi, în ciuda vârstei destul de fragede, fusese liderul organizaţiei locale **Gebietsmädelführerin**, din districtul Dachau, a Uniunii Fetelor Germane. Timpul petrecut împreună cu oamenii SS-ului şi faptul că fusese pusă să obţină informaţii de la prizonieri o înrăiseră şi o transformaseră în criminala odioasă care era acum. Pentru ea, munca în spatele liniilor inamice era floare la ureche. Chiar

înainte de marea ofensivă americană din Ardeni, în sectorul ocupat de divizia nr.82 aeropurtată în apropiere de Malmedy, ea, împreună cu cinci membri ai *Werewolves* se stabiliseră într-un adăpost subteran secret, ducând cu ei o cantitate mare de provizii, armament, explozibil şi tot soiul de echipamente de sabotaj, capturate de la S.O.E. Misiunea lor nu era numai de a aduna informaţii, ci şi de a crea cât mai mult haos şi de a face cât mai multe distrugeri. Fiecare era antrenat special pentru un anume tip de diversiuni.

Ilse se ocupa cu întorsul într-o direcţie greşită a indicatoarelor de drum. Pentru ea era foarte uşor, pentru că soldaţii care mărşăluiau pe drum nu îi dădea prea mare atenţie. De îndată ce aceştia se întorceau cu spatele, ea întorcea indicatoarele şi se făcea nevăzută în pădurile de la marginea drumului.

O fată firavă care tremură de frig strângând în jurul ei o pătură zdrenţuită nu era tocmai imaginea de sabotor cu care erau obişnuiţi oamenii din Armata 1 din zona de est, care încercau şi ei să se încălzească cum puteau în camioanele cu copertină de pânză. Mulţi din ei nu s-au obosit nici măcar să o privească cu atenţie. S-a produs o panică grozavă când primul din „creioanele cu ceas" de fabricaţie britanică a explodat, făcând să sară în aer un transportor american. Creionul fusese „plantat" de Ilse în camion, în timp ce se lăsa pipăită de soldaţii francezi. Soldaţii s-au aruncat îngroziţi în şanţurile îngheţate, trecând la defensivă şi crezând că e vorba de un atac răzleţ al unor SS-işti îmbrăcaţi în uniforme americane, care vorbeau engleza şi capturaseră nişte tancuri americane cu care porniseră apoi să facă măcel! (Ce-i drept, aşa ceva chiar se întâmplase la începutul lunii.)

În ziua de Crăciun, Ilse şi echipa ei au auzit la *Volksempfänger* (radio utilitar) semnalul codificat care le spunea să se îndrepte spre est ca să se întâlnească peste cinci zile la Duren cu o patrulă de luptă SS. Infiltrarea lor a durat mai mult de atât, pentru că împrejurimile erau înţesate de patrule americane care le spuneau să se întoarcă în direcţia de unde veniseră. Aceste măsuri fuseseră luate pentru că spre Franţa se îndreptau sute de refugiaţi, din care mulţi fuseseră trimişi la muncă silnică şi încercau să se întoarcă acasă, americanii având instrucţiuni să verifice convoaiele.

Devenise imposibil să evite Poliţia Militară călare pe motociclete *Harley-Davidson*, aşa că au hotărât să se despartă în două grupuri. Fata şi cu un membru *Werewolves* au fost singurii care în final au trecut cu bine de liniile americane; ceilalţi au fost reţinuţi de MP.

Taffy a fost nevoit să oprească *Tatra* în care călătoream, pentru că în faţa noastră, drept în mijlocul drumului, se afla un camion al armatei americane care descărca ceva. Noi am fi vrut oricum să tragem puţin pe dreapta şi oprirea a fost mai mult decât binevenită. Josep s-a dat jos din maşină, s-a întins ca un motan şi a căscat de mama focului, ca şi cum n-ar fi dormit ultimele două ore ale drumului şi ar fi fost teribil de obosit! În timp ce Taffy şi Josep au plecat „să ude florile”, eu m-am îndreptat spre camionul uriaş. Inginerii americani se dădeau de ceasul morţii să descarce un escavator *D-6 Caterpillar* din transportorul oprit în mijlocul drumului. În scurt timp le-a sosit în ajutor şi un *T 6x4*, plin cu cabluri de oţel, ancore şi scripeţi, într-un cuvânt toate ustensilele necesare descărcării mastodontului. Am stat un timp să-i privesc, savurând remarcile lor colorate. „Fir-ar a dracu de afurisenia mă-sii!” însemna probabil „Al naibii de greu!” iar „Fătălău dobitoc” însemna ceva de genul „Bă, fraiere”. Americanii sunt foarte inventivi. Am zâmbit la auzul remarcii venită cel mai probabil de la un New-York-ez (după accent), care îmi era adresată:

— Cine mama dracu se crede englezoiu’ ăla cretin de se plimbă ca un papiţoi, cu imitaţia nemţească a Chrysler-ului model 34 a’ lu’ taică-meu?

Poposind cu privirea asupra peisajului rămas în urma celei mai mari bătălii de tancuri din cel de-al doilea Război Mondial, până la orizont nu se vedeau decât caroserii carbonizate de vehicule blindate sau neblindate, din care abia se distingea care fusese *german* şi care *Aliat*. Undeva, departe de locul în care mă aflam, am zărit câteva grupuri de jefuitori de cadavre şi hoţi de provizii, formate din civili în zdrenţe şi soldaţi germani dezertori, care căutau ceva folositor printre oribilele rămăşiţe ale luptei; unul din ei i-a strigat la un moment dat pe ceilalţi pentru a-l ajuta să scoată ceva dintr-un camion de provizii care, ca prin minune, rămăsese întreg. Lucrurile găsite acolo ajungeau fie direct în stomacul lor, fie pe piaţa neagră care în perioada aceea era mai înfloritoare ca oricând. Undeva mai aproape de mine s-a

auzit un alt strigăt, un fel de hohot sinistru de râs, care a speriat un stol de corbi şi i-a întrerupt din festinul devorării a ceea ce mai rămăsese dintr-un soldat. M-am întors cu spatele ca să nu mai văd acest tablou cumplit.

Pe când mă îndreptam spre grupul de soldaţi americani care descărcau escavatorul, am observat cu stupoare că nici măcar doi din cei aproximativ cincisprezece militari nu aveau uniformele la fel, nici măcar ofiţerul care îi comanda!

— Pe cine duci în rabla aia, bă mâncătorule de budincă? mi-a spus unul din ei, întorcându-se spre ceilalţi şi râzând ca şi cum ar fi făcut o glumă bună.

— Pe mareşalul Montgomery, i-am răspuns eu cu toată candoarea de care eram în stare în clipa aceea. Efectul a fost instantaneu. Mi-am întors puţin capul când am trecut pe lângă ei, ca să-i văd în reflecţia din ochelarii mei de soare, şi am observat că deveniseră teribil de agitaţi.

— Josep, ce-ar fi să mergi tu puţin pe bancheta din spate; eu vreau să vorbesc ceva cu Taffy, am spus eu când m-am întors la maşină, dar fără să-i explic camaradului meu micul scenariu care urma să aibă loc!

— Ăştia au ardei la cur, sau ce dracu au păţit? a exclamat Taffy când am trecut încet cu maşina pe lângă grupul de ingineri americani, care luaseră poziţia de drepţi şi îl salutau cu cel mai înalt respect pe Taffy al nostru, care era total uimit şi se holba la ei pe geamul din spate de parcă nu mai văzuse soldat până atunci!

Mai aveam de mers cam o oră până la destinaţie şi am răsuflat uşurat după ce am trecut de zona în care mirosea a cadavre şi a motorină arsă, îndreptându-ne spre o regiune împădurită. Ceaţa a început să se aşeze pe drumul îngust şi şerpuitor, aşa că a trebuit să încetinim până la o viteză de 30 de kilometri pe oră. Din când în când vedeam grupuri mici şi dezorganizate de foşti soldaţi germani, fără îndoială recent eliberaţi din închisorile Aliate din apropiere.

Prizonierilor care lucraseră înainte pământul şi erau dornici să o facă şi acum li se dădea drumul cel mai repede. Ei mergeau sacadat, fără să-şi ridice ochii de la drum, îmbrăcaţi în uniformele care nu mai aveau nici un fel de însemne militare, unele nici chiar nasturi, lăsând epoleţii să fluture pe lângă umeri.

Am încercat să evităm drumurile naţionale pe care se circula foarte greu, gândindu-ne că vom ajunge mai repede pe drumuri lăturalnice. Urma să ocolim chiar şi München-ul, pentru că majoritatea străzilor marelui oraş erau blocate cu moloz şi dărâmături. Am luat-o pe şoseaua către Riem, locul unde se afla închisoarea la care trebuia să ajungem.

Ajungând într-o porţiune cu vizibilitate destul de mare, cam de 1 kilometru, ne-am apropiat rapid de un convoi care se deplasa cu viteză mică. Taffy a observat că purtau însemnele armatei britanice şi a încetinit când a ajuns în dreptul ultimei maşini. Era un *Jeep* marcat MP, aflat în spatele unei „**Cutii**” (aşa era denumit *Humber*-ul *FWD-Recce*), flancată de două motociclete, marcate tot cu MP. Şoferul *Jeep*-ului ne-a făcut semn că putem să depăşim coloana şi am înaintat, trecând prin dreptul *Humber*-ului. Un ofiţer din maşina oficială s-a uitat la noi şi i-a spus ceva civilului de lângă el, care părea destul de mirat că trei „vagabonzi” ca noi se plimbă cu o maşină care la vremea aceea era considerată luxoasă. *Humber*-ul, o maşină utilitară greoaie, era singurul automobil folosit în mod normal de armata britanică pentru transportul VIP-urilor.

Am depăşit rapid coloana şi am răsuflat uşuraţi când am ajuns la adăpostul primului petec de ceaţă. Pentru că începea să se înnopteze am hotărât să tragem la un han de la marginea pădurii, pe care îl ştiam mai demult. Am reuşit să aranjez un loc de dormit pentru mine şi cei doi camarazi ai mei, „îndulcind” hangiul cu nişte provizii pe care le luasem cu noi.

După ce am mâncat la noi în cameră o supă de legume, cârnaţi şi pâine neagră, am coborât să ne încălzim la singura sursă de căldură din clădire (în afară de cuptoarele de la bucătărie). Am aşteptat la tejghea să ni se umple halbele cu berea blondă fabricată în zonă şi, fiind oaspeţi de seamă, ni s-a dat bere din rezerva strategică din pivniţă. Când am început să ne bem berea, sala de mese se umpluse deja de americani, din care cei mai mulţi erau funcţionari la Cartierul General, „hârţogari”, cum îi numea Taffy, care de-abia aştepta să le vândă pistoalele-suvenir cu care venise pregătit!

— Ia te uită, e chiar P-38-ul pe care Hitler i l-a dat lui Rommel, a aruncat el momeala, scoţând dintr-un toc un pistol Walther cu patul de lemn, fabricat înainte de război. Imediat s-a format un cerc de curioşi în jurul lui. Taffy a scos încărcătorul şi

l-a golit, răsturnând cartuşele pe steagul SS care era pus la mişto pe tejgheaua barului. Am plecat de lângă el, căci nu aveam chef să fiu părtaş la şmecheria galezului. Bineînţeles, pistolul era unul din sutele de acest fel, rechiziţionate acum câteva săptămâni de la o grupă de nemţi care se predaseră.

Mi-am petrecut o bună parte din seară vorbind cu un caporal de la contraspionajul american, dar la un moment dat am început să mă plictisesc pentru că acesta nu înceta să se laude cu operaţiunile *lor* reuşite de lichidare a criminalilor nazişti! Pe parcursul serii, am văzut cum mulţi tineri funcţionari de la Cartierul General al americanilor îi cumpărau lui Taffy câte un rând de bere, fără îndoială datorită „obiectului de colecţie", care între timp fusese denumit „Pistolul Rommel".

M-am dus să mă culc cam cu o oră înaintea lui Taffy şi Josep şi adormisem de puţin timp când am fost trezit de tropăitul bocancilor pe duşumeaua din cameră.

— Nu ne-am scos prea rău în seara asta, ce zici, bătrâne? Pete?

La început m-am uitat neîncrezător la sacul pe care îl aduseseră de jos, dar când am aflat ce conţine am fost de-a dreptul încântat. În el erau optsprezece sticle de whiskey *Canadian Club,* două cartuşe de *Lucky Strike* şi şase perechi de şosete de nylon. Taffy şi Josep erau bine afumaţi şi au adormit imediat ce s-au trântit pe paturile lor. Spre deosebire de ei, nu beneficiam de suficient alcool în sânge pentru a dormi liniştit în cearceafurile umede şi în frigul crâncen din cameră, aşa că m-am aşezat pe marginea patului şi, spre disperarea mea, a trebuit să stau să le ascult sforăiturile care, pe lângă zgomotul de rigoare, răspândeau şi un damf îngrozitor de bere!

Până la urmă am reuşit să adorm şi am avut un coşmar cu jefuitorii de cadavre care ridicau sus în aer corpurile soldaţilor morţi şi apoi le dădeau drumul pe pământ, scotocindu-le prin buzunare, în căutare de vreun lucru care să valoreze ceva pe piaţa neagră şi aruncând în noroi pozele cu iubitele, soţiile sau copiii lor. M-am trezit în zori, lac de transpiraţii reci. Am stat puţin în pat şi am ascultat zgomotele plăcute care veneau de jos, de la bucătărie, iar apoi mi-am tras nişte pantaloni scurţi pe mine şi am coborât să fac un duş în spatele casei, cu apa aproape îngheţată care curgea dintr-un butoi suspendat.

Tocmai mă dezbrăcasem când m-am întors cu faţa spre

uşa din dos a hanului şi am observat că eram centrul atenţiei unei fetişcane blonde, de vreo şaisprezece ani. Am rămas perplex câteva secunde, până mi-am dat seama că fata îşi aştepta rândul la duş şi nu stătea acolo să mă admire pe mine!

Întors în cameră, m-am ras cu aparatul electric Remington pe care *eu* îl luasem aseară în schimbul unui Mauser de buzunar, de calibrul 6.35 mm, afacere încheiată cu amicul de la serviciul american de contraspionaj. Întotdeauna îmi dorisem un asemenea aparat, dar mi se părea că îmi face numai găuri pe faţă... ce să fac, asta e! Uitându-mă pe geam în curtea din spate a hanului, am fost de-a dreptul delectat de peisajul pe care mi-l oferea blondina, care încerca să se spele cu un săpun de casă de o culoare dubioasă. Am luat săpunul din trusa mea de baie, am deschis geamul şi i-am strigat:

— Mädchen..., Fange..., Schenken.[1]

Deşi nu s-a ruşinat, la început m-a privit cu teamă, neînţelegând germana mea de baltă, apoi a izbucnit în râs şi şi-a întins mâinile ca să prindă cadoul neaşteptat. Desfăcându-şi părul, a dat drumul la apa rece din butoiul smolit şi a început să şi-l spele.

S-a uitat la mine cu un zâmbet satisfăcut, provocat fără îndoială de spuma abundentă şi mirosul destul de plăcut al săpunului de armată *Lever Bros*, care formase un covor alb la picioarele ei. Nici nu-şi scosese bine furoul când s-a auzit o voce feminină profund iritată, care o acuza de lipsă de castitate. Din păcate, spectacolul s-a terminat aici.

După un mic dejun constând în pâine neagră de tărâţe cu nişte bucăţele de brânză din conservele noastre şi o cafea de ghindă, am plecat imediat la drum. Amândoi prietenii mei aveau capul cât o baniţă... şi o respiraţie care te dărâma, aşa că m-am aşezat eu la volan şi i-am pus în spate pe beţivii care-şi plângeau de milă şi voiau cu orice preţ să scape de mahmureala care-i împiedica să admire cum se cuvine natura de-abia dezmorţită după frigul de azi-noapte.

Deşi ne aflam în primele ore ale dimineţii, pe câmpul răvăşit de bombe se zăreau câţiva ţărani care încercau să sape după nişte sfeclă furajeră, fiindcă imediat după război nu prea exista nimic de mâncare şi orice legumă era binevenită.

Când am ajuns la închisoarea unde era ţinut Ortgies,

[1] Făcut... fată... cadou.

gardienii schimbau tura. Am fost intenţionat ţinuţi la poartă o grămadă de timp, deşi actele noastre erau în ordine, până s-a dat un telefon la grangurii din clădirea principală, care ştiau că sosim. În sfârşit ni s-a dat voie să intrăm în incinta închisorii, dar am fost conduşi spre infirmerie şi nu spre corpul de celule, cum ne-am fi aşteptat.

Am aflat că Ortgies fusese internat în spitalul penitenciarului, cu vreo două ore înainte de sosirea noastră. Simptomele i-au făcut pe strălucitii doctori să presupună că avea apendicită!

Însoţiţi de un infirmier, Taffy şi cu mine am intrat în corpul de spital să-l vedem pe Ortgies, care era legat de pat şi se zvârcolea în chinuri groaznice, aşteptând sosirea unui doctor care să-i uşureze suferinţa. Infirmierul a dat din umeri şi mi-a arătat fişa medicală, arătându-mi că avea febră anormal de mare, transpira abundent şi i se albiseră gingiile.

— Ăsta se preface, amice, e un truc vechi de când lumea. Pun pariu că o să găsiţi urme de cordită în pişatul lui, a spus Taffy, împingând cu vârful bocancului lui numărul 45 plosca de sub pat, care probabil rămăsese plină de azi-noapte. Ortgies nu se mai răsucea de pe o parte pe alta şi se părea că ascultă ce vorbim, dar convulsiile tot nu încetaseră. Infirmierul a luat plosca şi a spus:

— N-o să dureze prea mult; laboratorul e chiar vis-à-vis.

S-a întors peste puţin timp, cu un rânjet care confirma în totalitate cele spuse de Taffy şi ne-a spus să mergem în clădirea principală şi să aşteptăm acolo. Urma să ni-l predea pe Otto Ortgies, spălat, îmbrăcat şi gata de plecare. Ne-am întors la Garlinski, care reuşise să convingă un american să-i dea nişte bicarbonat cu apă ca să-şi dreagă stomacul răvăşit de beţia de azi-noapte şi acum râgâia fericit, bătându-se cu palmele peste piept. Uitându-se pe fereastră peste umărul meu, Taffy a dat din cap în direcţia clădirii administrative. Când m-am întors şi eu, am văzut obiectul care-i atrăsese atenţia: era „Cutia” pe care o depăşisem dimineaţa, împreună cu *Jeep*-ul şi escorta de motociclete.

— Paştele mă-sii, fix de asta avem nevoie acum! am spus eu, privindu-i pe cei doi caporali din echipa mea, care arătau ca scoşi din lada de gunoi. Dormiseră în uniforme şi orice cretin putea să-şi dea seama de asta, mai ales ofiţerul care se uitase

de sus la noi. Nici unul nu-şi dăduse osteneala să se radă şi amândoi puţeau încă a bere.

— Căraţi-vă de aici rapid şi dacă în zece minute nu străluciţi ca un ban scos din curul unui hornar, aţi dat de belea. O să mă ocup eu de hârţoage. Valea! am spus eu.

Observaserăm cu toţii steaua aurie de pe epoleţii ofiţerului şi eu mă gândeam că trebuie să avem mare ghinion ca să dăm nas în nas cu un comandant de brigadă...

După ce am terminat de completat formularele, i-am aşteptat pe Taffy şi pe Josep lângă uşă. Când s-au întors, am avut o mare surpriză. Îl aduseseră cu ei pe Nobby Clark, membru al comandoului nr.4. Îl cunoscusem la Achnacarry, un teren de antrenament pentru trupele speciale, situat undeva lângă Fort William. Ca şi mine, era tot cockney [1], dar din cartierul West End.

— Ce mai faci, mă băiete, văd că nu-ţi merge prea rău, mi-a spus el, bătând cu arătătorul lui pătat de nicotină pe epoleţii mei proaspăt îmbogăţiţi cu o stea. Auzisem că era prin zonă şi că venise împreună cu un ofiţer, Murdoch McDougall, în misiune la un lagăr în care erau ţinuţi pentru interogatoriu 2500 de prizonieri SS-işti.

Datorită „ocupaţiei” de dinainte de război a lui Nobby, şi anume aceea de spărgător de seifuri, fusese recrutat de forţele speciale pentru neplăcuta misiune de a sparge seifurile Gestapo-ului care teoretic nu se puteau sparge, pentru a extrage de acolo dosare şi documente secrete.

S-a dovedit că Nobby, singurul membru ne-militar al convoiului, era şoferul *Humber*-ului şi un fel de secretar al civilului.

— Băiete, te cheamă bătrânu’, a spus el arătând spre curtea din faţă, unde mă aştepta priveliştea deloc încântătoare a ofiţerului superior şi a civilului înţepat. Însoţit de Taffy şi Josep, care spre bucuria mea erau puşi acum la ţinuta militară regulamentară, cu beretă, pistol şi tot tacâmul, m-am îndreptat spre persoanele care erau atât de nerăbdătoare să mă cunoască.

— Sergentul Mason, să trăiţi! a spus Nobby, făcând un pas

[1] Termen ce defineşte în general pe locuitorii cartierului East End din Londra şi pe vorbitorii dialectului cockney.

în faţă şi adresându-i un salut de paradă comandantului de brigadă, care aştepta şi salutul meu. Mi-am pocnit călcâiele, dar bocancii mei au scos un zgomot foarte anemic în comparaţie cu cel făcut de cizmele lui Nobby. Comandantul a răspuns cu un salut molatec.

— Spune-le prietenilor tăi că sunt liberi, a mormăit el.

Taffy şi Josep n-aveau nevoie de un al doilea îndemn şi, după ce l-au salutat fără prea mare tragere de inimă, au tulit-o împreună cu Nobby.

Comandantul de brigadă s-a întors către civil cu un zâmbet neconvingător şi mie mi-a făcut semn cu mâna pe la spate să-i urmez. El a intrat primul în clădirea maronie de piatră, apoi într-un birou şi a scos un dosar din servieta lui, mi l-a înmânat cu un aer conspirativ şi mi-a spus:

— Vreau să te ocupi personal de asta, Mason.

Luând dosarul AG-3-VW, am văzut imediat că ordinul de lichidare fusese deja aprobat/anulat. L-am privit cu intenţia de a mi se da nişte explicaţii şi cel care s-a oferit să mă lămurească a fost civilul:

— Sunt de la „Şase” şi nu e nevoie să-mi ştii numele, dar să zicem că mă cheamă…ăă…Symes, a spus el. Avea mari probleme cu articulatul cuvintelor şi pe deasupra mai era şi bâlbâit.

— M…M…M…Mason, am dori ca tu să te ocupi de băiatul ăsta, a spus el, evident cu mari eforturi. E o pro…pro…problemă de importanţă naţională.

— Când ai terminat cu asta, vreau să-mi dai personal raportul la Cartierul General de la Gaggenau. Formulează-ţi raportul în avans, a spus colonelul de brigadă, dar în nici un caz nu-l înainta, repet, nu-l înainta! Deci las totul pe mâinile tale, Mason.

Ca să sublinieze importanţa spuselor sale, colonelul şi-a înfipt degetul arătător în pieptul meu cu un gest de spadasin, iar mie nu mi-a rămas decât să admir, mirat, manichiura lui perfectă. Am spus cu neîncredere:

— Am înţeles, să trăiţi!

Cei doi bărbaţi s-au uitat unul la altul câteva clipe, apoi comandantul de brigadă mi-a făcut semn că pot să plec şi l-a întrebat pe civil:

— Ce zici de un whiskey, bătrâne?

Nici nu şi-a dat seama că l-am salutat, aşa că am plecat, luând dosarul la subraţ. Era un început al dracului de bun pentru cariera mea de profesionist în acţiuni de şoc; instrucţiunile mele fuseseră contramandate încă înainte de a putea face vreo mişcare şi mă linsesem pe bot de dosarul Ortgies.

Pe când ieşeam din clădire, am observat doi soldaţi cu câini care se îndreptau în grabă spre poarta închisorii, târâţi efectiv de lupii alsacieni din lesă, care probabil prinseseră urma vreunui fugar. Această imagine îi însufleţise pe prizonierii de război, care se adunaseră cu toţii la gardul de sârmă ca să vadă mai bine despre ce este vorba.

— Pete, i-ai văzut cum fugeau de le sfârâiau călcâiele?... Băiatul nostru le-a tras clapa. L-au îmbrăcat şi l-au lăsat câteva minute singur în infirmerie, de parcă era prost să-i aştepte să se întoarcă.

Se pare că Ortgies luase un făraş plin de gunoi, coborâse scările şi pe-aici ţi-e drumul!

Preluarea noului prizonier a decurs fără nici un incident. Am semnat ordinul de eliberare din custodie şi, zâmbind, prizonierul a fost escortat la maşină. M-am aşezat lângă Garlinski, care acum îşi revenise şi era în stare să conducă, şi am privit cu mai multă atenţie dosarul lui. Klaus Baur fusese un oficial neimportant în secţiunea politică a *Abwehr*-ului şi făcuse o specializare de doi ani în comunicaţiile sovietice, în special în semnalele radio transmise de pe linia frontului. Înainte de trecerea lui la serviciul de spionaj al armatei avusese gradul de fruntaş SS, adică între soldat şi caporal.

I-am studiat puţin faţa în oglinda retrovizoare şi am văzut că Klaus Baur era foarte relaxat şi zâmbea încontinuu. În dosar nu exista nici un ordin de lichidare şi nu era ataşată copia directivei lui Hitler *„Nacht und Nebel”*, dovadă care l-ar fi incriminat mai mult decât orice altceva în situaţia existentă, dar ordinul verbal de a mă „ocupa” de el le înlocuia pe amândouă. Ceilalţi doi îmi simţeau încordarea şi mă priveau cu subânţeles de câte ori Baur nu era atent la noi.

Când am părăsit Zona Americană am pus dosarul deoparte şi am spus:

— Cred că poţi să opreşti aici, în spatele „Pisicii”, cum era denumit tancul *Panther V* care bloca drumul îngust de ţară. Ocolind tancul, Josep a oprit într-un loc ferit de priviri indiscrete

şi am coborât din maşină.

— O să-i pun nefericitului nişte rom în cafea; presimt că o să avem nevoie şi noi de un pic de curaj, a spus Taffy.

Noi nu eram obişnuiţi cu asemenea operaţiuni şi nu ne plăcea deloc ce urma să facem, o „treabă murdară” care ne fusese încredinţată fără drept de apel.

Klaus Baur privea cu încântare cum Taffy toarnă rom în ceaşcă şi apoi o umple cu cafea; a mulţumit încrezător, primind de la Taffy amestecul aburind.

— Aşa mai merge, se gândea Klaus Baur, reflectând asupra interviului care avusese loc cu vreo două ore în urmă. Ce impresie bună făcuse asupra ofiţerului britanic şi cât de interesat fusese „gentlemanul” civil de activitatea lui din trecut! Nemţii nu apreciaseră la justa valoare activitatea lui de monitorizare a semnalelor radio codificate emise de agenţii secreţi ruşi, semnale care proveneau de undeva din Londra şi erau adresate militarilor ruşi de pe linia frontului. Nu-i deloc de mirare că englezii erau atât de interesaţi de el. Se aştepta să i se ofere un post în serviciile britanice de spionaj.

La auzul zgomotului produs de împuşcătură, cei doi caporali i-au dat drumul din strânsoare germanului acum inert. Când a căzut ca un sac de cartofi la picioarele noastre, Josep m-a privit şi mi-a spus:

— S-a dus, săracul. Nu-mi place deloc activitatea asta de călău.

Ştiam exact ce vrea să-mi spună. Eram şi eu destul de impresionat de ce se întâmplase. Nu era nici măcar un act de răzbunare, ci o crimă monstruoasă. L-am privit pe Taffy în timp ce constata moartea lui Klaus Baur şi, înainte să-l bage în sacul de plastic, am băgat acolo şi pistolul descărcat *Walther P-38* cu care fusese ucis.

Cadavrul a fost pus în compartimentul secret de sub bancheta din spate a maşinii şi apoi am pus perna la loc.

Atunci nu aveam de unde să ştim că Serviciul de Spionaj britanic primise o lovitură din cele mai grele, al cărei efect avea să fie simţit încă după zece ani de la uciderea lui Klaus Baur. Dintre toţi foştii spioni nazişti, Baur era singurul care ar fi putut să demaşte reţeaua sovietică de spionaj, care acţiona la nivel mondial. Acum KGB şi GRU puteau să doarmă liniştite.

Cu cât mă gândeam mai bine, cu atât îmi dădeam seama

mai limpede că eu şi echipa mea ajunseserăm pe un teren instabil. Eu, în calitate de comandant al echipei, ar fi trebuit să verific noile ordine primite, dar am fost luat prin surprindere de comandantul de brigadă. Dacă ordinele ar fi venit pe calea normală, adică prin telex sau prin curierul militar, aş fi acţionat altfel. Tot restul drumului nici unul din noi nu a scos o vorbă. Atmosfera era foarte încordată pentru că la hurducăturile mai mari ieşea un miros infernal din sacul de plastic legat cu sfoară la un capăt, în care era cadavrul.

Maiorul Barkworth ne aştepta în clădirea unităţii de spionaj proaspăt construită la Gaggenau. S-a uitat în ochii mei când am intrat şi ne-a făcut semn să mergem după el pe coridorul pustiu.

— În camera aceea e un om de la Ramura Specială şi unul de la M.I. 5. Ar trebui să stai de vorbă cu ei.

Am deschis uşa şi un bărbat cu părul blond-cenuşiu m-a invitat înăuntru.

— Intră, intră, Mason, bătrâne.

Am intrat şi am observat un aparat de înregistrat MINIFON, de care se ocupa celălalt din cameră. Maiorul a venit după mine şi s-a aşezat la o masă mare cu o hartă, rămasă de pe vremea Înaltului Comandament German. Eu am rămas în picioare şi bărbatul blond care presupusesem (aşa şi era, de fapt) că este de la *Ramura Specială*, m-a rugat să îi spun cum arăta civilul care susţinea că se numeşte *Symes*, ceea ce nu mi-a fost deloc greu. După ce a auzit că avea probleme grave de dicţie, mi-a spus:

— Omul ăsta chiar s-a ocupat de dosar şi căpitanul de brigadă chiar ţi l-a încredinţat?

M-am gândit puţin, după care am răspuns:

— Da, amândoi au fost implicaţi, dar mi-e teamă că asta nu vă va ajuta cu nimic. Eu sunt cel care am rămas cu mâinile murdare.

În cea de-a doua şi ultima zi a chestionării mele, mi s-a arătat o fotografie de dinainte de război cu un grup de studenţi. După ce m-am uitat cu atenţie câteva secunde, am identificat un bărbat cu părul negru, uşor ondulat, cu urechi mari şi ochii înfundaţi în cap. Apoi mi s-a arătat o fotografie numai cu el.

— Pot să bag mâna în foc că e el şi poartă aceeaşi cravată cu dungi, am spus eu, recunoscând modelul de cravată pe care îl descrisesem cu o zi înainte şi care îl făcuse pe blond să se

gândească că civilul studiase la Cambridge.

Taffy l-a descris pe civil într-un singur cuvânt: poponar, pentru că îl scotea din sărite afectarea cu care se comportase şi accentul lui rafinat.

— Suntem foarte mulţumiţi de ceea ce am aflat şi de faptul că aţi îndeplinit noile ordine în conformitate cu instrucţiunile primite de la un ofiţer superior.

Mi s-a cerut să semnez o transcriere a conţinutul înregistrării de pe MINIFON, mi s-a mulţumit şi am fost trimis elegant la plimbare.

Când am ieşit pe coridor, mă gândeam dacă făcusem bine ceea ce făcusem şi chiar ajunsesem să îmi pun probleme în ceea ce priveşte viitorul meu în cadrul armatei când am fost chemat în biroul maiorului.

— Hai înăuntru, Peter, ai făcut o treabă bună, a spus maiorul. Zâmbea când am intrat în camera primitoare în care ardea şemineul.

— Pune-ţi un strop de sherry şi vino să te aşezi aici, lângă foc. Vreau ca tu şi cei doi camarazi ai tăi să vă luaţi o săptămână permisie, şi când o să vă întoarceţi veţi primi o maşină nouă. S-a petrecut un mic incident cu vechea voastră *Tatra*.

— Cred că ai avut un şoc, sergent, a spus mecanicul de la garajul de întreţinere a autovehiculelor.

Noi nu mai văzusem maşina de două zile, de când ajunsesem la Gaggenau.

— Ca să vezi ce se întâmplă cu motoarele astea proaste…

M-am întors să-l văd pe Nobby Clark, căci îi recunoscusem vocea. Lângă el erau Taffy şi Josep. Toţi patru ne-am îndreptat spre caroseria carbonizată, care încă emana un miros de vopsea şi cauciucuri arse.

— Sergent, ia priveşte aici şi aici, a spus Josep, arătând spre cătuşele înnegrite care atârnau de rama banchetei din spate şi spre kilometrajul care înregistra cu trei kilometri mai mult decât îşi notase el în jurnal, la întoarcerea din misiune.

— L-au cam prăjit pe neamţ, ce ziceţi? a întrebat mecanicul R.E.M.E. Am dat din cap a confirmare şi mi-am întors capul de la tabloul dezolant ce mi se înfăţişa.

Trecând pe deasupra Canalului Mânecii, comandantul de brigadă, cu faţa numai zâmbet, se simţea al dracului de bine.

Privea satisfăcut pe hubloul avionului de transport RAF şi se gândea la rolul pe care îl jucase în operaţiunea de lichidare a lui Klaus Baur şi la ce va răspunde colegilor de la Clubul Ofiţerilor când va fi întrebat:

— Unde ai fost?

Nu se întâmpla prea des ca unul cu statutul lui să plece de la munca de birou ca să se ocupe „personal” de o afacere care necesita curaj şi antrenament. Acum va creşte în ochii fiicei sale, care era căpitan ATS şi nu făcea altceva toată ziua decât să plimbe un ofiţer american cu maşina SHAEF! Colonelul a lovit din nou, se gândea el.

Am hotărât ca zilele de permisie să mi le petrec la Paris şi nu în Kent, unde locuiau părinţii mei. M-ar fi întrebat prea multe şi nu puteam să le răspund. Un pilot francez care se plimba încoace şi încolo prin Europa, ceva în legătură cu De Gaulle, îmi făcuse cunoştinţă cu o franţuzoaică mai tânără cu un an decât mine. Era dansatoare la *Casino de Paris* şi locuia împreună cu părinţii ei în partea de nord a oraşului. Erau o familie tipic mic-burgheză şi aveau o casă cu două etaje într-o alee, aproape de linia ferată principală. Geamurile aveau obloane de lemn care se deschideau spre interior, iar la subsol era un garaj la care se ajungea pe o pantă destul de abruptă. Împrumutasem un *Volkswagen* de la Comisia de Control şi le spusesem că urma să mă întâlnesc cu omul meu de legătură aici, la Paris, (ceea ce nu era chiar o minciună).

Tatăl ei era la calea ferată şi urma să se pensioneze. Fusese membru activ al Rezistenţei Comuniste franceze şi, deşi mi-ar fi plăcut să discut cu el despre război, n-am avut ocazia pentru că pleca dimineaţa foarte devreme, la cinci şi jumătate, iar când se întorcea eu nu mai eram acasă. Anouk avea părul negru, trăsături arabe şi tenul arămiu, pe care le moştenise de la mama ei.

Am ajuns seara târziu, la timp ca să o conduc pe Anouk în centru, unde viaţa de noapte de-abia începea. Străzile largi nu fuseseră atinse de suflul războiului dar prezenţa acestuia se făcea încă simţită, fiindcă majoritatea autovehiculelor care circulau erau militare. Tânăra dansatoare se machiase deja pentru scenă şi îmi era foarte greu să mă concentrez asupra condusului cu ea alături. Porţiunea de stradă din faţa cazinoului

era înţesată de maşini americane, dar am reuşit să mă strecor pe aleea laterală cu intrarea artiştilor şi am parcat maşina acolo. După câteva minute de negocieri asidue cu portarul, am reuşit să-l conving să mă lase să privesc spectacolul din culise, bineînţeles contra unei sticle de rom marinăresc.

Publicul râdea de se prăpădea la poantele unui comic cam urât, pe nume Fernandel, care vorbea foarte repede, dar eu nu reuşeam să înţeleg decât frânturi din monologurile sale umoristice şi nu mă distram prea tare. Preferam să mă uit la dansatoarele îmbrăcate sumar, care se învârteau în jurul meu şi răspândeau un miros plăcut de ulei de corp şi parfumuri scumpe. Cred că toate naţionalităţile erau reprezentate de câte o dansatoare şi, deşi fiecare era diferită de cealaltă, toate aveau picioare lungi şi erau foarte înalte, unele din ele aveau chiar un metru optzeci! Acestea erau dansatoarele din fundal, care trebuia mai mult să arate bine decât să se mişte. Adevăratele dansatoare, ca Anouk, erau mai scunde şi aveau o conformaţie ca de acrobat, pentru că unele din figurile de dans pe care le executau necesitau foarte mare mobilitate. Eram de-a dreptul ameţit de priveliştea din jurul meu; în fond, în ultimul an nu văzusem decât bărbaţi în uniforme kaki! Aşa că, după vreo două ore de privit costumele mititele care străluceau în lumina reflectoarelor, eram gata să mă bag în pat..., rămâne de văzut cu cine!

Anouk muncea până pe la unu noaptea şi de obicei o duceam eu acasă cu maşina; dacă se întâmpla să nu vin să o iau, lua un taxi până acasă. Când mergeam împreună ne opream la un restaurant să mâncăm o supă şi mă simţeam flatat să mă aflu în compania unei femei atât de frumoase, care atrăgea privirile multor bărbaţi. Îi stătea foarte bine cu machiajul de scenă şi, conştientă de acest lucru, se machia puternic şi în timpul zilei. Eu fusesem cucerit de o fată cu un asemenea machiaj încă de la vârsta de trei ani, şi mi-o mai amintesc şi acum.

Fata vecinilor mei era dansatoare la *Palladium* în cartierul londonez West End şi venea acasă cu machiajul sclipitor de scenă. Dacă la trei ani poţi să te îndrăgosteşti, apoi eram foarte îndrăgostit de ea!

M-am despărţit de Anouk vineri, dorind să petrec câteva zile vizitând şi alte locuri din Franţa, după care urma să plec

spre Strassbourg şi apoi spre Gaggenau ca să las maşina şi să primesc noi ordine. Toate delicatesele mâncate la Paris, fructele de mare şi moluştele (era prima dată când mâncasem aşa ceva), s-au revoltat crunt în stomacul meu, aşa că a trebuit să mă opresc în drum spre Strassbourg la fiecare restaurant şi pompă de benzină, ca să scap de „răzbunarea lui Napoleon”!

Am ajuns la Vila Degler luni dimineaţa şi am predat *Volkswagen*-ul, cerând o chitanţă pentru el, fiindcă în zilele acelea nu puteai fi niciodată prea sigur ce se întâmplă cu maşinile care erau proprietatea armatei; puteau să ia foc din senin! Băieţii mei erau deja acolo şi stăteau în faţa casei legănându-se de pe un picior pe altul, ca nişte şcolari care-şi aşteaptă profesorul. Taffy fusese la Cardiff să-şi viziteze nevasta şi cei doi copii şi nu părea prea bucuros de întoarcerea lui la Gaggenau, iar Josep Garlinski fusese la o tabără specială la Oberursel, în Zona Americană, pe lângă Frankfurt. Am auzit nişte bârfe cum că acolo americanii ar fi înfiinţat o şcoală de spionaj pentru foştii ofiţeri nazişti!

Am intrat în clădirea mică de lângă vilă, care adăpostea secţiunea de spionaj a unităţii nr.2 SAS. Toţi trei arătam mai bine după săptămâna de permisie şi bătrânul Barkworth a zâmbit când ne-a văzut.

— Băieţi, vreau să uitaţi de micul incident cu Baur şi să vă concentraţi asupra următoarei misiuni. În ceea ce mă priveşte, veţi lucra în continuare ca o echipă, dar există nişte dispoziţii care nu-mi permit în momentul de faţă să vă dau amănunte. Cert este că va trebui să vă acoperiţi unul pe altul, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

Deşi nu aveam nici cea mai vagă idee ce vrea să spună, am dat din cap a confirmare; la fel au făcut şi băieţii.

— Trebuie să rămâneţi o echipă. Este foarte posibil să vi se ofere o promovare şi să fiţi trimişi, să zicem, în Extremul Orient, dar voi veţi refuza. E necesar ca motivele refuzului să fie cât mai credibile... Înţelegeţi ce vă spun?

Am dat toţi trei din cap şi eu începusem să mă întreb ce rahat mai scormonisem de data asta, când maiorul mi-a spus să-mi trimit oamenii de acolo şi să rămân doar eu.

— Mason, s-a schimbat ceva în privinţa ierarhiei de comandă. Subunitatea ta va trece sub comanda unui alt ofiţer care se va ocupa de repartizarea misiunilor; eu voi fi responsabil

în continuare doar cu proviziile, armamentul şi echipamentul vostru. Probabil că în curând ţi se va trimite o altă echipă de trei oameni.

A făcut o pauză, după care a spus:

— A, încă ceva. Caporalul Garlinski a cerut să fie transferat la americani. Asta e tot, Mason; dacă nu te mai văd niciodată, îţi urez de pe acum mult noroc şi sper că o să te bucuri de schimbarea care s-a produs.

Între noi trei, membrii ai Unităţii nr.1 de *Servicii Speciale*, urma să se formeze o legătură trainică, care a durat mulţi ani după aceea, deşi Josep a fost transferat la contraspionajul american şi noi am rămas la Serviciul de Spionaj al Marii Britanii. Efectele negative ale complotului în care fuseserăm implicaţi fără ştirea noastră, afacerea cu Klaus Baur, aveau să se facă simţite în Marea Britanie şi în întreaga lume încă zeci de ani de atunci înainte.

După ce m-am despărţit de maior simţeam că mă aflu într-o situaţie fără scăpare. I-am chemat pe ceilalţi doi şi am plecat să luăm în primire noua noastră maşină de serviciu. Am semnat un act de „Rechiziţionare de autovehicul” şi am fost trimişi în garajul unde ne aştepta un model superb de *Tatra 87*, versiunea mai nouă a celei prăjite. Culoarea era un verde-gri şi maşina avea faruri de ceaţă, pe lângă alte dotări. Josep a fost încântat! Se învârtea în jurul ei, tot arătându-ne ce minunăţii face. Era într-adevăr mult mai uşor de umblat la motor, interiorul era mai comod şi scaunele aveau tapiţerie adevărată. O adevărată plăcere!

— Chiar miroase a nou, a spus Josep.

Lipsea mirosul „nemţesc”, mirosul echipamentului german cu care vechea maşină era îmbibată.

Am plecat spre Wildbad, simţindu-mă mai sigur pe mine în noua achiziţie a echipei noastre. M-am uitat puţin în jur şi am observat cotiera rabatabilă dintre locurile din spate, covorul de pe jos şi buzunarele pentru hartă de pe uşile maşinii; era, fără discuţie, mult mai bine. Cei din faţă aveau loc suficient pentru picioare, ce mai, lux de-a dreptul! Priveliştea ce se derula pe lângă mine îmi amintea de peisajul împădurit din Wales.

În puţinul timp în care lipsiserăm, oraşul fusese curăţat şi oamenii încercau să revină la viaţa lor obişnuită de dinainte de război. Geamurile sparte fuseseră înlocuite, iar acoperişurile

aveau ţigle noi. Un crater de bombă fusese curăţat de moloz şi acum se transformase într-un şantier de construcţii. Oamenii învăţaseră să zâmbească din nou…

Un curier militar a ajuns în acelaşi timp cu noi în curte, cu un *Morris*, încărcat cu mobilă de birou şi dulapuri pentru dosare. Maiorul făcuse o treabă bună. Imediat ce au fost descărcate primele cutii, am început să mă uit la conţinutul lor. Erau maşini de scris cu diacritice germane şi cu însemnele SS pe rândul cel mai de sus al tastaturii, tot felul de creioane şi stilouri, panglici de rezervă pentru maşinile de scris şi zeci de topuri de hârtie albă, tot ce trebuia pentru echiparea unui birou. Păcat că singurul din noi care se pricepea la bătutul la maşină, Josep, era plecat.

— Al naibii de sincronizaţi mai sunt ăştia, m-am gândit eu când l-am văzut pe curierul militar că îmi înmânează un plic gros de hârtie maro. Dar nu era deloc ceea ce mă aşteptam, pentru că dosarele pe care le-am sos din plic nu erau marcate cu ordinul LICHIDARE, ci cu CRIMINALI DE RĂZBOI PENTRU NÜRNBERG.

În zilele care au urmat întoarcerii noastre din permisie nu am făcut nimic deosebit în afară de a aduce din diverse locuri din Germania martori pentru procesele ce urma să aibă loc la Nürnberg.

Cel mai interesant eveniment a fost călătoria la terenurile de testare ale lui Hermann Goering din Pennemünde, o insulă din Marea Baltică. Eu aveam sarcina de a face pe şoferul-secretar, însoţind un ofiţer superior şi un grup de mahări de la o instalaţie secretă guvernamentală din Hartwell. Am avut norocul de a fi omul potrivit la locul potrivit. Adusesem la Bad Oeynhausen pentru interogatoriu un membru al *Waffen-SS*, pe care trebuia să îl predau colonelului Draper de la Unitatea de Investigare a Crimelor de Război.

Dacă tot eram acolo, maiorul Barkworth a insistat să mă invite la masă la popota ofiţerilor. Asta chiar e un lucru interzis; nu duci un subofiţer la popota ofiţerilor sub nici o formă! Un ofiţer american vizita baza de acolo şi, cunoscându-l pe Barkworth, a început să stea de vorbă cu el. Am aflat că ducea o mică echipă formată din americani şi englezi spre oraşul Wolgast, situat în regiunea care avea să devină mai târziu Zona Rusească. Avea nevoie de un şofer vorbitor de germană pentru

grupul de ofiţeri. Barkworth nu a ezitat să mă trimită, spunând:

— Gata, Mason, te-ai aranjat cu o vacanţă frumuşică; poţi să iei încă un om cu tine să conducă a doua maşină.

Călătoria de 1000 de kilometri presupunea să trecem din zona britanică în cea rusească, să ajungem la Berlin şi de acolo să ne îndreptăm spre nord, spre Neubrandenburg, după care trebuia să o luăm pe drumurile îngrozitoare care duceau spre Greifswald, locul de întâlnire a echipelor ruseşti, americane şi britanice. Odată grupurile întâlnite, am plecat întâi spre Rostock şi apoi spre Pennemünde. Dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că am parcurs toată Germania pe lungime. Am plecat de la Bad Oeyenhausen în compania a trei echipe *Seek and Nab*, îndreptându-ne împreună cu cei nouă oameni spre nord, aproape de graniţa cu Danemarca.

Se presupunea că „ştabii” nazişti aşteptau nişte submarine care să-i ducă în America de Sud.

Eram puţin dezamăgit înainte de a pleca, pentru că îl auzisem pe un alt sergent vorbind despre urmărirea lui Rudolf Hess[1], care fusese comandantul de la *Auschwitz*. Până la urmă l-au şi prins undeva lângă Flensburg; nu aştepta nici un submarin, ci lucra la o fermă. Celelalte două echipe îl rataseră pe Martin Bormann, pentru că sosiseră cu trei ore întârziere din cauza unui pod Bailey[2] care rămăsese fără una din ancore. Au aşteptat şase ore pe celălalt mal al râului *Fen* ca să vină inginerii să îl repare, dar şi aceştia trebuiră să ocolească mult până să poată trece pe un pod fix, situat la mare distanţă de locul unde se blocaseră cele două echipe. Bormann, împreună cu alţi nazişti, a trecut Atlanticul fără probleme, ducând cu el cantităţi mari de lingouri de aur, confiscate din ţările de sub fosta ocupaţie nazistă. Juan Peron a fost de acord să-i primească în Argentina cu condiţia ca ei să finanţeze regimul militar instaurat de el.

Scriitorul Ladislau Farago l-a cunoscut pe Bormann mulţi ani mai târziu şi pretinde că acesta i-ar fi spus că nu a părăsit Germania atunci, ci s-a refugiat în Castelul Regal danez din apropierea oraşului Sondeborg. Totuşi, ofiţerul de spionaj care a

[1] Informaţie eronată: Rudolf Hess fugise în Anglia, cu un avion, cu mult înainte (sâmbătă, 10 mai, la 17,45, în 1941).

[2] Pod militar de pontoane inventat de inginerul britanic Bailey înainte de cel de-al doilea Război Mondial, caracterizat prin uşurinţa cu care se poate asambla pe loc. Cel mai lung pod Bailey a fost asamblat în Olanda şi măsura 1.200 m.

fost de faţă când cele două echipe au încercat să-l prindă s-a jurat că unul din oamenii pe care îi urmăreau era nimeni altul decât Martin Bormann, fostul secretar al lui Hitler.

Când am ajuns la Cartierul General am început să caut un om pentru cea de-a doua maşină despre care îmi vorbise Barkworth şi am dat nas în nas cu Nobby Clark. Nobby nu ştia dacă să rămână la Comisia de Control sau dacă să ceară să fie demobilizat. Trebuie să mărturisesc că mă bucur că s-a hotărât să rămână, căci ne-am împrietenit la cataramă în anii care au urmat.

Şoferul *Jeep*-ului cu care se deplasau civilii făcuse apendicită şi a trebuit să fie internat, aşa că eu şi Nobby ne-am asumat răspunderea de a transporta ştabii. A trebuit să mergem foarte încet, pentru că drumurile din Zona Rusească erau desfundate şi am ajuns la Greifswald cu o întârziere de zece ore; o mare parte din convoiul american de douăsprezece autovehicule ne-o luase înainte. Nobby nu se oprea din condus decât ca să mănânce sau să bea şi fluiera tot timpul un cântec auzit la postul de radio al forţelor militare ale americanilor. După două zile de condus fără oprire, am ajuns la Greifswald mult după căderea întunericului. Echipa britanică de patru ofiţeri de spionaj şi cei trei ştabi şi-au găsit imediat un loc de dormit, dar noi, subofiţerii, am fost nevoiţi să ne căutăm singuri.

Americanii ridicaseră o tabără de corturi pentru soldaţii lor şi le rămăsese unul liber, în care ne-am instalat noi doi pe toată durata şederii noastre la Greifswald.

Philip „Nobby” Clark era cel mai mare pungaş pe care l-am cunoscut vreodată. La douăzeci şi doi de ani furase deja totul începând cu un ogar de curse de pe stadionul *White City* şi terminând cu maşina unui general, lăsată cu cheile în contact într-o parcare, undeva lângă Pompei. Nici un lucru nu mai era în siguranţă când se afla el prin preajmă. „Împrumuturile” făcute de el erau, desigur, pe termen nelimitat! Provenea din cartierul East-End, renumit pentru potlogarii care aveau „cartierul general” acolo, aşa că Nobby al meu avusese de la cine învăţa. Nu am fost deloc surprins când o dată, după cină, s-a oferit să ducă tăvile înapoi la bucătărie şi s-a întors trăgând după el două paturi de campanie cu saltele, cearceafuri albe şi pături roşii de lână, care erau destinate ofiţerilor. Le-a pus în cortul nostru, apoi a plecat fluierând şi s-a întors după zece minute cu o sobă

cu motorină. Ştiam că nu are rost să-l întreb de unde a făcut rost de ele, dar altă dată am fost puţin îngrijorat când am văzut că vine cu o masă, două scaune pliante şi o ladă de bere americană!

Noi ajunseserăm sâmbătă după-amiază şi deja americanii se instalaseră ca la ei acasă, organizând o serie de conferinţe pentru care amenajaseră un pavilion.

— Ce mama dracu, ştiu americanii ăştia despre bombele zburătoare [1]? a întrebat Nobby. Familia lui fusese bombardată de două ori şi, deşi a scăpat cu bine de fiecare dată, Nobby nu putea să suporte discuţiile despre bombe. Oricum, nu ne invitase nimeni la conferinţă şi ne-am hotărât să ne plimbăm puţin. Am cerut de la căpitanul Sharpe de la CIC permisiunea să traversăm lacul ca să ajungem la Pennemünde, pentru că el răspundea de noi.

Căpitanul Sharpe era un bărbat înalt, cu ochelari, şi părea foarte impresionat de faptul că noi suntem membri SAS. Mă tot întreba despre armele nemţeşti mai ciudate peste care dădusem până atunci. M-a invitat într-un camion *Dodge*, în care se găsea o cameră obscură cu un mini-laborator fotografic şi o colecţie destul de mare de arme, cu care căpitanul ar fi putut să deschidă un magazin. Sunt sigur că aceste arme aveau să ajungă în Statele Unite ca suveniruri de război. Cea mai interesantă piesă era un MP 44 cu un Krummlauf, sau sistem de ţintire după colţul unei clădiri, cu prismă şi ţeavă curbată.

Am lăsat *Jeep*-ul nostru la marginea docului improvizat şi ne-am urcat împreună cu câţiva MP într-o barcă cu motor, care fusese adusă cu ajutorul unui trailer de mic tonaj, special pentru această ocazie. După ce am traversat lacul şi am acostat la un doc asemănător, am împrumutat un alt *Jeep*. Întreaga zonă era plină de cratere rămase de la bombardamentul RAF din august 1943, la care participaseră şase valuri de bombardiere *Stirling* şi *Lancaster*, care îi blagosloviseră pe nemţi numai cu bombe explozive şi parcurseseră o distanţă dus-întors de peste 2000 de kilometri.

Punctul de control prin care trebuia să trecem ca să ajungem propriu-zis în Pennemünde era găzduit de nişte ruine, iar Hindenburgstrasse, strada principală, era impracticabilă, aşa

[1] Aşa-numitele *Buzz-Bombs*, rachetele cu care Hitler a bombardat Londra.

că am ocolit-o şi ne-am îndreptat spre nişte buncăre. Nobby a ţinut neapărat să ne îndreptăm spre partea de sud-est a insulei şi am mers într-acolo; peisajul era dezolant, numai dărâmături şi schelete ale unor foste clădiri. Din păcate, familiile muncitorilor polonezi, care formau majoritatea muncitorilor străini, dispăruseră în bombardament. Ne-am deplasat cu mare dificultate printre craterele făcute de bombele britanice în solul nisipos. Toate adăposturile antiaeriene erau construite din bârne de lemn, dar, pentru că raidul aerian fusese neaşteptat, se vedea că erau nefolosite.

Lumina începea să fie tot mai pală pe măsură ce seara se apropia şi am făcut nişte fotografii cu un aparat *Ikoflex* de 35 mm, înainte de a ne întoarce de unde porniserăm.

Oprindu-ne cam la 700 de metri de zona de plajă destinată debarcării, Nobby a observat un buncăr de beton, care avea un număr desenat pe zidul din faţă.

— Pun pariu că e ascunzătoarea lui Goering, a spus Nobby. Cică se cheamă terenuri de testare… a mai adăugat el.

M-am uitat la uşile masive de oţel care erau încuiate şi sigilate cu însemnele armatei americane, pe lângă lacătele imense de alamă. Nu exista nici o cale legală de a deschide aceste uşi, nici măcar pentru Clark (la prima vedere).

— De ce să nu le aruncăm în aer? a întrebat Nobby, răspunzând într-un fel la privirea întrebătoare pe care i-o aruncasem. Apoi a arătat înspre grămada de mine nemţeşti dezgropate, privindu-mă cu subînţeles. A arătat spre grămada de mine nemţeşti Teller dezgropate, aflate la vreo cincizeci de metri de noi.

Nobby a luat două mine ’42 cu capacul hexagonal şi le-a îngropat în pământ, lăsând focosul afară. Apoi m-a invitat să merg cu el şi s-a dat în spate cam cincizeci de paşi de uşile metalice ale buncărului. Ne-am sprijinit amândoi de portierele *Jeep*-ului şi am început să tragem în direcţia focoaselor cu carabinele M-1, până ce s-a auzit un zgomot îngrozitor care ne-a asigurat că nimerisem ţinta.

Suflul exploziei ne-a aruncat la pământ şi ne-am adăpostit în spatele maşinii pentru a nu fi loviţi de bucăţile de pământ care zburau în toate părţile. După ce norul de praf s-a risipit, am văzut că una din uşile metalice duble atârna dezolant într-o parte, lăsând să se vadă fişierele şi dulapurile din interior, care,

am presupus eu, conţineau documente privitoare la cercetările în domeniul rachetelor.

Am intrat într-o cămăruţă minusculă în care nu se aflau decât câteva tablouri în ulei, depozitate cu grijă. La auzul zgomotului făcut de motorul unei maşini americane de patrulare 4X4, Nobby a dat un strigăt de avertisment.

Hotărât să nu plec de acolo fără măcar un suvenir, orice aş fi putut ascunde în sacul militar pe care îl aveam la mine. Imediat lângă uşă, lipite de unul din pereţi, erau nişte cutii pe care le-am luat drept locuri de depozitare a unor dălţi şi a altor unelte folosite în sculptură. Am luat în grabă una din ele, care nu era prea mare, şi am vârât-o iute în sac.

În faţa noastră s-au ivit doi poliţişti militari, dintre care unul ne dăduse mai devreme cu jumătate de oră aprobarea de a lua *Jeep*-ul. Stătea şi râdea de se prăpădea de înfăţişarea noastră „prăfuită”.

— Am plecat şi noi să vânăm un iepure pentru cină. Cred că a fost una din exploziile alea prin simpatie, a spus Nobby cu un rânjet.

M-am mirat de abilitatea lui de a scoate din pălărie o explicaţie plauzibilă atât de repede.

— Nu vă faceţi griji din cauza stricăciunilor din buncăr, uitaţi-vă mai degrabă la *Jeep*-ul pe care vi l-am împrumutat.

Maşina de teren 4X4 arăta jalnic; era acoperită aproape în întregime de bucăţi de mortar, pietre şi moloz. Pietrele care o izbiseră mai tare avuseseră un efect cât se poate de neplăcut asupra caroseriei. După ce ne-au dus cu maşina lor la locul de debarcare al feribotului, am traversat lacul şi ne-am îndreptat spre tabăra americană şi spre cortul nostru atât de dotat din punct de vedere tehnic! Am stat cuminţi toată seara, fiindcă nu voiam să mai dăm şi de alte belele. Pusesem cutia într-unul din buzunarele cu fermoar ale *Jeep*-ului, fără să îmi dau osteneala de a verifica conţinutul ei.

A doua zi a început cu o conferinţă ţinută de căpitanul Sharpe. Stăteam undeva în ultimele rânduri şi am urmărit cu foarte mare atenţie cele spuse de căpitanul Sharpe şi diapozitivele care însoţeau prelegerea. Pe lângă istoria Terenului de Testare al lui Hermann Goering şi relaţia lui cu experimentele privitoare la rachete şi bombele zburătoare, căpitanul a prezentat şi alte experimente care avuseseră loc

acolo, necunoscute până atunci multora dintre noi. Am aflat că nemţii testau eficacitatea unei „arme” oribile: aruncau cu praf de cărbune peste tranşeele inamice şi apoi îi dădeau foc, ca să consume tot oxigenul.

După încheierea conferinţei, ofiţerii au plecat la o altă întrunire la care nu aveam chef să mă duc, deşi fusesem invitat, aşa că m-am gândit să mă duc să văd ce mai face Nobby. Pentru că nu mai era nici picior de ofiţer în toată tabăra, subofiţerii se ocupau cu lucruri mai serioase – jucau cărţi! Nu mi-a luat mult timp să-l localizez pe amicul meu. De îndată ce am intrat în cort, am văzut forfota de la o masă de poker şi pe Nobby aplicându-şi stratagema care dădea roade de fiecare dată: făcea pe prostul.

Potul era o grămadă deloc neglijabilă de bancnote americane şi ale Forţelor Aliate, iar viitoarea contribuţie a lui Nobby consta în ceasuri de mână şi de buzunar nemţeşti, pistoale Walther PPK cu paturi speciale, aparate de fotografiat şi bijuterii de aur; într-un cuvânt, o mică avere. Deşi m-a văzut că intru, Nobby s-a uitat imediat în altă parte şi a continuat să asculte cu cea mai mare atenţie sfaturile chibiţilor despre punctele mai delicate ale jocului de poker.

Toată cacealmaua a luat sfârşit când, după ce îndulcise potul cu un pistol Sauer M38 aurit cu o valoare declarată de cincizeci de dolari americani, Nobby le-a permis sfătuitorilor săi să-i vadă mâna. Cei trei porumbei de la masă plusaseră considerabil şi probabil că se credeau deja posesorii frumosului pistol, dar Nobby a arătat cărţile şi tâmpiţii s-au prins că nu era deloc ageamiu! L-am smuls repede de la masă şi am îngrămădit potul într-un sac, părăsind cortul de jocuri cu cea mai mare viteză şi îndreptându-ne spre cortul nostru, unde eram, cel puţin aparent, mai în siguranţă.

Nobby nu părea deloc deranjat că le trăsese clapa poliţiştilor militari şi râdea de-i ieşeau ochii din cap. Văzusem multe asemenea jocuri care se lăsaseră cu vărsare de sânge şi ştiam că poliţiştii militari sunt foarte arţăgoşi şi sar imediat la bătaie, aşa că mi-am păstrat pistolul în buzunarul de la pantaloni.

Echipa noastră de spionaj trebuia să fie înapoi la cartierul general în după-amiaza zilei următoare, iar echipa franceză la fel, deci eram cât de cât în siguranţă în cazul în care vreunui

iancheu păcălit i se punea pata pe Nobby. Oamenii noştri făcuseră o groază de fotografii şi aranjaseră ca americanii să le aducă nişte mostre de rachete V1 şi V2, pe care aveau să le aducă cu un transportor blindat, după care terenul urma să intre definitiv în posesia ruşilor.

— Săracii de ei, mai au încă de învăţat, a spus Nobby privind convoiul american care ne-o luase înainte.

M-am urcat la volanul *Jeep*-ului care deschidea coloana noastră şi am accelerat, depăşindu-i pe americanii care ne aruncau priviri dintre cele mai ameninţătoare. Am condus toată noaptea, oprindu-ne de două ori să facem plinul la pompele de benzină nemţeşti pentru că ofiţerii noştri voiau să plece cât mai repede din zona rusească.

Ne-am oprit la o tabără din interiorul zonei britanice, când se crăpa de ziuă. Pompa de apă de la *Jeep*-ul meu scârţâise îngrozitor ultimii optzeci de kilometri şi a trebuit să aşteptăm câtva timp până a înlocuit-o un mecanic. Nobby a folosit din plin această ocazie pentru a se lăuda cu felul în care îi trăsese pe sfoară pe americanii amatori de poker.

În restul călătoriei până la Bad Oeynhausen nu s-a întâmplat nimic special, în afară de faptul că la un moment dat ne-am întâlnit cu o coloană de „Broscuţe”, maşinile poporului, destinate viitoarei Comisii de Control britanice.

— N-o să le ia prea mult timp nemţilor să se pună iar pe picioare, i-am spus maiorului care stătea lângă mine.

El a încuviinţat, dar nu mi-a răspuns nimic. Vederea *Volkswagen*-urilor mi-a amintit de prima dată când văzusem o fabrică de „Broscuţe”. Era atunci când condusesem patrula de luptă *Recce* spre Reduta alpină. Pentru a ne orienta, folosiserăm fotografii făcute din avion şi localizaserăm fiecare buncăr. Se spunea că acestea sunt fortificate, dar acolo nu am găsit decât câţiva muncitori care erau trataţi ca nişte sclavi, supravegheaţi de membri mai în vârstă din trupele *Volksturm*. Într-un singur loc i-am găsit înarmaţi cu puşti semi-automate, un model experimental care folosea aceleaşi cartuşe de 7.92 mm ca şi revoluţionarele modele MP44.

— Acum unsprezece luni, când am venit aici, am primit fiecare câte două încărcătoare pline, dar nu am primit instrucţiuni de folosire a noii „puşti minune”, a spus ofiţerul de serviciu. Se pare că Hitler urma să inspecteze fortificaţiile în

construcţie. El a continuat:

— Ni s-a spus că trebuie să îi arătăm Führer-ului că tragem perfect la ţintă şi am consumat toată muniţia pregătindu-ne. De atunci stăm aşa, a spus el arătând spre încărcătoarele goale.

În apropiere de redută, pe autostrada 311, când ne întorceam spre Salzburg, *Jeep*-ul nostru ne-a lăsat. Nu părea o idee prea bună să întrebăm în împrejurimi dacă există vreun garaj, dar totuşi Josep s-a oprit la o fermă bavareză şi i-a povestit fermierului între două vârste ce ni se întâmplase cu maşina. El ne-a ajutat să tractăm *Jeep*-ul până la o fabrică de cherestea aparent părăsită, loc care mi s-a părut destul de suspect, dar nu aveam altă opţiune.

Am fost surprins să văd acolo o mulţime de vehicule militare de tot soiul, dar cele care mi-au atras atenţia au fost micile *Kübelwagen*, maşinile utilitare folosite în cercetarea terenului, care, deşi nu aveau dublă tracţiune, erau capabile de performanţe aproape egalabile cu Je*ep*-ul nostru.

Când am intrat în clădirea principală, am văzut o sumedenie de mecanici care munceau din greu la asamblarea unor vehicule. Se pare că acolo, fără ştirea unităţilor de spionaj aliate, familia Ferry Porsche, a cărei localitate de baştină era Zell-am-See (peste puţin timp situată în zona americană), se mutase aici cu tot echipamentul şi meseriaşii de care aveau nevoie pentru a continua producţia. Orăşelul alpin Gmünd era ultimul loc unde mă aşteptam să descopăr un garaj, darămite o linie de producţie a maşinilor de curse.

Auzisem de performanţele motorului acestor maşini deosebit de micuţe înainte de începerea războiului; acum aveam în faţa ochilor două prototipuri „în carne şi oase”. Pentru că trenul nu oprea acolo, satul era destul de ferit de privirile indiscrete ale eventualilor turişti, iar prima gară se afla vreo doisprezece kilometri distanţă, în satul Spittal. Răspunzând semnalului nostru radio, o patrulă britanică de strângere a informaţiilor a venit a doua zi la faţa locului şi imediat după aceea au transmis la cartierul general constatările lor cu privire la fabrica clandestină. Astfel au aflat serviciile secrete britanice de existenţa acestei fabrici. După încetarea ostilităţilor, englezii au comandat „Broscuţe” pentru autorităţile britanice de ocupaţie, şi nu Kdf-uri, sau „găleţi cu căcat”, cum le numeau germanii.

Şi toate acestea în ciuda planului american de a nu permite industriei germane să se repună pe picioare!

Noul VW, din păcate, nu avea încălzire. Totuşi, uşile erau închise ermetic şi se putea trece cu ea prin albia unui râu mai mic sau printr-o zonă inundată.

— Mulţam că m-ai dus până aici, sergent.

Eram atât de absorbit de gândurile mele încât cotisem automat pe drumul înspre cartierul general şi oprisem maşina în parcare, lăsând-o cu motorul pornit.

— Să trăiţi, nici o problemă. Plăcerea a fost de partea mea. Daţi-mi voie să vă duc bagajul.

Ultimii optzeci de kilometri ai drumului visasem cu ochii deschişi şi uitasem total de pasagerul meu. Pentru că ploua torenţial, m-am dus pe partea unde se afla ofiţerul şi i-am ţinut deasupra capului o foaie de cort. Atunci am observat că uşile şi geamurile *Jeep*-ului nu erau etanşe şi lăsaseră să curgă multă apă înăuntru, care se prelinsese toată pe partea dreaptă a hainei ofiţerului şi pe chipiul lui. Tot drumul a stat mai sus din cauza cutiei pe care o luasem din buncăr şi bănuiesc că a avut câteva întâlniri neplăcute cu tavanul maşinii!

Mi-am luat noile ordine şi am fost informat oficial că se aprobase transferul lui Nobby în echipa mea, cu tot cu un *Jeep* nou. Mi-am amintit de cutia găsită şi am ajuns la concluzia că ar fi un moment prielnic de a o trimite acasă alor mei.

Aşa că în timp ce Nobby se pregătea să vină la cartierul general, eu m-am dus la poşta forţelor armate şi, împachetând-o bine, am trimis-o părinţilor mei în Anglia.

Au trecut cinci ani până ce, la insistenţele mamei mele, m-am urnit să o dezgrop de sub maldărul de vechituri sub care zăcea în pod. Abia atunci mi-am dat seama de valoarea ei reală… Dar povestea asta o voi spune la vremea ei.

Pentru că pregătirile pentru procesele de la Nürnberg erau în toi, eram trimişi din ce în ce mai des să aducem martori şi să căutăm criminali de război. Eram mai toată vremea pe drumuri şi dormeam pe unde apucam, de obicei noaptea în păduri. Sacii de dormit cu izolator şi puf de pinguin au fost deosebit de apreciaţi în zilele acelea!

O călătorie într-o zonă mai îndepărtată a Pădurii Negre i-a dat lui Taffy ocazia de a face o partidă de vânătoare. Dar întâmplarea, deşi pe de-o parte hazlie, avea să ne deschidă

ochii într-o anumită privinţă. Înarmaţi cu carabine 30 MI şi cu treizeci de cartuşe, era normal să fim întrebaţi de hangiu unde aveam de gând să mergem dacă voiam să vânăm mistreţi. La răspunsul lui Taffy, am dat din cap afirmativ, pentru că locul oricum nu-mi spunea mare lucru. Am mers la cabanele de la Rock-Ola.

Acestea se aflau pe fostul domeniu al lui Goering, un teren care adăpostea vânat de toate felurile. Nici eu nici Taffy nu eram deloc ceea ce se înţelege în mod obişnuit prin „sportivi". Eu n-am fost deloc entuziasmat de partida de vânătoare, dar Taffy era atât de încântat încât n-am putut să-i tai cheful cu indispoziţia mea.

Însoţiţi de pădurar, am intrat în pădure pe o potecă îngustă, de nici un metru lăţime şi am mers vreo oră în şir indian, căci doi nu aveau loc să meargă alături. De pe frunzele copacilor cădeau în permanenţă picături de apă şi în scurt timp tunica şi pantalonii mei militari musteau de apă, dându-mi o senzaţie deloc plăcută.

— Nu mai durează mult, vă zic eu, pot să-i miros deja... a spus Tafiy, cu arma pe umăr, într-o poziţie cu adevărat vânătorească.

Cântecul de pasăre incredibil de frumos care însoţise trecerea noastră pe potecă nu se mai auzea acum. Copacii erau ameţitor de înalţi, dar nu era deloc de mirare pentru că zona aceasta fusese scutită de topoarele tăietorilor de lemne.

Când am intrat într-o vale mai puţin împădurită, am văzut nişte cioturi arse, mărturia faptului că un avion aliat se prăbuşise în zonă. Soarele avea loc să ajungă până la noi trei şi la pădurar şi ne încălzea cu blândeţe.

— Se apropie un muşteriu, a spus pădurarul în şoaptă şi s-a dat la o parte ca să putem să ne ocupăm poziţiile de tragere, destul de neîncrezător în abilităţile noastre de vânători, privind masa imensă de carne şi blană care se năpustea în direcţia noastră.

— E timpul să ochiţi, a spus pădurarul. Pentru că eu eram cel mai înalt în grad, am ochit primul, punând un genunchi pe pământ. Pentru că nu calculasem bine distanţa sau trăsesem prea jos, cele două gloanţe ale mele n-au avut nici un efect.

— Sergent, ia lăsaţi un bărbat adevărat să tragă, a spus Taffy, trăgând piedica.

Printre norii de praf ridicaţi de mistreţul fioros, am văzut că era rănit şi asta îl întărâtase peste măsură. Toţi trei am rămas cu gura căscată când am văzut că şi Taffy ratase cu o măiestrie greu de egalat. Animalul înnebunit se afla acum la o distanţă mai mică de douăzeci de metri de mine când în spatele meu am auzit zgomotul unei explozii care m-a învăluit într-un nor de fum de cordită. Exact în momentul acela, ca din senin au apărut doi soldaţi roşii la faţă.

În timp ce pădurarul l-a trimis pe lumea cealaltă pe mistreţ cu ajutorul imensului cuţit de vânătoare, m-am uitat la camarazii mei cu nedumerire, şi apoi la carabinele fumegânde în care ne pusesem atâta încredere!

— Mama lor de puşti de jucărie! am exclamat eu, nemaifiind în stare să-mi stăpânesc furia.

Nu a fost nevoie decât de un singur glonte dintr-o puşcă obosită ca mistreţul să cadă ca secerat, în timp ce mai multe gloanţe din carabinele noastre de-abia îl zgâriaseră pe monstru. Cei doi caporali cărau acum animalul atârnat de o prăjină cu amărăciune, care putea fi uşor de înţeles. Eu încheiam şirul, trăgând după mine ghinionista carabină M1.

În ziua următoare l-am luat pe martorul cooperant, cum îşi spunea soldatul austriac. El a insistat de zeci de ori să explice cum fusese forţat să intre în armata lui Hitler şi cum nu se oferise ca voluntar. El nici măcar nu se ascundea, ci îşi luase o mică vacanţă la ţară! Era unul dintre cei pe care tribunalele de de-nazificare îi numeau combatanţi sub ordine şi nu criminali.

Unele din barierele dintre Forţele de ocupaţie şi germani au fost desfiinţate în săptămânile care au urmat capitulării şi eu, ca mulţi alţii de fapt, am fost chemat să asist oficialităţile locale în probleme de ordin civil.

Pot să spun că am făcut de toate: am căutat rude dispărute, am aprobat folosirea combustibilului pentru munci agricole; ba mai mult, am fost invitat să oficiez o cununie civilă a doi tineri care trăiau împreună de pe vremea lui Hitler.

Când am primit o invitaţie de a participa la o întrunire de mare importanţă la Primărie, am decis să-mi fac datoria într-un mod cât se poate de corect, … bărbaţii trebuia să se îmbrace la patru ace, iar eu am purtat pentru prima oară în public „uniforma de gală” (aşa o numea Taffy) primită recent de la firma *Hector Powell*, furnizorii oficiali ai armatei.

Uniforma era alcătuită dintr-o tunică lungă cu epoleţi, o centură de piele *Sam Brown*, şi cizme uşoare de piele maro.

Consiliul local era deja întrunit când delegaţia noastră elegantă a intrat în sala de şedinţe. Pentru noi au fost ataşate nişte mese speciale la un capăt al şirului de mese.

— Lucrul cel mai important pe care dorim să vi-l aducem în atenţie, stimate domn, este posibilitatea ca maşinile KdF să nu ajungă la timp.

Primarul, după discurs, s-a întors la un birou care era aşezat într-o parte a sălii, a adunat şi mi-a întins un teanc de certificate cu antetul „KdF – Wagen Sparkarte”, un carnet de economii destinat cumpărării teribil de ipotetice a unui automobil. Se vedea că posesorul carnetului contribuise financiar la un plan gigantic şi nerealist de finanţare a uzinelor *Volkswagen*. „Maşina poporului”!

— Ce pramatie a fost şi Hitler ăsta! am spus celor doi caporali.

— Da, o adevărată pramatie, a confirmat şi primarul.

În realitate, mi-am dat seama că nu era nimic de făcut, dar i-am zis lui Josep să facă o listă a tuturor contribuabililor prezenţi cu numele lor, numărul carnetelor de economii, suma totală cu care contribuiseră şi toate celelalte detalii.

Am scris o scurtă scrisoare adresată cartierului general, am ataşat-o listei lui Josep şi le-am trimis într-un plic mare de hârtie maro. Se lăsase o linişte mormântală în sală în timp ce se desfăşura această mascaradă, iar când ne-am ridicat să plecăm, cei circa treizeci de localnici au început să tropăie în semn de aprobare faţă de gestul nostru „salvator”.

Ştiam că era un gest lipsit de utilitate practică, dar cel puţin înregistrasem oficial un act către autorităţile Republicii Federale Germane, în curs de formare.

— Salut, Mason, cum s-au terminat lucrurile pe-acolo? Sper că bine. Mă gândeam că o să apucăm să stăm de vorbă.

Era miezul nopţii şi bătrânul Barkworth nu obişnuia să se ocupe de aşa ceva la o oră atât de târzie.

— Avem un indiciu de la serviciile de contraspionaj americane; e în legătură cu colonelul SD Walter Rauff. Ţi-am trimis dosarul lui acum câteva zile (nu mi-l trimisese de fapt). Aş vrea să te ocupi tu personal de afacerea asta, fiindcă eşti familiarizat cu zona aceea din Tirol. Trebuie să-l prinzi şi să-l

aduci înapoi viu.

Colonelul Rauff fusese văzut ultima oară în nordul Italiei, cu un corp de pază de optsprezece sau douăzeci de oameni ai SS sau SD.

Nu era deloc lucru uşor să-l aduc pe colonel viu în faţa tribunalului.

— În condiţiile astea ţi-ar trebui o echipă nouă. O să foloseşti *Jeep*-uri şi, precum am spus (nu spusese), te vreau comandantul echipei de căutare. Pune-l pe Taffy responsabil pe celălalt vehicul; ai permisiunea să-l repui în grad. Asta înseamnă că deja poţi să nu-l mai consideri caporal. Nu e în subordinea ta, dar are un dosar foarte bun, şi mai mult, ştie italiana la perfecţie, ceea ce nu ştie nici unul din voi.

Era evident că aveam nevoie de cineva care să ştie italiana foarte bine, pentru că în zonă erau o grămadă de nazişti care foloseau drumurile secrete ale contrabandiştilor de vinuri vechi pentru a se deplasa prin văile şi trecătorile Tirolului, între Italia şi Salzburg. Nu puteam să-mi dau seama ce tertipuri avea să folosească Walter Rauff pentru a scăpa de urmărirea noastră.

Curierul militar a sosit dis-de-dimineaţă şi de data aceasta ne-a prins pregătiţi! Noi verificam şi aduceam la zi toate rapoartele recente (dintre care unele erau false) în privinţa locurilor unde fusese văzut Rauff şi pe care Garlinski le notase pe hartă în decursul nopţii. Toţi erau nerăbdători în perspectiva urmăririi lui Rauff şi a bandei lui de haiduci, deşi nu dormiseră deloc.

Cea mai importantă mărturie despre locurile unde fusese văzut Rauff (după rapoartele maiorului) era în legătură cu zona Innsbruck-Volders, dar acest nou indiciu ne-a arătat un grup de oameni bine înarmaţi la est de Zell-am-See. Aceasta era în zona Armatei a cincea, în oraşul Linz şi în împrejurimi, unde erau ţinuţi prizonieri mulţi partizani iugoslavi. Grupul de nazişti nu şi-ar fi putut alege o zonă mai nesigură prin care să treacă.

Conducând o coloană de diverse vehicule, atât *Jeep*-urile aliaţilor cât şi *Kubelwagen*-urile germane modelul 82 (câteva din ele având ca semn distinctiv steaua aliaţilor) au pornit după lăsarea întunericului, profitând de confuzia generală datorată sutelor de prizonieri iugoslavi încă înarmaţi, care erau ţinuţi de americani în Tirol, înainte de a fi transportaţi în Germania.

Încercările de contactare a coloanei naziste, atât prin radio

cât şi prin mesaje aruncate din avion, fuseseră sortite eşecului. Când avionul militar de recunoaştere Auster s-a întors în zori la primul loc unde fusese văzut Rauff, coloana de maşini se făcuse nevăzută.

Cei doi oameni nou-trimişi au sosit la amiază. Unul din ei se numea Dave Porter, membru al regimentului *London Scottish* şi fusese curier militar al comandoului nr.4 timp de doi ani. Dave avea douăzeci şi şase de ani şi era un tip foarte dur, plin de energie; m-am înţeles de minune cu el pentru că şi el era tot cockney. Camaradul lui se numea Brian Fairweather, era din Yorkshire, avea douăzeci şi doi de ani şi fusese lunetist în regimentul paramilitar. Toţi trei fuseserăm supuşi unui antrenament secret la Wivenhoe pentru întărirea Unităţii de *Servicii Speciale*.

Astfel s-a format noua subunitate a celor două *Jeep*-uri. Am primit ordin de paraşutare a oamenilor în frunte cu mine, laolaltă cu cele două *Jeep*-uri cu o încărcătură de 250 kilograme fiecare, din bombardierul *Halifax* special echipat. Am observat că terenul era foarte accidentat şi că o misiune de noapte era imposibilă. Am sunat imediat la cartierul general şi am cerut schimbarea tacticii. Centrul de comandă a transportului aerian ne-a oferit o pistă de aterizare de lângă München, folosită de americani, lucru care ne-a uşurat foarte mult munca. Misiunea micii noastre echipe trebuia să fie secretă, dar am aflat cu surprindere că nu era deloc aşa când am telefonat la ofiţerul francez care se ocupa cu aprovizionarea trupelor din zonă. El mi-a spus:

— A, deci voi sunteţi echipa de şoc din Wildbad!

Atunci am aflat pentru prima oară numele neoficial al echipei noastre. I-am explicat francezului că avem nevoie de nişte anvelope de teren cu care să le înlocuim pe cele tocite.

— Decât să pierdeţi timp cu schimbatul roţilor, mai bine vă pregătesc eu alte două *Jeep*-uri şi mi le lăsaţi în schimb pe ale voastre vechi. Mi se pare mult mai simplu, mi-a spus el.

Nu mă aşteptasem la o cooperare din partea francezilor, ba chiar mă gândeam că vor răspunde cererii noastre cu puţin entuziasm; în fond, eram pe teritoriul lor.

Pentru că maşinile erau deja la jumătatea drumului spre pistă, ne-am luat tot echipamentul, l-am urcat în *Jeep*-urile noastre şi am plecat să luăm în primire maşinile cele noi.

Teoretic, transferul echipamentului de comunicaţie nu ar fi trebuit să prezinte nici o problemă, fiindcă Brian „Sparks” Fairweather, transmisionistul nostru, a spus că „încropeşte el ceva”. A avut de lucru, nu glumă, pentru că nici una din mufele noastre nu se potrivea la emiţătoarele instalate pe *Jeep*-urile luate de la francezi, dar până la urmă ne-am descurcat; am încărcat şi *Browning*-urile 50, lăzile cu muniţie şi canistrele nemţeşti cu benzină.

Schimbul de vehicule s-a petrecut cât se poate de repede şi nu a existat nici o formalitate şi nu a trebuit să semnăm nici o chitanţă de primire. Am dat mâna cu ofiţerul de transport şi i-am arătat carabinele noastre depăşite. A râs de s-a prăpădit la auzul păţaniei noastre cu mistreţul şi a chemat un sergent, spunându-i ceva la ureche. Acesta s-a întors imediat cu şase puşti semiautomate *Garand 30-06* şi şase sute de cartuşe. Dave Porter a fost încântat. El cunoştea prea bine aceste puşti, pentru că membrii echipei de comando nr.4 unde activase şi el erau echipaţi cu acelaşi model *Garand*, care făcea ca până şi MkIII 303-urile să pară vechi de când lumea.

Echipaţi cu tot ce aveam nevoie, am pornit să parcurgem prima porţiune a călătoriei noastre, adică drumul până la pista de aterizare. Eram pe cale de a trăi una din cele mai interesante experienţe ale noastre: încărcarea *Jeep*-urilor într-un avion de transport *Dakota* prin uşile laterale! În timp ce oamenii înjurau de mama focului şi se chinuiau să împingă maşinile pe rampă, eu şi cu Nobby ne-am apucat să căutăm. Aproape toate pistele de aterizare ale Aliaţilor erau construite pe pământ, iar aceasta s-a dovedit a nu fi o excepţie.

Avionul era unul destinat exclusiv transportului de mărfuri şi nu avea nimic pe care să ne putem aşeza, aşa că ne-am urcat în *Jeep*-uri şi am stat pe banchete. Cei doi nou-veniţi puneau tot felul de întrebări în legătură cu caracteristicile misiunii noastre. Pentru că se oferiseră voluntari, habar n-aveau în ce se băgaseră.

Zgomotul din ce în ce mai puternic al motorului şi vibraţia crescândă ne-au atenţionat că urma să decolăm peste puţin timp. Avionul a început să se deplaseze cu destulă greutate pe pistă şi am senzaţia că la decolare a trecut doar la câţiva centimetri deasupra copacilor ce mărgineau pista asfaltată!

Avionul a continuat să se ridice până la nivelul norilor şi apoi s-a îndreptat spre est.

Zburam deja de o oră şi jumătate când doi din echipa mea au început să se plângă din cauza frigului pătrunzător. Era foarte greu să ne mişcăm ca să ne putem încălzi, pentru că spaţiul era destul de strâmt. În afară de *Jeep*-uri mai erau şi multe cutii cu diverse echipamente şi provizii, care ocupau foarte mult loc. Chingile care ţineau încărcătura au început să scrâşnească, semn că avionul câştiga din nou altitudine. Temperatura a început să scadă vizibil, aşa că am trecut pe la fiecare să le dau câte o duşcă de rom să se mai încălzească, dar l-am găsit pe Brian leşinat pe bancheta *Jeep*-ului în care stătea! După culoarea feţei lui mi-am dat seama că leşinase din lipsă de oxigen şi că probabil suferea de astm; m-am gândit că aşa ceva ni se putea întâmpla şi nouă în orice moment. I-am alertat pe ceilalţi, iar eu şi Dave l-am dus pe Brian la masca de oxigen. După ce şi-a revenit în simţiri, am trecut fiecare cu rândul, sorbind „nectarul de oxigen”, care pentru noi atunci era o adevărată băutură a zeilor.

Eram gata să le dau un perdaf băieţilor de la RAF pentru că nu ne anunţaseră altitudinea la care urcasem şi nu ne avertizaseră să mai tragem din când în când o „duşcă” de oxigen, dar avionul a început să tremure şi din carlingă a apărut un sergent RAF care a spus:

— Vedeţi dacă v-aţi legat bine de unde v-oţi fi legat, că aterizăm imediat.

Pe când aşteptam să coborâm, am auzit la sistemul de comunicaţii radio *Tannoy* vocea ascuţită a controlorului de zbor american care îi spunea ceva pilotului, iar apoi avionul şi-a început încet coborârea şi, ca şi cum ar fi vrut să ne facă în ciudă, sistemul de încălzire cu aburi a început să funcţioneze, iar temperatura din avion a ajuns insuportabil de mare.

Brian, într-un fel ruşinat de ce i se întâmplase, îşi găsise de lucru cu nişte pârghii şi scripeţi manuali pe lângă uşile calei avionului, pregătind manevra de descărcare a *Jeep*-urilor; Dave îşi folosea cuţitul pentru a curăţa mizeria de pe jos, iar Josep năvălise în singurul grup sanitar din avion şi îşi vărsa maţele; ca de obicei, în avion i se făcea rău.

Zgomotul motorului devenise mai puţin deranjant şi am putut să aud cum coboară trenul de aterizare, semn că urma să

aterizăm în puţin timp. M-am dus în carlingă şi am auzit un zgomot ciudat, care ştiam din proprie experienţă că prevesteşte necazuri la mecanismul de aterizare. Atât pilotul cât şi copilotul şi-au lăsat scaunele pe spate pentru a avea vizibilitate mai mare. Simţind că i-am pus mâna pe spate, sergentul s-a întors şi mi-a spus:

— Totdeauna îl apucă dracii în momentele cele mai emoţionante, parcă poţi să ştii..., a spus copilotul bătând cu degetele în geamul manometrului de presiune hidraulică care corespundea echipamentului de aterizare. Întrebător, mi-am îndreptat mâna înspre pompa hidraulică manuală, dar am primit un răspuns cât se poate de limpede din partea pilotului cu cască de piele, care avea o mândreţe de mustaţă:

— Las-o baltă, bătrâne, nu-i nevoie; se repară singur, întotdeauna face fiţele astea.

Văzând că pământul e din ce în ce mai aproape de noi, m-am dus înapoi la băieţi să le spun să se ţină bine de ceva şi am făcut şi eu acelaşi lucru. Probabil că vântul bătea foarte puternic, altfel nu pot să-mi explic cum de pilotul a coborât atât de jos botul avionului. Apoi, în ultimul moment, pilotul a ridicat botul avionului la nivelul normal şi a aterizat perfect, pe două roţi. Imediat ce am ajuns lângă hangar, am împins cele două rampe afară şi le-am potrivit pentru descărcarea *Jeep*-ului. Una stătea mai jos decât cealaltă şi am pus o pană ca să fie amândouă egale.

De-abia terminasem de făcut asta când camarazii mei au împins uşor *Jeep*-ul în jos, ţinându-l cu nişte chingi ca să nu alunece prea tare. M-am urcat în maşină ca să pornesc motorul şi am tras şocul. Deşi pe panoul de bord se formase o peliculă de gheaţă, a pornit de la prima cheie. M-am dat jos ca să eliberez cârligul pentru descărcarea celei de-a doua maşini, m-am urcat înapoi şi m-am îndreptat spre clădirile de birouri, făcându-i echipajului semne de mulţumire pentru că ne adusese cu bine. Nu apucasem să văd împrejurimile din avion, aşa că am aruncat o privire asupra peisajului montan din jurul meu.

Mica pistă de aterizare era situată la sud de un lac imens. Zburaserăm pe deasupra oraşului Bruck şi nu apucasem să văd *Schloss Fischorn*, crescătoria de cai a SS-ului. Pilotul frânase brusc, menţinând numai viteza necesară pentru a lua curba pistei, apoi s-a întors la 180 de grade şi a oprit avionul cu faţa

spre vântul care ne dăduse atâta bătaie de cap. Cred că avionul DC-3 era cel mai mare avion care aterizase vreodată acolo.

Imediat ce am terminat de descărcat şi al doilea *Jeep*, am pus rampele de coborâre la locul lor şi am închis bine uşile calei, iar avionul a pornit încet către un capăt al pistei, urmând să-şi ia zborul înapoi. Pilotul ţinuse motorul pornit tot timpul cât am descărcat noi echipamentele noastre şi acum ne făcea un semn de rămas-bun. L-am urmărit cu privirea şi am văzut cum trece pe deasupra lacului şi apoi dispare în nori.

M-am uitat jur împrejur şi am observat că toate celelalte avioane americane de recunoaştere erau îngrijite de nişte soldaţi cam neatenţi. Undeva departe se putea zări o grămadă de fiare arse, tot ce mai rămăsese din bombardierele *Junker 87* sau *Junker Ju 52*, din care ultimul tip fusese folosit de trupele paramilitare germane la invazia din Creta. L-am văzut pe ofiţerul de operaţii, care stătea la baza stâlpului de comandă cu un carnet în mână. „Doamne, ia uite-l pe Clark Gable”, mi-am spus eu, pentru că silueta ofiţerului aducea foarte tare cu cea a actorului, purta acelaşi fel de mustaţă şi ţinea între dinţi un ditamai trabucul!

— *Locotenent Uniatz – forţele militare aeriene americane*, a spus el în timp ce-mi înmâna carnetul ca să semnez. Poate că nu i-am părut foarte simpatic, căci i-am refuzat oferta de a merge cu el la o bere, dar i-am explicat că aveam o întâlnire înainte de apusul soarelui, la care nu puteam să lipsim.

Cu un semn exagerat de amplu al mâinii, am chemat cel de-al doilea *Jeep* să ne urmeze.

La căderea nopţii am ajuns la Brandstatt şi am găsit un şopron destul de primitor, care ne-a adăpostit de burniţa fină care începuse să cadă. Nu ştiam dacă reţeaua SS e bine pusă la punct în oraş şi dacă existau informatori, aşa că ne-am decis să nu ieşim de acolo şi să mâncăm din proviziile pe care le adusesem de la Wildbad, adică nişte conserve de carne, o supă de legume, pe care le-am încălzit la aragazurile de campanie *Tommy*. Să nu cumva să credeţi că am uitat de ceai! Apoi am inspectat vechea fermă, care la prima vedere părea nelocuită de mult timp, dar m-am gândit că ar fi mai bine să dorm în şopron, lângă maşini. L-am lăsat pe Dave cu un termos plin cu ceai să stea de pază în căsuţa porumbeilor, iar noi ceilalţi ne-am dus în şopron, ne-am băgat în sacii de dormit şi pe la miezul

nopţii „am tras pe dreapta”.

— Psst, Pete, avem un intrus.

M-am rostogolit afară din sacul de dormit, cu pistolul Browning de 9 mm pe care îl aveam totdeauna la îndemână şi am văzut că şi ceilalţi fac la fel. Nu era indicat să ne ridicăm, pentru că nu trebuia să fim observaţi sau să facem zgomot prea mare. M-am uitat la cadranul luminos al ceasului de mână şi apoi l-am acoperit cu capacul de metal. Era 2:30.

Dave a rămas lângă mine cu ţeava puştii îndreptată spre uşă şi le-am făcut semn celorlalţi să iasă prin uşile laterale, ca să nu le deschidă pe cele mari din faţă. I-am lăsat câteva minute să-şi ocupe poziţiile pe flancuri şi apoi ne-am târât pe burtă în curtea fermei. Burniţa încetase şi stelele străluceau cu intensitate foarte mare, lărgind vizibilitatea cam la o sută de metri. Singurul nostru adăpost de privirea presupusului intrus erau buruienile înalte până la brâu.

L-am privit câteva secunde pe Fairweather cum se urca într-un tei, apoi l-am văzut cum dispare în frunzişul des.

Câţiva oameni se apropiau cu grijă de fermă, în şir indian.

Nobby se strecurase în spatele lor prin dreapta, iar Taffy prin stânga. Intruşii nu păreau să-şi dea seama de prezenţa noastră.

— Halt! am strigat eu, după ce am văzut că se apropie la mai mult de treizeci de metri de locul unde mă aflam, semnalându-le celorlalţi să-şi ocupe poziţiile. De la distanţa asta era clar că erau militari, dar erau oare de-ai noştri sau erau nemţi? Am aflat răspunsul imediat, când zece perechi de mâini s-au ridicat în aer. Era o grupă de nemţi amărâţi care fugeau cât îi ţineau picioarele din calea ruşilor care câştigau din ce în ce mai mult teren.

Din conversaţia care a urmat, mi-am dat seama că aşteptaseră căderea întunericului ca să meargă mai departe, fiindcă un avion britanic de recunoaştere survolase zona toată ziua (era avionul cu care veniserăm noi), şi se gândiseră că este în căutarea soldaţilor germani fugari.

I-am adus sub ameninţarea armelor într-unul din hambarele de la fermă ca să putem să le vedem mai bine însemnele gradelor şi să-i percheziţionăm. Era un grup amestecat de infanterişti *Wehrmacht*, care luptaseră trei ani pe frontul din Rusia. Deşi Josep Garlinski susţinea să nu îi credem şi

să fim în alertă la orice mişcare a lor, actele lor confirmau fără excepţie ceea ce ne declaraseră. Se pare că trecuseră Dunărea înot pe la Enns, dar văzând cât de mulţi prizonieri de război se aflau acolo, au hotărât să se întoarcă în Germania pe jos!

Vorbeau destul de liber despre alte grupuri de soldaţi „rătăcitori" care se îndreptau spre vest, dar nu văzuseră nici o patrulă americană. Am înclinat să cred că toţi se duceau spre casele lor. Săracii, erau cam prost îmbrăcaţi pentru a trece munţii. Trecuseră prin Polonia la sfârşitul iernii şi schimbaseră echipamentul de iarnă pe un altul mai subţire, cu bocanci uşori; doi dintre ei purtau chiar pantofi de pânză cu talpă de cauciuc.

În zori le-am dat voie să-şi continue călătoria, după ce le-am dat nişte porţii din raţiile noastre K şi nişte biscuiţi.

Apoi am plecat spre locul unde fusese văzut ultima oară Rauff, cu trei zile în urmă. Drumul era foarte greu şi casele începeau să se rărească. Potecile erau acoperite de buruieni şi ferigi; eu mai patrulasem o dată în zonă şi ştiam că ne aşteaptă o cursă plină de obstacole.

Pe la mijlocul dimineţii, mirosul de brad sau pin proaspăt tăiat ne-a semnalat că ne apropiam de o locuinţă sau de o tabără de muncă. Ne-am deplasat cu precauţie la marginea văii împădurite, presărate cu rumeguş şi scânduri tăiate. L-am trimis pe Dave înainte pe jos ca să inspecteze terenul, pentru că ne ajunsese la nări un miros de lemn ars. Ne-am postat de o parte şi de cealaltă a potecii şi cu ocazia asta camarazii mei au reuşit să ia câte o înghiţitură de mâncare, în timp ce eu supravegheam drumul cu binoclul. Nu a durat mult până ce a apărut David, împreună cu doi copii mici, care ne făcea semn să mergem mai departe.

Totuşi am intrat în cătun cu multă precauţie, lăsând la fiecare capăt al străzii principale o maşină cu un om de pază în ea. Localnicii erau de origine austriacă; ne-au explicat că fuseseră anexaţi la Germania lui Hitler şi fuseseră organizaţi în mai multe grupuri de muncă, iar bărbaţii în putere fuseseră trimişi la război. Peste puţin timp am văzut cum copiii încep să ne înconjoare, în grupuri de doi sau trei, şi să ne ceară dulciuri şi batoane de ciocolată. Puţin le păsa lor de ce parte sunt soldaţii!

— Le e perpendicular, a spus Nobby în timp ce le împărţea dulciurile mult dorite.

Întreaga zonă, cu priveliştea ei panoramică asupra

munţilor înzăpeziţi şi văilor alpine, era o reţea de poteci înguste care duceau înspre şi dinspre Jugendherberge, hotelul de tineret al lui Hitler, şi cabanele din jur. Am scos servieta cu harta, timp în care ceilalţi au băut o ceaşcă de ceai. Am desfăcut-o şi am privit cu atenţie punctele pe care Josep le însemnase cu creion albastru, observând că punctele formează un soi de traseu ce se îndreaptă spre sud-vest. Presupusul traseu era foarte neregulat: sărea de la trasee marcate la trasee nemarcate, la castele părăsite din văi şi în cele din urmă ajungea direct la graniţa italiană. În timp ce sorbeam binevenita ceaşcă de ceai, Josep a venit spre mine însoţit de un purtător de cuvânt al localnicilor, care se oferise voluntar să dea nişte informaţii.

— Acum două zile a poposit în zonă un grup de soldaţi americani care vorbeau o germană foarte vulgară, a spus el arătând spre sud-vest, undeva peste drumul care venea din sud şi peste podul care traversa râul Fuscher Ache.

După o pauză destul de mare, ne-am continuat drumul, chiar dacă nu aveam nici un indiciu că grupul despre care vorbise localnicul era de fapt grupul pe care îl urmăream noi.

Am mers cu *Jeep*-urile atât de departe cât ne-a permis drumul de căruţă plin de hârtoape, după care le-am camuflat şi am lăsat doi oameni să le păzească. Ne-am continuat drumul pe jos. Soarele a coborât îndată în spatele muntelui din apropiere, aruncând tot felul de umbre care ne făceau deplasarea din ce în ce mai grea. În alte condiţii, o plimbare în această regiune ar fi fost de-a dreptul idilică, dar acum era ceva de nedescris. Ierburi înalte năpădeau potecile şi trebuia să facem mari eforturi ca să înaintăm, dar exista şi o parte bună a lucrurilor: puteam fi observaţi foarte greu.

Am început să ne târâm, cu puştile *Garand* pe braţe, în căutare de un loc mai sigur.

După ce am ocolit foarte mult pentru a putea încercui mica tabără din josul văii, am simţit mirosul inconfundabil de soldat *Wehrmacht*, încă înainte de a zări clădirile.

Toţi soldaţii aparţinând altei armate au un miros diferit de al nostru, iar nemţii, fie ei şi în uniforme americane, nu sunt excepţie de la regulă. Dave Porter, cercetaşul nostru, a dat peste nişte sârme care fuseseră cândva conectate la o bombă-capcană. Nu era cu siguranţă mâna soldaţilor americani şi nici nu fuseseră legate de dispozitivul obişnuit de grenade care se

ataşează de ţintă; era posibil ca această regiune să fi fost un teren de antrenament şi să nu fi avut nici o legătură cu grupul lui Rauff.

Toţi patru am ajuns la tabără în acelaşi timp. Erau urme proaspete pe pământ, gaura latrinei era plină, iar în locul unde fuseseră postate santinelele am găsit gunoaie care nu arătau a fi zăcut acolo de prea mult timp... erau nemţi şi nu se obosiseră să îngroape resturile. Mâncarea lor favorită erau raţiile americane K, iar ţigările favorite erau Luck*y Strike*.

M-am gândit dacă nu cumva eram pe urmele unei patrule americane, dar la o examinare mai atentă a locului am observat că nu erau nici cutii goale de bere, nici ambalaje de gumă de mestecat.

Înainte de lăsarea întunericului am cercetat rapid şi marginile văii şi am descoperit, sub un maldăr de frunze care fuseseră luate de apă, o urmă perfect conservată de roată de *Jeep*. Ne-am întors la maşinile noastre şi am decis să dormim în sacii de dormit, peste nişte crengi de brad, sub *Jeep*-urile între care întinsesem o copertină ca să nu ne plouă. Spre mâhnirea lui Taffy, nu am aprins focul de teamă să nu fim văzuţi. Am mâncat biscuiţi şi conserve de carne încălzite la aragazul de campanie.

— Ca nişte adevăraţi cercetaşi, a spus Taffy a doua zi, când am descoperit următorul loc de tabără al nemţilor, unde se vedeau nişte pietre aşezate în cerc, în mijlocul cărora făcuseră focul. Noile indicii erau promiţătoare, căci zărisem undeva departe, la jumătatea unei ravene, un *Kübelwagen* răsturnat. Când am mers să-l vedem mai de aproape, am observat că nu mai avea roţi şi rezervorul de benzină fusese golit. Cineva intrase recent în posesia lucrurilor care mai puteau fi refolosite la o altă maşină. Portierele erau marcate cu însemne ale armatei americane, iar capota avea desenată steaua cu cinci colţuri.

Acesta a fost primul fapt care a confirmat rapoartele primite de la serviciile de spionaj. Chiar dacă am fi încercat să comunicăm radiofonic cu cartierul general, nu am fi reuşit pentru că nu existau relee de transmisie şi munţii blocau orice semnal radio. Singura şansă de a comunica noua noastră descoperire ar fi fost să folosim telefonul unidirecţional, dar numai în eventualitatea în care în momentul acela ar fi trecut

drept deasupra noastră un avion de recunoaştere. Cum nici unul din planurile militare britanice nu prevedea survolarea zonei în ziua aceea, am continuat să urmărim ceea ce de acum ştiam sigur că era grupul de germani înspre sud, la un lac pe ale cărui maluri din partea de est erau construite diverse tipuri de căsuţe de vacanţă. După toate semnele lăsate la faţa locului, cei urmăriţi se opriseră aici câteva zile, şi după bandajele murdare de pământ şi pancartele pe care scria „dizenterie”, am dedus că duceau şi răniţi sau bolnavi după ei.

După ce am examinat cu atenţie casele de vacanţă, ne-am dat seama că făcuseră cu siguranţă parte dintr-o tabără de tineret a lui Hitler; pereţii erau plini de postere patriotice care înfăţişau nişte arieni blonzi care făceau exerciţii fizice sau munceau de zor într-un atelier. Una din case fusese destinată probabil instructajului militar, altfel nu se explică echipamentul militar german care era atârnat pe pereţi.

Pe deasupra unui afiş care reda o imagine cu „forţele speciale inamice” fusese tipărit cu litere gotice cuvântul… TERORIŞTI! De asemenea, ce ne-a atras atenţia în mod special a fost descrierea înfricoşătoare ce se găsea dedesubtul unui afiş cu un membru SAS: teroristul inamic fusese pregătit pentru a deveni un killer cu sânge rece, pregătire de care nu beneficiau decât cei aflaţi în „trupa de ucigaşi” aflată sub oblăduirea lui Churchill!

Într-o altă clădire am descoperit o trapă în podea, pe care am verificat-o amănunţit ca nu cumva să aibă vreo capcană şi să sărim în aer aşa tineri cum eram, iar apoi am coborât la subsol cu o lanternă în mână, însoţit de Nobby Clark.

Un coridor verificat şi el cu atenţie ducea la o cameră de vreo trei metri pătraţi în care am găsit o parte dintr-o ladă cu muniţie germană şi ceva ce arăta ca un container britanic paraşutat.

Pe lângă puştile K98, am găsit şi câteva hărţi ale Elveţiei, câteva ghiduri turistice şi o sumă mare de valută, împrăştiate pe nişte lăzi goale de muniţie. Într-o cutie sigilată de tinichea am găsit hărţi ale Italiei.

— Parcă au fost puse intenţionat, nu? a întrebat Nobby, arătând cu un gest larg toate obiectele din cameră.

Ne târâsem pe burtă în lungul şi în latul Austriei şi am decis să le dau oamenilor mei ocazia de a-şi usca hainele la un

foc acoperit, rămânând noaptea într-una din cabanele de la marginea lacului. Însă dimineaţa ne-a prins la fel de uzi cum veniserăm şi pe parcursul zilei următoare, când ne-am târât cu tot echipamentul în spinare, ne-am murat de tot din cauza transpiraţiei.

Eram la o altitudine de 2500-3000 de metri, iar munţii erau acoperiţi de zăpadă în partea de nord şi în cea de est. M-am hotărât să obţin o vedere de ansamblu asupra peisajului din faţa noastră, aşa că am urcat o pantă abruptă încă vreo 300 de metri deasupra nivelului lacului şi am început să privesc atent cu binoclul înspre partea de sud-vest. La un moment dat, pe o stâncă situată cam la patru kilometri de locul unde eram, am surprins strălucirea unui obiect de sticlă sau poate de metal.

M-am aşezat într-o poziţie mai bună ca să văd încă o dată reflecţia obiectului care îmi atrăsese atenţia, dar nici pomeneală de aşa ceva. Tocmai terminasem de notat coordonatele pe hartă când un nor de fum s-a ridicat exact din acelaşi loc.

Înarmat cu datele preţioase pe care le obţinusem şi cocoţat într-un cuib de vultur pe care îl împărţeam cu nişte corbi nemulţumiţi, am încercat să stabilesc ruta pentru a doua zi.

Mi se părea că totul devenise un joc de-a şoarecele şi pisica! Când a început să se întunece, m-am ridicat în picioare ca să cobor înapoi la tabără şi, spre mirarea mea, din locul cu pricina s-a mai ridicat încă un nor de fum... hm, ori erau prea neglijenţi, ori o făceau special. S-a întunecat imediat, aşa că mi-am început coborârea de-a lungul pantei. Îmi era imposibil să cobor la pas şi, încropind o „frână de mână” dintr-o creangă de brad, mi-am dat drumul în jos pe zăpadă, provocând în urma mea o mică avalanşă. Eram cât se poate de bucuros că purtam bocancii de uniformă paramilitară, cu tălpile groase şi grele de cauciuc, din care am tocit în coborârea mea cam doi centimetri, căci altfel aş fi rămas fără tălpi la încălţări. Brian mă supraveghease tot timpul cu ajutorul unui telescop rabatabil şi văzuse felul în care am reacţionat imediat înainte de a coborî spre tabără.

— Ce-ai văzut, sergent? După cum ai sărit în picioare, am crezut că vrei să-ţi iei zborul şi alta nu.

I-am povestit şi lui despre strălucirea obiectului de sticlă sau metal şi despre cei doi nori de fum pe care îi zărisem în direcţia sud-vest. Mai târziu, i-am pus la curent şi pe ceilalţi,

care au început să zâmbească la gândul că urmărirea noastră dăduse primele roade. Dave s-a transformat de bunăvoie în bucătar de campanie şi am mers cu toţii în sala de instrucţie, unde am aşteptat să se facă întuneric beznă ca să aprindem focul cu lemne din sobă. Ne-am aşezat cu toţii în jurul mesei imense de tablă. Nu se ştie cine mai stătuse la aceeaşi masă în decursul anilor, dar „artiştii cuţitari" lăsaseră celui de-al Treilea Reich mărturia de netăgăduit, adânc înscrisă în masă, că erau nişte soldaţi curajoşi!

Bucătarul m-a servit mai întâi pe mine cu sardele calde pe pâine neagră, două sandviciuri cu pâine prăjită şi dulceaţă, o ceaşcă de cacao şi un desert delicios, constând în nişte felii de piersică. Când am pus serios problema unui gât de rom, Dave a aprobat într-un mod cât se poate mai elegant:

— Da, iată o masă cu care s-ar mândri şi regele George!

După ce am terminat cu masa şi nimeni nu s-a plâns de meniu, lucru care nu se întâmpla de obicei, unii s-au apucat să-şi cureţe armele iar alţii să-şi spele lucrurile. Şosetele erau cele care se opuneau cel mai tare acestui procedeu, fiindcă, în ciuda bocancilor înalţi cu şireturi, intrau pietricele şi praf care se lipeau de bumbac şi deveneau totuna cu ţesătura.

Mai târziu ne-am adunat iarăşi cu toţii, după ce am terminat fiecare cu scrisul scrisorilor, cu notiţele din jurnale şi eu cu întocmirea rapoartelor pentru ziua respectivă. Am desfăcut harta *Badeker Wanderer*, care oferea detalii foarte folositoare în ceea ce priveşte traseele montane şi potecile nemarcate iar Dave, acum în calitate de traducător din italiană (pentru că explicaţiile marcajelor erau în italiană şi germană), s-a ridicat mândru în picioare, consultându-şi busola ca un general care întocmeşte planurile de război. Am constatat că locul pe care îl descoperisem era undeva foarte aproape de graniţa cu Italia, în orice caz nu la mai mult de o zi de mers. Era foarte ciudat că fugarii, dacă fugeau într-adevăr, ar fi luat-o pe drumuri atât de ocolite, mai ales că lăsaseră atât de la îndemâna oricui harta cu viitorul lor traseu prin Elveţia. Odată ajunşi în Italia, avea să le fie foarte greu să treacă neobservaţi cu coloana de maşini germane şi americane şi să mai păstreze aparenţele unei patrule americane. Munţii erau un furnicar de partizani care trimiteau pe lumea cealaltă orice neamţ care le ieşea în drum.

Pe la miezul nopţii a început să plouă, dar din fericire

înainte fuseserăm suficient de precauţi ca să aducem înăuntru lemnele uscate de foc. Fumul gros care ieşea din hornul cabanei era dispersat de vântul puternic care bătea dinspre sud-est.

M-am dus să-l văd pe Nobby, omul nostru de pază, şi să-i duc o ceaşcă de ceai fierbinte, o prelată şi o pereche de cizme înalte americane. Pentru Nobby ar fi fost foarte rău să răcească, pentru că deja tuşea ca naiba din cauza mahoarcei pe care o fuma.

Probabil din cauza altitudinii, ploaia de dimineaţă s-a transformat în lapoviţă şi apoi într-o ninsoare umedă, care se lipea de orice, ca zahărul întărit. L-am chemat pe Josep, care îl înlocuise în cursul nopţii pe Nobby, să vină înăuntru şi să-şi continue supravegherea din turnul de observaţie al cabanei.

La micul dejun am mâncat nişte budincă cu un gust oribil, care stătuse la încălzit toată noaptea pe sobă. Singura ei calitate era că, după ce i-am pus pe deasupra nişte lapte praf şi am trimis-o în stomac laolaltă cu mult ceai, nu i-am mai simţit gustul. Doi dintre băieţi au încercat să bea o cafea din raţiile de supravieţuire pe care le găsiseră în subsol, dar gustul ei ar fi îngreţoşat pe oricine.

— Are gust de pişat de măgar, a spus Taffy strâmbându-se.

— Da, da’ al cui o fi fost măgaru’? a replicat băiatul din Yorkshire, care lăsase şi el cana jos.

Ne-am verificat toţi armele, scoţând cartuşele din încărcătoare şi punându-le la loc ca să vedem dacă nu se blochează. *Jeep*-urile în care învăţaserăm să dormim, să trăim şi să mâncăm în ultima perioadă au fost aduse în sala de instrucţie şi am început să încărcăm tot echipamentul mobil: rucsacuri de munte, saci de dormit, cutiile cu raţii şi canistrele cu benzină nemţească. Totul trebuia să fie pus la adăpost de ninsoarea umedă care pătrundea prin aproape orice şi care intrase în emiţătorul radio montat în spate, pe *Jeep*-ul nr.2. Deşi oricum nu am fi putut să răspundem, nu am putut să preluăm semnalul de noapte de la cartierul general. Brian (Sparks) a demontat radioul şi l-a dus în cabană să se usuce lângă foc şi în dimineaţa aceea am recepţionat nişte semnale rătăcite, dar din păcate nu ne erau adresate nouă.

Am stins focurile, iar fumul subţire care mai ieşea din unii butuci a fost rapid dispersat de vânt. S-a luminat de ziuă la cinci

şi jumătate şi eu tocmai îmi adunasem oamenii ca să plecăm, când am auzit zgomotul unui motor de motocicletă care venea din partea de sud-est a văii şi depăşea în intensitate zgomotul făcut de torentul de apă ce cădea din munţi. Am ieşit repede afară şi le-am făcut semn şoferilor să oprească motoarele.

Am luat un binoclu de artilerie 12X50 *Zeiss* şi am zărit motocicleta *BMW* cam la un kilometru şi jumătate depărtare, jos în vale. Se deplasa cu greutate din cauza noroiului şi a pietroaielor, iar persoana care o conducea era îmbrăcată cu o manta verde de ploaie şi ar fi putut fi uşor confundată cu un soldat american, dacă nu ar fi fost motocicleta germană. S-a apropiat cam la 200 de metri de bătaia puştilor noastre şi Brian Fairweather îl prinsese în mira lunetei ataşată la puşca *MD-Garand*, putând să apese pe trăgaci în orice clipă. Curierul a încetinit şi s-a oprit, apoi a coborât şi s-a întors peste câteva clipe cu o mapă de piele neagră. După ce s-a scuturat de noroi, s-a urcat pe scaunul motocicletei masive şi a plecat în direcţia din care venise, fără să arunce vreo privire înspre cabanele de vacanţă. Am pus piedica la puşca 30/06 pe care o împrumutasem de la Josep şi am răsuflat uşurat, pentru că dacă le-am fi lichidat curierul, nemţii şi-ar fi dat seama cu siguranţă de prezenţa noastră şi am fi pierdut avantajul elementului-surpriză.

Faptul că trebuia să-l aduc înapoi viu pe Rauff mi s-a întipărit în minte şi ştiam că asta însemnă să-i luăm pe rând pe oamenii lui, dar nu aveam altă opţiune. Pentru realizarea acestui obiectiv era nevoie să ne deplasăm destul de încet şi să ajungem foarte aproape de ei, de preferat pe la baza pădurii care acoperea versantul muntos. Atunci nu-mi trecea prin cap cât de bine erau înarmaţi nemţii şi ce ne-ar fi aşteptat dacă-i atacam în câmp deschis, dar aveam o vagă bănuială că nu plecaseră numai cu praştii la ei.

Nu am plecat până ce nu am mai auzit zgomotul *BMW*-ului. Urcuşul a fost anevoios, pentru că maşinile noastre erau prea late pentru poteca folosită probabil numai de caprele sălbatice şi alunecau în jos pe porţiuni mari, pe panta care avea un unghi de 30 de grade. În tot acest timp trebuia să fim cu ochii în patru ca nu cumva să cădem victime ale unei ambuscade. *Jeep*-urile îmi făceau surprize din ce în ce mai mari şi am observat cu stupoare că în ciuda scaunelor destul de comode şi ridicate în

părţi, la fiecare zdruncinătură riscam să cad din maşină fără nici un preaviz, chiar dacă mă ţineam bine de volan! La un moment dat a început să fie mai uşor şi am reuşit să urcăm constant, menţinând roţile din faţă pe poteca îngustă şi reuşind să evităm năpasta care se abătuse asupra unui *Jeep* SS care zăcea cu roţile în sus, în prăpastia adâncă de vreo şaptezeci de metri care se deschidea în dreapta noastră.

— Probabil că era al dracu' de încărcat, am remarcat eu văzând o grămadă de resturi de lăzi de lemn, al căror conţinut era împrăştiat în jurul maşinii.

Am lăsat de pază patru oameni înarmaţi cu puşti 50, iar Nobby şi cu mine am plecat să cercetăm locul accidentului, coborând cu mare greutate panta abruptă. Incidentul trebuie să se fi petrecut cu o zi în urmă, când bătuse vântul foarte tare, pentru că am găsit hârtii împrăştiate şi la şapte sute de metri de maşină. Nu mai aveam nici o îndoială asupra identităţii celor pe care îi urmăream.

Lucrurile găsite erau în majoritate obiecte de lux: blănuri de damă, cizme de mătase groasă, porţelanuri sparte, nişte perechi de pantofi noi, aparate de fotografiat şi binocluri de toate soiurile şi mărimile. Sub ceea ce mai rămăsese din maşină am găsit, înfăşurată într-o pătură a Crucii Roşii, o puşcă superbă, marca *Sauer und Sohn*, cu o lunetă care mărea de patru ori. Ţeava era marcată 5.6 mm X 52R şi am găsit două cartuşe într-o mică nişă din patul armei. Am privit de aproape unul din cartuşe şi Nobby a venit să vadă care era obiectul căruia îi dedicam atâta atenţie.

— Pete, şmechere! La început am crezut că ai găsit o puşcă *Luftwaffe*. Păi cu asta împuşti zece mistreţi deodată! Ia să văd, e un 22 *Hornet*, din alea cu care lordul Lovat a făcut prăpăd pe plaje.

— Nu cred, îmi pare mai degrabă un *22 Savage High-Power* după mărime, dar nu pot să jur, am răspuns eu împachetând-o la loc în pătura în care o găsisem.

Bucuros de descoperirea făcută, nu am mai controlat în amănunt restul lucrurilor şi am luat la întâmplare câteva din hârtiile găsite pe jos, pe care le-am băgat în buzunar. Am aşteptat să urce Nobby, trăgând după el două cauciucuri de rezervă de la *Jeep*-ul găsit şi o canistră de benzină. A ajuns în vârf blestemând de mama focului, fiindcă îşi rupsese vreo două

unghii şi îşi sfâşiase hainele, dar asta făcea parte din diversiunea pe care a creat-o ca să nu vedem că îşi îndesase în haină tot felul de lucruri găsite jos.

După ce am fotografiat locul, am continuat să urcăm panta. *Jeep*-ul cu radio a făcut o pană, dar noroc că aveam la noi un cablu de tracţiune. Josep nu a reuşit să mă remorcheze direct. Urcam deja constant de patru ore şi vizibilitatea continua să fie redusă, cam la o sută de metri. Norii începeau din nou să se adune. Când am ajuns în sfârşit la un platou micuţ cu un iaz în mijloc, am ordonat oprirea.

Nu avea nici un rost să continuăm aşa. Puteam fi prinşi în orice moment într-o ambuscadă şi mi-am dat seama după poziţia acului de busolă că nu eram pe partea văii pe care trebuia să fim. Prima mişcare pe care trebuia să o facem era să coborâm jos în vale, la vreo două sute cincizeci de metri mai jos, dar numai după încetarea furtunii.

Am adus *Jeep*-urile lângă peretele versantului pentru a nu fi expuşi vântului care bătea foarte tare şi le-am acoperit cu o copertină, apoi ne-am adăpostit între ele şi am mâncat ceva.

L-am trimis de pază pe Dave, care a refuzat să se îmbrace cu haina de piele de oaie pe care i-o oferisem şi şi-a pus pe el pelerina de curier militar şi jambierele, plecând apoi să patruleze. O oră mai târziu, m-am dus la el cu un termos cu ceai şi mi-a comunicat că ne oprisem la timp, căci mai în faţă cu 200 de metri se întindea un hău adânc de câteva sute de metri şi drumul pe lângă stâncă era prea îngust pentru a întoarce *Jeep*-urile. Ar fi trebuit să mergem cu spatele pe o potecă nu mai lată decât maşinile noastre. Am avut mare noroc!

Începuse să se întunece şi, pentru că posibilitatea ca nemţii să fi avut ariergardă era foarte redusă (nu ştiau de prezenţa noastră), am hotărât să se patruleze doar din oră în oră şi l-am chemat pe Dave înapoi. Timp de un sfert de oră m-am gândit cum să facem ca să coborâm panta cu *Jeep*-urile.

— Hai, bă băiete, nu mai fi aşa îngrijorat, a spus Nobby şi şi-a pus o mână pe umărul meu. Eram atât de preocupat de gândul că prada ar putea să ne scape, încât nu l-am auzit apropiindu-se.

— Nu, doar verificam drumul, Nob.

Dar avea perfectă dreptate: eram teribil de îngrijorat.

Când am intrat în adăpostul nostru, am fost întâmpinaţi de

râsetele camarazilor şi de un miros puternic de tutun de la ţigările *Lucky Strike*, care făceau parte din raţiile noastre.

— Hei, Pete, cre' că te-ai distrat al dracu de bine afară, mi-a spus Fairweather.

I-am făcut un semn discret cu degetul mijlociu, am aprins lampa cu parafină şi m-am aşezat lângă ei, studiind manualul *Jeep*-ului ca să mă pun la curent cu tot ce trebuia în legătură cu troliul.

Ploaia s-a oprit pe la şapte seara şi norii s-au împrăştiat, lăsând luna să lumineze peisajul care acum părea selenar. Toţi stăteam unul lângă altul, încercând să scrutăm văile şi munţii în direcţia sud-sud-est. Am aflat abia acum ce ascunsese Nobby în haină când urcase panta: binocluri. Acum aveam cu toţii câte unul!

Punctul unde văzusem fumul şi strălucirea se afla cam la sud-est de locul unde ne aflam, dar între noi şi el era un pinten al muntelui. În lumina lunii se putea vedea foarte departe şi am observat o potecă. Aerul era foarte limpede la altitudinea de 2400 de metri la care ne aflam şi cu binoclul meu extrem de puternic vedeam lucrurile şi mai aproape decât erau de fapt. Am văzut până şi câţiva copaci care fuseseră tăiaţi pentru lărgirea potecii, probabil ca să aibă loc maşinile.

Norii au acoperit din nou luna şi m-am dus înapoi în adăpost să mă uit prin hârtiile pe care le găsisem în jurul maşinii răsturnate, alături de Nobby care voia să se uite încă o dată prin „prada" lui. Luase atâtea hanorace şi pantaloni de schi ai trupelor SS încât ar fi putut cu uşurinţă să ne îmbrace pe toţi. Costumele erau foarte bune, fiindcă pe o parte materialul avea model de camuflaj, iar pe cealaltă era alb. Ceilalţi băieţi se procopsiseră cu nişte cupoane de mătase albă de paraşută, vezi-doamne pentru cearceafuri. Aproape toate documentele erau datate în primăvara acelui an, iar majoritatea erau ordine de rutină cu privire la transferul unor oameni din şi în diverse unităţi, care mă derutau teribil pentru că păreau fără rost. Dar unul din ultimele documente pe care le-am verificat îi era adresat unui ofiţer SS pe nume Wolff..., superiorul lui Rauff în Italia. De data asta am nimerit-o chiar bine!

După ce s-a crăpat de ziuă, am pregătit *Jeep*-urile pentru coborârea periculoasă. Decât să folosim poteca pe care merseseră ceilalţi şi pe care nu se putea înainta prea repede,

am decis „s-o facem pe aia nasoală”.

Micul motor cu patru cilindri şi-a făcut treaba cum nu se poate mai bine; la fel şi Nobby. Mă gândisem că poate combustibilul nu va ajunge la carburator pe o pantă atât de înclinată, dar până la urmă totul a fost bine. Folosind un baros, câţiva băgaseră alte ancore învelite în nişte resturi de la un cauciuc de maşină în pământ, la următoarea oprire de mai jos, un platou drept ca-n palmă. În timp ce eu dădeam ordine pentru reînceperea acţiunii de coborâre, Dave Porter, zdrahonul, a ridicat primele ancore.

Eram lac de sudoare, dar nu am luat nici o pauză, folosind aceeaşi metodă de coborâre de fiecare dată, până am ajuns la o porţiune mai puţin abruptă folosind frâna de motor.

În tot timpul cât a durat acest „spectacol” obositor, fiecare şi-a văzut de treaba lui fără să scoată o vorbă sau să se plângă. Numai Taffy şi cu mine am rămas nevătămaţi; ceilalţi aveau toţi câte o vânătaie sau julitură.

— Mama lor de şoferi, a izbucnit Brian în timp ce îşi bandaja piciorul rănit.

În ultimele treizeci de minute de chin, ceaţa s-a ridicat uşor, formând un plafon cam la treizeci de metri deasupra noastră, permiţându-ne să vedem păşunea alpină de mai jos. Înainte era ca o pătură şi nu vedeam mai nimic în jurul nostru, dar din fericire a înăbuşit sunetele activităţii noastre. Noi luaserăm nişte măsuri elementare de precauţie, cum ar fi cauciucul de pe ancore, dar asta nu era în măsură să ne asigure că nu vom fi auziţi deloc.

Dave a preparat o fiertură de cereale la ora patru, pe care am turnat-o în marmitele noastre care prinseseră un gust înfiorător, dar până la urmă am reuşit să înghiţim *porridge*-ul cu ajutorul unei cantităţi destul de mari de ceai cu lapte condensat… minunat!

După ce ne-am odihnit o jumătate de oră, am mers direct de cealaltă parte a văii, intersectându-ne cu urmele lăsate de coloana de germani fugari. Era dificil de apreciat numărul vehiculelor cu care se deplasau; ce ştiam sigur era că motocicleta *BMW* făcea parte din coloana lor şi că fusese adesea trimisă în recunoaştere, fiindcă urmele lăsate de ea descriau un zigzag lat de vreun kilometru.

Am recunoscut cu uşurinţă următorul lor loc de popas, fiindcă resturile erau aruncate pe jos cu o neglijenţă nejustificată. Părea că nu îi mai interesează dacă sunt urmăriţi sau nu. Nemţii îşi făcuseră tabăra la baza unui deal şi aşezaseră maşinile în semicerc, ca nişte adevăraţi soldaţi. După firele de iarbă turtite şi după alte dovezi, am dedus că trebuiau să fie între cinci şi şapte autovehicule, *Jeep*-uri sau maşini militare de tip 82.

Partea din josul unei tabere militare serveşte drept groapă de gunoi; pentru că vântul nu bate niciodată din direcţia aceea. Acest obicei datează din antichitate şi nu s-a schimbat nici până în ziua de azi, iar acest loc de tabără nu era o excepţie. Odată cu începerea urcuşului, urmele trecerii lor deveneau mai puţin vizibile. Mă întrebam dacă nu cumva era o încercare de ştergere a urmelor identificabile ale echipamentului german şi de distrugere a dovezilor incriminatorii, dar atunci le-ar fi şters şi pe cele de mai jos.

Nemţii făcuseră o încercare de a îngropa nişte grenade cu mâner M-1943 şi nişte grenade-portocală M-1939, laolaltă cu cincizeci de centuri cu cartuşe de 8 mm. Le aruncaseră într-o groapă şi puseseră în grabă pământ şi frunze peste ele, dar orice ochi experimentat şi-ar fi dat seama că acolo era ascuns ceva. Pe un mal al râului se găsea un alt „depozit”, descoperit de această dată de nişte rozătoare care săpau tuneluri în pământul moale. Ascunzişul conţinea haine civile, porţelanuri de valoare şi diverse decoraţii. Documentele fuseseră folosite la aprinderea focului, împreună cu nişte hanorace SS. M-am uitat repede să văd numele posesorilor hanoracelor, dar fuseseră tăiate din material. Josep a găsit un sac utilitar care conţinea pitoane şi nişte corzi de rapel, pe care le-a trecut urgent în posesia lui, pentru zile negre! Ceilalţi băieţi au găsit şase sticle de vin alb băgate în albia acum îngheţată a râului. După numărul de cioburi ne-am dat seama că fuseseră mult mai multe, dar plezniseră din cauza îngheţului.

Nobby nu s-a oprit aici: într-o zonă mlăştinoasă, a găsit o staţie de emisie-recepţie *Torn.Fu.d2* (modelul folosit la nivel de regiment până la companie), similară cu M-19-ul nostru instalat la spatele *Jeep*-ului nr.2. Staţia nu era foarte puternică, dar era capabilă să prindă semnalele noastre în banda de unde scurte la o distanţă relativ mică. Nu era de nici un folos.

Întreaga muncă de investigare a terenului nu a durat mai mult de cincisprezece minute şi, după ce am pornit *Jeep*-urile, ne-am reînceput urcuşul înspre punctul pe care îl identificasem pe hartă ca fiind locul de unde provenea fumul.

Pe drum am întâlnit multe dovezi că terenul fusese unul de antrenament şi de punere în aplicare a unor scheme tactice, fiindcă din loc în loc erau înfipte indicatoare ce semnalau existenţa unui câmp minat, pictate cu vopsea bună de culoare deschisă. O parte mai răscolită a terenului avea atât indicatoare reale, cât şi unele false... MINEN (litere verticale pentru primele şi înclinate pentru ultimele); ăştia îşi pierdeau timpul! Nici nu ne-am dat osteneala să ne apropiem să verificăm.

Înaintea noastră s-a deschis un drum cât de cât acceptabil, care era îngrădit pe margine cu sârmă ghimpată şi din loc în loc erau amplasamente săpate în pământ, de unde ne pândeau nişte puşti de jucărie!

La amiază am ajuns la locul de unde provenise fumul: un alt loc de tabără, de data aceasta dovedind o şi mai mare neglijenţă în ascunderea urmelor. Intraserăm din nou într-o pătură de nori şi stâncile ascuţite ne făceau deplasarea incomodă, dar măcar ne aflam pe versantul din partea de est care era încălzit de soare şi de pe care se topise zăpada. Am verificat canistrele de benzină şi am constatat cu destulă îngrijorare că numai nouă mai erau pline. Josep umpluse rezervorul la fiecare oprire a noastră, dar la tractarea *Jeep*-ului nr.2 se consumase o cantitate destul de mare. Drumul nostru era întretăiat de mici pârâie de munte şi, spre norocul nostru, peste locurile mai greu de trecut germanii puseseră nişte bârne care ne-au fost de mare folos. Când am ajuns în vârf norii se mai dispersaseră şi ne-am dat seama că va trebui să facem coborârea versantului în plin soare de după-amiază.

Aveam în faţa noastră un platou lung de vreun kilometru, pe care am fi putut fi văzuţi în orice clipă. Undeva, departe, în partea de sud, se vedea graniţa cu Italia. Lacurile albastre reflectau razele soarelui şi nu puteam să folosim binoclurile. Ne aflam la o altitudine de vreo două mii de metri, după calculele noastre, dar soarele încălzea destul de bine şi am făcut plajă o oră înainte de a degusta delicioasele conserve de carne de vacă. Oricum, tot ar fi trebuit să ne oprim.

Soarele a alunecat în spatele unui pisc îndepărtat şi a

început să se facă din nou frig, aşa că mi-am luat pe mine haina de piele de oaie. Pe când umbra muntelui se lăsa peste valea pe care trebuia să o coborâm, oamenii discutau despre ce vor face când se termină războiul. Sunt sigur că uitaseră că adevăratul război se terminase şi că ce trăiam acum era doar o prelungire a lui.

— O să-mi iau un căruţ cu legume, tre' să găsesc unu' cu vad bun, să zicem prin East Lane.

Acesta era visul lui din totdeauna: să vândă fructe şi portocale *Jaffa* cu un penny bucata.

— Eu cred că o să-mi deschid un garaj pentru motocicletele *Harley Davidson*. O să fac o grămadă de bani cu el, a spus Dave Porter.

Soarele era pe cale să apună şi eu mă gândeam ce-or fi făcând nemţii la ora asta. Nu-mi făceam planuri de viitor.

După ce soarele a dispărut de tot, dar în aer a rămas lumina aceea specifică înălţimilor mari, i-am trimis pe Josep Garlinski şi pe Brian Fairweather în recunoaştere, să vadă ce obstacole ne vor aştepta la coborâre.

Tabăra noastră a rămas în spatele crestei, iar cei doi cercetaşi, îmbrăcaţi în uniformele SS de camuflaj şi înarmaţi cu puşti *30/06 Garand*, au pornit spre platou, furişându-se pe după orice pietroi sau tufiş găseau în drum.

Aveam în faţa ochilor un peisaj care ar fi făcut deliciul lui Jules Verne: ultimele raze ale soarelui aruncau umbre de un violet intens asupra văii, făcând să strălucească pentru o secundă un lac pe care nu îl văzusem până atunci.

Cei doi cercetaşi se îndreptau spre ceea ce părea a fi un alt loc de tabără, marcat pe hartă cu un bocanc alb, ceea ce simboliza o ruină sau o *Ruine-Aussichtswarte* (post de observaţie situat într-o ruină). Panta se îndulcea la vreo trei sute de metri mai jos şi se vedea că fuseseră mutaţi nişte bolovani ca să înlesnească accesul spre ceea ce rămăsese din clădire.

Polonezul l-a lăsat pe Fairweather să-l acopere şi să dea alarma în caz că nu se întoarce la timp şi, întorcându-şi hanoracul SS pe partea albă, s-a pierdut în depărtare.

După ce a ajuns la baza structurii care sta să se prăbuşească şi nu a găsit nici un loc de tabără ascuns sau vreun garaj de autovehicule, Josep a început să urce pe faţada postului de observaţie. A ajuns sus abia după zece minute şi după o

ascensiune destul de anevoioasă în care a trebuit să se folosească de găurile din perete pentru a putea avansa. La un moment dat a găsit o gaură mai mare care probabil fusese folosită pentru scurgerea apei de ploaie şi s-a strecurat înăuntru, apărând după câteva minute chiar în turnul de observaţie. Ne-a făcut semn că totul e în regulă cu lanterna lui electrică de buzunar cu multe lentile. Brian a venit la mine să îmi comunice că totul mersese bine şi le-am dat liber să pornească într-acolo şoferilor care aşteptau cu motoarele pornite în caz că s-ar fi întâmplat ceva.

Nu era posibil să camuflăm *Jeep*-urile din cauza faptului că în curtea din faţa postului de observaţie căzuseră o grămadă de pietroaie şi cărămizi din structură, aşa că le-am acoperit în grabă cu pânza de paraşută găsită cu o zi în urmă în *Jeep*-ul răsturnat al nemţilor. A trebuit să ne mişcăm foarte repede, fiindcă poziţia noastră era ca un promontoriu şi două maşini de teren se vedeau de la o poştă.

Nemţii stătuseră aici cam jumătate de zi, cât să-l aştepte pe curier să se întoarcă cu mapa. Din păcate, el s-a mişcat mult mai repede decât noi, în ciuda maşinilor noastre care erau construite special pentru drumul greu.

Pentru că nu era cazul unei intervenţii imediate, m-am hotărât să fac eu primul de pază şi m-am dezbrăcat de uniforma SS de camuflaj, pe care o purtam pe deasupra costumului britanic de camuflaj. I-am lăsat pe băieţi să facă ceaiul şi m-am depărtat puţin, privindu-i cum fierbeau apa la aragazurile de campanie şi cum blestemau de mama focului conservele de carne de provenienţă irlandeză, care deveniseră meniul nostru zilnic în ultimele zile.

— Astea ori sunt deja fosile, ori explodează dracului în faţa cuiva! a mormăit Brian, băiatul din Yorkshire. Părea să fie mai revoltat decât ceilalţi.

M-am întors şi am început să urc obeliscul dărăpănat; nu am urcat mai mult de douăzeci de metri când am auzit un zgomot sec, ca de împuşcătură. Chiar asta s-a şi întâmplat: una din conserve a explodat!

— Dumnezeii şi paştele mă-sii! a răcnit săracul Brian, văzându-şi trista previziune împlinită.

Am ajuns în turn exact când luna ieşea dintre nori. Am început să supraveghez terenul care părea un deşert, scăldat

cum era în lumina astrului nopţii. Am împărţit peisajul în două câmpuri vizuale care se suprapuneau pe o bucată destul de mare la mijlocul imaginii din binoclu, astfel încât era imposibil să nu detectez vreo mişcare într-un câmp sau altul. Câmpul vizual vertical acoperea o distanţă în jur de două sute de metri.

După o oră de maximă concentrare, simţeam că îmi ies ochii prin binoclu. N-am văzut nici măcar un fir de fum care să-mi indice direcţia în care o apucaseră nemţii. Ruta montană aleasă de ei era foarte dificil de parcurs, dar aveau cu ei hărţi militare germane şi colindaseră mai demult Alpii în lung şi în lat, cunoscându-i acum ca pe propriul buzunar.

Vântul bătea în continuare spre noi, aducând multe sunete pe care nu le puteam identifica. M-am lăsat pe spate şi am închis ochii, încercând să aproximez distanţa de la care veneau, dar am renunţat în momentul în care a apărut Nobby cu un termos de ceai şi două stacane smălţuite.

Dave Porter m-a înlocuit la două dimineaţa şi a continuat munca de supraveghere cu ajutorului telescopului rabatabil pe care îl împrumutase de la Brian. Când a fost înlocuit după două ore, m-a trezit şi mi-a spus că văzuse „ceva”, la vreo trei kilometri depărtare, într-o vale împădurită.

Am aşteptat până în zori şi m-am dus la Taffy, care supraveghea punctul zărit de David în valea situată la o altitudine mai joasă. De-abia îmi pusesem binoclul la ochi când am văzut un nor de fum, sau poate ceaţa de deasupra unei cascade, ridicându-se într-un loc, la mai puţin de trei kilometri de noi. Cu ajutorul hărţii am localizat exact punctul cu pricina, care coincidea cu o carieră „*Steinbruch*”. Nu-i de mirare că nu am văzut până acum nici un vehicul!

Pentru că nu bătea vântul şi cerul nu era acoperit de nori, am hotărât să las trei oameni cu *Jeep*-urile, iar eu împreună cu Brian şi Josep am plecat să aruncăm o privire mai de-aproape. Părea să fie un drum destul de scurt şi am luat-o pe partea mai întunecată a văii, la vreo două sute de metri în spatele taberei noastre. Am stabilit să semnalizez cu oglinda mea placată cu crom de îndată ce soarele avea să lumineze versantul de est al muntelui. Urma să ne strecurăm în carieră şi, dacă era posibil, să ne întoarcem pâş-pâş înapoi, fără să declanşăm alarma. Apoi urma să le semnalizăm oamenilor de pază dacă să vină urgent sau să rămână la tabără.

Am intrat în pădure odată cu primele raze ale soarelui şi i-am semnalizat lui Taffy, care stătea în turnul de observaţie, că am pornit.

Copacii erau în realitate mult mai subţiri decât ni se păruseră nouă de la distanţă şi se terminau cu o porţiune defrişată în care nu puteam să ne adăpostim. Auzeam deja vocile nemţilor, aduse de o rafală de vânt pornită din senin. Josep s-a ridicat să audă mai bine ce spuneau, cu gura deschisă ca să creeze presiune asupra urechilor şi cu palmele căuş îndărătul lor. După trei sau patru minute a dat din cap şi a zâmbit satisfăcut.

— Sigur ei sunt. Am auzit cuvântul*, „Standartenführer*" repetat de şase sau şapte ori. E Rauff.

Deşi soarele răsărise deja, piscurile din depărtare aruncau asupra noastră o umbră întunecată şi am putut să ne mişcăm rapid de-a lungul pantei, ajutaţi de lumina reflectată în nişte petece de zăpadă. Combinaţia de hanorace albe şi pantaloni de camuflaj ne făcea şi mai greu de depistat.

Semnalând celor doi care veniseră cu mine să mă acopere, m-am târât pe burtă în sus pe deal, ca să nu dau nimănui prilejul de a observa o siluetă care face notă discordantă cu peisajul. Când am ajuns în locul de unde puteam să văd tabăra nemţilor, mi s-a tăiat răsuflarea. Dedesubtul meu se aflau şase vehicule acoperite cu pânză albă, în jurul cărora erau adunaţi vreo douăzeci de germani, fără să-i mai pun la socoteală şi pe cei care se aflau în imensul cort militar. La o oarecare distanţă de acesta, susţinut de patru beţe, frânghii şi cuie, se afla un cort mai mic, luminat de o lanternă puternică, cu o suprafaţă de vreo trei metri pătraţi, cu verandă şi geamuri de celofan pe fiecare parte. La unul din aceste geamuri l-am văzut pe însuşi colonelul Rauff, care se pieptăna în faţa unei oglinzi de bărbierit. Era mult mai tras la faţă decât în poza din dosarul pe care îl studiasem, dar cu siguranţă era el!

Era ora şase şi mirosul mic-dejunului gătit a ajuns până la mine şi până la o santinelă adormită care se afla la vreo douăzeci de metri mai jos de mine. Nu îl văzusem până acum, pentru că dormea într-o adâncitură a stâncii şi era acoperit cu pături gri, care nu ieşeau cu nimic în evidenţă din peisaj.

S-a ridicat în picioare, căscând şi întinzându-şi mădularele. În acelaşi timp a ridicat o husă albă de pe un MG-42, echipat cu

o lunetă ZF 40 şi a împins uşor cu piciorul o formă acoperită cu acelaşi fel de pături, spunând în şoaptă:

— Psst, psst, Fritz, trezeşte-te!

Cei doi stăteau acum unul lângă altul, îmbrăcaţi în uniformele SS de camuflaj, cu uniforme americane dedesubt (atunci nu ştiam asta) şi unul din ei şi-a eliberat vezica drept în jos, în carieră, la vreo treizeci de metri sub locul unde făceau de pază. Săracii ofiţeri, nu bănuiau nimic şi probabil se gândeau că sunt de vină pereţii umezi de piatră. Tipic!

Stăteam nemişcat şi am văzut că cei doi nemţi s-au aşezat de o parte şi de alta a mitralierei, începând să scruteze terenul cu binoclul. M-am retras repede de pe buza văii şi le-am semnalizat cu oglinda lui Nobby şi lui Josep să se retragă spre un loc mai puţin expus pericolului de fi descoperiţi.

Tocmai începusem să mă târăsc pe burtă spre ei când am auzit o voce chiar în spatele meu şi am rămas ca ţintuit.

Din fericire ajunsesem la o mică depresiune înconjurată de bolovani, bucăţi de stâncă şi tufişuri şi cum stăteam întins pe jos puteam să-i miros şi să le aud paşii. Erau doi soldaţi care mergeau unul lângă altul în direcţia mea.

M-am arcuit uşor şi mi-am băgat mâna în buzunarul de la hanorac ca să scot din tocul de piele pistolul de 9 mm *Welrod* cu amortizor.

Cei care mi-au părut a fi italieni se aflau cam la zece metri de mine şi râdeau, cântând cântece italieneşti; erau şi ei îmbrăcaţi în uniforme SS de camuflaj.

S-au oprit chiar la marginea terenului defrişat (în bătaia puştilor *Garand* a celor doi camarazi ai mei) şi „au udat florile”.

Ceva stârnise vreo două ciori şi începuseră să croncănească, atrăgând atenţia soldaţilor italieni şi făcându-i să se întoarcă de câteva ori înainte de a se întoarce la tabără. Se pare însă că clinchetul tacâmurilor şi mirosul de cârnaţi prăjiţi le-au atras atenţia mai tare decât ce se întâmpla în jurul lor. M-am târât ca un şarpe până puţin mai departe şi am încremenit când am văzut că cei doi s-au întors din drumul lor şi priveau cu insistenţă ceva care se afla exact pe locul unde stătusem eu cu câteva secunde înainte. Am pus din nou mâna pe *Welrod* şi l-am auzit pe unul din ei spunând:

— Hei, Manfred, ia uite acolo!

Vorbeau într-o germană stricată.

M-am încordat, gata în orice moment să trag un glonte în capul celui care se aplecase, să scot cartuşul gol din încărcător şi să bag repede altul la loc, trimiţându-l şi pe al doilea într-o lume mai bună. Nu îndrăzneam nici măcar să respir. Ce dracu putuse să-mi cadă din buzunar? Când s-a dus şi cel de-al doilea să se uite la descoperirea făcută de primul, am tras de sub mine puşca *Garand*, i-am tras siguranţa şi am pus-o jos, lângă pistol, în caz că acesta s-ar fi blocat.

— O floare de colţ, a spus primul în timp ce ridica planta de jos.

Am dat drumul aerului din plămâni, care a ieşit ca un oftat printre dinţii încleştaţi şi i-am văzut cum dispar după coama dealului, probabil îndreptându-se spre mitralieră. Nu ştiam atunci, dar Nobby i-a semnalizat lui Taffy ordinul de alertă când m-a văzut că scot puşca şi o pun lângă *Welrod*; când situaţia s-a rezolvat, Josep a coborât până la Taffy şi a anulat semnalul de alertă. Nu aveam decât două posibilităţi: să rămân nemişcat sau să fug cât mă ţin picioarele spre un loc mai acoperit.

Eram gata să mă ridic, să-mi iau armele şi s-o iau la goană în direcţia camarazilor mei, când am văzut o umbră deasupra mea şi am auzit un fâşâit care putea foarte bine să însemne mişcarea unei ţevi de puşcă spre mine. Când colo, un corb venise să-mi facă o vizită de curtoazie! Nu cred că am văzut vreodată ceva mai negru şi strălucitor în viaţa mea, sau în nici un caz în asemenea condiţii tensionate! Aflat mai jos de linia de observaţie a germanilor, Taffy i-a semnalizat lui Brian Fairweather să-l întrebe ce se întâmplă cu mine. Unul din germani, auzind croncănitul, s-a urcat înapoi şi se uita drept la pasăre, în direcţia mea! Dar după ce şi-a plimbat câteva secunde privirea leneşă deasupra mea, s-a întors la postul de observaţie.

Am auzit ordine răstite dinspre tabăra germană şi am profitat de ocazie, dând-o naibii de precauţie, să sar în picioare (spre uimirea şi dezamăgirea corbului care şi-a văzut prânzul dispărându-i subit de sub nas) şi să mă deplasez în salturi mari spre oamenii care mă aşteptau. În timp ce savuram o cană mare de ceai datorată lui Nobby care nu pleca nicăieri fără termos, mi-am recăpătat suflul şi am cântărit situaţia.

Dacă le semnalizam celorlalţi trei să vină înspre noi, riscam ca ei să fie descoperiţi în timp ce traversau platoul. Dacă

s-ar întâmpla aşa, cum am fi putut noi şase să doborâm douăzeci şi cinci de nemţi înarmaţi până în dinţi cu puşti mitraliere MG 42 (MG 50-urile noastre erau montate pe *Jeep*-uri şi nu puteam să le folosim) şi să nu-l pierdem pe Rauff? Trebuia oare să aşteptăm lăsarea întunericului ca să ne strecurăm mai aproape cu maşinile şi să-l înhăţăm pe ticălos? Am discutat toate acestea cu camarazii mei, din care nici unul nu era mare amator de lovituri de teatru, şi am ajuns la concluzia că ar fi mai bine dacă am aştepta să plece convoiul SS, ca să avem timp să punem la punct un plan realist.

Dacă am fi avut oameni răniţi, fie şi într-o operaţiune reuşită, nu era posibil să stabilesc contactul radio cu cartierul general pentru a le comunica celor de acolo să vină să-i ia. Din acelaşi motiv nu puteam să cer întăriri şi astfel posibilitatea de a-i copleşi numeric pe germani şi de a-i face să se predea pica din start. Când eram în focul discuţiilor, a început să bată un vânt puternic din direcţia sud-vest şi norii s-au adunat chiar deasupra noastră. În câteva minute am fost învăluiţi într-o ceaţă care reducea vizibilitatea la cincizeci de metri. Nu am stat mult pe gânduri şi m-am hotărât să mai arunc o privire în carieră, de unde vântul aducea zgomotele specifice unei ridicări de tabără. Am ajuns la mai vechiul meu post de observaţie de pe buza dealului fără nici o problemă. M-am întins pe spate şi, cu cea mai mare grijă, am întins mâna în care ţineam oglinda astfel încât să văd ce se petrece jos.

MG 42-urile fuseseră mutate şi acum aşteptau cuminţi lângă *Jeep*-uri să vină cineva să le monteze pe maşini. Soldaţii şi subofiţerii se fâţâiau încoace şi încolo, în timp ce ofiţerii stăteau la o masă şi luau micul dejun, confortabil instalaţi într-un cort-pavilion care fusese întins între două *Jeep*-uri.

Am numărat cinci ofiţeri şi vreo doi gradaţi care se plimbau necontenit între bucătăria de campanie şi masa ofiţerilor. Am văzut că o santinelă începe să urce un deal de unde puteam fi văzut cu uşurinţă şi a strigat:

— Hans... Hans, e vremea să mergi la Herr Doktor.

Nu am îndrăznit să fac nici o mişcare de teamă ca nu cumva oglinda să reflecte vreo lumină care m-ar fi dat de gol.

„*Sergent, te-ai băgat într-un mare rahat*", mă gândeam eu în timp ce nenorocitul de corb îmi dădea din nou târcoale. A zburat de lângă mine, planând peste izvorul de apă termală care

curgea spre vale şi apoi s-a îndreptat către tabăra nemţilor, croncănind supărat la adresa intruşilor care prezentau un potenţial pericol pentru masa lui de prânz. Mi-am tras repede mâna în care ţineam oglinda. Apucasem să-i văd destul de bine pe cei trei ofiţeri, pe Rauff şi pe unul mai în vârstă care am presupus că era doctorul, pe cei doi italieni şi pe un bărbat care semăna foarte tare cu Rauff la conformaţie şi coloraţie. Dacă nu era evidentă diferenţa de vârstă, aş fi putut să jur că era fratele geamăn al colonelului.

Santinela, Hans, era probabil ajutorul doctorului, pentru că l-am văzut mai târziu îmbrăcat într-un halat alb. În şir indian, subofiţerii intrau în cortul cu însemnele Crucii Roşii şi ieşeau după câteva minute fie frecându-şi braţele, fie trăgându-şi pantalonii şi umblând ca nişte raţe!

La ora opt încă mă mai aflam la postul de observaţie, când norii s-au dispersat şi soarele a lăsat să cadă o rază drept în carieră... Am văzut pentru prima oară intrarea exploatării părăsite de piatră şi soldaţii care cărau afară lăzi de lemn nu foarte mari, dar extrem de grele, judecând după chinul cu care se deplasau. Un subofiţer a făcut un tur al împrejurimilor, a dat raportul unui ofiţer, apoi s-a urcat la volanul unui *Jeep*, a pornit motorul şi a plecat.

Partea care urmează este bazată pe presupunerile mele în ceea ce priveşte relaţia lui Rauff cu tânărul ofiţer Thyssen, prezenţa celor doi italieni şi rolul lor în ceea ce avea să urmeze. Dosarele şi dovezile medicale care au fost descoperite mulţi ani mai târziu au evidenţiat implicarea lui „Die Spinne” şi mai târziu a Serviciilor de Contraspionaj americane. Pentru a face mai plăcută lectura următoarelor pasaje, am conceput şi am inserat câteva dialoguri.

Germanii, încă nebănuind că sunt urmăriţi, au părăsit tabăra cu mult zgomot şi bună dispoziţie. Colonelul SS Walther Rauff, cu Crucea de Fier strălucindu-i pe piept, s-a urcat în cel de-al doilea *Jeep* şi i-a făcut un semn ordonanţei care tocmai încerca să pună siguranţa laterală la portieră.

— Nu-i nevoie, Kurt, de-acuma drumul e bun.

Când îşi concepuse planul de evadare, nu şi-ar fi închipuit pentru nimic în lume cât de uşor avea să-i fie să se plimbe prin

toată Austria fără să fie detectat. La început, alături de el nu erau decât şaptesprezece oameni, cu care colindase munţii în căutarea Redutei, păcălit şi el ca mulţi alţii de mesajul lui Goebbels de la radio.

În calitate de creator al cabinelor mobile de exterminare prin gaz letal „Corbul Negru", Rauff se afla printre primii de pe lista criminalilor de război şi el ştia prea bine acest lucru. Se aştepta să fie căutat şi pentru acţiunea de instigare la comportament violent şi maltratare a prizonierilor de război din trupele SAS. Aşa că a profitat de faptul că se număra printre puţinii cunoscători ai locurilor unde erau depozitate comorile *Frăţiei* (valută şi aur), şi nu a plecat cu mâna goală de acolo, căci considera că i se datora o sumă importantă pentru invenţia lui „genială".

În primul *Jeep* se afla Franz Thyssen, secundul lui Rauff (conform unui ordin datat cu un an în urmă). Deşi nu a aflat, fusese subiectul unei investigaţii ordonate de Rauff şi menite a lămuri dacă era sau nu un „*Doppelgänger*". Într-adevăr era homosexual, ca şi Rauff. Descrierea fizică a lui Thyssen coincidea aproape în totalitate cu cea a lui Rauff: aceeaşi înălţime, aceeaşi constituţie, purta ochelari la citit, avea până şi acelaşi număr la cizme!

La ultima lui zi de naştere, Rauff îi făcuse cadou o pereche de cizme de călărie ca şi ale lui; de fiecare dată când le încălţa, privea cu mândrie numele colonelului, elegant gravat pe unul din carâmbi.

Când a pornit maşina, s-a întors să mai arunce o privire plină de recunoştinţă idolului său. Se simţea bine în calitate de deschizător al convoiului, deşi ruta ocolită pe care o aleseseră ca să ajungă la tabăra de tineret îl făcuse să se îngrijoreze. Tot ce îşi dorea era ca dragul lui Wally să fie în siguranţă şi era atât de frustrat de ideea că i s-ar putea întâmpla ceva colonelului încât ajunsese să-şi frângă mâinile, stârnind hohote de râs în rândul camarazilor lui. Dar acum era o dimineaţă frumoasă şi totul părea să fie în ordine (acum că puseseră mâna pe aur)… „Păzea, Chile, sosim acum!", îşi spunea Thyssen.

A pus o ţigară Lucky Strike în port-ţigaretul de aur (era tot un cadou de la Wallie) şi a început să scruteze împrejurimile, zărind în depărtare trecătoarea care însemna începutul drumului

către o nouă viaţă. Doctorul SS Rudolf Funk, care stătea alături de Rauff, începuse să se sature de goana care părea că nu se mai termină niciodată. Era prea mult, pentru cei şaizeci şi unu de ani ai săi! Voia să scape la fel de mult ca şi cel lângă care stătea, iar tot ce i se ceruse pentru asta era să întocmească nişte fişe medicale false pe numele lui Rauff. Cel mai mult i-au dat de furcă datele dentare din ultimii trei ani... extracţii, obturaţii, gingivite, iarăşi extracţii şi în sfârşit o placă mandibulară din aur. Nu era prima dată când falsifica date medicale. O mai făcuse pentru vitejii din birouri care îşi doreau cu orice preţ decoraţii pentru curajul în luptă. Apoi a luat din dosarul medical al lui Thyssen toate semnele particulare şi cicatricele, transferându-le în dosarul lui Rauff. „Ăştia doi o să meargă de mână şi în iad", se gândea el. Acum totul se mai liniştise; dosarul lui Rauff fusese înaintat respectându-se toate reglementările în vigoare şi ajunsese în final la Arhivele Statului pentru numerotare şi înregistrare. Acolo avea să aştepte până va fi găsit de Aliaţi; spectacolul avea să înceapă abia atunci!

După ce nemţii au dispărut în depărtare, i-am semnalizat lui Josep să cheme înspre noi cele două *Jeep*-uri. M-am gândit că băieţii or să răsufle uşuraţi când or să vadă că semnalul nu este unul de urgenţă.

Josep a rămas să îi aştepte, iar Brian a intrat repede în carieră, ca să fie primul care descoperă ceva. Tocmai ieşiserăm din frigul pătrunzător al exploatării de piatră şi dăduserăm de razele călduţe ale soarelui când cele două *Jeep*-uri au ajuns la noi şi au oprit la intrare. L-am auzit pe Brian cum urlă:

— Locu' ăsta e plin de coridoare şi nebunii de tot felul.

(A ieşit ţinând în mână o haină de blană de damă.)

— Femeia mea ar fi încântată de aşa ceva; cred că m-ar iubi toată viaţa..., a spus el.

Am lăsat doi oameni să se ocupe de organizarea taberei şi alţi doi de pază, eu şi cu Taffy am luat nişte torţe electrice şi am început să scotocim pasajele subterane cele mai ascunse vederii.

La fiecare cotitură dădeam peste grămezi de cufere şi cutii de carton puse unele peste altele.

— Bine că nu trebuie să inventariem şi să zgândărim toate astea. Ar fi fost un adevărat coşmar, am spus eu răsuflând

uşurat.

Multe din cutiile de la baza mormanelor plezniseră şi în jurul lor zăceau împrăştiate cearceafuri şi lenjerie de pat cu monogramă. Ale cui or fi fost oare? Nu le-am dat prea mare importanţă, pentru că făcusem şi alte descoperiri, mult mai interesante. Într-o cameră am găsit o presă tipografică funcţională şi o cantitate mare de hârtie de toate felurile; iar în final, (visul oricărui falsificator!) am descoperit matriţe pentru fabricarea bancnotelor britanice şi americane. Taffy a fluierat lung la vederea acestor minunăţii şi mi-a spus:

— Eu zic să-i lăsăm baltă pe nemţi şi să ne deschidem un mic atelier cu sculele astea, ce zici?

Era pentru prima dată când îl auzeam pe Taffy făcând aluzii la comiterea unor ilegalităţi, dar nu m-a surprins deloc, fiindcă lupul nu-şi schimbă năravul.

La intrarea în carieră am simţit mirosul de benzină care provenea de la generatorul recent închis de nemţi şi am văzut cablurile fixate de-a lungul pereţilor, care m-au făcut să-mi aduc aminte de acelaşi tip de cablaj pe care îl văzusem mai demult la Alt Aussee… cu singura diferenţă că acela era conectat la multe tone de explozibil!

Un strigăt venit de afară ne-a făcut să ne îndreptăm rapid paşii într-acolo pentru a vedea ce se întâmplase. Un avion uşor de recunoaştere se apropia de zona în care ne aflam, iar Nobby îl ajuta pe Brian să ia în spate telefonul direcţional „S”, ţinând chingile de piele de care era ataşat. Cu o rază de emisie limitată la orizontul vizibil, telefoanele direcţionale de tipul „S-13” nu permiteau o conversaţie clară decât pe o perioadă de aproximativ cinci minute, cât trecea avionul pe deasupra noastră. Operatorul, în cazul de faţă Brian, trebuia să se orienteze după direcţia de deplasare a avionului; din această cauză raza de emisie nu depăşea 1500 de metri în majoritatea cazurilor.

L-am privit pe Brian cum îşi potriveşte telefonul şi începe să vorbească. Căştile şi microfonul erau izolate fonic şi îi permiteau să se concentreze asupra raportului pe care îl avea de comunicat. Micul Auster a trecut pe deasupra capetelor noastre fără a da vreun semn că recepţionează semnalul. Brian s-a întors în direcţia în care trecea avionul şi a continuat să vorbească, chiar dacă deasupra noastră nu se mai afla în

momentul acela decât coada avionului. Trei avioane militare de recunoaştere *Auster* survolaseră zona acum două zile, până ce au recepţionat semnalul nostru făcut cu oglinda şi au reuşit să ne localizeze, undeva mai departe decât ar fi crezut ei că ne aflăm. Nici acestea nu au dat vreun semn că primesc semnalul de la telefonul direcţional, deşi au continuat să survoleze zona până la prânz. Unul din ele s-a despărţit de celelalte două şi s-a îndreptat spre nord, probabil spre Salzburg.

După ce am studiat pe hartă coordonatele mai importante care ne puteau oferi indicii în ceea ce priveşte ruta viitoare a lui Rauff, eu, Josep Garlinski şi Taffy am stabilit singurul itinerar potrivit pentru ţinutul acela în care numai catârii ne-ar fi fost de un real folos în transportul echipamentelor şi muniţiei. Urma să ne deplasăm în continuare cu *Jeep*-urile.

— Dacă am putea cumva să ajungem înaintea lor aici, am arătat eu un punct de pe hartă care marca o linie îngustă de cale ferată, paralelă cu o vale adâncă. Valea se întâlnea la un moment dat cu un drum de căruţe şi locul era cum nu se poate mai potrivit pentru o ambuscadă.

— Am putea să lichidăm cu uşurinţă toate santinelele. Maşinile sunt probabil la mare distanţă una de alta şi dacă prăjim una, explozia nu o să ajungă şi la celelalte. Dar nu mi-ar surâde deloc ideea de a-l face friptură pe Rauff. Trebuie să-l aducem viu.

Ceilalţi doi au dat din cap în semn de aprobare la spusele mele.

— E clar că asta trebuie să facem, dar cum naiba îi depăşim pe toţi? a întrebat Josep.

Am arătat un pod de cale ferată situat cam la vreo patru kilometri de locul unde ne aflam, la care puteam ajunge mai repede decât nemţii care o luaseră pe un drum forestier.

— Cine spune că trebuie să mergem pe unde au mers şi ei? O să trecem pe podul de cale ferată şi o să ajungem direct în vale, iar drumul pe care au luat-o ei ajunge în vale în punctul ăsta.

Camarazii mei se uitau la mine ca la un nebun evadat. Mai existaseră cazuri în care militarii au folosit *Jeep*-uri pentru a merge pe calea ferată, dar erau echipate cu roţi speciale sau mergeau cu cauciucurile dezumflate.

— La ritmul în care merg nemţii, or să ajungă acolo mult

după răsărit, am spus eu trăgând o linie roşie până la primul marcaj care indica începutul unui drum mai bun, undeva la baza muntelui.

Cei doi sceptici rânjeau, aşteptând să le dezvălui mai multe amănunte ale planului meu genial.

— Dacă este un pod de lemn, şi sunt sigur că asta este, însemnă că e un pod construit din bârne groase. Nu ne va fi greu să-i prindem acolo. Simplu ca bună-ziua.

Am primit un zâmbet de aprobare din partea lui Taffy, dar Josep nu a fost atât de încântat şi a mai aruncat o privire la hartă înainte de a încuviinţa. În timp ce Taffy le explica şi celorlalţi băieţi modul de operare, eu m-am urcat în vârful colinei pentru a putea privi mai bine drumul pe care o luaseră Rauff şi ai lui. La o distanţă mai mică de cinci kilometri am văzut lucirea unui parbriz sau a unei oglinzi laterale. Am luat repede telescopul lui Taffy şi am privit cu atenţie. Maşinile stăteau pe loc. „Ciudat”, m-am gândit eu. Nu prea păreau să se grăbească, ci mai degrabă aşteptau pe cineva la un punct de întâlnire.

Când m-am întors jos, Taffy verifica o sculă; am văzut că şi Fairweather făcea acelaşi lucru şi părea foarte ocupat cu verificarea echipamentului radio din *Jeep*. Era destul de cald la soare, aşa că nimeni nu purta hainele groase *Dennison*, în afară de el. Ciudat! Fairweather era ultima persoană care ar fi verificat echipamentul radio. Stătea cu spatele şi am observat că unul din buzunarele de la pantaloni îi atârna, ca şi cum ar fi avut ceva greu înăuntru.

— Ia ridică-te, amice, ţi-a ajuns curul până la genunchi, am spus eu cu un zâmbet, în timp ce i-am depărtat şi mai tare picioarele, făcându-l să-şi piardă echilibrul. I-am scos din buzunar (spre mirarea mea) două plăcuţe tipografice de cupru gravate cu însemnul „Banca Angliei”!

Brian a rămas fără glas. Noul lui prieten, adică eu, punea la loc plăcuţele. A început să se înroşească şi a bâiguit ceva de genul:

— Tre’ să fie al dracului de mişto să fii sergent… şi să uiţi de prietenii pe care i-ai avut.

S-a întors cu faţa la mine. Eu eram cu un an şi ceva mai mic decât el şi mult mai uşor. Din câte văzusem eu până acum, nu era bine să-i stai în cale când se înfuria… şi acum era foarte furios!

A venit spre mine şi şi-a pus un picior peste piciorul meu. Noroc că ştiam ce urmează: figura „picior şi bărbie”, pe care din fericire ştiam cum să o evit. M-am lăsat în jos pe sub mâna lui care încerca să mă apuce şi l-am prins de partea din faţă a pantalonilor.

— Ai grijă, prietene, sau îţi fac boaşele bretele! am spus eu, ştiind că acum sunt stăpân pe situaţie.

M-am uitat în ochii lui o fracţiune de secundă şi am văzut că scăpărau de mânie, dar când i-am dat drumul din strânsoare am observat că privirea lui devenise mai domoală, iar cu colţurile ochilor începuse să zâmbească. Totul se sfârşise cu bine!

— Nişte zdrenţe fără valoare, cârpe şi boarfe bune de nimic, a spus Nobby ţinând în mână un pachet cu lenjerie cu monogramă.

I-am făcut cu ochiul. El era exact persoana de la care m-aş fi aşteptat să facă nişte glume ca acelea ale lui Brian. Am intrat din nou în carieră pentru a mai arunca o ultimă privire. Plăcuţele erau la locul lor, zăcând undeva în praful de pe jos. *Da, băiete, acum câteva luni aş fi făcut şi eu acelaşi lucru!*

M-am întors la cei care mă aşteptau, trecând pe lângă Brian. Acesta mi-a prins mâna.

— S-a rezolvat, prietene?

— Totul a fost uitat, i-am răspuns eu cu un zâmbet.

Am coborât repede spre jgheabul stâncos, pentru că trebuia să înfigem ancorele, iar băieţii aveau nevoie de multe îmboldiri verbale de genul:

— Hai, bă, mişcă, unde mama dracu ai învăţat să conduci?

— Bagă mare, frumosule!

Nemţii nu aveau cum să ne vadă coborând, deoarece ne-am mişcat foarte repede de-a lungul păşunii alpine înspre podul de cale ferată. Călătoria nu a fost una prea plăcută, căci întâlneam la tot pasul hopuri şi gropi care îi făceau pe cei din maşină să-şi dorească să nu se fi înrolat niciodată în armata britanică! Cele două maşini au ajuns în fundul văii în mai puţin de jumătate de oră. M-am urcat cu grijă până la nivelul terasamentului în vreme ce băieţii se ocupau cu construirea unei punţi de buşteni, dealtfel singura modalitate de a urca *Jeep*-urile pe şinele de tren. Am fost foarte surprins să văd că şinele nu mai erau acolo, iar traversele erau smulse!

Era evident că îngusta cale ferată fusese folosită de nemţi în chip de drum pentru vehiculele lor în război; acum tot ce mai rămăsese din ea era o grămadă de pietre care curgeau spre vale, printre care se iţeau nişte fire de iarbă şi mărăcini. Până la urmă am reuşit să mergem cu *Jeep*-urile pe acolo, cu ajutorul unor bârne folosite ca traverse şi trăgându-le cu un cabestan.

Ajunsesem la pod chiar înainte de căderea nopţii, ceea ce nu coincidea deloc cu planul meu. Mă aşteptasem să găsesc măcar o structură de piatră pe fiecare mal al râului sau cel puţin nişte bârne bine înţepenite, dar nici vorbă de aşa ceva!

Aşa că am privit cu neîncredere traversele aflate în plin proces de putrefacţie şi m-am apropiat de ceea ce fusese odată linia de cale ferată de care aveam nevoie. Nobby Clark a venit să mă vadă.

— Eu sunt cel mai puţin important pe-aici, Pete, şi tu eşti măgarul între oi, aşa că tu trebuie să hotărăşti.

Nu m-a surprins deloc că Nobby îmi arăta o asemenea stimă. În mica noastră unitate începuse deja să se formeze un spirit de echipă şi, deşi eu eram cel mai tânăr, toţi aveau încredere în mine şi îmi ascultau sfaturile. Am coborât înapoi spre un loc mai sigur şi l-am trimis pe Nobby să inspecteze terenul. Pe la mijlocul podului, unde era o groapă mai mare, l-am auzit că spune:

— O scândură-două şi se rezolvă problema!

Apoi a dispărut din vedere, ca să revină câteva minute mai târziu cu o privire nonşalantă, fluturându-şi bereta maro.

— E cam şubred, da’ cred că e făcut din lemn de stejar sau ulm. Rezistă. Nu vă temeţi, nu sunt decât cincizeci de metri în jos şi şaptezeci până la celălalt capăt al podului! a adăugat el râzând.

Mai întâi ne-am scos tot echipamentul personal, apoi am pus jos cutiile cu muniţie, ancorele, lanţurile, prelatele, baroasele, târnăcoapele şi toate celelalte scule. După aceea am demontat mitraliera 50 MG şi i-am dat-o lui Dave să o care peste pod. Brian urma să ducă lăzile cu muniţie şi centurile cu cartuşe. Acest lucru îi permitea lui Dave să ne acopere în caz de nevoie. Brian a trecut cu bine şi s-a întors la noi după puţin timp.

Am pus pe fiecare parte a traverselor trei lungimi de ţevi, pe care le-am ancorat de cele două capete ale podului. Am oprit motorul primului *Jeep* şi l-am împins din spate pe şinele

improvizate, în timp ce unul din noi mergea pe lângă el, învârtind volanul pentru a nu pierde direcţia.

Pe prima lungime totul a mers bine, cu doar un mic scârţâit scos de traverse. Se făcuse deja întuneric, dar din fericire nu ploua. Nu îndrăzneam să folosim nici măcar semnalizatoarele, ci doar o lanternă de şase volţi ca să vedem pe unde mergem şi să nu ieşim de pe şine. În faţa noastră aveam următoarele două lungimi, care erau mai dificil de parcurs din cauza gropii provocate de alunecarea pietrelor de terasament. Ne-am mişcat cât se poate de încet, în timp ce bârnele scoteau nişte zgomote înfiorătoare şi începuseră să se mişte. Am ajuns cu bine la mijlocul podului, unde se afla groapa pomenită mai sus, peste care Brian reuşise să sară ca să ajungă dincolo, lucru care era imposibil de făcut cu maşinile.

Lipseau multe traverse, iar pietrele de dedesubt alunecaseră aproape de tot. Cu câteva luni înainte, un pilot al Forţelor Aliate verificase zona cu un avion uşor de recunoaştere şi, probabil de plictiseală, „se ocupase” de porţiunea de mijloc a podului, blagoslovind-o cu câteva bombiţe. Acum trebuia să luăm nişte traverse din porţiunea deja parcursă şi să le punem în locurile unde lipseau..., totul pe întuneric! Din fericire nu văzuserăm cât de mult lipsea din suprastructură, pentru că dacă am fi ştiut, sunt convins că am fi pornit motoarele şi am fi mers înapoi spre un teren stabil.

Dave şi Nobby s-au întors cu nişte traverse de 15 X 20 centimetri, lungi de vreo cinci metri, şi apoi s-au dus să mai aducă. Până la urmă am reuşit să umplem golul, folosind coarda de alpinism a lui Josep pentru a le lega între ele şi am pus ţevile pe deasupra lor. De acum înainte nu mai aveam cum să dăm înapoi, aşa că m-am urcat la volan, am pornit motorul în viteza întâia şi m-am îndreptat spre celălalt capăt al podului, peste terasamentul pus de Nobby şi Dave. Sunt aproape sigur că mi-am ţinut respiraţia în tot timpul cât a durat drumul acesta de coşmar. Eram atât de concentrat asupra condusului încât nu am auzit cum cedau traversele în spatele meu şi nu am oprit motorul decât când am văzut expresia îngrijorată a lui Dave, care se uita cum se prăbuşesc traversele în prăpastia de cincizeci de metri de sub noi!

Din cei doi care ar fi trebuit să fie acolo, în porţiunea pe care tocmai o trecusem, nu am distins decât o siluetă care a

dispărut la câteva secunde după ce îmi întorsesem privirea într-acolo. I-am făcut semn lui Dave să rămână unde era şi am fugit repede la mijlocul podului, unde se aflau traversele care se prăbuşiseră.

Pe o ieşitură din peretele muntelui, la vreo cincisprezece metri mai jos, Nobby zăcea inconştient, ca o păpuşă de cârpă. Eram prea departe pentru a mă alătura lui Taffy în încercarea de a-l aduce sus pe londonezul inert. Am coborât totuşi, ajungând la acelaşi nivel cu cei doi.

— E în regulă, Pete, mai respiră! l-am auzit pe Taffy ţipând.

Sus nu simţisem cât de tare bătea vântul, dar aici restul cuvintelor lui Taffy au fost acoperite de un şuierat puternic şi de zgomotul apei care curgea în vale. Am putut totuşi să văd că Taffy l-a luat în spate pe Nobby şi a început să urce anevoie panta abruptă, spre mâinile întinse ale lui Brian Fairweather.

La puţin timp după aceea, când am ajuns şi eu sus, mare mi-a fost mirarea să-l văd pe Nobby stând în picioare şi sorbind cu poftă din sticla de rom din trusa de urgenţă!

A mai trecut o oră până ce am reuşit să punem pietrele de terasament la loc, pentru a face posibilă şi traversarea celui de-al doilea *Jeep*. Am reuşit să unim din nou cele două părţi ale podului, iar ca să ajung la locul unde se aflau şi ceilalţi a trebuit să pun o traversă de-a curmezişul şi să merg pe ea, ca să nu păţesc ce păţise Nobby, alunecând pe pietre. Am legat-o cu o sârmă de telefon şi mi-am început numărul de echilibristică.

— Bine că te-ai trezit şi tu să vii!

Tocmai efectuasem pe bârna lată de douăzeci de centimetri un număr de care s-ar fi temut orice circar, pe deasupra şi pe întuneric, şi m-aş fi aşteptat la un cu totul alt răspuns din partea lui Nobby, eventual un elogiu adus curajului meu... Am văzut la lumina stelelor că era încă sub şocul căzăturii şi nu arăta prea bine. M-am uitat în spate pe malul celălalt şi am observat cu o oarecare satisfacţie că Dave Porter remontase mitraliera pe *Jeep şi* stătea „la post”, rotind-o în toate părţile în caz că s-ar fi ivit vreun inamic.

Taffy şi Josep recuperaseră ţevile care fuseseră pe cale de a cădea în prăpastie şi acum atârnau ţinute numai la un capăt. Le-au legat din nou cu coarda de alpinism, au mai adunat nişte pietre şi au cârpit din nou porţiunea cu pricina pentru a permite şi celui de-al doilea *Jeep* să treacă podul. Cu motorul pornit,

maşina avea nişte vibraţii care ar fi putut să devină periculoase la mijlocul podului, aşa că a trebuit să procedăm ca şi cu celălalt *Jeep*: am oprit motorul şi am început să-l împingem încet, folosind aceeaşi lanternă de şase volţi. Ajunşi la mijloc, ne-am dat seama că era imposibil să meargă mai departe cu motorul pornit (cum făcusem eu cu prima maşină) şi nici noi nu mai puteam să o împingem, fiindcă de acolo înspre celălalt capăt al podului era o pantă a cărei înclinaţie, care, deşi nu foarte mare, ne-ar fi pus mari probleme. M-am dus pe jos până la maşina trecută cu bine, ca să aduc cablul de remorcare. L-am pus pe Dave Porter să pornească motorul şi să controleze cabestanul şi am plecat înapoi spre Josep, care se urcase la volan.

Deodată, am auzit nişte focuri de armă în depărtare şi m-am oprit, încercând să disting prin negura nopţii de unde veneau. Apoi au urmat mai multe focuri de pistol şi… linişte. M-am uitat la cadranul fosforescent al ceasului meu şi am văzut că era în jur de cinci. Mai era o oră până la răsăritul soarelui.

Ne-am dublat eforturile pentru a aduce cât mai repede maşina pe malul celălalt, dar în graba noastră am uitat să fixăm ţevile. În ultimii patru metri ai drumului, una dintre ele a acţionat ca un schi şi roata din dreapta-faţă a *Jeep*-ului a alunecat printre pietre şi a ajuns în gol. Dave a oprit repede cabestanul, timp în care eu am sărit în faţă ca să nu mă prăbuşesc în prăpastie. Botul *Jeep*-ului se balansa în hău, iar în lumina palidă a zorilor am putut să zăresc albia stâncoasă a pârâului care curgea în vale, la cincizeci de metri sub picioarele mele. Ţeava de oţel pe care stătusem mai înainte s-a desprins din legătură şi a început să se rostogolească în jos şi la un moment dat s-a oprit, ţinută numai într-o parte de cablul pe care stăteau Brian şi Taffy. Smucitura i-a făcut să-şi piardă echilibrul şi aproape să se prăbuşească în prăpastie. Taffy s-a salvat apucând zdravăn de mânerul de pe portiera maşinii!

— Măiculiţăă! a exclamat Fairweather când a văzut că bârnele de lemn erau gata să cedeze.

Între timp, Dave Porter a fixat cabestanul, a oprit motorul şi s-a îndreptat nonşalant spre noi, înarmat cu o găleată de tinichea găsită pe jos, care conţinea vreo cinci piroane de cale ferată, lungi de zece centimetri. De îndată ce ne-am revenit din şoc, le-am folosit pentru a înţepeni traversele care o luaseră razna. Am colaborat cu toţii, folosind drept ciocane nişte

bolovani găsiţi printre pietrele de terasament. Adunându-ne ultimele puteri, am împins şi *Jeep*-ul nr.2 până pe malul celălalt.

Acum că scăpaseră cu bine amândouă maşinile, noi, „cozile de măgari” – cum ne spuneau nemţii (din cauza şiretelor de la hainele groase *Dennison*, pe care le lăsam să atârne), am început să facem bancuri pe seama feţelor albite de spaimă.

— Ce adunătură de amărâţi! a spus Dave Porter şi a început să râdă, spărgând liniştea.

Stăteam cu toţii şi ne holbam unul la altul, râzând ca nişte nebuni!

Am dat de la unul la altul ceea ce mai rămăsese în sticla de rom „de urgenţă” începută de Nobby, dar tocmai când savuram ultima duşcă am fost întrerupt de două împuşcături de pistol de calibru mic, care au răsunat de-a lungul firului de apă, atrăgându-ne atenţia asupra exploziilor de grenade care luminau norii de deasupra noastră cu nişte flăcări ca de magneziu. După ce s-a stins ecoul împuşcăturilor, am auzit zgomotul făcut de alte două grenade care au explodat în imediata noastră apropiere.

Sublocotenentul SS Marcello Castaldo şi ajutorul său, caporalul şef Antonio Mondini, deşi se distinseseră în compania nr.29 de grenadieri SS, se mai ţineau încă departe de restul oamenilor SS care ciocneau un păhărel înainte de masă. Făcând parte dintr-un grup de legătură ataşat Şcolii de Pregătire Specială SS de la Friedenthal, Castaldo şi caporalul erau singurii care rămăseseră fideli Cauzei. Ceilalţi italieni din SS dezertaseră demult şi acum încercau să se întoarcă înapoi în Italia în grupuri de câte trei-patru, îmbrăcaţi în civil. Castaldo şi Mondini, ca membri ai unităţii speciale de comando a lui Skorzeny, fuseseră demobilizaţi de însuşi Skorzeny, înainte ca acesta să-şi mute reşedinţa la Dachstein în luna mai. Totuşi, nedorind să se predea şi nicidecum să stea în faţa unui pluton de execuţie, sublocotenentul Castaldo alesese să plece spre Italia cu ceilalţi oameni SS, care trebuia să evacueze Reduta Alpină (inexistentă!).

Selectaţi de Mussolini din rândurile poliţiei sale secrete, OVRA, cei doi au fost antrenaţi în aceleaşi condiţii în care fuseseră antrenaţi şi cei care l-au salvat din închisoarea de la Gran Sasso. Văzând că sunt capabili, Mussolini i-a repartizat

întâi în cea mai bună divizie italiană şi apoi i-a trimis în misiune specială la Friedenthal.

Deja versaţi în tehnicile de Asasinare cu otravă şi cu arme albe, ei au devenit elevi model la şcoala de pregătire, ba chiar le-au arătat instructorilor noi modalităţi de otrăvire: introducerea arsenicului în corp, în doze mici pe o perioadă îndelungată de timp. Mergând în acelaşi vehicul cu doctorul, pe măsură ce se apropiau de trecătoarea Brenner, starea lor de spirit devenea din ce în ce mai bună; fiecare se întreba dacă de acum înainte ar putea să ducă o viaţă normală de familie, odată reîntorşi la casele lor. Planul era următorul: după ce aveau să-l asiste pe Herr Doktor la Actul Final, urma să îi conducă pe Rauff şi pe aleşii lui vreo doi kilometri până la autostradă, iar apoi să meargă pe jos înspre sud, în zona Alpilor, şi să se amestece cu sutele de refugiaţi care se îndreptau spre casele lor, cei din Europa centrală spre nord, iar mediteraneenii spre sud. Cei doi italieni aveau asupra lor o cantitate mare de bani falsificaţi şi monezi de aur, ducaţi austrieci, napoleoni francezi, suverani englezi şi franci elveţieni, preferaţii lor. Intenţionau să îngroape „comoara" şi să o dezgroape la sfârşitul anului, când lucrurile aveau să se potolească. Partea leului îi revenea lui Castaldo, bineînţeles!

După ce au ajuns la ultimul loc de tabără înainte de graniţa cu Italia, italienii s-au instalat în cortul militar, aşteptându-l pe doctor. Cortul lor era la o oarecare distanţă de restul taberei şi din acea poziţie îi puteau observa pe SS-işti cum ciocnesc paharele şi râd; până şi bolnavii de stomac şi răniţii se alăturaseră celor care sărbătoreau. Pe la două noaptea, Mondini şi-a trezit încetişor superiorul, anunţându-l că doctorul e în drum spre cort. Castaldo şi-a ridicat picioarele de pe patul de campanie şi l-a pus pe caporal să-l ajute să-şi tragă cizmele negre de piele; apoi a luat pistolul semiautomat *Beretta* de 9 mm cu amortizor de pe masă.

În următoarele treizeci şi cinci de minute, la ordinele doctorului, cei doi italieni au dus la îndeplinire acţiunea sinistră gândită de el, la adăpostul întunericului.

În lumina maşinilor în flăcări (căci ei dăduseră foc la maşini), s-au schimbat în nişte salopete de muncitor, apoi au îmbrăcat cadavrele SS-iştilor cu pielea arsă în haine civile. Acum

că totul era aranjat, au luat nişte puşti-mitraliere de fabricaţie americană 45 ACP şi au început să tragă în neştire în corpurile lipsite de viaţă, schimbându-şi în mod constant poziţia pentru a dispersa cartuşele goale care cădeau după fiecare rundă „de tir”.

Colonelul Rauff şi doctorul stăteau mai în spate, privindu-i pe cei doi ucigaşi profesionişti cum „aranjau” cadavrul lui Thyssen, îmbrăcat acum în uniformă de colonel, întins pe patul din cortul cel mai încăpător. După ce au aruncat nişte grenade americane cu fosfor în cort, s-au întors la treburile lor.

Priveau cu un oarecare regret cele două cadavre pe care le îmbrăcaseră în uniformele lor, cu plăcuţele de identificare ale armatei italiene, însemnele SS şi, în cazul lui Castaldo, Crucea de Fier. Cu faţa la cortul cuprins de flăcări, cei doi se uitau cu tristeţe la grămada de uniforme purtând insigna diviziei nr.29 de grenadieri, care aveau să se transforme în scrum. Nici unul din ei nu l-a auzit pe Rauff apropiindu-se din spate; colonelul a ridicat uşor pistolul Menz de 7.65 mm, gravat foarte îngrijit, şi a trimis câte un glonte în ceafa fiecăruia. S-a întors pe călcâie şi a păşit apăsat spre cortul lui care avea acum aspectul unei torţe; cu o privire plină de satisfacţie a aruncat pistolul mic, placat cu aur, lângă fostul camarad care îi semăna atât de tare.

În timp ce Taffy turna benzină în rezervorul *Jeep*-ului pe care era instalat radioul, eu stăteam lângă el cu un mic extinctor *Pyrene*, căci mai avusesem surprize neplăcute cu focul.

Dave a încălzit ceaiul şi, în timp ce dădeam pe gât nectarul binefăcător, discutam cu toţii despre focurile de armă auzite. Am căzut de acord că focurile proveneau de la un pistol de calibru mic şi de la nişte puşti 45 ACP.

— Probabil că au dat de o patrulă americană, dar dacă nu e aşa, am dat de bucluc dacă folosim Walky-Talky-urile şi ne depistează! am spus eu în timp ce m-am aşezat pe scaunul şoferului. Am pornit, cu Dave la mitraliera 50 şi Nobby cu *Garand*-ul la ochi.

Pădurea era însufleţită de cântecele păsărilor, iar soarele formase un abur dens în jurul copacilor. Era puţină zăpadă la altitudinea la care ne aflam, aşa că ne-am deplasat cu uşurinţă cam un kilometru pe calea ferată dezafectată.

Apoi am început să întâmpinăm diverse dificultăţi, dintre care cele mai importante au fost porţiunile de pietriş spălat de ploi. A trebuit să acoperim gropile cu tot ce am găsit la îndemână: buşteni putreziţi, pietre şi bucăţi de lemn. Vizibilitatea era intermitentă şi din acest motiv i-am trimis pe Josep şi pe Brian să verifice drumul în faţa noastră. I-am privit cu binoclul până au dispărut în fumul din vale.

Cum se întâmplă adesea la munte, vântul aducea înspre noi tot felul de zgomote ciudate şi frânturi de cuvinte, ciripituri de păsări şi urlete de animal, împreună cu şuieratul lui printre crengile copacilor.

Dave şi Nobby se ocupau de mitralierele de pe *Jeep*-uri, iar Taffy şi cu mine conduceam. Am găsit un loc de coborâre foarte abrupt şi alunecos, dar trebuia să încercăm. Am mers cu viteză foarte mică de-a lungul pantei şi era cât pe ce să fim loviţi de o ploaie de bolovani care ne-a urmărit până jos.

Cercetaşii s-au întors şi ne-au spus că s-au deplasat cam trei sute de metri, la adăpostul lizierei, şi nu au văzut nici picior de neamţ în drumul lor şi nici altceva care ar fi putut să provoace zgomotele de împuşcături de astă-noapte. Aşteptam în orice moment să primim o rafală de gloanţe, pentru că în mod sigur nemţii, dacă fuseseră prinşi într-o ambuscadă, nu ar fi avut de gând să-şi continue drumul înspre ceea ce ar fi putut să fie o divizie a armatei franceze sau în cel mai bun caz un detaşament de tancuri franceze eliberate. Un miros de combustibil ars l-a făcut pe unul din cercetaşi să semnalizeze oprirea. Am oprit motoarele, iar cercetaşii şi-au sporit atenţia. Unul avansa câte douăzeci de metri odată şi celălalt îl acoperea cu puşca-mitralieră.

Vântul aducea spre noi un miros din ce în ce mai pregnant de fum şi adierea oribilă a morţii.

Josep şi Brian au avansat în această manieră până ce, după o cotitură, în faţa ochilor le-a apărut un peisaj de coşmar: în jurul maşinilor fumegânde şi găurite de gloanţe zăceau mai mult de douăzeci de nemţi, deja morţi sau pe moarte. Un fluierat ascuţit ne-a chemat la faţa locului.

Dave era la post la mitraliera 50, iar eu am pornit *Jeep*-ul şi m-am îndreptat în grabă spre luminiş, înconjurând locul pentru a mă asigura că nu mai era nimeni în afară de morţi şi răniţi şi în acelaşi timp permiţându-i celui de-al doilea *Jeep* să aibă un

câmp liber de foc.

Brian a fugit către mine făcându-mi semne să mă opresc şi arătând spre partea mai îndepărtată a luminişului. Am trimis al doilea *Jeep* într-acolo, să ocupe o poziţie defensivă.

Câmpul de foc acoperit de mitralierele celor două *Jeep*-uri era de 360 de grade, deci puteam să cercetăm locul fără nici o grijă. Josep, Nobby, Brian şi cu mine am intrat cu precauţie în tabăra distrusă de foc, la distanţă de patru metri unul de altul, şi am început să căutăm printre ruine un indiciu a ceea ce putea fi cauza celor întâmplate.

Toţi erau morţi, germani şi italieni la un loc; cele două *KdF*-uri erau scrum, iar *Jeep*-urile fuseseră distruse cu grenade. Josep mi-a îndreptat atenţia asupra cortului ofiţerilor superiori, care era pe jumătate ars. A rostogolit cu grijă un cadavru, cu ajutorul unui băţ lung de cort găsit prin apropiere.

— Poate e vreo capcană şi sărim dracului în aer, Pete, a spus el.

Era încă la puţin timp de la terminarea războiului şi puteam să ne aşteptăm la aşa ceva, dar din fericire nu a fost cazul. Ofiţerul german murise cu faţa în jos, iar cele două gloanţe de calibru mic cu care fusese împuşcat pe sub bărbie îi ieşiseră prin frunte şi prin partea superioară a feţei, făcându-i trăsăturile neidentificabile. Era evident că se aplecase în faţă în momentul execuţiei, căci nu părea a fi altceva decât o execuţie!

În timp ce Josep răsturna cadavrul, de pe tunică s-a desprins ordinul greu de argint Crucea Germană şi a căzut pe salteaua plină de scrisori şi poze pătate de sânge. O sclipire aurie mi-a atras atenţia, în praful stârnit de bocancul lui Josep. Am dat la o parte pământul de deasupra, iar obiectul strălucitor s-a dovedit a fi un mic pistol semiautomat, cu care se trăsese destul de recent.

Simţeam până şi prin mânuşile groase de condus căldura focului care distrusese frumosul înveliş de lemn al patului. La început am crezut că era un *Sauer M38*, dar când l-am întors m-am gândit: „la te uită, un alt fel de *Walther PPK!*" Începusem să colecţionez acest tip de pistoale cu un an în urmă (împotriva regulamentului, bineînţeles!) şi mă pricepeam cât de cât. Până la urmă s-a dovedit a fi un *Menz/Bergman BP* (Polizei und Behörden) de 7.65 mm şi era unul din cele o mie fabricate numai pentru mai-marii Poliţiei şi pentru oficialii germani.

Pistolul era gravat cu un model de frunze de stejar şi cu însemnele SS.

O tuse destul de puternică, dar politicoasă, m-a readus cu picioarele pe pământ, la treaba sinistră pe care o aveam de făcut şi care de-abia începuse.

L-am lăsat pe Taffy santinelă la marginea luminişului, împreună cu cei doi cercetaşi şi noi am început munca de identificare a cadavrelor. Băieţii îmi aduceau în cort cadavrele, iar eu le ataşam o hârtie pe care scriam locul unde fuseseră găsiţi şi numărul de identitate de pe plăcuţele de la gât. I-am aranjat unul lângă altul şi apoi am încercat să-i identificăm cu ajutorul actelor care se mai aflau asupra lor.

Am dus la îndeplinire această misiune deloc plăcută fără să-mi pese câtuşi de puţin, chiar dacă unele din cadavre erau arse cu fosfor de la grenade, adăugând mirosului deja existent o tentă inconfundabilă! Ca şi în cazul lui Rauff, unele cadavre erau atât de arse încât tatuajul cu numărul de identificare de pe braţ nu se mai putea citi şi nici interpreta. Din fericire toate plăcuţele de identitate erau lizibile, iar livretele se găseau în buzunarele de la piept ale soldaţilor. Au fost doar două cazuri în care plăcuţele nu mai puteau fi citite.

L-am recunoscut cu uşurinţă pe Manfred, unul din cei doi care descoperiseră floarea de colţ, după statura de uriaş. După ce am aplicat etichete pe toate cadavrele, am luat toate hărţile şi documentele disponibile şi le-am pus în portbagajul *Jeep*-ului, pentru a-mi folosi la următorul raport. Nu prea mă pricep la hârţogărie şi am cerut ajutorul lui Josep.

Ţipătul lui m-a făcut să-mi îndrept privirea spre el şi am văzut că aducea, împreună cu Nobby, cadavrul unui bărbat îmbrăcat în salopetă de muncitor, pe care l-au aşezat primul în cel de-al doilea şir. Bietul om primise un glonte de calibru mijlociu drept în ceafă, poate unul de 9 mm dintr-un pistol *Walther* sau dintr-un automat *MP40*. Părea că murise instantaneu.

După ce am examinat cu atenţie conţinutul buzunarelor sale, am găsit o hartă militară italiană a zonei de graniţă, însemnată în anumite puncte cu creionul – puncte ce păreau că marchează un loc de întâlnire exact unde se produsese ambuscada; o pungă de piele cu 28 de verighete, toate cu marcaje est-europene (ruseşti?); o cantitate mare de monezi de

aur din diferite ţări europene, împreună cu o scrisoare redactată în maniera unui jurnal, care se dorea a fi o listă cu bunurile ce se găseau asupra lui. Dar lucrul cel mai ciudat îl constituiau două tabachere de argint greu, cu însemnele SS din aur şi un număr de identificare SS, fiecare diferită de cealaltă.

— Ia uite! Nenorocitul era un „brigand”, a spus el folosind numele dat hoţilor care se ofereau să protejeze călătorii sau soldaţii care doreau să se întoarcă în liniile lor, şi apoi îi jefuiau cu nonşalanţă.

La o oarecare distanţă de locul unde ne aflam s-au mai găsit cadavrele a doi partizani (ceea ce presupuneam atunci că sunt). Poziţiile în care au fost descoperiţi arătau că încercaseră să se târască de la locul măcelului, răniţi de grenade, şi apoi fuseseră lichidaţi cu un glonte în cap din spate. Unul înşfăcase o carabină americană *45 Tommy-Gun*, iar celălalt avea în mână un *Luger P-08*.

— Tipic. Ăştia încercau s-o ia la sănătoasa, a spus Dave Parsons (care fusese chemat la noi din postul de santinelă), aducând împreună cu Fairweather un cadavru cu faţa în jos, ai cărui pantofi proaspăt lustruiţi se umpluseră de noroi şi lăsaseră două dâre în pământ.

— Trei la douăzeci şi cinci şi uite că nu ne-au doborât, sergent! a spus Parsons în timp ce îl aşezau şi pe cel de-al treilea italian în rând cu restul.

— Nu cred că e chiar aşa, Dave. Probabil că au şters-o şi cu nişte răniţi după ei, am răspuns eu, căci oriunde priveam, nu vedeam decât cartuşe goale de 9 mm, cam de patru ori mai multe decât cele de 45 ACP.

După examinarea dosarelor medicale am ajuns la concluzia că în total erau douăzeci şi doi, cu colonel cu tot, cu doctorul şi cu cei doi italieni îmbrăcaţi în civil. Un raport datat cu o seară în urmă ne-a dezvăluit că majoritatea subofiţerilor şi soldaţilor sufereau de diverse boli de stomac, ameţeli, vărsături, crampe abdominale, ajungând până la spasme şi convulsii. Tuturor în afară de unul li se făcuseră clisme zilnice, începând cu vreo săptămână în urmă.

Cei doi ofiţeri neimportanţi avuseseră parte de acelaşi tratament, dar numai cu trei zile în urmă. Un alt ofiţer, pe care nu îl văzusem în cariera de piatră, primise doze zilnice masive de morfină pentru că avea un picior gangrenat. Probabil stătuse

în cortul infirmeriei şi de aceea nu apucasem să-l văd.

Jurnalul unităţii arăta că, pe lângă un ospătar şi un bucătar, mai existau patru ordonanţe, ajutoare personale ale lui Rauff şi ale doctorului Funk. Ofiţerii de rang inferior aşteptau până li se servea masa celor doi, şi abia apoi primeau ceva de mâncare. (*Nu era menţionat absolut deloc numele lui Thyssen... absolut deloc!*)

După ce am făcut pe hârtie o evidenţă a celor morţi, am început să caut armele care îi aparţinuseră fiecăruia. Josep le-a adus pe toate la un loc şi a strigat numărul de serie al fiecăreia, în timp ce eu mă uitam la pagina treisprezece a livretelor, pagină la care era înregistrată fiecare armă care intra oficial în posesia militarului respectiv. În scurt timp am reuşit să ne dăm seama ce pistol şi ce puşcă primise fiecare, de la bijuteria lui Rauff şi până la MP 44. Ce mi s-a părut mai interesant au fost însemnările de pe livretele italienilor. Ofiţerul intrase în posesia unui *Walther PPK* de 7.65 mm, fabricat înainte de război, iar caporalul primise obişnuitul *P-38* de 9 mm. Am fost foarte surprins, căci m-aş fi aşteptat ca ei să primească arme de fabricaţie italienească. Am găsit cele două cadavre în faţa a ceea ce mai rămăsese din cortul ofiţerilor; ofiţerul încă mai ţinea în mână o sticlă de şnaps.

Am împachetat registrele de contabilitate laolaltă cu lucrurile mele, iar apoi m-am îndreptat spre nişte corturi fumegânde.

Uniformele SS nu erau distruse în totalitate, pentru că rouă de dimineaţă umezise aerul şi ajutase într-o oarecare măsură la înăbuşirea focului. Am folosit unul din beţele de cort ca să răscolesc prin maldărul de haine. Însemnele militare şi însemnele speciale de pe gulere nu arseseră în totalitate; am răscolit până ce am ajuns la fundul maldărului şi am observat că ceva strălucea în praf. Era un pistol tare ciudat. Focul distrusese în totalitate patul de lemn, iar stratul superficial era decolorat în locurile unde fusese atins de un lichid când încă mai era cald (sânge?); la o privire mai atentă, am văzut marcajul *BERETTA 9 mm*, dar era un tip de *Beretta* pe care nu îl mai întâlnisem până atunci.

Cel mai ciudat lucru mi s-a părut amortizorul lung de cincisprezece centimetri, ataşat de ţeava pistolului cu nişte şuruburi... şi marcat OVRA. Pe o parte a amortizorului erau

gravate instrucţiunile de folosire cu muniţie specială, în funcţie de greutatea glonţului ce urma a fi folosit.

Am continuat să scotocesc prin lucrurile din cort şi am descoperit un al doilea *Beretta*, dar acesta era obişnuitul model 1934 *Corto* de 9 mm. Patul era în stare bună, ca şi finisajul dealtfel, iar la capătul ţevii avea gravat un şanţ subţire. Am căutat peste tot, dar nu am găsit un al doilea amortizor identic…, dacă într-adevăr a existat un al doilea amortizor.

Nobby ajunsese acolo înaintea mea şi reuşise să scoată din foc lada de campanie a ofiţerului, pentru ca mai târziu să o verifice în scopul de a găsi nişte suveniruri! Am desfăcut capacul şi am văzut că înăuntru se aflau lucrurile personale ale lui, diverse hârtii, scrisori, fotografii şi îmbrăcăminte, etc. Învelită într-un sac de pânză impermeabilă era uniforma lui italiană, iar alături de ea, într-o cutie de carton, o mică insignă cu însemnele SS şi cu numărul XXIX, reprezentând brigada 29 din care făcuse parte.

— Ar trebui să iei toate astea cu tine, băiete, mi-a spus Nobby.

El venise să îmi comunice că se apropia un avion uşor de recunoaştere. M-am ridicat în picioare ca să îi strig lui Brian să ia telefonul direcţional, dar el mi-o luase înainte şi încerca deja să stabilească contactul cu avionul, cocoţat pe o movilă.

Mi-am repetat în minte mesajul pe care doream să-l transmit şi am fugit către Brian, chiar în momentul în care avionul şi-a schimbat direcţia către noi. Am luat repede de la el telefonul şi am auzit primele cuvinte ale celui care vorbea:

— Salutare, ciudaţilor; mi se pare că aţi avut ceva treabă acolo jos!

Avionul s-a rotit şi la întoarcere am luat legătura cu pilotul, comunicându-i pe cât de scurt posibil ce se întâmplase. După recepţionarea mesajului, pilotul a repetat în câteva cuvinte ce îi spusesem şi avionul a dispărut în depărtare. I-am dat telefonul înapoi lui Brian şi am scuturat din umeri. Tot ce puteam face era să aşteptăm.

La puţin timp după aceea s-a auzit zumzăitul unui alt avion care venea dinspre vest şi Brian „s-a îmbrăcat” repede cu telefonul.

Era un *Mosquito PR-MkVII* de recunoaştere, dotat cu echipamente fotografice, care zbura deasupra noastră cu viteză

medie. Şi-a balansat aripile în semn că ne-a recunoscut şi am văzut că faţa lui Brian se luminează: primise un mesaj. Apoi şi-a mijit ochii; se pare că pilotul îi spusese că războiul se terminase, tocmai auzise şi el! Avionul RAF era în patrulare şi venea din Italia. I se ordonase să stea cu ochii pe patrula de recunoaştere formată din cele două *Jeep*-uri ale noastre.

Avionul a început să câştige altitudine, iar apoi a trecut pe deasupra drumurilor ce veneau din Italia. Ne-a transmis că nu a văzut alte vehicule pe drumul de căruţe şi nici vreun semn că în zonă s-ar afla grupări de partizani. Întreaga regiune era o adevărată reţea de drumuri secrete folosite de contrabandiştii de vinuri, care îşi cărau „marfa” în spinarea cailor de tracţiune sau a măgarilor. A trebuit să-l înghiontesc pe Brian să termine convorbirea; el ar fi fost în stare să ţină avionul deasupra zonei noastre şi o oră, fiindcă pilotul era tot din Yorkshire şi aveau multe de discutat!

Se spunea că la sud de noi munţii erau un adevărat viespar de partizani comunişti, iar avionul italian avea misiunea de a localiza grupările înarmate şi de a raporta guvernului numărul lor, precum şi coordonatele geografice. Astfel se explică faptul că un avion de recunoaştere de mare altitudine era dotat cu un telefon direcţional.

Pentru că nu mai era nevoie de santinele, mi-am chemat toţi oamenii lângă mine să le dau vestea cea mare. Am început să sărim cu toţii ca apucaţii, iar Nobby şi Dave făceau un dans nebunesc cu genunchii la piept printre şirurile de nemţi morţi. Brian s-a urcat în *Jeep* şi a început să tragă în aer cu mitraliera, răcnind de mama focului; Taffy şi Josep se întreceau care mai de care cu o sticlă de şnaps îmbrăcată în împletitură de paie, toastând întru pomenirea camarazilor lor de comando morţi în decursul anilor. Toţi cei care formau patrula (în afară de mine) făcuseră patru sau cinci ani de serviciu militar în care nu-şi văzuseră aproape deloc familiile. Eu eram în armată de mai puţin de doi ani şi nu mi se părea că ar fi ceva copleşitor de greu, dar simţeam totuşi o uşurare la gândul că s-a terminat şi mai luam câte o duşcă din sticla de şnaps a lui Taffy; când s-a terminat, a mai scos o sticlă de coniac din haina groasă de iarnă. Am contribuit şi la golirea acesteia.

Dimineaţa arătam cu toţii ca naiba. În mahmureala noastră, de-abia ne-am deplasat până la câte-un copac să ne

uşurăm. Mă simţeam îngrozitor şi am spus tuturor că am fost otrăvit. Aşa şi eram, otrăvit! N-am fost niciodată cine ştie ce băutor şi nu ştiam ce se întâmplă după o asemenea noapte. Brian, în ciuda divergenţelor noastre, s-a arătat foarte milos cu mine şi mi-a preparat un amestec „*Molotov*" din nişte ouă, vin alb acru şi mult piper negru, pe care m-a obligat să-l dau pe gât. Aproape am vomitat când băutura aceea scârboasă mi-a ajuns în fundul gâtului, iar expresia feţei mele în momentul acela trebuie să fi fost de milioane, fiindcă toţi ceilalţi râdeau de se prăpădeau!

În ciuda scenei macabre de la o aruncătură de băţ de tabăra noastră, am luat un mic dejun care ne-a căzut foarte bine. Dave a făcut o inspecţie scurtă în bucătăria nemţilor, întorcându-se cu unt adevărat, brânză la conservă şi pâine neagră, descoperită într-un *Brotbeutel* 31 (sac pentru pâine, tip 1931), agăţat de portbagajul singurului *Kübelwagen* care rămăsese cât de cât întreg. Piesa de bază a mic dejun-ului nostru a fost o bucată de şuncă afumată de porc, care a aterizat aproape instantaneu feliuţe în tigaia lui Dave, alăturându-se cu mare bucurie ouălor care sfârâiau îmbietor. Am băut cafea în loc de obişnuitul ceai şi am reuşit să prindem un post de radio al forţelor americane, pentru a afla cine s-a predat cui. Bineînţeles că Eisenhower, Patton şi Bradley au fost îndelung lăudaţi, în vreme ce numele generalilor noştri au fost menţionate în treacăt!

Pe la jumătatea dimineţii i-am convins pe băieţi să se apuce de treabă; deşi războiul se sfârşise, bieţii de ei aveau încă multe lucruri de făcut, şi nu din cele mai plăcute. Am adunat toate rucsacurile nemţilor şi le-am golit conţinutul pe jos, dar nu am găsit lucruri furate şi nici marfă de contrabandă. Erau numai tăvi de argint, servicii de masă şi odoare bisericeşti argintate sau aurite, dar nimic din aur masiv.

Am luat o expresie cât se poate de serioasă şi, cu un ton autoritar, le-am spus băieţilor:

— Nu băgaţi nimic prin buzunare, s-a înţeles? Vă cred pe cuvânt.

Tot ce mi-a adus această replică au fost două priviri nu prea amicale din partea lui Nobby şi a lui Dave. L-am pus pe Josep să întocmească un inventar complet în timp ce eu mă ocupam cu redactarea unui raport către cartierul general, în

care era inclusă şi o schiţă a taberei germane, cu toate locurile în care fuseseră găsite cadavrele şi numerele de ordine aferente. După ce am terminat schiţa, am început să fac o listă cu armele găsite. Nobby s-a apropiat de mine şi a aruncat o privire mioapă asupra listei mele, întrebându-mă:

— Îţi ies la socoteală toate?

Am încuviinţat.

— Atunci cred că ar fi mai bine să-l incluzi şi pe ăsta d-aici, a spus el arătându-mi pistolul automat aurit *Menz* pe care îl descoperisem mai devreme, dar de a cărui existenţă uitasem cu desăvârşire.

— Da, ai dreptate.

— Şi pe astea două, a adăugat el.

Mi-a dat cele două plăcuţe de argint de la patul pistolului, una având însemnele SS iar cealaltă iniţialele gravate ale lui Walther Rauff. „Iată că Nobby nu se dezminte; iarăşi plănuia să-şi ia un suvenir”, m-am gândit eu.

M-am întors spre el, aşteptându-mă să scoată din buzunar încă o amintire. Nobby a făcut o mutră foarte serioasă, spunându-mi:

— Aoleo, sergent, să mor în chinuri dacă am mai dosit ceva!

Mi-am înclinat neîncrezător capul şi i-am mulţumit pentru „cinstea” de care dăduse dovadă, adăugând pe lista de arme şi *Menz*-ul adus de Nobby.

Îl văzusem mai devreme tăind de pe uniforme decoraţiile de argint şi ştiam prea bine că avea la el mai multe ceasuri de mână decât putea să ducă, darămite să le şi poarte. Eram îngrijorat în privinţa anchetei ce urma să aibă loc în legătură cu descoperirile făcute de noi, în special dacă ieşea la iveală scopul misiunilor noastre obişnuite. Ar fi foarte rău pentru noi dacă, în eventualitatea existenţei unui tribunal, s-ar afla şi acest gen de amănunte.

Brian, încă mahmur, meşterea ceva la radioul nostru când a auzit un mesaj care ne era adresat direct nouă, folosind numele de cod Nicker. Mi-am dat seama de la început că ceva nu era în regulă, fiindcă emiţătorul îl codificase. Brian nota mesajul pe măsură ce îl asculta, iar după ce a terminat a început să-l decodifice cu ajutorul cărţii de semnale.

„Rămâneţi pe loc, stop. Pregătiţi-vă pentru inspecţie, stop.

Repet, inspecţie, stop. Un tribunal al celor trei puteri pe drum de la Salzburg, stop. Aveţi grijă de fundurile voastre, stop. Semnat ofiţerul comandant, stop. Unitatea 2, stop. Încheiat transmisia, stop."

Am arătat mesajul decodat băieţilor. Numai Dave a comentat:

— Vrei să spui că după toate astea am dat de belea? Ar fi trebuit să mă înrolez dracului în marină!

A plecat de lângă mine fluierând melodia „Colonelul Bogy"; ştiam ce vrea să spună prin asta şi cui se adresa.

Dave adunase toate obiectele găsite în bucătăria nemţilor într-un loc, undeva la cincizeci de metri de tabăra propriu-zisă, fără vedere la „spectacolul" oferit de cadavrele germanilor şi italienilor. Ne-am năpustit cu toţii într-acolo la auzul strigătului lui:

— Veniţi, bă, la păpică!

A fost prima masă la care am stat într-adevăr „la masă" în decurs de o săptămână. Dave reuşise să găsească printre obiectele din tabără o masă pliantă destul de mare şi nişte scaune de campanie.

Nu-mi venea să cred ce bunătăţi încropise. Rămăsesem aproape fără provizii de dimineaţă, înaintea micului dejun şi aşteptam ca noaptea să ni se paraşuteze nişte alimente dintr-un Auster. Am mâncat pâine neagră cu unt danez ca aperitiv, iar apoi Dave şi-a făcut apariţia cu o oală mare de tocăniţă de iepure. Minunat!

În timpul zilei au zburat pe deasupra noastră mai multe avioane, fapt care mi-a dat iarăşi de gândit în privinţa necazurilor de care dădusem cu descoperirea noastră.

— Mari mahări, a spus Taffy, în timp ce un *Hudson* negru trecea deasupra noastră, cu motoarele *Pratt&Whitney's Wasp* încetinindu-şi ritmul până aproape de oprire, în scopul de a oferi celor din avion şansa de a fotografia locul masacrului. Nu ne-am dat nici măcar osteneala de a ne uita la ele cu atenţie. Avioanele americane de recunoaştere îşi făcuseră un traseu regulat în zona în care ne aflam.

M-am aşezat la masa de bucătărie cu Taffy şi Josep, care au parcurs împreună cu mine raportul ce urma a fi trimis la cartierul general. Am consultat manualul destinat subofiţerilor care activează în teren. Raportul era destul de bine întocmit, dar

ortografierea lăsa de dorit. Am abandonat şcoala la paisprezece ani şi m-am înscris la un colegiu tehnic, dar visul meu era să devin paraşutist, ceea ce am şi devenit până la urmă.

Josep a rescris raportul într-o manieră care m-a făcut să mă minunez, detailând fiecare frază, ca un poliţist conştiincios. Clar şi concis! „În momentul în care am ajuns la locaţia X de pe hartă şi am atins punctul X, am observat că inamicul făcea X şi le-am ordonat oamenilor mei să X.”

M-am gândit că ar fi un adevărat calvar să mă pună cineva să mai scriu încă o dată aşa ceva.

Am revizuit apoi şi inventarul armelor de foc, observând că de pe listă lipsea un *Walther P-38* de 9 mm, în căsuţa destinată celor cu numărul de serie 10 740. Era un pistol destul de reuşit, destinat în general ofiţerilor.

— Poate l-am omis. Oricum avem trei *Schmeissere* în plus. O să-l bag lângă ele în *Jeep*. (Era chiar pistolul lui Thyssen.)

M-am dus înapoi la tabăra germană, privind la plăcuţele puse în pământ în locul în care fusese găsit fiecare cadavru, la pistoalele din care nu se trăsese (care erau puse într-o grămadă separată de cele cu care se trăsese), la şirurile de cadavre numerotate şi învelite în pânză. Toate acestea fuseseră verificare şi răsverificate când am auzit că o echipă de investigaţie formată din membri a trei puteri aliate este în drum spre noi. Cadavrele aveau peste optsprezece ore şi începuseră să se umfle considerabil. Urma să fie o muncă a naibii de neplăcută să-l dezvelim pe fiecare şi să încercăm să stabilim cauza morţii. Nu mai participasem niciodată la o asemenea „operaţiune”, sau în nici un caz în scopul de a stabili ceea ce în mod normal stabileşte medicul legist.

A doua zi dimineaţă eram cu toţii mai relaxaţi, dar tensiunea acumulată în ultimele zile se putea citi cu uşurinţă pe feţele oamenilor. Nobby era plin de vânătăi care începuseră să capete o culoare movulie.

Pe la 11:00 a început să se audă un zgomot de maşini care se îndreptau către noi dinspre partea de vest a văii. Aproximativ o oră mai târziu a apărut o maşină M3A1, construită de compania *White Motor* şi plină de armament. Pasagerii erau americani din Poliţia Militară şi ţineau la îndemână, pe lângă o mitralieră .50 HMG şi una .30 LMG care erau instalate pe maşină, câteva puşti automate *Thompson*, celebrele *Tommy-*

guns. După prima maşină mai urmau încă trei, care transportau ofiţeri americani, englezi şi francezi… TRIBUNALUL!

M-am prezentat ofiţerului comandant britanic, salutându-l cum scrie la carte şi înmânându-i raportul. Poliţiştii militari au instalat cât ai zice peşte un cort imens, în care au aşezat scaune şi mese pliante pentru mahări.

Într-un capăt al cortului a fost pus un bufet lângă care aşteptau chelneri îmbrăcaţi în alb. Nesimţiţii se credeau la picnic şi alta nu! Ofiţerul nostru „AG-3-VW” mi-a făcut semn să mă apropii şi, în timp ce citea raportul, îmi punea tot felul de întrebări privind diferite aspecte ale operaţiunii noastre. Subliniase câteva puncte ale raportului şi scrisese pe margine „elaborat”, iar în alte locuri pusese numai nişte semne de întrebare. Intendentul a luat raportul meu şi s-a dus cu el la o masă. A început apoi să bată la maşină o copie revizuită, pe care mi-a dat-o spunându-mi:

— Ăsta e raportul tău.

După aceea a mai făcut o copie stenografiată într-un carnet… pentru cazul în care aveam nelămuriri!

Am stat deoparte în timp ce ofiţerii au mâncat de prânz şi am recitit cele douăsprezece pagini. O oră mai târziu consiliul s-a întrunit din nou, cu trei ofiţeri reprezentând cele trei puteri aşezaţi unul lângă altul la o masă, fiecare cu intendentul în spatele lui. La alte mese aşezate în formă de potcoavă stăteau ofiţerii de spionaj. Eu mi-am găsit un loc chiar la intrarea în cort şi îi vedeam pe Nobby şi Dave cum îmi făceau cu ochiul, încercând să mă asigure că totul va fi bine.

După ce şi-a umplut un pahar cu apă şi a tuşit să-şi dreagă vocea, ofiţerul britanic a început prin a se adresa întregii audienţe, spunându-şi numele şi departamentul pe care îl reprezenta. Apoi a subliniat rolul pe care îl jucase unitatea mea în capturarea colonelului Walter Rauff în scopul aducerii lui în faţa unui tribunal care să-l judece pentru crimele de război comise; după încheierea acestei scurte prezentări am fost chemat în faţă pentru a răspunde unor întrebări menite a-i pune în temă pe ceilalţi investigatori, înainte de a li se arăta locul masacrului. Am făcut câţiva paşi înainte şi i-am adresat comandantului meu un salut ca la carte. Am luat notiţele şi am început să le citesc, fiind foarte atent să nu mă bâlbâi sau să nu mă pierd.

Din când în când unul din cei trei judecători mă oprea şi îmi punea câteva întrebări, legate de fiecare dată de adnotările făcute de comandant pe raportul care li se dăduse spre citire. Unul din ofiţerii americani de contraspionaj, un maior, mi-a pus diverse întrebări cu privire la activitatea mea anterioară, dată fiind probabil lipsei anilor de experienţă în serviciul militar pe care acesta o observase consultându-mi dosarul. Maiorul şi-a terminat „interogatoriul” cu următoarea frază:

— Ăă, apropo, sergent, în legătură cu echipa ta şi rolul ei în prinderea criminalilor de război, nu sunteţi cunoscuţi cumva şi sub numele de „Răzbunătorii”?

Nu mă aşteptam la aşa ceva şi preţ de câteva clipe am rămas cu gura căscată, incapabil să articulez un răspuns coerent. Apoi mi-am ridicat privirea către Bătrân şi, văzând că el dă uşor din cap a încuviinţare, am confirmat că aceasta era un fel de poreclă dată echipei mele de către cei care nu cunoşteau adevărata natură a acţiunilor noastre. Comandantul şi-a dat seama că deja se mersese prea departe cu întrebările şi le-a spus colegilor săi:

— Ei bine, domnilor, acum că s-au epuizat toate subiectele de discuţie, vă cer permisiunea de a-l lăsa pe sergentul meu să plece.

După ce au bombănit ceva între ei, mi-au făcut semn că pot să plec.

Cei trei ofiţeri superiori, urmaţi îndeaproape de personalul care îi însoţea, au părăsit cortul cu aceeaşi nonşalanţă cu care s-ar fi dus să joace o partidă de popice. Curând însă mi-am dat seama că nu era decât o prefăcătorie menită a mă face să mă simt cât de cât în largul meu. Mi-a revenit responsabilitatea de a arăta ofiţerilor scena dezastrului, în special locurile unde fuseseră găsite cadavrele şi cartuşele goale, şi de a le explica cum ajunsesem să identificăm exact tipul de armă folosit. Restul oamenilor din echipă terminase deja cu dezvelitul cadavrelor, iar acestea răspândeau un miros îngrozitor. Din cauza apariţiei *rigor mortis* înainte de sosirea noastră, cadavrele zăceau în nişte poziţii groteşti, chircite şi distorsionate.

Inspecţia a durat foarte puţin, după care ofiţerii s-au înapoiat la cortul cel mare, aşezându-se la coadă la tejgheaua unde se serveau băuturile. Mahării au dat pe gât tăria încă înainte de a fi invitaţi să comande. Am simţit că mă trage cineva

de mânecă şi m-am uitat în jos. Spre surpriza mea, am văzut că pe măsuţa de lângă mine era o cană de tablă acoperită cu o beretă kaki, „băuturică din fondul de protocol”, cum s-a exprimat bucătarul care făcuse rost de ea.

I-am mulţumit, am ieşit din cort şi am dat-o gata dintr-o înghiţitură. Nu mai gustasem ceva asemănător în viaţa mea şi aproape m-am înecat! După ce m-am reîntors la pavilion şi am înapoiat cana, l-am auzit pe unul din bucătari comentând:

— *Bloody Mary*, amice. Face ravagii printre ianchei şi pe deasupra mai e şi bună la mahmureală!

Tribunalul format din reprezentanţi ale celor trei puteri şi-a încheiat ancheta în legătură cu colonelul Walther Rauff în mai puţin de trei ore. **„Ambuscadă şi execuţie în masă de către un grup de partizani italieni”** scria pe fiecare primă pagină a documentelor identice care le fuseseră înmânate ofiţerilor. Aceste dosare au circulat pe la toţi pentru a fi semnate şi în cele din urmă au ajuns la reprezentanţii procurorilor generali ai celor trei ţări în cauză. Soarta doctorului SS Rudolf Funk, a militarilor germani omorâţi şi a celor doi italieni nu mai reprezenta acum decât câteva pagini dintr-un document oficial.

După încheierea şedinţei, un ofiţer francez pe care nu îl cunoşteam a venit la mine să schimbăm câteva vorbe. Am aflat că era un fost angajat al Serviciilor Speciale Aeriene ale Franţei şi lucra acum pentru departamentul juridic al armatei. M-a întrebat ceva în legătură cu absenţa motocicletei şi dintr-o dată am devenit nesigur pe inventarul nostru, deşi cu câteva clipe înainte aş fi putut să bag mâna în foc că trecusem pe listă toate vehiculele.

M-am enervat foarte tare când l-am auzit pe unul din americani spunându-i altuia:

— Ce o fi şi cu papă-lapte ăsta care tocmai a ieşit de pe băncile liceului?

Ofiţerului francez nu a părut să-i pese prea tare de replica auzită şi, bătându-mă amical pe umăr, a repetat întrebarea în legătură cu motocicleta. Abia atunci mi-am dat seama că era o întrebare cu subânţeles. Era oare posibil să fi existat o patrulă de înaintare? Bănuisem că *BMW*-ul era o pradă destul de atrăgătoare pentru partizanii italieni şi că îl luaseră cu ei.

În timp ce vorbeam, ne-am îndreptat spre partea de vest a locului ambuscadei şi spre poteca îngustă şi noroioasă. Ne-am

oprit într-un punct în care se zăreau diverse urme de roţi. Toate maşinile care trecuseră pe acolo erau de tipul M3A1, binecunoscutele „*Scout Cars*” şi se vedea foarte clar că fiecare încercase să evite urmele făcute de cea din faţă, de teamă ca nu cumva să se afunde în noroi.

La un moment dat însă, am observat urmele unei motociclete care era probabil foarte încărcată şi alături de ea nişte urme de pantofi sau cizme civile. Le-am urmărit până ce am ajuns la o porţiune stâncoasă unde nu am mai putut să distingem nimic.

— Se pare că italienii au încărcat motocicleta cu marfă de contrabandă şi doi civili mergeau de o parte şi de alta a ei ca să o susţină să nu se dezechilibreze. Nemernicii şi-au luat tălpăşiţa! am spus eu, aprobând recenta presupunere a francezului.

În timp ce ne întorceam la tabără, mi-a spus că îl cheamă Paul Suchard. Aveau să treacă zece ani până la următoarea noastră întâlnire. A trebuit să ne dăm la o parte din calea M3-ului britanic care a venit în viteză şi a trecut pe lângă noi, oprindu-se la semnalul „Bătrânului”, maiorul Bill Barkworth.

— Bun raport, Mason, a mers totul ca pe roate… toată lumea e mulţumită de concluzia la care s-a ajuns. (Apoi, cu un zâmbet aproape imperceptibil) O! Da, transmite-i complimentele mele ăă… scribului tău!

„*Câtă impertinenţă din partea lui…*” *mă* gândeam în timp ce mă plimbam de unul singur, fiindcă Paul Suchard plecase să îşi asigure transportul înapoi la unitatea lui. Am făcut nişte poze cu aparatul nemţesc, „imortalizând” sticlele goale de şnaps de la ultima petrecere a germanilor şi indicatoarele numerotate pe care fluturau benzile care anunţă apropierea unui câmp minat.

Americanii începuseră deja să cureţe locul şi să sape morminte. După ce au terminat, au încărcat toate armele nemţilor în maşina în care transportau corturile, au adunat toate echipamentele care nu le erau de folos într-o grămadă pe care au stropit-o bine cu petrol şi i-au dat foc. Apoi au pus toate maşinile carbonizate şi distruse la un loc şi s-au pregătit de plecare.

Înainte de a se urca în maşini, Taffy a negociat ceva cu ei şi a făcut rost de un bidon de 100 l de benzină, căci rămăsesem fără combustibil. În urma unui calcul sumar, am ajuns la concluzia că *Jeep*-urile noastre înghiţiseră peste 450 de litri de

benzină de la începutul misiunii şi până acum!

Îi văzusem pe Nobby şi pe Taffy învârtindu-se în jurul americanilor, chipurile să-i ajute la strânsul lucrurilor, dar nu mi-aş fi închipuit că lucrurile vor merge aşa departe: „prada" consta în batoane Hershley, piept de curcan la conservă, *Coca-Cola*, cartofi şi pachete sigilate *de Lucky Strike*.

Ne-am aşezat cu toţii la masă şi, cam în momentul în care grangurii se apropiau de pista de aterizare situată cam la treizeci de kilometri de tabăra noastră, petrecerea era în toi. Nu mai văzusem asemenea mâncăruri de săptămâni întregi; pe lângă bunătăţile dosite de ai noştri mai erau şi feluri preparate de bucătarul francez (lăsate de această dată special pentru noi). Dave şi Nobby au scos din tufişuri sticlele de şnaps şi brandy, pe care le ascunseseră înainte de sosirea echipei de anchetă. Avea să fie o băută victorioasă, în cinstea Europei eliberate de sub jugul fascist!

Noi şase am mai rămas câteva zile în tabără, îmbrăcaţi încă în aceleaşi haine cu care fuseserăm şi acum două săptămâni. Nimeni nu-şi dăduse osteneala de a ne aduce şi nouă ceva de îmbrăcat. Trebuie să fi arătat ca nişte cerşetori. Uniformele erau ceva de groază, deşi încercaserăm pe cât posibil să le menţinem într-o stare acceptabilă, dormind pe ele şi având grijă să le împăturim bine înainte. Din echipamentul germanilor nu puteam lua nimic, fiindcă riscam să fim surprinşi de cineva care, într-un exces de vigilenţă, să considere că haina îl face pe om şi să ne trimită pe lumea cealaltă.

Mi-ar fi plăcut tare mult să păstrez amintire pistolul lui Rauff, dar a trebuit să-i dau un număr de înregistrare pentru anchetă şi dus a fost. Cine ştie ce crescător de vite din Iowa o să se fălească cu el la crâşma din sat! „*O nedreptate strigătoare la cer*", mă gândeam eu cu indignare.

Nu plecasem la nici o vânătoare de suveniruri, spre deosebire de camarazii mei pe care natura îi dotase cu nişte mâni mai lungi decât ar fi trebuit.

După ce am terminat de mâncat şi ne-am înfipt în sticlele de şnaps, ceilalţi au început să-şi arate micile obiecte luate ca amintire: ceasuri de mână, aparate foto de toate felurile şi mărimile, medalii şi inele de argint SS şi nelipsita colecţie de însemne militare a lui Nobby.

Probabil că am părut destul de uimit la vederea tuturor

minunăţiilor, deoarece Dave mi-a dat imediat sticla cu şnaps, spunându-mi:

— Săracu’ de tine, de când ai înaintat în grad nu prea mai ai parte de bucuriile vieţii de soldat! Ia de la mine un aparat foto.

A aruncat un obiect negru şi compact în direcţia mea, peste masă. Îl văzusem cu puţin timp înainte, când Dave încerca să vadă cum funcţionează declanşatorul. Era un *Rolliflex* cu obiectiv de tipul f3.5 şi cu cel mai mic timp de expunere 1/500 secunde. „*Ăsta nu scapă nimic*”, m-am gândit eu. Josep, care se mai ţinea încă pe picioare, s-a ridicat de la masă şi s-a dus la *Jeep*, scoţând din bagajul lui o carcasă de piele fină şi şase filme AGFA 120.

— Ia-le, Pete, ştiam eu că drăcuşorii au luat aparatul, dar nu ştiam exact care din ei.

Dave a întins o mână de mărimea unui urangutan, prefăcându-se că vrea să ia înapoi aparatul.

— Să te ia dracu, Porter, dacă te atingi de el te reclam că jefuieşti cadavre! i-am spus eu în timp ce încercam să bag un film înăuntru. L-am rulat şi am îndreptat obiectivul către el, pregătindu-mă să-i fac o poză.

Pe măsură ce se apropia dimineaţa şi alcoolul îşi făcea efectul asupra mea, întreaga tensiune acumulată în ultimele zile şi pe parcursul ultimului an a dispărut şi din mine nu a mai rămas decât puştiul de sub masca soldatului dur.

În primele ore ale dimineţii am căzut într-un somn adânc şi, cu câteva minute înainte de a mă trezi, am avut un vis foarte ciudat. *Eram cu o tânără cam de vârsta mea, care avea o siluetă de zeiţă, păr lung şi cârlionţat, tenul sidefiu şi ochii mari. Ne ţineam de mână (ea nu părea foarte îndrăgostită de mine) pe un dâmb de pe care se vedea o câmpie întinsă. Ea şi-a desprins mâna dintr-a mea şi a început să fugă, desculţă. Cam la fiecare zece paşi întorcea capul şi îmi făcea semne să vin după ea. Mi-am dat seama că, oricât de tare m-aş fi străduit s-o ajung, ea se depărta tot mai tare şi nu mai puteam să o prind din urmă.*

M-am trezit brusc, ud leoarcă de transpiraţie. Am văzut că sacul meu de dormit era şifonat şi mototolit în dreptul picioarelor; probabil mă zbătusem în timpul visului. M-am uitat cu teamă la camarazii mei, dar dormeau cu toţii. Nu mă văzuse nimeni.

Trei zile mai târziu, în timpul unei furtuni de primăvară, o motocicletă de fabricaţie germană cu număr de Elveţia se apropia, pare-se că dinspre vest, de un spital italian.

Cei doi care au coborât de pe motocicletă, un doctor şi un administrator, amândoi cu acte în regulă, s-au oferit să ajute la îngrijirea bolnavilor, majoritatea refugiaţi care se întorceau la casele lor. Oferta le-a fost acceptată. Au rămas acolo şi au lucrat toată vara fără pretenţia de a fi plătiţi. Apoi s-au făcut nevăzuţi.

Patruzeci de ani mai târziu, revista *Newsweek* făcea nişte dezvăluiri senzaţionale în legătură cu moartea unui bărbat suspectat de a fi fost proiectantul cabinelor mobile de exterminare cu ajutorul gazului letal BLACK RAVEN!

Fostul colonel SS Walther Rauff a murit de moarte bună, în somn, în Chile, nu mai devreme de anul 1984!

Mulţi ani la rând, cele trei mame ale căror fii slujiseră drept sosii pentru Walther Rauff şi cei doi presupuşi partizani italieni au căutat fără încetare numele fiilor lor pe listele cu prizonieri de război repatriaţi. Nimeni nu auzise de ei şi nici nu muriseră pe front. Doamna Thyssen a murit în somn, tot în 1984, după ce şi-a aşteptat fiul, pe Franz, mai mult de patruzeci de ani să se întoarcă acasă.

Am aruncat o ultimă privire asupra taberei şi mormintelor proaspăt săpate. Asta era tot ce rămăsese din grupul de SS-işti care voiau să fugă în Italia.

Decoraţiile şi însemnele lor arătau că făcuseră parte din nişte batalioane şi regimente care supravieţuiseră celor mai dure bătălii din istoria modernă. Acum zăceau în nişte morminte marcate cu steguleţe de câmp minat, într-o vale a Alpilor, undeva în apropiere de graniţa italiană.

Nu pot să spun că le-am adus un ultim omagiu înainte de plecare, dar Nobby a însumat sentimentele noastre, spunând simplu şi sincer:

— Săracii de ei, nu meritau să fie împuşcaţi în ceafă, nu după ce au trecut prin tot ce au trecut[1], nu după ce s-a terminat

[1] Arsenicul şi componentele lui sunt cel mai des folosite din categoria substanţelor denumite generic otrăvuri, pentru că sunt inodore şi aproape insipide. Persoana care doreşte să otrăvească pe cineva fie foloseşte o singură dată o doză mare pentru o moarte bruscă, fie foloseşte de mai multe ori nişte doze mai mici pentru a simula o moarte cauzată de boală. Au existat cazuri în care a fost introdus în vagin, în rect sau în uretră. Doza letală nu e

războiul.

Am plecat din tabără îndreptându-ne spre vest şi am întâlnit de-a lungul potecii o serie de marcaje numerotate care corespundeau marcajelor de pe hartă, probabil puse de americani. Am ajuns la pista de aterizare după-amiaza târziu şi am găsit un avion *Dakota* care ne aştepta. Fiindcă nu exista nici un echipament cu ajutorul căruia să putem îmbarca şi cele două *Jeep*-uri, a trebuit să descărcăm tot din ele, în afară de cele două mitraliere de calibrul 50, spre marea dezamăgire a lui Dave, care nu reuşise să tragă nici măcar o dată cu ele.

Am aruncat o ultimă privire asupra munţilor din partea de est. Cei din depărtare, prin care îi urmărisem pe nemţi erau acum învăluiţi de nori grei de ploaie. Părea un deznodământ tare ciudat să ne urcăm în avion ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

În timp ce încercam să-mi reamintesc anumite momente ale misiunii noastre de curând încheiate şi să recunosc nişte marcaje din depărtare, Dave şi Nobby încărcau în viteză tot echipamentul pe uşa avionului, de unde era preluat şi dat din mână în mână de către ceilalţi trei. Ultimele lucruri îngrămădite în avion au fost rucsacurile noastre. Am fost foarte surprins să constat că aveam nevoie de ambele mâini ca să îl pot ridica pe al meu de jos; aveam senzaţia că are în jur de o tonă.

— Nişte suveniruri pentru tine, Pete. Am observat că erai foarte ocupat şi m-am gândit să-ţi fac o bucurie.

Ştiam prea bine că Nobby voia de fapt să spună că rucsacurile tuturor, nu numai al meu, erau îndesate cu „amintiri”. Nu i-am spus nimic, dar când s-a întors cu spatele i-am făcut cu ochiul lui Dave.

Taffy a coborât să mai arunce o privire în cele două *Jeep*-uri şi să se asigure că nu am uitat nimic, apoi Dave a făcut un semn arătând spre norii grei de furtună care se strânseseră în partea de nord. Trebuia să ne grăbim. Pilotul a dat din cap afirmativ şi ne-a invitat să ne aşezăm pe locurile noastre, de această dată capitonate şi confortabile, ca pentru mahării care făcuseră parte din echipa de investigaţie. Avionul C-47 *Douglas*

---

necesar să fie mai mare de un decigram. Când este dizolvat în soluţii, absorbţia în organism este foarte rapidă şi duce în mod inevitabil la deteriorarea stării de sănătate a organismului şi la necesitatea îngrijirilor medicale.

Sky arăta pe dinăuntru ca un avion civil şi în dreptul fiecărui scaun se afla o găleată de aluminiu.

— Astea-s ca să vomiţi în ele? Bereta ce are, n-o fi bună? a întrebat Nobby, care avea oarece resentimente faţă de lucrurile pe care le considera privilegiile „elitei”.

În mod cert, era mult mai bine decât în avioanele utilitare *Dakota* cu care eram obişnuiţi; aveam chiar şi încălzire. Motoarele au început să zumzăie şi am pornit de-a lungul pistei improvizate. Am decolat imediat, iar munţii păreau şi ei să se înalţe odată cu noi, probabil datorită vitezei de 350 km/h la care ajunsese avionul într-un timp destul de scurt. Pilotul a luat o curbă destul de periculoasă, trecând printre două stânci de care aş fi putut să jur că urma să ne ciocnim. Deasupra uşii de la carlingă s-a aprins un semnal luminos: „Acum puteţi să vă decuplaţi centurile de siguranţă.” Ne-am uitat unul la altul şi ne-a pufnit râsul. Nu ştiam nici măcar că trebuia să le cuplăm.

Nobby a răscolit ceva prin rucsacul lui, dând la iveală o grămadă de ceasuri de mână şi aparate de fotografiat, din care a ales un *Ikoflex* cu carcasă de piele. Ne-a făcut cu ochiul şi a dispărut în direcţia opusă carlingii. M-am uitat pe geam pentru a încerca să-mi dau seama unde ne aflam, dar norii de furtună se strânseseră dedesubtul nostru şi am reuşit să văd nimic.

Busola de la ceasul meu de mână indica direcţia nord, aşa că am bănuit că punctul terminus al călătoriei noastre urma să fie oraşul Innsbruck. I-am auzit pe băieţi că aplaudă şi m-am întors să văd care era cauza acestei bucurii generale. Nobby se întorsese cu o masă pe rotile plină de bunătăţi şi de mâncare la conservă. Nu am aşteptat invitaţii speciale şi ne-am repezit asupra „prăzii”. Se pare că secţia de aprovizionare-protocol pregătise o masă pe cinste pentru membrii tribunalului, dar aceştia preferaseră probabil să se înfrupte cu „combustibil la sticlă”.

Am mâncat felii de piept de curcan, cartofi şi legume fierte. Mai erau şi alte feluri, dar nu mai văzuserăm aşa ceva până atunci şi am preferat să ne atingem de ce cunoşteam mai bine. Budinca aburindă era acoperită cu un sirop foarte dulce şi bun, care a ajuns fix la caria netratată a bietului Josep, lucru care i-a tăiat pofta de mâncare pentru mult timp!

Se întunecase deja când pilotul a început coborârea pe deasupra muntelui Bergisel, care îşi arăta cele două creste,

Saile şi Serles, ca pe nişte dinţi gata să muşte. Am coborât în jur de 750 de metri până la coridorul de zbor şi deja putem distinge jos, în lumina din ce în ce mai palidă, casele şi fermele din zonă. Era greu de precizat de la înălţimea la care ne aflam, dar am bănuit că oraşul era în beznă totală. Într-adevăr, ulterior s-a dovedit a fi aşa, pentru că bombardamentele aliate avariaseră centrala electrică care era acum în reparaţii.

Aterizarea propriu-zisă a decurs fără probleme, fiindcă pista se bucurase de atenţia inginerilor americani, care îşi lăsaseră aparatura pe lângă ea, luminată de sute de becuri colorate de atenţionare. Avionul a încetinit şi în cele din urmă a oprit în faţa unui hangar. Motoarele *Pratt & Whitney* tuşeau şi se opinteau din greu după drumul parcurs. Echipa de la sol ne-a întâmpinat cu zâmbete şi de îndată ce am coborât, au început să facă plinul pentru zborul următor. Taffy a pus primul piciorul pe pământ şi nu a pierdut nici o clipă: s-a plimbat mândru până la hangarul de alături şi s-a întors la fel de mândru (dacă nu şi mai mândru) cu un cărucior pe rotile, care a fost umplut în secunda următoare de lucrurile aruncate de Nobby şi Dave.

Observasem câteva vehicule parcate cam la vreo două sute de metri de locul unde ne aflam şi m-am gândit că ar fi nimerit să rechiziţionăm unul din ele. Am căutat în buzunarul exterior al rucsacului meu şi am dat peste husa de pânză marcată Unitatea 2 SAS *Int/Sec*, pe care o folosiserăm de nenumărate ori înainte pentru a acoperi alte maşini rechiziţionate sau împrumutate.

Josep şi cu mine am făcut un tur rapid al vehiculelor militare parcate, oprindu-ne la o maşină germană pentru transport de mărfuri şi personal, care mai avea încă crucea Wehrmacht pe capotă, şi numerele înmatriculate în Germania. Avea şase roţi, modelui 770, G4W31 şi era fabricată de concernul *Mercedes-Benz*: tocmai bună să ne ducă pe toţi înapoi la bază… asta în cazul în care pornea.

Josep a examinat-o îndeaproape cu ajutorul lanternei, reuşind să vadă şi cum era pe dinăuntru. În timp ce el verifica roţile şi roata de rezervă, eu am deschis capota să mă lămuresc în ce stare se afla maşina. Era fantastic de bine întreţinută! Bujiile sclipeau, iar motorul era o adevărată bijuterie. Am lăsat capota jos şi am examinat cu atenţie farurile. Nici unul din ele nu avea vreo crăpătură sau vreun strop de noroi. Farurile de

ceaţă erau la fel de bine îngrijite. Din păcate, unul din parbrize avea o gaură de glonţ, făcută probabil de un curios care a dorit să verifice dacă geamul era antiglonţ sau nu.

În afară de asta, uriaşul vehicul sau, ca să folosesc denumirea germană originală, *Schwerer geländegängiger PKW*, arăta ca ieşit din fabrică. Văzusem cu câtva timp înainte o poză cu Hilter într-un asemenea vehicul, inspectând trupele de pe frontul din Polonia, dar nu mi-aş fi închipuit niciodată că voi ajunge să conduc şi eu un PKW.

M-am aşezat la volan şi am încercat să pornesc la cheie. Motorul a tuşit o dată, după care s-a oprit. Josep s-a dus să se uite prin cutia cu scule şi a venit înapoi cu o manivelă. Mai degrabă l-am simţit decât l-am auzit pornind motorul. Am tras încet şocul şi mastodontul a revenit la sentimente mai bune, începând să turuie monoton. I-am dat lui Josep steguleţul cu însemnele armatei britanice şi am aşteptat să-l pună bine pe capotă, iar apoi am scos maşina din parcare, îndreptându-mă spre hangarul întunecat unde ne aşteptau ceilalţi.

Am intrat în hangar cu Josep pe scara maşinii, dându-le băieţilor prilejul de a scoate câteva fluierături admirative. Cred că în sfârşit crescusem în ochii lor, fiindcă înainte eu nu mai participasem la nici o acţiune de „rechiziţionare”, lăsând de obicei această sarcină în grija lui Nobby, care, după cum se ştie, avea o înclinaţie nativă pentru acest gen de operaţiuni.

În lumina palidă a lanternelor camuflate am reuşit să aruncăm o privire prin hangar. Acesta servea probabil drept un fel de depozit al inginerului care se ocupa cu întreţinerea. Într-o parte a hangarului am descoperit un generator de curent electric cu motor de *Jeep*. Brian a apăsat pe butonul de pornire şi generatorul a început să funcţioneze; după puţin timp becurile s-au aprins şi am avut lumină, iar de la un reşou de 5000 waţi am avut şi căldură.

Afară vântul se înteţise şi începuse să plouă. Picăturile care cădeau pe acoperişul de tablă al hangarului făceau suficient zgomot pentru a acoperi zumzăitul generatorului. De-abia trei am reuşit să închidem uşa metalică a hangarului, dar odată închisă era foarte greu de deschis, mai ales de către cineva din afară. Atmosfera dinăuntru a devenit plăcută în scurt timp, deoarece căldura de la reşou nu mai avea pe unde să iasă.

La urma urmelor, era primul acoperiş adevărat sub care stătusem în ultimele două săptămâni şi era al naibii de bine! Am decis să rămânem acolo până a doua zi dimineaţă, dacă tot nu primisem noi ordine de deplasare. După trezire urma să ne prezentăm la cea mai apropiată autoritate militară britanică.

După încă o masă pe cinste, datorată lui Uncle Sam (Nobby îşi băgase nasul prin toate containerele), şi şase sticle de vin alb pe care providenţa ni le scosese în cale, am hotărât să întindem saltelele izolatoare şi sacii de dormit peste mormanele de huse folosite pentru acoperitul motoarelor.

Aveam în sfârşit ocazia de a chibzui asupra întregii operaţiuni şi abia când am deschis servieta cu acte mi-am dat seama că nici una din notiţele mele şi nici raportul finisat nu îmi fuseseră înapoiate. Lipseau până şi hărţile pe care eu marcasem coordonatele întregii misiuni, cu locurile de popas şi cele în care îi întâlniserăm pe nemţi. Singurul lucru care-mi mai rămăsese era dosarul iniţial prin care mi se încredinţase misiunea, respectiv ordinul de prindere şi de aducere în custodie a lui Walther Rauff. Tot restul actelor încăpuse pe mâna ofiţerului de spionaj din Ministerul de Război. Nu-mi suna a bine deloc.

Am ştiut atunci că, dintr-un motiv anume, mica mea armată de voluntari devenise „cantitate neglijabilă”.

Dimineaţa ne-am sculat cu toţii odihniţi şi am lichidat restul de „tocană” (aşa ne plăcea să numim amestecul inform de legume, bucăţi de piept de curcan, şuncă şi felii de carne de porc, toate prăjite la un loc).

Echipele de muncitori şi soldaţi americani şi-au început lucrul în jurul orei şase şi jumătate dimineaţa, cam în timp ce noi încărcam echipamentul şi armele în imensul *Mercedes*; Josep se cocoţase la volan şi arăta ca un adevărat şofer.

Dave şi Brian au deschis poarta grea a hangarului, după care am ieşit „la aer”, spre marea surprindere a echipelor care trebăluiau pe afară. Au rămas de-a dreptul înmărmuriţi. Eu şi Josep eram pe locurile din faţă, iar ceilalţi patru erau instalaţi cât se poate de confortabil pe bancheta din spate, arătând ca nişte ştabi. Americanii s-au aliniat repede şi, în timp ce treceam pe lângă ei, au salutat cu toate onorurile pasagerii din spate; nu aveau de unde să ştie că nu e Monty![1]

Ordinele mele iniţiale erau de a duce la îndeplinire

[1] Mareşalul Montgomery

misiunea de prindere a lui Walther Rauff şi apoi de a-l transporta pe el şi pe acoliţii lui care s-ar fi predat la Innsbruck, unde aveau să fie preluaţi temporar de către autorităţile americane. Planul era ca între timp nişte reprezentanţi ai autorităţii britanice să ajungă cât mai repede la Innsbruck pentru a-i prelua din custodia americană. Apoi trebuia să transportăm ofiţerii prizonieri la cartierul nostru general; se aranjase ca americanii să ne asigure un autobuz cu cincisprezece locuri pentru transportul ofiţerilor germani prizonieri. Dar nu aveam nici un prizonier şi nici nevoie de ditamai autobuzul, aşa că mi s-a părut foarte normal să rechiziţionăm *Mercedesul*.

După ce am părăsit aeroportul cu pista luminată, ne-am îndreptat veseli către marginile oraşului. Aş fi preferat să nu urmăm această rută, dar nu aveam de ales pentru că era singurul drum practicabil în direcţia vest. În timp ce mergeam pe străzile găunoase ale oraşului, am trecut pe lângă Landsrat, locul în care capitulase armata a nouăsprezecea germană. Clădirea uriaşă era plină de urme de gloanţe şi obuze dar deja, la atât de puţin timp după armistiţiu, muncitorii înlocuiau geamurile sparte şi totul părea pe punctul de a căpăta o nouă destinaţie.

Cele patru steaguri aliate fluturau pe catarge, în curtea din faţă unde erau parcate o mulţime de autovehicule militare, majoritatea purtând inscripţiile Corpului VI de armată (american) şi doar puţine aparţinând armatei întâia franceze sau forţelor militare britanice.

Am trecut repede pe lângă clădire, încercând să nu atragem atenţia nimănui, ceea ce era foarte greu având în vedere faptul că ne aflam într-o maşină germană cu şase roţi şi aveam numere de înmatriculare britanice! La fiecare intersecţie Poliţia Militară îşi făcea datoria cu conştiinciozitate, salutându-ne cu respect. La un moment dat un poliţist american care conducea un *Harley Davidson* şi avea în spate o puşcă *Garand*, ne-a escortat deschizând drumul şi claxonând la tot pasul să ni se facă loc să trecem.

Am răsuflat uşurat când am ieşit din oraş. Poliţistul călare pe motocicletă a făcut o întoarcere spectaculoasă în U, a salutat cu mâna la chipiu şi şi-a văzut de drum.

Nu am aflat decât câţiva ani mai târziu că maşina cu care am mers atunci fusese dusă la aeroport pentru a fi transportată

în SUA. Nu sunt foarte sigur, dar putea să fie chiar maşina generalului de *Panzertruppen*, Erich Brandenbergen. Generalul maior Edward H. Brooks, care a acceptat capitularea germanilor, putea fi un potenţial destinatar al frumosului *Mercedes*. Dar, oricine ar fi fost, sunt sigur că a fost al naibii de supărat!

Pentru că nu am întâlnit în prima parte a drumului nici o clădire care să aparţină autorităţii militare britanice, am decis să continuăm; după indicatorul de la bord, rezervoarele de mare capacitate erau pline, ceea ce însemna că benzina ajungea pentru cel puţin jumătate din drumul spre cartierul general. Pe măsură ce ne apropiam de trecătoarea *Fern*, urmele bătăliei date de divizia americană de infanterie 44 deveneau din ce în ce mai vizibile. Se circula numai pe o bandă, din cauza masivei alunecări de teren provocate de cei aproximativ 300 de luptători germani şi din cauza celor cincisprezece cratere de bombă presărate de-a lungul drumului.

Era deja trecut de ora nouă când am intrat pe o porţiune mai bună a drumului şi Nobby a schimbat locul cu polonezul, care acum sforăia netulburat pe bancheta încăpătoare din spate. L-am cam mirosit pe Nobby, dar nu mi-am dat seama de „gravitatea” situaţiei până ce acesta nu mi-a întins o sticlă de whisky american să iau o duşcă. În ultimele douăzeci şi patru de ore autoritatea pe care o aveam asupra camarazilor mei slăbise simţitor datorită faptului că permisesem liberul acces la băutură, de dragul victoriei împotriva naziştilor. Am luat sticla şi am spus:

— Câtă dreptate ai să mi-o dai! O să am eu grijă de ea până ajungem la Wildbad.

Faţa lui Nobby a devenit imobilă, la început cu vagi accente de neîncredere, iar apoi cu o expresie profund îndoliată când şi-a dat seama că vorbeam foarte serios. Grija mea faţă de sticlă s-a manifestat în modul cel mai matern cu putinţă: am pus-o la păstrare în cutia cu acte dintre scaunele din faţă.

Am trecut prin locul celebrei bătălii date de armata întâia franceză, comandată de generalul Jean de Lattre de Tassigny. Se mai vedeau încă nişte caroserii carbonizate, împinse de pe carosabil pe marginea drumului. Mormintele stăteau mărturie faptului că amândouă părţile suferiseră mari pierderi în rândul militarilor. Germanii purtaseră o ultimă luptă de tranşee, iar francezii încercaseră să-i împingă pe americani spre Landeck

prin trecătoarea Arlberg, la vest de Sf. Anton.

După golirea primului rezervor am oprit într-o parcare recent construită. Maşina parcursese această porţiune a drumului fără cea mai mică problemă. Motorul nu se supraîncălzise pe pantele abrupte şi nu aveam nevoie decât de puţin ulei.

Acum ne mai rămăsese doar mâncarea mai puţin apetisantă (după standardele celorlalţi camarazi). Pe una din conserve scria „Şuncă fiartă cu mazăre”, ceea ce indica un adevărat regal culinar, cel puţin pentru mine, Dave şi Nobby (adevăraţi cockney) care eram obişnuiţi cu acest fel de mâncare din sudul Londrei. Dave, care devenise în mod neoficial bucătarul nostru, a deschis capacul lăsând să iasă mirosul apetisant al şuncii cu mazăre. Feliile de şuncă erau tăiate din partea cea mai groasă a pulpei, aşa că era suficientă mâncare pentru zece oameni înfometaţi.

Stăteam în jurul maşinii ca la un picnic, dar din nefericire terminaserăm ceaiul şi a trebuit să terminăm masa cu cafea neagră neîndulcită. După masă am lenevit vreo oră, timp în care eu am cercetat harta Wehrmacht din buzunarul cu documente de pe portiera din dreapta şoferului. Am văzut că era însemnat un traseu cu creionul albastru, care indica o rută asemănătoare cu a noastră până în punctul în care ne aflam, apoi continua pe lângă Liechtenstein spre Dornbirn, la sud de lacul Constance, trecând pe lângă Friedrichshafen, ajungând apoi la Munsingen via Ravensburg şi Mengen.

Josep privea peste umărul meu, dând din cap a aprobare şi mormăind ceva.

— Acolo erau terenurile de antrenament nu numai pentru armata germană, ci şi pentru legiunile de voluntari ale SS-ului. Cam ciudat, nu? Pete, ia te uită ce coincidenţă. E chiar în drumul nostru către bază… ce-ar fi să aruncăm o privire?

M-am uitat din nou la hartă după observaţia făcută de Josep şi nu am putut decât să aprob ideea lui; ocolul era foarte mic şi puteam fi la cartierul general a doua zi spre seară, dacă o luam pe la sud de Stuttgart. Am spus:

— O.K., băieţi, atunci asta o să facem. O să adulmecăm puţin terenurile de antrenament şi sălile de curs ale SS-ului, poate aveam de învăţat ceva.

Am înghesuit repede restul conservelor cu mâncare în

portbagajul special al maşinii supraîncărcate şi am pornit la drum.

Am trecut pe lângă câteva lagăre cu mii de prizonieri de război în spatele gardurilor de sârmă ghimpată. În dreptul unuia din ele am văzut că un trailer care tracta nişte transportoare pline de prizonieri s-a împotmolit în noroi. Şaptezeci până la o sută au sărit jos să ajute la scoaterea din noroi a trailerului, intrând până la genunchi în zeama scârboasă şi cântând cântece germane de îndemn la muncă.

Formând un contrast ciudat, înspre noi se îndrepta un grup de cavalerie cazacă, cu oameni încă înarmaţi. Am oprit ca să îi vedem mai bine pe cei 150 de militari care călăreau nişte cai mici şi corciţi. După ei urmau femeile şi copiii, în căruţe trase de cai asemănători cu cei ai bărbaţilor, laolaltă cu caprele de lapte şi câinii. Când au ajuns în dreptul nostru, femeile au întins mâinile spre noi, cerând de mâncare într-o limbă pe care nu o puteam înţelege. M-am întors către Josep, care a spus:

— Iugoslavi. Nu ştiu dacă sunt de partea lui Tito sau a lui Mihailovici, dar vorbesc un amestec de croată şi rusă.

Am păstrat conserva de carne de vită pentru noi şi le-am dat restul de mâncare, ceea ce însemna cam o conservă de fiecare căruţă, vreo patruzeci de conserve mai mici M & V şi câteva pâini negre. Erau cam douăzeci de copii, de la sugari până la adolescenţi, cărora le-am dat ultimele dulciuri. Nici una din femei nu era bătrână, dar cele mai tinere (de 15-16 ani) lăsau clar să se vadă că ar presta anumite munci în schimbul a câteva ţigări. „*Ei bine, mergeţi în direcţia bună. În lagăr o să fie o droaie de doritori de asemenea schimburi,*" m-am gândit eu.

Am înţeles în scurt timp de ce drumurile de pe hartă încercau să evite oraşul industrial Friedrichshafen. Din cauza faptului că era atât de aproape de Elveţia de cealaltă parte a lacului, care evident nu respecta stingerea obligatorie a luminilor noaptea şi în consecinţă era ca un semnal luminos care dirija bombardierele aliate, oraşul fusese literalmente distrus.

Era imposibil să ajungem pe malul lacului şi pe chei, aşa că am luat-o pe drumul indicat pe hartă. Barăcile Marinei de Război scăpaseră întregi ca prin minune după şirurile de bombardamente şi găzduiau acum sute de prizonieri de război capturaţi de armata întâia franceză. L-am prins pe Josep de braţ,

atrăgându-i atenţia asupra unui imens depozit de canistre şi rezervoare nemţeşti de benzină care erau aranjate în şiruri egale, aşa cum fuseseră lăsate de armata a VII-a a lui Brandenberg, care dăduse o luptă de zile mari împotriva francezilor înverşunaţi.

Am oprit în apropierea barăcilor şi am fost salutaţi cu multă admiraţie de sentinelele franceze, probabil din cauza maşinii cu care veniserăm. Am umplut ambele rezervoare şi am luat nişte canistre de rezervă. Pentru că am dat şi peste câteva bidoane cu ulei de motor, am luat unul cu noi pentru orice eventualitate..

Ne-am continuat drumul în lumina palidă a asfinţitului, cu farurile Bosch aprinse care bateau la o distanţă de trei sau patru sute de metri. Mergeam destul de repede şi am trecut în grabă pe lângă orăşelul Mengen fără să ne dăm seama, fiindcă nu exista nici un fel de indicator rutier; erau numai indicatoare militare. Chiar când am intrat în oraşul următor, Riedlingen, un sergent britanic pe motocicletă a ţâşnit dintr-o parte a drumului şi ne-a făcut semn să ne oprim. Dădusem de dracu!

— Băieţi, arătaţi de parcă v-aţi fi rătăcit. Restul (arătând spre plăcuţa cu numărul de înmatriculare) sunt cazaţi peste noapte la han.

M-am gândit rapid la toate posibilităţile. Probabil că se referea la una din unităţile mobile cu *Jeep*-uri, „vânătorii de suspecţi”, care se aflau în zonă printr-o pură coincidenţă.

Motociclistul a trecut în faţă şi ne-a făcut semn să-l urmăm. Ne-a escortat până în partea de nord a oraşului, într-un loc unde erau parcate două vehicule aparţinând vânătorilor. Am trecut pe lângă ele ca şi cum am fi dorit să ne luăm echipamentul din portbagajul *Mercedes*-ului. Sergentul ne-a condus până la cabana care chipurile ne fusese repartizată, apoi a plecat pe drumul pe care venise şi ne-a lăsat în pace (slavă Domnului).

Nu aveam deloc intenţia de a mă întâlni cu cealaltă unitate *Int/Sec* înainte de a fi discutat problema cu maiorul Barkworth. Mă simţeam încă afectat de rezultatele nu tocmai bune ale misiunii noastre; fusese cea mai importantă sarcină care mi se acordase până acum şi în mod sigur eşecul înregistrat avea să rămână totdeauna o pată neagră în dosarul meu. În plus,

„rechiziţionarea” *Mercedes*-ului nu putea să ne aducă decât belele. Poate că ar fi trebuit să mă interesez mai mult la Innsbruck, înainte de a mă arunca cu capul înainte… ce să mai vorbim, *cine îndrăzneşte câştigă*!

Zwiefalten era următorul oraş prin care urma să trecem şi era situat cam la o jumătate de oră de mers, aşa că ne-am urcat din nou în maşină şi am plecat, neobservaţi, sper, de cealaltă unitate SAS. Am trecut pe lângă un lac al cărui mal părea a fi un adevărat cimitir de vehicule de război şi arme. Găseai acolo toată gama de tancuri, de la tancuri *Panther* de 45 tone până la micile tancuri *Sherman*, de la tunuri germane de câmp până la tunuri anti-tanc.

L-am rugat pe Josep să încetinească când treceam pe lângă un şir de *Nebelwerfer* (aruncătoare de grenade). Nu cred că există cineva care să fi auzit o singură dată zgomotul făcut de ele şi să nu tremure la amintirea lui.

După aceea am ajuns într-un oraş parţial luminat şi am tras la un han care nu avea prea multe vehicule militare parcate în faţă. În scurt timp ne-a fost dat să aflăm de ce: nu avea lumină electrică, gaze şi căldură. Singura sursă de căldură era o sobă pe care se şi gătea.

Nu ne-a trebuit mult să ne dăm jos hainele ca să stăm la foc să ne încălzim. Eram foarte obosiţi şi îngheţaţi după lunga călătorie în maşina decapotabilă, iar inactivitatea parcă ne paralizase.

Gazdei nu i se alocaseră fonduri pentru hrana celor din Comisia de Control cum eram noi, aşa că i-am făcut cu ochiul lui Dave. Acesta a plecat împreună cu Nobby prin ploaia torenţială care izbea cu violenţă obloanele de la han ca să aducă de la maşină ultima conservă cu mâncare pe care o mai aveam, cea cu carne de vită. Hangiul şi-a chemat nevasta din bucătărie şi i-a arătat ce bunătate aduseserăm. Nu a durat mult până au apărut nişte francezi înarmaţi cu farfurii de tablă, ademeniţi de mirosul gulaşului.

După aceea am aflat de la ei că fuseseră membri ai trupei franceze de comando nr.4 înainte de a fi transferaţi în armata întâia franceză ca cercetaşi.

La început fuseseră un pluton întreg, dar fuseseră prinşi în grosul luptei şi mai rămăseseră doar şase dintr-unul din cele două detaşamente care porniseră la luptă.

Nobby s-a înţeles cu ei de minune, fiind şi el fost membru al unei echipe de comando şi cunoscând toate detaliile acestui tip de viaţă. Dave, Nobby şi francezii s-au pus pe discuţii şi nu au terminat decât a doua zi dimineaţă.

Moralul lui Brian Fairweather scăzuse simţitor şi nu mai ştiam ce să fac ca să-l readuc la normal. Într-o echipă mică aşa ca a noastră (faţă de zece cât erau de obicei) fiecare trebuia să se descurce singur. Când a venit prima dată la noi, n-am apucat să-i văd fişa medicală şi nu am aflat decât mult mai târziu că fusese la psihiatrul unităţii care în cele din urmă l-a declarat apt pentru continuarea serviciului militar activ. Se însurase cu o fată care susţinea cu tărie că el o înşela cu fiecare ocazie, lucru care nu era deloc adevărat. Din contră. Întorcându-se o dată acasă în permisie, Brian a prins-o în pat cu un militar american negru. După ce a intrat în dormitor şi a văzut cum stau lucrurile, Brian a răspuns la această situaţie aşa cum fusese învăţat, adică i-a aplicat celebrul „box pe urechi”, spărgându-i timpanele şi provocându-i o hemoragie cerebrală. Văzând că nevasta lui zăcea plină de sânge sub o matahală de o sută de kilograme care nu mai mişca deloc, a ieşit în fugă din casă, rătăcind prin noapte, şi nu s-a mai oprit decât la gară. Şi-a redatat permisul de călătorie şi s-a întors la unitatea lui ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar a rămas vizibil marcat de acest eveniment.

I-am spus hangiului că voiam să plecăm a doua zi la revărsatul zorilor, aşa că după ce ne-am întors la bar spălaţi, curaţi şi proaspăt raşi, am fost invitaţi să ne aşezăm la masă şi să luăm micul dejun împreună cu familia lui. Ovăzul se prăjise peste noapte pe o tablă aşezată lângă focul de cărbuni, iar fiertura preparată chiar în dimineaţa aceea avea un gust delicios, chiar dacă în ultimul timp ne delectaserăm numai cu fineţuri.

După ce Josep a meşterit ceva la maşină, am plecat în grabă, fără să-i mai vedem pe francezi. Terenurile de antrenament primiseră ce meritau din partea bombardierelor aliate şi a trebuit să ocolim de nenumărate ori până să găsim un loc pe unde se putea trece cu maşina. Poarta Şcolii de Cadeţi SS fusese dărâmată de un tanc sau de un vehicul armat. Unul din stâlpi, care găzduise ghereta santinelei, îşi pierduse forma iniţială, aparent fiind supus aceluiaşi tratament ca şi poarta. Ne-am deplasat cu atenţie pe lângă zidul masiv de împrejmuire,

care era „găurit” de bombe cam din zece în zece metri. Ca prin minune, grilajele de la porţile laterale rămăseseră intacte, purtând încă cu mândrie blazoanele SS de alamă. La al doilea tur în jurul zidului, chiar înainte de a intra, Nobby a spus:

— Aveţi puţină răbdare, că le arăt eu cine a câştigat războiul!

Într-o secundă s-a dat jos din maşină, înarmat cu o droaie de unelte din trusa de scule aflată în portbagaj.

Taffy, care îl înlocuise pe Josep la condus, a încercat să-l mai potolească, dar degeaba. Tot ce ne-a mai rămas să facem a fost să râdem ca nebunii când l-am văzut pe Nobby cum îşi juleşte degetele încercând să scoată unul din blazoanele de pe poartă. Până la urmă a renunţat şi ne-am strecurat în interiorul terenurilor de antrenament printr-o poartă din spate, care atârna din balamale şi ne oferea spaţiul necesar pentru a putea trece cu maşina noastră şi a intra pe ceea ce fuseseră probabil nişte terenuri de tenis.

Un câine vagabond, un mascul maro cu capul mare, a tulit-o de îndată ce ne-a văzut, dar a continuat să ne urmărească toată dimineaţa. Fie că intram într-o clădire să căutăm ceva, fie într-un depozit, el se ţinea după noi, dar nu răspundea la fluierat şi nici la „cuţu-cuţu”.

Locul s-a dovedit a fi o şcoală *Waffen-SS* pentru unităţile non-germane, pentru că în majoritatea dormitoarelor panourile erau scrise, pe lângă germană, şi în alte limbi europene. Cineva făcuse o curăţenie cam violentă prin campus, date fiind numeroasele găuri de gloanţe din pereţi şi petele imense de sânge coagulat şi uscat. Sala de conferinţe era ocupată aproape în întregime de o masă cu nisip care reproducea la scară împrejurimile campusului. Hărţile militare şi steguleţele folosite la demonstraţii mai existau încă. Era evident că SS-iştii nu se zgârciseră când venise vorba de pregătirea voluntarilor: pe lângă terenurile de tenis de afară, clădirea principală găzduia un gimnaziu, un ring de box şi o piscină încălzită. Bine că nu a rămas decât atât din atleţii super-războinici!

M-am uitat prin fereastra fără geam şi l-am văzut pe Brian Fairweather cum încerca să îi facă avansuri precaute câinelui vagabond, în mijlocul terenului de paradă. Brian încerca să folosească toată compasiunea de care era în stare:

— Hai, băiete, ştiu că nu poţi să mă auzi, săracul de tine,

ai surzit de la bombardament, nu-i aşa?

Câinele, un câine poliţist de o rasă pe care nu o cunoşteam, l-a lăsat în cele din urmă pe Brian să-l atingă, după ce a înfulecat bucata de şuncă întinsă de acesta. Cred că nu mai mâncase de câteva săptămâni bune, lucru deloc de mirare date fiind condiţiile în care îşi ducea veacul. Brian stătea pe jos, mângâind şi alintând câinele speriat, plin de răni de şrapnel care abia începuseră să se vindece. În jurul gâtului avea o zgardă de metal de care atârna, ca la SS-iştii adevăraţi, o plăcuţă de identitate pe care scria nici mai mult nici mai puţin de... SS Mann., 1., Heinrich. Prietenul nostru fusese mascota şcolii de antrenament. Heinie, cum am ajuns în scurt timp să-i spunem (deşi el nu auzea nimic), era un expert în recunoaşterea semnalelor manuale. În fond, nu toţi care fuseseră antrenaţi acolo ştiau limba germană.

După consumarea bucăţii de şuncă, a devenit dintr-o dată cel mai bun prieten al lui Brian. Era un lucru tare ciudat, pentru că Brian, care provenea din centrul Angliei şi era obişnuit cu vânătoarea nu recunoştea drept câini decât ogarii şi prepelicarii. Fairweather s-a ridicat în picioare să plece şi câinele l-a urmat cuminte la pas. Am privit cum Brian încearcă nişte semnale universale cu mâna, pe care Heinie le-a recunoscut imediat.

Între timp, Taffy scotocise prin grajduri şi găsise o şa care aparţinuse unui ofiţer şi o pătură de foarte bună calitate. Heinie a aruncat o privire spre el şi a ţâşnit ca din puşcă. Credeam că vrea să-l atace şi am scos pistolul din toc, dar nu a fost nevoie.

— E pătura lui, am găsit-o pe jos în grajd, a spus Taffy ridicând pătura pe lângă care Heinie ţopăia ca apucat.

În scurt timp a apărut şi Nobby, obosit de atâta „cules” de suveniruri. Făcuse aceeaşi muncă ca şi băieţii din brigada armată care trecuseră pe aici înaintea noastră, cu singura diferenţă că Nobby avusese mai mult timp la dispoziţie. Am văzut că reuşise să smulgă ambele blazoane SS de pe poarta laterală. Mâinile lui pline de sânge şi zgârieturi vorbeau de la sine. S-a dus direct la rucsacul lui cu suveniruri *Nazi* şi a adăugat blazoanele colecţiei impresionante deja existente.

În spate am găsit zece morminte pe crucea cărora era atârnată câte o cască de oţel. Nobby îşi dorea una încă de când plecasem din Austria şi, ca să le vadă mai de aproape, s-a făcut că citeşte inscripţiile de pe ele. A pus încetişor mâna pe una din

ele, dar văzând că este observat a ridicat din umeri şi a lăsat-o imediat la loc.

Deja cam terminaserăm de văzut tot ce era de văzut şi băieţii au încărcat în *Mercedes* tot ce consideraseră că e un suvenir decent (spre deosebire de Nobby). De data aceasta am avut şi eu puţin noroc. Am descoperit un vârf de steag de alamă cu vulturul Wehrmacht-ului gravat pe o parte.

Deja devenise periculos să ne băgăm nasul peste tot, în dulapuri, pe sub mese sau paturi şi am decis să plecăm de teama unor eventuale capcane cu grenadă.

Am făcut nişte poze cu barăcile şi am plecat şi eu spre maşină.

Brian conversa în continuare cu câinele şi în momentul în care am trecut pe lângă el m-a întrebat:

— Ce zici, sergent, îl luăm cu noi? Ştii că ne-ar prinde bine un câine de pază!

M-am urcat pe locul din faţă şi am simţit că băieţii aşteptau să vadă dacă sunt un mare ticălos sau nu, în funcţie de răspunsul pe care aveam să-l dau. Am tăcut intenţionat câteva clipe, iar apoi i-am făcut cu ochiul lui Taffy.

— O.K., Brian, de acum să nu mai văd faţa aia lungă şi plouată. E camaradul tău şi rămâne cu tine, doarme cu tine şi mănâncă cu tine.

Am auzit portiera din spate închizându-se şi m-am întors. Am zâmbit, văzând cum Taffy îi dă lui Brian pătura împuţită, spre marele extaz al lui Heinie. Bătrânul câine nu avea să-şi recapete auzul niciodată; în timpul în care am fost staţionaţi la Wildbad, Brian a devenit expert în cotloanele şi străduţele dimprejurul cartierului general, fiindcă Heinie făcea dese expediţii prin cartier şi Nobby pleca de fiecare dată să-l caute.

De îndată ce am pornit, mi-am dat seama că ne aştepta una din lungile scurtături ale lui Nobby, pe care le dibuia cu un talent inegalabil. Găsirea acestor „scurtături” era anunţată printr-un fluierat ascuţit printre dinţi, care avea să-l însoţească de atunci încolo ori de câte ori conducea sau nu avea nimic de făcut. Bucata de drum pe care o apucaserăm era acceptabilă; la urma urmei, drumul era marcat pe hartă. Când însă am luat-o către vest, lucrurile s-au complicat. Reţeaua de drumuri nu avea indicatoare de nici un fel şi chiar dacă ar fi existat, Nobby

oricum mergea prea repede ca să le vadă.

Cam la douăzeci de kilometri de Munsingen, ghidul nostru cercetaş s-a afundat pe nişte drumuri de ţară. După ce ne-am dat seama că ne rătăcisem, am mers pe drumul pe care credeam noi că veniserăm şi am ajuns într-un orăşel. Acolo am întrebat un MP unde suntem şi el a răspuns:

— În Mossingen.

Nobby a devenit imediat ţinta unor priviri nu tocmai prietenoase. Josep a aplanat situaţia, spunând mai în glumă, mai în serios:

— Mossingen, bă boilor, nu Munsingen!

Am stabilit de comun acord să îl lăsăm pe Dave să conducă mai departe. El nu s-a abătut de la drumurile principale până am trecut de Herrensburg. Apoi ne-am îndreptat spre Bad Teinach şi de acolo în câteva minute am fost acasă. Aceiaşi copii se jucau în curtea din faţă cu acelaşi motan care a venit „să-şi marcheze teritoriul” pe roata noii noastre maşini şi a plecat ca din puşcă, fugărit de Heinie.

Proprietarii casei aerisiseră camerele în timpul în care noi am fost plecaţi. Puseseră la bătaie până şi câţiva cărbuni cu care dezmorţiseră sobele englezeşti *Fiesta*.

Am descărcat rapid tot echipamentul şi Brian şi cu mine am fugit în camera de transmisii, de unde i-am dat telefon noului nostru ofiţer comandant, aflat la Bad Oeynhausen. Se pare că nu mai lipsea mult şi am fi fost trecuţi pe lista celor absenţi fără permisie oficială!

Ei se pregătiseră să ne transporte de la Innsbruck, dar probabil ajunseseră prea târziu şi nu a fost chip să dea de noi. Au crezut că „ne-am dat la fund”.

I-am explicat că „am împrumutat” un vehicul care aparţinuse inamicului, pe care l-am găsit la faţa locului. Bătrânul nu s-a lăsat păcălit şi mi-a spus să trec maşina pe fişa mea, în caz că cineva s-ar interesa de soarta ei. De ochii lumii, cu alte cuvinte.

Ceilalţi patru încălzeau cina când eu am auzit nişte paşi uşori pe scara ce ducea către dormitoarele noastre. Europa nu trecuse la ora de vară şi era destul de întuneric afară, iar lămpile de gaz nu reuşeau să lumineze mare lucru nici înăuntru.

Pe scări puteai să-ţi bagi degetele în ochi şi eu a trebuit să urc pe pipăite până la primul etaj. Odată ajuns acolo, am auzit

un foşnet care venea chiar din camera mea, unde se afla tot echipamentul meu personal, inclusiv colecţia ilegală de arme SS. La început am crezut că Heinie îşi găsise de lucru prin lucrurile mele, dar apoi am auzit o izbitură uşoară, ca şi cum cineva şi-ar fi izbit vârful piciorului de un obiect tare, urmată de o înjurătură în germană.

Prin uşa deschisă am văzut o fată care stătea pe marginea patului meu, ţinând în mână un obiect care semăna cu o coadă de mătură. Lumina lumânării îi accentua silueta şi aşa foarte plăcută privirii. Fata plimba coada de mătură în susul şi în josul patului; abia atunci mi-am dat seama că folosea o tigaie încinsă cu mâner de lemn pentru a-mi încălzi aşternuturile! M-am dat câţiva paşi în spate ca să nu-mi fac o intrare prea bruscă, apoi am început să fluier şi am intrat în camera mea ca şi cum nu aş fi observat-o până atunci. În ciuda eforturilor mele de a părea cât mai natural, ea tot s-a speriat şi şi-a dus mâna la gură. Imediat după aceea s-a ridicat în picioare şi a spus pe germană:

— Erwarmen…, arătând spre mânerul tigăii.

Ştiu că m-am înroşit; ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat era să găsesc o fată care-mi încălzea patul! La casa părintească din Londra aveam o menajeră irlandeză, dar atunci nu eram decât un copil şi nu dădeam nici o semnificaţie acestui gest… acum era cu totul altceva.

M-am bâlbâit îngrozitor până am reuşit să articulez un „*Danke, Danke schön*”, încercând să nu mă uit prea insistent în decolteul ei. Era îmbrăcată într-un costum specific zonei, cu un corset care-i ridica şi-i apropia sânii. Mi-a zâmbit şi şi-a văzut de treabă în continuare, ca şi cum nu m-aş fi aflat în cameră. Eu m-am dat la o parte (arătând de parcă aş fi avut o sticlă de bere în buzunarul de la pantaloni!) şi am lăsat-o să iasă din cameră ca să facă acelaşi lucru şi cu paturile camarazilor mei.

Când le-am spus celorlalţi ce descoperisem, nu mi s-a urat decât „Meci plăcut!” şi „Cât mai multe goluri!”. Mi-am adus aminte că proprietăreasa îmi spusese că va veni în vizită nepoata ei de la Stuttgart, dar mă aşteptam să fie o copiliţă. Când colo, nepoţica era o blondă pe cinste!

De când m-am înrolat în armată nu am avut parte decât de cursuri de pregătire pentru folosirea armelor şi a muniţiei şi, o dată pe lună, de cursuri despre pericolele pe care le reprezintă sexul neprotejat, boli venerice şi aşa mai departe. În plus,

fusesem îndoctrinaţi cu politica de non-fraternizare în ceea ce îi priveşte pe germani, aşa că subita mea pasiune pentru fata pe care abia o cunoscusem a venit ca un şoc. Probabil că dacă ne-am fi cunoscut în timpul războiului, nici nu m-aş fi uitat la ea.

Nu am putut să mă abţin să nu zâmbesc, pentru că a doua zi dimineaţă nu eram singurul proaspăt ras… toţi ceilalţi arătau de parcă erau în dimineaţa nunţii.

O chema Margo, Margo Hoffman. După ce am repartizat fiecăruia treburile de dimineaţă, am făcut în aşa fel încât să mă întâlnesc cu ea pe aleea din faţa casei. Sunt sigur că m-am făcut de râs cu germana mea de baltă, încercând un ritual de tipul „*eu –Tarzan, tu – Jane*”. A încercat din răsputeri să nu râdă, dar până la urmă nu a mai rezistat. Eram bucuros că nu se afla nici unul din băieţi prin preajmă, căci altfel nu aş mai fi scăpat de remarcile lor ironice zile în şir.

Ca şi mulţi alţi tineri germani, Margo vorbea o engleză scoasă parcă din cărţile de gramatică. Era cu doi ani mai tânără decât mine şi am aflat că la sfârşitul războiului era încă la liceu la Stuttgart. Mama ei era asistentă medicală în cadrul armatei şi lucra într-un spital militar din Karlsruhe, iar tatăl ei, un fost ofiţer *Waffen-SS*, era prizonier în Rusia. Părinţii lui erau gazdele noastre. Am întrebat-o ce făcea în camerele noastre cu o seară în urmă.

— Muncesc ca să mă pot întreţine. Un Hoffman nu stă niciodată la mila nimănui, nici măcar a membrilor familiei.

Mi-a mai spus că ar dori să facă curăţenie prin camerele noaste şi să spele rufe pentru o sumă modestă de bani sau o alocaţie în mâncare pentru bunicii ei şi pentru ea.

În timp ce îmi vorbea, nu am putut să rezist tentaţiei de a o măsura din cap până în picioare. Avea cam 1 metru 79 cm înălţime şi o alură de amazoană, cum stătea foarte dreaptă şi cu capul sus. Avea o constituţie atletică şi părul de culoarea ghimbirului, prins la urechi în două cocuri mici, care o făceau să arate ca o telefonistă.

Am ascultat cu atenţie ce mi-a povestit de tatăl său, cum îşi pierduse un picior cu două săptămâni înainte de capitularea Germaniei şi că nu mai aflase nimic de la el de atunci. M-am gândit că putea să se afle încă într-un spital de campanie până se refăcea complet sau până era în stare să facă faţă călătoriei.

I-am spus şi ei toate acestea, dar nu m-a crezut.

A continuat să povestească şi să gesticuleze în timp ce vorbea. Am profitat de asta ca să o studiez mai bine. Era încălţată cu nişte pantofi negri şi urâţi, încheiaţi cu şireturi; avea nişte şosete grosolane tiroleze de lână; toată vestimentaţia ei aducea a anii treizeci. Avea o fustă lungă gri, un corset brodat cu flori de munte şi o bluză albă de dantelă. Am presupus că erau hainele mamei ei din tinereţe. Margo avea tenul limpede al unei fete de la ţară, dar era plin de vinişoare mov, care se spărseseră cu siguranţă din pricina expunerii la vânt şi vreme rea.

Ne-am întors şi ne-am plimbat prin casă în timp ce ea continua să-mi povestească despre tatăl ei. Am ajuns în biroul meu şi abia acolo mi-am dat seama că încetase să mai vorbească şi mă privea zâmbind.

Mi-am ridicat privirea de la buzele ei pline la ochii pe care i-am descoperit a fi de culoare verde deschis cu irizaţii căprui.

A venit către biroul la care stătusem până atunci şi mi-a spus cu un ton destul de sfidător:

— Ei bine, *Unterscharführer*, sunt la înălţimea cerinţelor tale?

Nu mi-am închipuit că se va formaliza în halul ăsta şi m-a cam luat prin surprindere. Cred că m-am înroşit.

Salvarea mea s-a materializat printr-o bătaie în uşă şi Nobby şi-a făcut apariţia, s-a îndreptat ţanţoş către biroul meu şi a trântit un maldăr de dosare vechi şi formulare drept sub nasul meu. Nu sunt sigur dacă ascultase sau nu, dar în mod cert intrase într-un moment cum nu se poate mai bun. Margo mă privea cu un zâmbet ironic, ca şi cum s-ar fi bucurat de situaţia penibilă în care mă aflam, datorată faptului că mă simţeam iremediabil pierdut în prezenţa ei. L-a salutat pe Nobby şi a dispărut în casă. Nobby a aşteptat până nu s-au mai auzit paşii ei, apoi a spus:

— Sergent, pare-mi-se că ai dat de dracu! Sunt ferm de părere că trebuie să pui un lacăt la uşa aia... nu pari în siguranţă!

Brian a intrat şi el în cameră, încercând să-şi înăbuşe un rânjet în timp ce-mi spune că s-a primit ceva de la cartierul general. Urma să aibă loc o altă anchetă aici la Wildbad. De-abia ne întorseserăm! Nu ne era dat să avem parte de un moment de linişte. Toată ziua anchete şi tribunale; dar se pare că armata nu

ştia să facă altceva decât anchete cu privire la alte anchete, pentru lămurirea anchetelor care avuseseră loc înainte de ancheta... ş.a.m.d.

M-am îngrijorat când am văzut că termenul era stabilit peste două zile şi ordinul fusese semnat de un colonel de la spionajul militar din cadrul Ministerului de Război.

În general nu aveam prea multe de făcut între misiuni şi oamenii mei începuseră să cam lâncezească. Mie îmi plăcea să alerg pe câmp şi prin pădure şi am decretat că joggingul de dimineaţă este obligatoriu pentru toţi în afară de Josep, care se ocupa de hârţoage. Ceilalţi patru strâmbau din nas şi mormăiau, fiindcă îşi pierduseră condiţia fizică şi alergatul peste hârtoape, pârâie şi prin mlaştini îi aducea la exasperare.

În mod surprinzător, slăbănogul de Nobby ţinea aproape tot timpul pasul cu mine, fluierându-şi printre dinţi melodia de acum celebră. Dave, care era cel mai greu dintre noi, era al treilea în şir şi sunt sigur că dacă s-ar fi străduit, m-ar fi depăşit fără nici o problemă. Apoi veneau Brian şi Heinie, iar la coada şirului, Taffy, care cânta mai-mai să-şi spargă plămânii! Nu conta cum începea alergarea, conta cum ajungeam înapoi.

Nici unul din noi nu avea dreptul la permisie, dar am decis să-i las pe trei dintre ei să plece pentru 48 de ore ca să pot să respir puţin. Brian, Nobby şi Dave au plecat a doua zi cu *Humber*-ul la Bad Oeynhausen, iar noi am rămas să întocmim un raport cât mai detaliat cu privire la evenimentele din munţi, cât timp amintirile erau încă proaspete.

Un sunet de claxon şi hârâitul obosit al unei motociclete ne-a anunţat sosirea curierului militar, care ne-a adus un ditamai pachetul cu cărţi de la cartierul general. Majoritatea erau ghiduri de identificare a însemnelor militare naziste, dar alături de ele se aflau şi câteva cărticele publicate de Ministerul de Război care conţineau sfaturi pentru „bobocii” ofiţeri.

Taffy a găsit o copie a unui manual al Corpului Regal de Poliţie Militară, cu semne la fiecare paragraf mai important care atrăgea atenţia cititorului asupra anumitor procedee de întocmire a unui raport militar. În consecinţă, am petrecut o dimineaţă întreagă studiindu-le cu atenţie (cel puţin de data asta era în folosul meu), iar după-amiaza le-am ţinut celorlalţi o „conferinţă” pe tema *Cum se întocmeşte un raport de teren*, care a fost primită cu înjurături de tot soiul.

Margo nu a apărut decât seara, când a întrebat dacă i se dă voie să schimbe aşternuturile din paturile libere.

Taffy şi Josep au plecat în oraş să vadă cum calitatea producţiei autohtone de bere *se îmbunătăţise* (probabil că se îmbunătăţise simţitor, din moment ce nu s-au întors decât a doua zi la 12).

Am auzit-o pe Margo dereticând în camerele de sus, apoi măturând. Nu m-am uitat la ea imediat ce a coborât şi nici ea nu s-a arătat prea interesată de persoana mea, fiindcă s-a dus direct în cealaltă parte a casei.

Tocmai terminasem de făcut o copie a raportului meu asupra colonelului Walther Rauff şi închisesem dosarul când am auzit-o venind cu paşi apăsaţi spre biroul meu. A intrat în birou ţinând în braţe o maşină de scris destul de masivă şi a pus-o pe birou, în faţa mea.

M-am uitat la tastatură şi am observat imediat că era o maşină de scris militară, marca *GROMA*. Dar, în afară de diacriticele germane obişnuite, accente şi umlauturi, tasta 3 era marcată cu runele SS. M-am uitat întotdeauna cu atenţie la maşinile de codificat şi de cifrat, dar nefolosind aproape niciodată una, nu mai observasem aşa ceva până acum.

— Ne-am gândit că poate aveţi nevoie de ea, a spus Margo.

Cred că a dedus din expresia mea că nu ştiam să bat la maşină. Am invitat-o să ia loc lângă soba *Fiesta*, care era aproape incandescentă. Primisem un transport de cărbuni dimineaţă şi umplusem soba până la refuz. Am pus ceainicul pe sobă şi am rugat-o să ia ceaiul cu mine.

La început a părut că se codeşte, dar apoi a ridicat din umeri într-un fel care spunea „De ce nu?”. Majoritatea tinerilor germani se adaptau mai bine în prezenţa noastră decât părinţii lor, pe ale căror feţe nu se puteau citi decât teama şi resentimentele.

Margo era îmbrăcată mai lejer. Nu mai avea pantofii urâţi şi şosetele de lână, fusta lungă şi corsetul care o chinuia. În locul lor era o pereche de pantofi moi de piele întoarsă şi o rochie tinerească. Îşi prinsese părul la spate şi am observat o vagă urmă de ruj pe buzele ei şi puţin roşu în obraz. Din cauza căldurii de la sobă, corpul ei emana pe lângă mirosul natural şi o umbră de parfum.

Pe măsură ce orele înaintau şi focul din sobă se preschimba în jar, vorbeam din ce în ce mai liber, despre subiecte variate. La un moment dat am discutat despre viitorul fostei Germanii naziste. Ea era foarte îngrijorată în privinţa creşterii ratei şomajului şi a faptului că nu putea să îşi valorifice educaţia. În afară de engleză, mai ştia franceză şi puţină italiană.

— Când tatăl tău va fi repatriat, crezi că se va întoarce la vechea lui afacere? am întrebat eu.

Am aflat apoi că ea şi părinţii ei trăiseră în partea germană a Africii de Est unde tatăl ei fusese proprietarul unei plantaţii; nu mai putea fi vorba de aşa ceva pentru că după primul Război Mondial proprietăţile coloniale ale germanilor fuseseră confiscate.

După ce epuizasem toate subiectele de conversaţie „de salon", discuţia a început să lâncezească. Margo, care până atunci stătuse la o distanţă apreciabilă de mine, s-a ridicat brusc în picioare, ca şi cum ar fi dorit să plece. Nici unul din noi nu scotea vreun cuvânt; ne uitam doar unul la altul. La un moment dat, ea a spus şovăitoare:

— Crezi că ar fi un gest prea îndrăzneţ dacă m-aş aşeza pe podea lângă foc? Totdeauna făceam asta când tatăl meu era acasă. Stăteam la picioarele lui, lângă foc. Îmi e tare dor de el.

S-a aşezat pe perna de la picioarele mele. Toate scenele dinainte păreau să nu-şi aibă rostul: aranjatul timid al rochiei când aceasta se ridica deasupra genunchilor, privirile furişate şi rochia trasă cu grijă pe gât de fiecare dată când aluneca în jos dezvelindu-i pieptul. În lumina palidă a sobei am văzut că îşi întinsese picioarele suple într-o poză deloc „de pension" şi că decolteul rochiei fusese lăsat să alunece destul de jos; periculos de jos, aş putea spune. Mă privea cu îndrăzneală şi îmi zâmbea, de această dată nu ca o şcolăriţă. Eu rămăsesem împietrit, lucru pe care nu îl pot spune despre imaginaţia mea, care o luase razna rău de tot. Margo s-a sprijinit de picioarele mele şi părea să se simtă foarte bine. După câteva momente m-am întrebat: „*O fi prea devreme să-i fac avansuri*?", dar toate speranţele mele s-au spulberat în momentul în care ea s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Pete, mă bucur atât de tare că eşti aici; eşti primul bărbat alături de care mă simt în siguranţă de la plecarea tatălui

meu. Când mi-a scris bunicul să-mi spună că la noi în casă erau staţionaţi englezi şi nu francezi, m-am gândit că m-aş simţi mai în siguranţă în compania lor decât în compania unor mâncători de brânză puturoasă. Semeni atât de mult cu tatăl meu!

Ce întorsătură de situaţie! Eu, care mai aveam puţin şi săream pe ea, eram asemănat cu tatăl ei!

Starea mea generală de frustrare nu a trecut cu una, cu două; ba chiar a fost înrăutăţită şi de alţi factori.

A doua zi am primit vestea că investigaţia din cadrul regimentului fusese fixată pentru dimineaţa aceea. Aveam rapoartele celorlalţi cinci băieţi, care erau foarte bine scrise. Raportul lui Josep era cel mai „intelectual”, iar el şi-a asumat responsabilitatea de a-l citi şi completa cu unele date eventual omise de mine. Când maşina care îi transporta pe ofiţeri a oprit în curtea pavată cu macadam, Taffy, Josep şi cu mine eram gata pentru a ne susţine cauza, norocoşii ceilalţi trei fiind în permisie.

M-am ridicat în picioare de la birou şi am primit un răspuns la salut din partea celor doi angajaţi ai Ministerului de Război, care nu s-au formalizat prea mult înainte de a-şi deschide servietele identice. Unul a scos un aparat de înregistrare *Mini Phon*, iar celălalt un dosar stufos. La birou nu stăteam decât eu şi cei doi ofiţeri de la comisia de investigaţie, în timp ce Taffy şi Josep erau în picioare, în poziţie de repaus. Ofiţerii au răsfoit cele şase rapoarte, acordând o mai mare atenţie celui întocmit de mine, pe care l-au citit la urmă. Aveau o copie a deciziei MIT (tribunalul de spionaj militar), la care făceau referire din când în când.

— Ce vă face să credeţi că aţi identificat corect cadavrul lui Walther Rauff? Sau cum aţi ajuns la concluzia că mortul pe care l-aţi identificat ca fiind Walther Rauff era chiar Walther Rauff? a întrebat unul din ei.

Am fost puţin surprins de această presupunere. Era prima dată când cineva punea sub semnul întrebării corectitudinea identificării făcute de noi. M-am gândit foarte bine la acest aspect pe care l-am sucit şi l-am răsucit pe toate părţile înainte de a compara dovezile medico-legiste cu datele medicale din dosarul lui Walther Rauff, pe care îl primisem la începutul misiunii. După ce şi-a dres glasul, superiorul în grad mi-a spus:

— Mason, ceea ce vrem noi să faci este să citeşti cu voce

tare pasajul din raport care începe atunci când caporalul Garlinski întoarce cu faţa cadavrul presupus a fi al lui Rauff.

M-am ridicat în picioare şi am început să citesc:

— După ce am fost chemat de către caporalul Garlinski şi după ce am lăsat cele două *Jeep*-uri în poziţie defensivă lângă cele două ieşiri din luminiş, m-am îndreptat spre cortul care încă mai ardea pentru a examina descoperirea făcută de Garlinski. Caporalul tocmai întorcea cu faţa, cu ajutorul unei prăjini de lemn, un cadavru fumegând, cu cizme de campanie şi uniformă de ofiţer. Cu ajutorul fotografiilor din dosarul de urmărire, am recunoscut imediat că era o asemănare izbitoare între cadavru şi colonelul SS Walther Rauff. Presupunerile mele au fost confirmate de o medalie de argint, Crucea Germană, care a căzut de pe buzunarul carbonizat de la piept al cadavrului. În această poză Walther Rauff poartă aceeaşi medalie (am scos poza şi le-am arătat-o). De asemenea, am găsit şi celelalte medalii pe care col. Walther Rauff le purta în pozele care mi-au fost încredinţate: Cruci de Fier clasa I sau a II-a şi Medalionul Călăreţului, care căzuse şi se afla pe jos, sub cadavru. Partea interioară a braţului era acoperită cu arsuri foarte puternice şi din această cauză nu se putea citi tatuajul, în cazul în care acesta existase vreodată. Un pistol automat, un Menz de 7.65 mm de serie mică a fost găsit de asemenea sub cadavru. Încărcătorul explodase şi numai o parte din plăcuţele laterale de lemn se mai ţineau de el. Când m-am aplecat să-l ridic, am văzut un medalion argintiu cu monograma WR şi cu însemnele SS. În jurul gâtului, cadavrul mai avea cele două plăcuţe de identitate rezistente la foc; detaliile sunt prezentate în schiţa alăturată.

Am luat o pauză ca să-mi trag răsuflarea, apoi am continuat:

— Carâmbul uneia din cizme era marcat cu **Standartenführer Walther Rauff**. Din actele personale găsite în uniformă şi dintr-un portofel de piele găsit într-un buzunar interior al tunicii am dedus că nu putea fi vorba decât de cadavrul lui Rauff, ăă... al colonelului Rauff. Aici se încheie paragraful.

— Mulţumim, Mason. Poţi să iei loc. Mai există vreun lucru pe care doreşti neapărat să-l menţionezi în mod oficial? De exemplu, când medicul militar american a examinat cadavrul,

comparându-i dantura cu cea din fişa medicală a lui Rauff, ai observat cumva ceva? Crezi că medicul a omis ceva?

Am încercat să-mi aduc aminte scena din cortul sanitar, plin cu încurcă-lume care nu ar fi trebuit de fapt să se afle acolo. Trebuise să fiu prezent şi îmi aminteam cum nu se poate mai bine toate detaliile acestei operaţiuni care era cât pe-aci să mă facă să-mi vărs maţele! Le-am răspuns:

— Pe lângă procedeul de comparare şi măsurare a dinţilor sau edentaţiilor cu datele din fişa medicală pe care o aveam la dispoziţie, medicul a constatat că dioptriile ochelarilor găsiţi lângă cadavru coincideau cu cele indicate în fişa medicală. De asemenea, medicul a constatat prezenţa unor fracturi, a căror localizare a fost notată de un infirmier. Oamenii noştri au notat şi ei ce li s-a părut mai important.

Cei doi de la *Int/Sec* au început să vorbească în şoaptă unul cu altul, ca să nu aud ce spuneau. Aparatul continua să înregistreze şi după cinci minute de aşteptat am devenit puţin îngrijorat. Taffy privea distrat în jurul lui, fluierând pentru el o melodie care aducea a *Men of Harleah*, iar Josep asculta tot ce vorbeau cei doi.

Într-un final, au părut mulţumiţi de concluziile la care ajunseseră. Ofiţerul mai mic în grad a închis aparatul de înregistrat şi l-a pus deoparte, timp în care celălalt a făcut nişte notaţii pe marginea celor şase declaraţii şi le-a pus în servietă. S-a ridicat în picioare, a zâmbit palid, mulţumindu-mi pentru „cooperarea de care am dat dovadă eu şi oamenii mei”. Apoi au plecat amândoi, lăsându-mă fără nici o copie a primului raport sau a concluziilor oficiale.

SAS nu avea practic o uniformă. Fiecare din noi venea din unităţi diferite, aşa că aveam uniforme de culori diferite. Uniformele noastre BD aveau gulerul foarte ridicat şi arătau ca dracu’ cu cravată. În consecinţă, am cerut o permisie şi nişte bani ca să mergem să ne comandăm nişte uniforme acceptabile. Am primit un răspuns în scris, prin care ni se permitea să comandăm câte o tunică şi o pereche de pantaloni asortaţi, fără buzunarul imens şi greoi pentru hartă.

Margo mi-a dat o adresă în Baden-Baden unde tatăl ei îşi comandase uniformele şi am plecat într-acolo. Într-un târziu am reuşit să găsesc adresa atelierului de croitorie, pe o stradă lăturalnică parţial demolată şi părăsită.

Înăuntru manechinele mai purtau uniforme naziste, iar la maşinile de cusut cu pedală stăteau doi domni foarte în vârstă, cosând nişte haine *Kreigsmarinecc*. Clopoţelul de deasupra uşii se dădea de ceasul morţii, dar nici unul din ei nu a auzit nimic şi nici nu m-a văzut intrând. Am aşteptat la tejghea şi m-am uitat împrejur. Pe rafturile lungi se găseau uniforme germane de toate felurile şi afişe mari care înfăţişau ofiţeri nazişti îmbrăcaţi cu uniforma de paradă. Într-o parte era o vitrină în care erau expuse mai multe tipuri de însemne decât îmi fusese dat să văd vreodată. Unul din bătrânei şi-a terminat treaba la maşina de cusut şi s-a întors în direcţia mea, tresărind pentru că probabil nu se aştepta să vadă pe nimeni acolo. S-au ridicat amândoi în picioare, certându-se unul pe altul pentru că nu auziseră când am intrat. Pentru că aveau mari probleme cu germana mea, le-am dat cele şase seturi de măsuri pe care le luase Josep de la fiecare din noi. Aveam la mine cămaşa de uniformă de rezervă şi le-am pus-o pe tejghea în chip de exemplu pentru epoleţi, buzunare, manşete, etc.

Au ridicat-o ca pe un obiect de pe altă planetă, uluiţi de însemnele pe care probabil nu le mai văzuseră până atunci. Unul din ei s-a dus la un dulap, de unde s-a întors cu un catalog intitulat TRADITIONS-VERLAG ROLF & CO., BERLIN. L-am răsfoit, dar nu am găsit nici un model de cămaşă în afară de uniforme şi însemne.

Mi-am stors creierii ca să-mi aduc aminte cum se spune pe germană la bluză şi în final am dat lovitura:

— *Wehrmacht bluse?*

— Ja! Ja! Bluse, a spus unul din ei, scoţând un alt catalog şi arătându-mi-l. Cel mai înalt a pus un deget diform pe o fotografie a unui soldat *SS/Panzer* care purta o tunică încheiată pe umăr. Am luat un creion şi am desenat nişte cerculeţe dispuse vertical chiar pe mijlocul părţii din faţă.

— *Knopf, Knopfloch, Knopf, Knopfloch*… am desenat de opt ori locul unde trebuia să pună nasturii şi butonierele corespondente, iar apoi, ca să mă asigur, mi-am desfăcut nasturii de la cămaşa pe care o purtam.

Au zâmbit amândoi… înţeleseseră, sau cel puţin aşa am crezut. Am trecut mai departe la însemne. Josep scrisese numele de familie şi gradul fiecăruia deasupra fiecărui set de măsuri, dând şi corespondentele în germană. Am ajuns din nou

la un punct mort, căci bătrâneii păreau iarăşi în ceaţă. M-am hotărât să-i lămuresc, arătând primul nume (al meu) apoi spunând:

— Sergent Mason… Unterscharführer Maürer.

Marea mea greşeală!

După ce lucrurile s-au limpezit, totul a mers ca pe roate. Bătrâneii au început să completeze formularele de comandă şi au scos catalogul de preţuri; unul striga numele de pe lista lui Josep, iar celălalt completa formularul. Am ajuns în cele din urmă şi la beretă, care părea să le pună din nou probleme.

— *Kopfbedeckung?* a întrebat unul din ei, arătând spre aliniatul de pe formular de deasupra numerelor, care erau între 57 şi 60 cm. Am dat din cap afirmativ, scoţându-mi de pe bereta roşie însemnele de alamă şi punând în locul lor unele colorate, brodate de mână.

Au notat conştiincioşi totul, apoi şi-au concentrat atenţia asupra treselor. Au scos o cutie cu diverse tipuri de galoane, dar nu am găsit ceva care să semene nici pe departe cu ce îmi trebuia mie. Am luat de deasupra tejghelei o coadă de mătură pe care erau prinse cu ace toate culorile şi lăţimile de trese. Am scos una care semăna cu tresele noastre şi am îndoit-o în V. Acum aveau toate detaliile necesare confecţionării uniformelor noastre. După ce au stabilit data livrării peste două săptămâni, am ieşit în sfârşit la aer.

Strada era pustie. Intrasem pe o uşă laterală, fiindcă toate vitrinele şi uşile din faţă ale magazinelor erau baricadate cu scânduri; până şi ferestrele apartamentelor de la etajele superioare ale clădirilor erau baricadate. Totul arăta de parcă oamenii goniţi de război nu mai voiau să se întoarcă niciodată la casele lor. Când m-am urcat în maşină am simţit că bătrâneii mă urmăreau cu privirea.

Am întors chiar în dreptul târgului, primind nişte căutături fioroase din partea contrabandiştilor care îşi desfăceau marfa pe jos şi în uşile caselor. Prostituatele se afişau peste tot, oferindu-şi farmecele şi serviciile contra unui pachet de cafea sau de ţigări. Majoritatea de-abia terminaseră şcoala generală, iar cele mai „bătrâne”, deşi nici una nu avea mai mult de 18 ani, arătau de 30, dar nu-i de mirare. Cele mai multe nu primiseră nici un fel de alocaţie de la terminarea războiului. Cele care se duceau cu soldaţii aliaţi prin ganguri primeau de obicei un dos de palmă

în loc de bani.

Eu şi cu Margo începuserăm să ne vedem constant şi petreceam serile împreună, plimbându-ne pe aleile străjuite de plopi stufoşi. Conversam în engleză şi în germană şi ca urmare germana mea s-a îmbunătăţit simţitor. Margo petrecuse o grămadă de timp când era copil în barăcile armatei şi cunoştea foarte bine jargonul militar, inclusiv expresiile care nu aveau ce căuta în vocabularul unei domnişoare.

Relaţia noastră devenise una de frate şi soră, spre surprinderea mea. Mergeam să înotăm într-o piscină din apropiere, situată pe fostul domeniu al unui ştab nazist. Terenul, deşi întreţinut în timpul războiului, fusese acum lăsat în paragină. Lanurile de hamei erau acum o masă compactă de buruieni, iar acoperişurile clădirilor căzuseră înăuntru. Înotam fără costume de baie; în timp ce restul Europei era ultragiat de o asemenea faptă, în Germania era ceva foarte normal, dar tot îţi lua ceva timp să te acomodezi!

La un moment dat a trebuit să plec de la bază, fiindcă aveam de luat un prizonier din custodia americanilor, pe care l-am dus apoi la Bad Oeynhausen, deci nu am fost acolo când Taffy Jones a ridicat uniformele ghinioniste şi le-a dat băieţilor. Când m-am întors, am fost primit cu nişte expresii de câine bătut din partea lui Josep şi a lui Taffy.

Se pare că în weekend Dave şi Nobby luaseră *Jeep*-ul să meargă la o distracţie în Karlsruhe şi se îmbrăcaseră în noile uniforme, strălucind de curăţenie. Ajunşi acolo, se hotărâseră să se ducă la hanul frecventat de militarii francezi. Mai fusesem şi eu acolo şi nu se ivise nici un soi de problemă.

— Ei, ce-au mai făcut de data asta? S-au luat de un francez şi au primit-o în bot?

Taffy a arătat cu degetul undeva în spatele meu, spre dulapul în care îmi ţineam tot echipamentul personal. Când am deschis uşa m-a întâmpinat o privelişte cu totul neaşteptată. Atârnată într-un cui, trona o uniformă complet neagră, cu o imensă beretă neagră *PanzerKorps* cu o insignă SAS aurie. Numele de pe cămaşă era scris cu fir auriu, iar tresele de sergent erau tot aurii.

M-am lăsat să cad în fotoliu, ca şi cum cineva mi-ar fi retezat picioarele. Nu mai aveam grai. Am aflat că cei doi bătrânei fuseseră evacuaţi din cauza unor lupte care s-au dat în

zonă pe măsură ce Aliaţii câştigau teren şi se refugiaseră la o soră a lor care locuia la ţară. Când luptele au încetat, ei au presupus că agresorii fuseseră învinşi şi, aşa senili cum erau, s-au întors în oraş să facă singurul lucru pe care îl ştiau mai bine, croitoria. Când le-am prezentat aprobarea pentru confecţionarea celor şase uniforme, ei au crezut că eram membru al *Britisch Frei Korps!* Astfel se explică mica insignă cu pavilionul britanic care trona deasupra treselor mele de sergent.

— Ce dobitoci! Sunteţi amândoi superiori în grad, de ce dracu aţi scos uniformele de la croitorie? Taffy, trebuia să le ţii acolo până mă întorceam eu. Oricum, unde sunt ăia doi golani?

— I-au băgat la zdup.

Apoi a ieşit la iveală tot ce se întâmplase de fapt. Cei doi Cockney băuseră un pic prea mult şnaps după un pic prea multă bere şi, simţindu-se ţinta privirilor francezilor, au început să vorbească în dialectul Cockney, care nu a făcut altceva decât să toarne gaz peste foc. Deja beretele şi uniformele negre îi făcuseră pe francezi să creadă că erau nişte nemţi plătiţi de englezi.

Considerând că semănau destul de bine cu doi saci de box, francezii s-au pus pe treabă. În ajutorul lor au sărit nişte militari din marina franceză, care tocmai intraseră pe uşă.

— Le-ar fi prins bine dacă se trezeau din beţie direct în Indochina, gata înrolaţi în Legiune, le-am spus eu celor trei, tocmai când Brian se întorcea cu câinele de la plimbare, aşteptând un perdaf din partea mea.

Nu am pierdut nici o clipă şi m-am urcat în *Humber* (nedorind să stârnesc alte necazuri cu *Tatra* nemţească). Am ajuns repede la Karlsruhe. În faţa baricadelor am fost oprit de poliţiştii militari francezi, înarmaţi cu puşti automate *Thompson*. Mi-am prezentat actele la control şi am fost pus să aştept. Am tot aşteptat vreme de două ore în care nu am făcut altceva decât să fumeg de indignare la adresa felului în care eram tratat. Când în sfârşit am fost invitat într-un birou şi i-am explicat căpitanului francez faptul că totul fusese de la bun început o mare neînţelegere şi că doream să mă ocup personal de problemă, el a spus:

— Regret, sergent, dar ce îmi spuneţi dumneavoastră e de domeniul trecutului. Am fost informat de către superiorul dumneavoastră, maiorul Barkworth, că dorinţa lui este ca

dumneavoastră, fiind cel mai înalt în grad dintre colegii de echipă, să îi luaţi pe cei doi prizonieri şi să îi transportaţi la sediul Poliţiei Militare britanice pentru a fi închişi acolo înainte de proces.

Am plecat spre Gaggenau cu coada între picioare.

Maiorul m-a luat în primire mai întâi pe mine şi mi-a administrat un perdaf de zile mari. Nu i-a luat decât zece minute, dar după aceea m-am simţit ca ultimul om. Apoi a venit rândul celor doi „combatanţi" care erau şi aşa într-o stare jalnică. Uniforma neagră de zile mari era boţită şi murdară din cauza locului unde stătuseră închişi (o celulă într-un subsol mizer), dar în schimb însemnele străluceau ca noi. În momentul acela îmi doream din tot sufletul să nu fi strălucit deloc!

Auzeam din camera cealaltă cum îi face albie de porci, lucru care a durat douăzeci de minute. După ce i-a lăsat „laţi", maiorul a trimis un sergent să mă cheme şi pe mine înăuntru.

— Mason, dacă aş spune că sunt foarte dezamăgit de felul în care te-ai comportat aş fi foarte blând, a început el. Când am autorizat avansarea ta în grad, mă aşteptam la mai mult din partea ta. Singurul motiv pentru care această chestiune nu va părăsi niciodată aceşti patru pereţi este maniera strălucită în care te-ai ocupat de cazul Rauff. Am mare încredere în tine şi trec această greşeală pe seama tinereţii tale şi a lipsei de experienţă.

Nu-mi venea să cred. Ieşisem basma curată, dar mă simţeam în continuare în ultimul hal. Maiorul Barkworth a semnat actul care îi elibera pe cei doi de vină, în timp ce sergentul stătea aplecat deasupra noastă, ditamai prăjina de doi metri.

— Şi dă foc la uniformele alea, Mason! a încheiat Barkworth.

Mi-am ascuns cu greu mânia. Îmi venea să pleznesc pur şi simplu de furie. Spre norocul lor, Nobby şi Dave nu au făcut nici un fel de figuri pe durata drumului. Nu au scos nici o vorbă, dar aveau feţele schimonosite de frică pentru că toată furia mea se manifesta în felul în care conduceam maşina. Am ajuns la Wildbad în nici jumătate din timpul care ne lua de obicei.

Josep s-a apropiat de mine şi m-a întrebat:

— Cum a mers?

Probabil că întrebarea i s-a oprit în gât, văzându-mă şi s-a

hotărât să nu mai întrebe nimic până aveam să mă liniştesc.

Am trântit uşa de birou şi m-am aşezat pe scaun; nu puteam să-mi închipui cum de cei doi fuseseră atât de tâmpiţi. Ei ca ei, dar nici caporalii nu fuseseră mai breji.

Apoi m-am uitat la uşa dulapului, care rămăsese deschisă. Uniforma nu era chiar atât de urâtă cum mi se păruse la început, aşa că am încercat cămaşa.

Fusesem mustrat în singurul fel posibil, pentru că maiorul era superiorul meu direct, de fapt singurul între secţia Operaţiuni Speciale a Ministerului de Război şi mine. Trebuia să primesc un şmotru din partea cuiva şi mă bucur că a fost Barkworth şi nu cineva de la minister, care nu s-ar fi oprit la mustrările verbale! Furia mea nu s-a potolit decât seara, când băieţii terminaseră de lustruit oglindă tot ce nu era viu şi mişca în casă. Când în sfârşit am reuşit să mă calmez, mi-am dat seama că trebuia să-i mulţumesc lui Dumnezeu că nu fusesem retrogradat.

De la întoarcerea din munţi lâncezisem cam mult, aşa că am reinstaurat înviorarea obligatorie de dimineaţă şi l-am pus pe Josep să bată la maşină un ordin pe care să-l afişeze la vedere. I-am auzit pe băieţi mormăind în seara în care l-au văzut; Brian dădea vina pe cei doi Cockney şi i se părea că plimbatul câinelui ţine şi aşa loc de înviorare.

A doua zi dimineaţă arătam cu toţii cam amărâţi în şorturi şi maieuri, alergând prin burniţa care se găsise să cadă tocmai atunci. Era ora şase şi puţini dintre localnici se treziseră, când sextetul condus de Taffy se chinuia să traverseze câmpul în pas de marş forţat, care trebuia să dureze o oră. Mie îmi plăcea să alerg pe câmp, să sar peste şanţuri şi buşteni. Taffy şi Josep s-au acomodat repede, ca şi mine, pentru că eram nefumători. Ceilalţi trei însă gâfâiau şi pufăiau de mama focului încă din primele cinci minute.

Când ne-am întors în curte eram transpiraţi din cap până în picioare, iar bietul Heinie, care fusese legat de gard în timpul în care noi ne-am făcut înviorarea, sărea în sus de bucurie şi ţopăia, lăsând deoparte ocupaţia de până atunci. Taffy i-a dus pe ceilalţi patru în curte să se mai liniştească şi să facă nişte exerciţii de relaxare a muşchilor şi eu m-am dus la duşul improvizat într-un hambar. Boilerul funcţiona deja de o oră şi apa era aproape fiartă. M-am spălat cu o bucată imensă de

săpun carbolic de armată, cuprins de o bucurie aproape sadică la auzul îndemnului „*Un – doi, un – doi*” cu care Taffy îi chinuia pe cei patru. „*Asta o să-i înveţe minte să mă mai bage pe mine la apă*”, m-am gândit eu.

După ce m-am ras şi am pus pe mine un halat, am ieşit în curte. Auzeam un zgomot ca un fel de vibraţie venind din cealaltă aripă a casei, dar nu puteam să-mi dau seama exact de unde provenea. M-am îmbrăcat şi am pornit spre partea folosită a casei să cercetez ciudatul zgomot. Imediat după ce ne-am mutat aici, ne-a fost arătată întreaga casă, dar nu pot să spun că am fost foarte atent la amplasarea fiecărei camere, deoarece numai trei din cele cincisprezece erau funcţionale; restul erau nefolosite.

La capătul unui coridor neluminat zgomotul s-a amplificat. M-am apropiat şi am început să disting prin peretele de sticlă imaginea unei săli de gimnastică, unde Margo îşi făcea înviorarea de dimineaţă. Mi-a zâmbit delicat, dar a continuat să exerseze. Nu părea un lucru foarte dificil pentru ea şi se mişca aidoma unei feline. Privirea mea admirativă la adresa senzualităţii mişcărilor ei a fost interpretată greşit, în sensul că ea a crezut că admiram felul în care se descurcă la aparate.

— Intră, Peter, termin în cinci minute.

După ce mi-a adresat aceste cuvinte s-a îndreptat către paralele, s-a ridicat pe vârfuri şi dintr-un salt s-a agăţat de bară, executând o serie de exerciţii care ar fi făcut cinste şi unui atlet olimpic. Stăteam în faţa ei, admirându-i fiecare mişcare. După cinci minute şi-a terminat execuţia cu un salt plin de graţie, aterizând chiar în faţa mea.

Simţeam cum îmi zvâcnesc tâmplele la vederea trupului ei transpirat şi a tricoului care se lipise de pieptul ei plin. Margo s-a uitat la mine ca şi cum ar fi aştepta ceva, dar nu cred că era o privire încurajatoare, ci doar una care căuta aprobare.

Mi-am dat seama că tot ce aşteptam de la ea putea să nu se întâmple niciodată. În săptămânile următoare a trebuit să plec în diverse alte localităţi, lipsind câte cinci sau şase zile pe săptămână. De fiecare dată când mă întorceam, speram din toată inima că Margo s-a răzgândit, dar nu a fost aşa. Se bucura foarte tare când mă vedea, dar resortul care stătea la baza schimbării atitudinii ei nu fusese activat încă. Mă primea ca pe un frate sau un prieten, lucrurile rămânând în stadiul acesta

multă vreme.

Rutina de zi cu zi începuse să-i plictisească pe băieţi şi în cele din urmă i-a făcut să-şi piardă entuziasmul pentru orice, până într-o dimineaţă când a sosit curierul militar. Am luat micul dejun ca de obicei, mâncând acelaşi *porridge* făcut cu o seară înainte, dar nimeni nu s-a plâns. A urmat o conversaţie banală şi Dave şi-a pus un şorţ ca să spele vasele. Mi-am dat seama că toţi aşteptau să vadă noile instrucţiuni.

Am plecat spre biroul meu şi am deschis plicul adus de curier. Ordinele cereau prinderea şi „convertirea” inerentă a unui subofiţer Totenkopf de douăzeci şi unu de ani.

SS *Unterscharführer* Leopold Opelt reuşise să evadeze din lagărul de concentrare de la Struthof-Natzweiler pe data de 21 noiembrie 1944, cu o zi înainte de eliberarea acestuia de către trupele franceze care serveau în armata a şaptea americană. Opelt, un bărbat foarte slab, reuşise să treacă drept un fost prizonier cu ajutorul unor haine pe care le luase de lângă camerele de gazare. Prima patrulă franceză pe care a întâlnit-o în drum nu a îndrăznit să se apropie de el, pentru că era plin de pureci şi păduchi care curgeau literalmente din hainele zdrenţuite. Când a fost întrebat „de sănătate”, el şi-a suflecat mâneca pentru a le arăta tatuajul desenat cu stiloul de pe braţul stâng. Putoarea îngrozitoare emanată de Opelt i-a făcut pe francezi să examineze numărul doar de la distanţă şi să-i dea repede drumul; Opelt strânsese între timp nişte lucruri pe care le ţinea într-un fel de roabă şi a plecat mai departe, împingându-şi căruciorul cu lucruri la fel de puturoase. A ajuns la o fabrică de bombardiere şi s-a împrietenit cu un grup de prizonieri eliberaţi, care nu bănuiau nici pe departe cu cine aveau de-a face. Aceştia i-au dat o uniformă vărgată de prizonier de război şi împreună au organizat nişte „raiduri” prin satele din apropiere, în căutare de alimente. Nici unul din refugiaţi nu îşi închipuia că bărbatul care vorbea poloneza atât de bine era de fapt subofiţer SS.

Opelt, care acum îşi spunea Leopold Segev, a aflat de undeva că pe la începutul lunii decembrie urma să aibă loc o anchetă condusă de aliaţi, în împrejurimile lagărului.

Împreună cu un grup de foşti ocnaşi de la cariera de piatră din zonă, care erau majoritatea de origine rusă sau poloneză şi, la fel ca el, cu părul lung şi neraşi, Opelt s-a oferit să îi arate

ofiţerului britanic responsabil cu ancheta locurile unde fuseseră executaţi prizonierii. După plecarea lui Opelt, unul din refugiaţii din lagăr i-a spus ofiţerului britanic că îl suspectează pe Segev ca fiind de origine germană sau germano-poloneză şi că nu a divulgat această informaţie până atunci de frică să nu fie omorât. Era oricum prea târziu; Opelt era departe şi reuşise între timp să strângă o grămadă de „suveniruri” valoroase.

Pentru că Germania era secătuită şi nu prea mai avea de unde fura, s-a îndreptat către graniţa cu Alsacia, unde s-a împrietenit cu altă gaşcă de bandiţi, tot foşti refugiaţi, care reuşiseră să facă rost de arme. Au terorizat şi au jefuit fără milă fermierii din zonă până când au fost prinşi de armata americană de ocupaţie, dezarmaţi şi înrolaţi în batalioane de muncă.

Lui Opelt i s-a dat titlul de şef al muncitorilor, odată cu dreptul de a le da ordine direct şi o maşină de serviciu.

Îşi tunsese deja părul şi barba, dar îşi păstrase mustaţa minusculă. Pentru că se simţea în siguranţă, încetase să-şi mai cănească părul cu cenuşă amestecată cu vaselină şi rămăsese la culoarea lui naturală, un blond cenuşiu.

Printr-o ciudată coincidenţă, un fost deţinut de la Struthof-Natzweiler, călătorind înapoi spre Polonia cu alţi compatrioţi, trecea pe lângă un batalion american de muncă care repara o şosea. Vocea tânărului soldat îmbrăcat în uniformă kaki, care părea a fi conducătorul grupului, l-a făcut pe polonez să se oprească o clipă din mers şi să asculte mai cu atenţie.

Cu toate că omul pe care îl vedea acum era mai gras decât gardianul nazist care bătea deţinuţi, el lătra ordinele într-un fel care îi rămăsese întipărit în memorie prizonierului.

Ceilalţi polonezi nu s-au oprit din drum, lăsându-l pe acesta în urmă. Rămăsese pe loc, incapabil de a se depărta de blondul cu accent gutural. Pe măsură ce îl privea pe supraveghetor, devenea din ce în ce mai sigur pe presupunerea lui, dar ce putea oare să facă?

A mai stat câtva timp în ploaie, aşteptându-i să-şi termine lucrul. Când oamenii şi-au luat lopeţile şi târnăcoapele în spate şi s-au îndreptat către barăci, polonezul s-a dus la Opelt şi l-a întrebat pe un ton umil:

— Scuzaţi-mă, domnule, trecătorii au acces la popotă?

Răspunsul nu a făcut altceva decât să-i confirme bănuiala de mai devreme; în vocea supraveghetorului se regăseau

aceeaşi aroganţă şi ton lătrător.

— Cară-te şi munceşte, nimic jegos ce eşti, până nu chem Poliţia Militară!

Polonezul l-a privit apoi îndepărtându-se şi şi-a spus: „*Cred că eu o să pun Poliţia Militară pe tine, nenorocitule!*"

Mai târziu a raportat la biroul ofiţerului Poliţiei Militare această informaţie cu privire la identitatea supraveghetorului batalionului de muncă. Sergentul de serviciu nu a părut deloc interesat de informaţia oferită, dar a notat-o în cele din urmă în registru, mulţumindu-i şi dându-i cadou două bonuri de masă. Apoi l-a trimis la plimbare şi s-a întors la poza lui Betty Grable din revista *Stars & Stripes*, cu un oftat profund şi o privire pofticioasă.

A trecut destul de mult timp până când informaţia a ajuns la serviciul de spionaj şi în final s-a emis un ordin prin care se cerea Serviciului American de Spionaj să-l ancheteze pe Segev. Fostul SS-ist fusese însă anunţat de un complice care se ocupa şi el de comerţul la negru şi, dându-şi seama că adevăratul tatuaj îl va da de gol, s-a gândit să se piardă în mulţime şi s-a îndreptat cu viteză maximă spre oraşul cel mai mare din apropiere, München.

A făcut autostopul şi a fost luat de un camion condus de un soldat american, pe care Opelt a reuşit să-l păcălească, aranjându-i o întâlnire cu sora lui (de altfel inexistentă)!

I-am chemat pe Josep Garlinski şi pe Brian Fairweather în biroul meu. Eram deja hotărât să-l trimit pe Josep în această misiune, pentru că el cunoştea mai multe limbi străine (inclusiv poloneza) şi trebuia să-l interogăm pe polonezul care îi raportase iniţial căpitanului Galiţîn suspiciunile cu privire la identitatea lui Segev, lângă cariera de la Struthof. Trebuia să-l las pe Taffy să se ocupe de toate, asta însemnând că nu mai rămânea disponibil decât Brian. Din cauza lui Nobby şi a lui Dave fusese cât pe-aci să îmi pierd tresele de sergent, aşa că nu aveam nici un chef să mai facă vreo măgărie şi i-am lăsat în custodia fostului sergent de instrucţie Taffy Jones.

Brian s-a întristat la gândul că va trebui să se despartă de Rottweiler-ul lui (căci aşa spusese Margo că se cheamă rasa din care făcea parte Heinie), iar Josep mi-a spus că va participa

bucuros la această misiune, deoarece putea fi ultima la care lua parte în echipa mea.

Nu-mi venea să cred! Îmi închipuisem că Josep va face parte din echipă încă mulţi ani la rând. Nu era omul care să se răzgândească brusc (uitasem ce mi-a spus maiorul Barkworth). Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi devenea mai clar faptul că nu coincidea cu planurile lui de pe foaia de transfer; apoi mi-am amintit ciudata călătorie pe care o făcuse la sediul Serviciului American de Contraspionaj în timpul ultimei noastre permisii. Ei bine, speram să mă lămurească în drum spre Strasbourg.

Brian adormise pe bancheta din spate a *Tatrei* şi am citit în privirea lungă a lui Josep că urma să-mi spună ceva foarte important. Am intrat pe o stradă pavată cu macadam şi zgomotul făcut de maşină s-a atenuat simţitor. Josep mi-a spus:

— Pete, armata a şaptea americană are un centru la Wiesbaden. Scopul lui este de a interoga foştii ofiţeri SS de spionaj care doresc să coopereze cu noi şi să organizeze o reţea de spionaj contra ruşilor. Mi s-a propus să fiu adjunctul comandantului. Ar însemna un salt mare pentru mine; probabil voi fi avansat ca ofiţer.

Josep mă privea drept în ochi. Îmi părea foarte rău că pleacă din echipa mea, dar mă bucuram că îşi găsise ceva mai bun, fiindcă în armata noastră nu avea nici un viitor.

— Joe, mă bucur pentru tine. Gaşca asta nu era de tine oricum. Nu suntem decât nişte amărâţi care îşi vând timpul pe bani. Cei care suferă acum de pe urma nemţilor vor uita destul de curând de ei şi atunci ne vom căuta şi noi posturi permanente.

Liniştea care a urmat vorbelor mele nu a fost întreruptă decât de trecerea unui şir indian de refugiaţi care veneau din direcţia opusă. Josep a încetinit, cum făcea întotdeauna când vedea un asemenea grup. Spera să îşi găsească fratele printre ei. Fuseseră prizonieri în acelaşi loc, dar ruşii îi despărţiseră după eliberare. Josep plecase în sud, prin Balcani, ajunsese în Turcia şi apoi în Africa de Nord. Am trecut încet pe lângă coloană, după care Josep a accelerat din nou, dând din cap a dezamăgire.

La vremea aceea, oriunde călătoreai în Germania vedeai grupuri de prizonieri de război recent eliberaţi sau militari

germani rămaşi fără slujbă, care treceau pe lângă primii cu capetele plecate, de teama unei răzbunări din partea foştilor lor prizonieri.

Dacă îşi recăpătau puterile, femeile şi bărbaţii deopotrivă se aruncau asupra germanilor şi le administrau o chelfăneală de zile mari. Pe drum am întâlnit o mulţime de asemenea grupuri care ne priveau cu neîncredere, probabil din cauza maşinii, chiar dacă avea însemnele armatei a 21-a americane pe capotă.

În faţa sediului SHAEF erau parcate toate tipurile de maşini militare şi civile pe care cineva şi le putea închipui, de la *Humber* şi Armstrong-Siddley, trecând prin toate variantele de *Jeep* şi ajungând la maşina blindată pe care o folosise generalul George Patton!

Parcarea era o problemă majoră, deoarece oricine avea acces la locul destinat vehiculelor şi te puteai trezi în orice clipă fără maşina cu care veniseşi. Ţinând cont de asta, l-am lăsat pe Brian înăuntru şi am intrat înăuntru doar eu cu Josep. Clădirea masivă care adăpostea biroul asistentului adjutant general, generalul Arthur Harris, era păzită de poliţişti militari. Aceştia aveau o aversiune înnăscută faţă de cei din forţele speciale, mai ales faţă de cei ca noi, cu bocanci speciali (pentru ei) cu talpă înaltă de cauciuc care scârţâia!

Am intrat în sala înaltă de conferinţe chiar la timp. Aşezat la o masă alături de nişte ofiţeri pe care nu îi cunoşteam, era căpitanul Galiţîn pe care nu îl văzusem decât o singură dată până atunci. Noi doi am luat poziţia de repaus la un semn al sergentului de stat major, cu spatele la uşă şi, deşi urma să fim „personajele principale” în operaţiunea următoare, eram cu desăvârşire ignoraţi. Căpitanul, îmbrăcat într-o ţinută ce nu aducea decât vag cu uniforma obişnuită, s-a ridicat în picioare şi a început o tiradă plicticoasă împotriva apatiei BAOR în ceea ce priveşte capturarea criminalilor de război.

Dintre cei aşezaţi la masă, maiorul Barkworth avea cel mai mic grad; toţi ceilalţi erau ofiţeri de stat major. Mă aşteptam în orice moment ca sergentului de stat major să i se ordone să îl ia pe prinţul Yurka Galiţîn de-o aripă şi să-l ducă de acolo, pentru că toţi mahării păreau a fi cel puţin deranjaţi de spusele lui. Din fericire nu a fost aşa, iar la sfârşitul discursului toţi au dat din cap afirmativ, aprobând până şi fonduri suplimentare pentru echipele Forţelor Speciale. De fapt cred că ar fi făcut orice ca să

scape de el!

Am sărit în poziţie de drepţi de îndată ce sergentul de stat major s-a ridicat să plece. Nu mă simţeam deloc în largul meu din cauza densităţii mari de ştabi pe metru pătrat, îmbrăcaţi în uniforme pe care în mod normal nu aveai ocazia să le vezi decât la muzeu sau în reviste. După ce au ieşit toţi din sală, nu au rămas decât maiorul Barkworth şi ofiţerul de la secţia de spionaj a Ministerului de Război, care înţelesesem că era ofiţerul nostru comandant. Era îmbrăcat mai mult decât ciudat, cu o cămaşă în pătrăţele şi o jachetă de vânătoare şi părea mai roşu la faţă ca de obicei, probabil din cauza gulerului prea strâns. Ne-a făcut semn să îl urmăm la masa de conferinţe.

Ne-a pus în faţă o fotografie recentă a lui Opelt şi a spus:

— N-o să pierd timpul dându-vă date despre acest om; sunt sigur că ştiţi deja tot ce aveţi nevoie să ştiţi şi v-aţi făcut tema. Poza asta a fost făcută săptămâna trecută, când încă purta uniforma americană. Din păcate, cineva l-a informat în legătură cu intenţiile noastre şi s-a refugiat în lumea interlopă din München, intrând într-un cerc de traficanţi de droguri „*May and Baker*”, ştiţi voi, penicilina... cel mai bun medicament pentru tratarea unor boli infecţioase.

Ştiam foarte bine că în spitale era mare penurie de medicamente pentru tratarea civililor şi că transporturile care plecau de la spitalele militare nu ajungeau niciodată la destinaţie.

Maiorul Barkworth s-a ridicat în picioare.

— Vă las pe voi să discutaţi; cu cât ştiu mai puţin, cu atât mai bine!

După ce a ieşit din încăpere, ofiţerul comandant a continuat:

— Bine atunci, Mason. În cooperare cu serviciul american de contraspionaj, echipa ta formată din trei oameni va pleca la München lucrând sub acoperire. Nu veţi avea nici o persoană de contact, nici un ofiţer de teren care să se ocupe de voi. Îl vrem pe Opelt cu orice preţ şi nu trebuie să daţi greş. Acum că s-a băgat şi în afaceri cu droguri, trebuie eliminat fără prea mare zgomot. Americanii au încercat să se infiltreze în banda lui, dar fără prea mare succes, vezi tu, nu prea se pricep la aşa ceva. Opelt are în jurul lui o gaşcă de cuţitari, care nu ies niciodată separat şi nu pot fi văzuţi decât noaptea.

În seara aceea am pornit spre München cu un camion care transporta provizii către est, îmbrăcaţi într-un amestec de haine civile zdrenţăroase şi haine militare americane, arătând ca nişte dezertori. Am decis să lăsăm *Tatra* într-o parcare a REME (fără braţul rotor, desigur) şi să ajungem la destinaţie pe jos sau cu autostopul.

Am ajuns la marginea oraşului în zori şi am coborât din *Studebaker*-ul zgomotos care ne adusese până acolo. Pentru că iluminaţia stradală nu funcţiona, umbrele aruncate de oamenii care se încălzeau pe stradă la focuri dădeau scenei un aer dickensian. La fiecare intersecţie găseai grupuri care vorbeau dialecte total diferite, dar nu era deloc greu să înţelegi invitaţiile femeilor de la colţ de stradă… care-şi ridicau fustele!

Aceasta era prima mea excursie în lumea interlopă şi nu mă simţeam deloc bine în hainele jegoase care mi se dăduseră, dar era un sacrificiu necesar. Altfel, am fi fost cu siguranţă remarcaţi de contrabandiştii care aveau ochiul format pentru detectarea poliţiştilor sau militarilor infiltraţi. Eu aveam o pereche de pantofi cu vreo două numere mai mari, ca să nu mai umblu milităreşte, un pardesiu ponosit, un costum de flanelă care aparţinuse unei persoane mult mai grase decât mine şi care atârna pe mine ca pe umeraş, şi, pentru completarea ţinutei, o pălărie tiroleză.

Ca şi ceilalţi doi băieţi, mi-am ales un pistol de fabricaţie germană, un *Mauser HSc* de 7.65 mm, a cărui siguranţă mi-a găurit buzunarul de la pantalonii şi aşa răriţi. Am decis să scap de el şi să-mi procur alt pistol când s-o ivi ocazia. Ca şi ceilalţi, aveam ascunse în haină un număr de „obiecte folositoare în caz de atac”, cum se exprimase ofiţerul nostru comandant: o sârmă de strangulat, în căptuşeala de la curea un cuţit utilitar (un pumnal curbat fără plăsele), într-unul din tocurile de la pantofi o lamă, iar în celălalt o lamă extensibilă pentru tăiat legăturile de sfoară. Mă simţeam mai mult decât pregătit. Ni se permisese accesul la infirmerie şi am luat de acolo câteva truse de prim ajutor pentru a le schimba pe piaţa neagră, pe lângă cafeaua, ţigările şi romul luate din depozit.

Am făcut în aşa fel încât să nu ne pierdem din vedere unul pe altul în oraş. Pe cerul gălbui al dimineţii începeau să se profileze turnurile şi turlele bisericilor. Mi se părea destul de ciudat că atât de puţine biserici fuseseră lovite de

bombardamentele aliaţilor. În timp ce ne plimbam pe aleile cu plopi, monumentul *Îngerul Păcii* părea că veghează asupra întregului oraş, de peste grădinile terasate ce i se întindeau la picioare.

Pe măsură ce se lumina de ziuă, începeau să apară tot felul de persoane disperate care îşi căutau rudele pierdute printre trecători. Din când în când se auzea un strigăt de bucurie dacă tatăl care se întorcea din Wehrmacht regăsea ceea ce mai rămăsese din casa lui şi, în cazurile fericite, ceea ce mai rămăsese din familia lui.

În piaţa veche se foiau sute de bărbaţi şi femei în căutarea unui schimb avantajos de bunuri. Poliţia Militară americană patrula prin zonă, ajutată de membri ai *Volks Polizei*, neînarmaţi dar îmbrăcaţi în uniforme, încercând să menţină cât de cât ordinea şi să protejeze comercianţii de bandele de hoţi care circulau în număr nu mai mic de şase, profitând de tot ce le ieşea în cale. Unul din ei înşfăca „prada”, iar ceilalţi împiedicau victima să fugă după hoţ.

Am ajuns cu greu pe nişte alei lăturalnice, căci în altă parte nu am fi avut nici o şansă să îi vedem pe adevăraţii mafioţi. La început, germana cu accent polonez pe care o prinseserăm de la Josep ni s-a părut un dezavantaj, dar până la urmă nu a fost deloc aşa, ba chiar ne-a fost de folos. Dacă germanii cu care vorbeam detectau acest accent, se gândeau imediat că li se propune o afacere şi nu mai aveau loc discuţiile introductive despre trupele de ocupaţie sau vremurile grele prin care trece toată lumea.

S-a aflat în scurt timp că Josep are droguri de vânzare (dar plătibile nu în banii folosiţi de forţele aliate). Oraşul avea câteva zone care nu puteau fi controlate de Poliţia Militară, la care nu se putea ajunge decât pe jos. Aceste zone se transformaseră în adevărate cartiere generale ale borfaşilor, unde domnea o mizerie de nedescris: nu exista curent electric, nu existau gaze, iar conductele de apă şi cele de evacuare se vărsau direct în craterele de bombă pe care le întâlneai la tot pasul. Dacă mai adăugai acestei scene şi mirosul de cadavre în putrefacţie aflate încă sub dărâmăturile de la bombardamente, obţineai o imagine asemănătoare tablourilor ce înfăţişează oraşele medievale bântuite de ciumă.

Am schimbat o cutie de cafea cu o haină de astrahan, pe

care am schimbat-o mai târziu cu o trusă americană de prim ajutor, care conţinea mici instrumente chirurgicale, bandaje sterile, medicamente pe bază de sulfamidă şi morfină. Apoi am găsit o femeie cu un cărucior de lemn în care erau puse claie peste grămadă aparate de fotografiat, binocluri, buletine de identitate false şi foi de deplasare (toate nefolositoare de altfel fără ştampila Aliaţilor) şi un MP40/II cu două cartuşe în încărcător; *mi-aş fi dorit tare mult să adaug această bijuterie colecţiei mele, ...dar nu era cazul!*

Mai la fundul cărucioruIui erau kilograme de argintărie, bijuterii şi monezi de aur şi argint. Tocmai când mă gândeam să plec, mi-a atras atenţia un mic geamantan ascuns sub cărucior. Am cerut să mi-l arate şi am descoperit cu uimire că în el se aflau şase pistoale semiautomate. Am păstrat din trusa de prim ajutor morfina şi seringile, iar restul l-am schimbat cu un *Colt 380* automat de buzunar şi un aparat de fotografiat *Leica* de 35 mm cu obiective de rezervă şi un dispozitiv de rulat filmul. Când m-am întors să plec, am simţit o mână pe umăr. Am îngheţat, dar nu era decât femeia cu căruciorul, care mi-a făcut cadou o cutie rotundă de tablă cu 50 de metri de film cinematografic AGFA!

Puţin mai departe, o gaşcă de golănaşi (nu cu mult mai tineri decât mine) îşi deschiseseră „prăvălie” în faţa unui hidrant, singura sursă de apă potabilă din zonă. Afacerea le mergea de minune, fiindcă oamenii cumpărau apă fără să protesteze. Culmea nesimţirii, deasupra hidrantului instalaseră o pancartă pe care scria *„Wasserloch”!*

Mirosul pestilenţial, canalele de scurgere, morţii de sub dărâmături, oamenii nespălaţi, negustorii de carne stricată (provenită de la cai şi catâri morţi), toate începuseră să mă îngreţoşeze şi am plecat repede în partea patrulată a oraşului, pe străzile sigure. Josep mi-a spus că aranjase o întâlnire cu un traficant de droguri în seara aceea, în faţa bisericii Sf. George.

Deşi erau puţine şanse ca acesta să fie chiar Opelt, fiindcă existau sute de traficanţi de morfină, noi speram să fie chiar el sau să ne pună în legătură cu el.

Tavernele prosperau! Unul din lucrurile pe care regimul nazist le făcuse profitabile era berea *ersatz* care se făcea fără hamei. Regula nefraternizării era desigur în vigoare, dar nu puteai să-ţi dai seama de asta dacă te luai după grupurile de

soldaţi americani care intrau şi ieşeau pe uşa celebrei *Bier-Haus*. Zgomotul dinăuntru era deosebit de atrăgător, dar nu am putut să intru din cauza hainelor jegoase de refugiat şi am fost literalmente împins din faţa uşii de unul din malacii care păzeau intrarea.

Ne-am plimbat prin oraş în speranţa că îl vom vedea pe Opelt, la distanţă unul de altul, dar menţinându-ne poziţiile de observaţie. Mi se făcuse foame. Îi văzusem pe băieţii care vindeau la colţul străzii că aveau şi mâncare şi mi s-a părut a fi o ocazie bună să schimb *Mauser*-ul automat pe ceva „combustibil", la intersecţia Dachauer Strasse cu Landschuter Allee.

Zeci de transportoare americane debarcau aşa-zişii turişti pe aleile mai ferite privirilor trecătorilor şi îi plasau în braţele primitoare ale târfelor, care îi duceau la nişte bordeluri improvizate. Cum prospăturile erau marfă rară, turiştii se mulţumeau cu ce găseau. Oricum, în jurul lor se strângeau în câteva clipe vânzătorii, care le propuneau tot felul de mărfuri.

M-am îndreptat spre un tinerel deşirat şi am început negocierile. După accentul lui, mi-am dat seama că era din sud. Mi-am desfăcut haina ca să vadă pistolul de vânzare. Faţa i s-a luminat instantaneu.

— Ce-ai acolo, amice? Mie îmi pare a fi un *Walther PPK*. Da! Asta şi e, le recunosc de la o poştă. Fii atent, îşi dau pe el două sticle de *Jack Daniels* şi trei conserve de vită.

Văzând că nu păream mulţumit de oferta lui, a adăugat repede:

— Şi un cartuş de *Luky Strike*.

Pentru că un *Jeep* cu poliţişti militari venea în direcţia noastră, i-am dat repede Mauser-ul, am luat conservele, whiskey-ul şi ţigările şi am tulit-o, pierzându-mă în mulţime.

Dinspre parc venea un miros de pâine proaspătă şi m-am dus într-acolo. Nu a trebuit să mă târguiesc mult şi am dat câteva din ţigări pe trei pâini abia scose din cuptorul improvizat. Ne-am întâlnit toţi trei la umbra unor copaci cu coroana stâlcită de bombe şi am început să mâncăm carne de vacă din conservă, cu pâine caldă şi whisky de secară. Brian, care fuma ţigară după ţigară, a vrut imediat după masă să îşi aprindă un *Lucky Strike*, dar după aceea nu a făcut altceva decât să se plângă în privinţa calităţii proaste a ţigărilor americane,

spunând că nici nu se comparau cu *Woodbines!*

Odată cu lăsarea serii, din focurile de pe străzi se ridicau nori de fum către cer, care împânziseră parcul. Am plecat spre locul întâlnirii când păsările de noapte începeau să iasă din ascunzişurile lor: sute de ex-nazişti fără acte, dezertori aliaţi care se ocupau cu contrabanda şi cei care colaboraseră cu nemţii şi erau căutaţi acum de către aliaţi. A durat ceva până să ajungem în faţa catedralei; pe strada care ducea la ea ne-am despărţit şi Josep şi-a lăsat echipamentul la mine, în timp ce Brian a rămas cu vreo cincizeci de metri în spatele nostru.

O motocicletă cu ataş *BMW* a apărut la capătul străzii şi a venit în viteză în direcţia lui Josep. S-a oprit şi, în lumina palidă aruncată de focurile de pe stradă, am putut să recunosc persoana care a coborât din motocicletă: era chiar Opelt, prada noastră. Era imposibil să nu-l recunosc! Cei doi care-l însoţeau erau de asemenea înarmaţi cu pistoale automate ruseşti. Îl păzeau într-o formaţie profesionistă, cu spatele unul la altul şi la el în acelaşi timp, formând un triunghi. Poate că nu avea să fie aşa de uşor pe cât crezusem la început.

M-am uitat în altă parte când Josep şi Opelt au început să discute, dar am încercat să fiu pe fază în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva rău. Ca să nu atrag atenţia, am început să discut cu două curve care se străduiau să mă atragă cu farmecele lor şi dacă situaţia ar fi fost alta, probabil m-aş fi lăsat păcălit de italiancă. O chema Rosa Grandi şi nu-şi dezminţea numele de familie! Deşi avea o statură obişnuită, silueta ei de clepsidră parcă voia cu tot dinadinsul să se elibereze din strânsoarea rochiei cu două numere mai mică!

Încercând să par cât mai relaxat, dar neputând să-mi ascund încordarea, am respins râzând propunerile lor, încheind la loc pardesiul Rosei. După ce mi-au promis o noapte de plăceri inimaginabile în cazul în care m-aş răzgândi, fetele au plecat şi m-au lăsat de unul singur.

— *Bringen Sie mir*.

Vocea lui Josep m-a readus cu picioarele pe pământ, accentuându-şi spusele cu o bătaie din palme, ordonându-mi să aduc punga cu drogurile. M-am strecurat prin mulţime şi am ajuns aproape de Opelt, suficient ca să observ că o parte a nasului îi era mâncată de sifilis şi că respiraţia lui ar fi omorât un câmp întreg cu flori!

După ce m-a privit, şi-a îndreptat atenţia asupra pungii, discutând cu Josep de preţ şi de cantitatea disponibilă. Josep i-a luat punga din mână, o decizie înţeleaptă de altfel, căci aveam două mari dezavantaje: eram în văzul tuturor trecătorilor şi nu am fi putut să le venim de hac fără consecinţe, iar puştile mitraliere ale gorilelor lui aveau o cadenţă de 710 cartuşe pe minut!

— Dacă mai vrei să facem afacerea, ne întâlnim deseară la *Bier Haus*, după rondul Poliţiei Militare, a strigat Josep, ignorând propunerea neamţului de a se întoarce şi renegocia.

Apoi ne-am pierdut în mulţimea jalnică de refugiaţi şi foşti prizonieri de război. Brian se ţinuse la distanţă, dar suficient de aproape să ne acopere într-un eventual schimb de focuri. A aşteptat câteva minute să se asigure că nu eram urmăriţi şi imediat după plecarea germanilor, ni s-a alăturat, întrebându-ne cum decurseseră negocierile.

Din fericire pentru noi, un camion militar american se îndrepta destul de încet în direcţia în care doream şi noi să mergem. Aşa că, întocmai unor puşti care fac pe nebunii, am aşteptat să treacă puţin de noi şi ne-am agăţat de partea din spate a camionului. Brian s-a strecurat înăuntru, iar Josep şi cu mine l-am urmat.

Mi se făcuse o ditamai bătătura din cauză că umblam în pantofii cu două numere mai mari şi am fost cum nu se poate mai bucuros că găsisem acest mijloc de transport, pe deasupra şi gratis!

După rondul Poliţiei Militare americane, locul de întâlnire cu Opelt se golise ca din senin, iar contrabandiştii pe care îi văzusem mai devreme nu mai erau de găsit. Acum erau primiţi la *Bier-Haus* şi civilii (sau cel puţin cei care purtau haine civile).

Am plătit cu vârf şi îndesat pentru o porţie de cârnaţi de vânat şi cartofi fierţi, iar apoi a trebuit să plătim în plus bucata de pâine neagră care ar fi trebuit să fie inclusă în preţ. Astfel am rămas fără rezerva de *Lucky Strike*. În camerele de sus era foarte linişte, în afară de una din care se auzea un pifan american cântând „*Don’t fence me in*”. Dacă l-ar fi prins cineva, ajungea la puşcărie instantaneu!

Nu aveam de unde să ştim dacă Opelt îşi va face apariţia, dar mi-am ocupat poziţia într-o alee din apropierea tavernei, în timp ce Brian stătea aproape ascuns într-un separeu, departe de

bar. Josep se aşezase la o masă de unde putea să vadă intrarea de jos, cu spatele la perete.

Aproape renunţasem şi mă simţeam ca dracu, când am auzit zgomotul făcut de un motor de motocicletă pe aleea pe care mă postasem şi m-am ascuns repede în spatele unei grămezi de moloz şi gunoaie. Opelt s-a dat jos şi stătea lângă ataş, iar unul din oamenii lui de pază s-a dus înăuntru. Apoi, după ce i s-a spus că totul era în ordine, a intrat şi el. Celălalt bodyguard a plecat cu motocicleta puţin mai departe, să fie gata de plecare dacă se ivea ceva grav.

Am scos încet *sârma* din spatele gulerului jachetei mele. Gorila se juca cu încărcătorul de la puşca mitralieră şi la un moment dat l-am auzit înjurând când încărcătorul i-a scăpat pe jos. *Era al meu!*

Ochii mei erau destul de obişnuiţi cu întunericul; puteam să văd că încărcătorul era la o distanţă destul de mare de el şi nu îl putea ajunge dintr-un pas; câteva cartuşe căzuseră din el şi se rostogoleau pe macadam. Am aşteptat până a pus piciorul pe încărcător şi am ieşit din spatele grămezii de moloz, cu mâinile întinse încrucişate în faţă, astfel încât sârma să formeze o buclă de treizeci de centimetri.

Ţinta mea s-a oprit, ridicând încărcătorul de jos. În momentul în care s-a ridicat, i-am trecut sârma după gât. Din nefericire, nu mi-am dat seama că purta o eşarfă sau avea tunica încheiată până la ultimul nasture! În loc să-l trimit pe lumea cealaltă în câteva secunde, m-am trezit cu un om puternic care se lupta pentru viaţa lui. Poziţia mea nu era deloc prielnică şi din această cauză nu am putut să mă întorc cu spatele ca să îl strâng mai tare. I-am pus genunchiul în curbura spatelui şi am continuat să-l sufoc încetul cu încetul.

Uşa hanului s-a deschis brusc în spatele meu şi, chiar când viaţa începuse să se scurgă din bărbatul pe care îl ţineam în strânsoare şi corpul lui nu se mai zbătea, am simţit ţeava rece a unui pistol automat în spate.

Se spune că în momentul adevărului întreaga viaţă ţi se derulează prin faţa ochilor în câteva secunde, dar din fericire filmul vieţii mele s-a oprit la cadrul cu perioada de antrenament de la Achnacarry, când instructorul nostru de lupte corp la corp, Eric Antony Skyes, ne-a învăţat că aproape toate mecanismele de la pistoalele automate militare se blochează dacă te împingi

tare în ele. După cum se spune pe la noi, *Cine îndrăzneşte câştigă!*

Am împins tare cu spatele în ţeava pistolului şi în acelaşi timp m-am întors spre dreapta (trebuia doar să presupun că am de-a face cu un adversar dreptaci), lovind pistolul din mâna lui cu umărul. Încă înainte de a-i vedea chipul, am presupus după duhoarea respiraţiei că mă luptam cu Opelt. El fusese luat total prin surprindere, dar în ciuda acestui fapt nu am fost suficient de rapid ca să prind pistolul Colt 45. Opelt avea reflexe bune şi o rapiditate demnă de admirat. Încă o dată mi-am salvat viaţa apăsând tare în ţeava pistolului, dar lupta devenise foarte încleştată.

Am căzut amândoi pe pavajul ud şi scârbos; Opelt era deasupra mea. Într-o zecime de secundă mi-am pierdut avantajul. În clipa următoare am fost surzit de o explozie şi aproape orbit de scânteia care părea să vină direct din faţa mea. Am simţit o lovitură puternică deasupra plexului solar şi a început să curgă mult sânge. În momentul acela mă gândeam că sunt ori mort de-a binelea, ori într-o stare de inconştienţă.

Puteam încă să-l miros pe Opelt, chiar dacă nu-l mai vedeam, fiindcă sângele îmi acoperise până şi ochii. Apoi un spasm al corpului de deasupra mea, ce a urmat unei descărcări de pistol automat 45 m-a făcut să realizez că Opelt era cel care primise glonţul, şi nu eu!

Încercând să ies de sub forma acum inertă, mi-am dat seama că în lupta pentru pistol îl întorsesem invers şi lovitura primită deasupra plexului solar venise de la mâner şi nu de la un glonte. Împuşcătura îl nimerise pe fostul SS-ist în inimă, după care glonţul îi perforase plămânul stâng, lucru care explica faptul că eram acoperit de atâta sânge.

Lumina din uşa deschisă a hanului a pălit pentru o clipă, iar dinăuntru a apărut al doilea bodyguard cu pistolul mitralieră în poziţie de tragere. În spatele lui l-am văzut pe Brian, cu pistolul îndreptat spre ceafa gorilei, cam la doi paşi în urma lui. Brian nu avea de unde să ştie că eram exact în bătaia focului.

M-am dat la o parte, chiar înainte ca Brian să-l blagoslovească cu două gloanţe în cap, care au răsunat teribil în aleea pietruită. Neamţul s-a clătinat şi a căzut cu faţa la pământ, ţinând în continuare strâns pistolul mitralieră din care nu trăsese nici măcar un foc!

Josep Garlinski era foarte îngrijorat şi am văzut că deasupra arcadei avea o vânătaie de toată frumuseţea, făcută probabil de un pat de armă. A trecut repede de Brian şi m-a strigat, îndreptându-se spre cele trei forme imposibil de distins în întunericul de pe alee.

— Totul e în regulă, Josep. Sunt aici, i-am spus eu ieşind mai la lumină.

Josep a intrat pe alee cu pistolul pregătit de tragere, la nivelul taliei. Imediat ce m-a văzut a răsuflat uşurat şi şi-a înlocuit expresia de îngrijorare cu una de nemulţumire la adresa a ceea ce lui i se părea a fi o treabă murdară. Eu ţineam încă pistolul automat 45 de ţeavă şi, acoperit de sânge cum eram, Josep a presupus că Opelt mă „aranjase", ceea ce nu era departe de adevăr. I-a întors pe cei trei nemţi cu faţa în sus şi a observat că cel pe care îl strangulasem eu mai mişca încă. Fără alte formalităţi, i-a tras un glonţ în cap.

Apoi a confirmat faptul că cadavrul era al lui Opelt.

După ce ecoul celor două împuşcături s-a stins, s-a lăsat o linişte mormântală. Crimele care aveau loc noaptea în zonă însemnau numai necazuri pentru cei care locuiau acolo şi preferau cu toţii să tacă din gură. Poliţia civilă îşi începea investigaţiile abia de dimineaţă, când lucrurile se mai linişteau.

Urechile mele se resimţeau încă după zgomotul împuşcăturii care răsunase doar la câţiva centimetri de faţa mea, iar mirosul de sânge şi alte mirosuri de la cadavru se lipiseră parcă de mine. În timp ce Brian strângea celelalte două arme, eu am intrat în han, ţinând în mână pistolul automat 45.

Hangiul a tresărit la vederea mea (probabil că nu era o privelişte prea plăcută) şi şi-a chemat nevasta, spunându-i să pregătească o baie fierbinte pentru „domnii ofiţeri"; presupusese în mod greşit că era vorba de o operaţiune a Serviciilor americane de contraspionaj. Nu am făcut nimic ca să spulber această presupunere; în fond, pe baza ei ni se oferea o tratație de VIP!

Pe când urcam scările, am văzut că Brian îngrijea rana de pe fruntea lui Josep şi am ştiut că polonezul e pe mâini bune. Paşii mei pe coridor au făcut să se deschidă câteva uşi, dar privirile interesate ale prostituatelor nu au durat decât o secundă: când au văzut în ce hal arătam, s-au răzgândit.

Am intrat în baie şi m-am dezbrăcat. Am dat drumul la

robinet şi în cada pătată au început să curgă primele picături de apă slinoasă. Pe conductă auzeam pufăitul pompei operate manual. Am lăsat-o să curgă câteva minute ca să se mai ducă din mizeria lăsată de persoana care folosise cada înaintea mea. Aveam o vânătaie mare în mijlocul pieptului, care începea să se întindă şi pe lângă locul unde primisem lovitura ţevii de pistol şi sprâncenele arse, iar părul era plin de sânge şi mi se lipise de cap. Faţa care s-a uitat la mine din oglindă era demnă de milă!

După o baie scurtă, m-am înfăşurat într-un prosop al armatei americane, găsit într-un dulap şi am luat de acolo un tricou curat şi o pereche de blugi. Hainele mele le-am pus în coşul cu lucruri murdare... un schimb nu prea avantajos, dar ce să faci! Pe un raft de deasupra unui radiator cu apă caldă am găsit o pereche de tenişi puşi la uscat şi m-am încălţat cu ei, lăsându-i pe ai mei acolo, bineînţeles după ce am luat din tocuri lama şi cuţitul. Avusesem o pereche exact ca ăştia când eram mic la Londra şi îmi plăcuseră grozav.

Când m-am întors jos, Josep începuse să arate un pic mai bine, iar tăietura de deasupra ochiului nu mai sângera. Brian vorbise cu hangiul să ne pregătească o masă şi să ne lase să stăm o noapte în anexa de vis-à-vis, lucru care ne dădea şansa să o ştergem înainte de apariţia autorităţilor a doua zi dimineaţa. La masă Josep mi-a povestit cum Opelt încercase să ia cu forţa trusa de medicamente şi, când văzuse că Josep se opune, i-a făcut un semn gorilei să aibă grijă de Brian, în timp ce el l-a lovit cu pistolul pe polonez. Brian nu a avut timp să îşi scoată pistolul din haină sau să se apere cumva.

Bătrânul Josep părea tare ruşinat să audă toate acestea povestite de Brian Fairweather, un „soldăţel”, cum îl numise el cu altă ocazie!

Aproape de miezul nopţii am mulţumit gazdei, am plătit nota şi am plecat pe aleea întunecoasă. Cele trei cadavre nu fuseseră deranjate de nimeni, dar a doua zi dimineaţă am văzut că buzunarele de la hainele lor erau întoarse pe dos de către jefuitorii de cadavre. Josep nu le-a aruncat nici o privire când am trecut pe lângă ele; aveam senzaţia că această ultimă misiune era departe de a fi memorabilă pentru el, iar în noaptea care a urmat s-a tot răsucit în aşternuturi, deşi era cald şi confortabil în anexă.

De dimineaţă m-am spălat cu apă rece de la o pompă şi

m-am ras înainte ca ceilalţi doi să se trezească, privind cum oraşul cenuşiu începea să se trezească la viaţă. Fereastra de la camera noastră dădea spre strada principală şi spre ceea ce ar fi trebuit să redevină o atracţie turistică majoră, catedrala cu frumosul *Glockenspiel* din turn, cu cavaleri călare, pregătiţi de turnir. Peisajul era însă cât se poate de deprimant: vagoane de tramvai arse şi răsturnate pe o parte, care folosiseră drept baricade în ultimele lupte de stradă.

Ordinele primite de mine erau ca după sfârşitul misiunii, fie ea reuşită sau nu, să ne predăm celor mai apropiate autorităţi americane, dar mie îmi displăcea ideea. Să pocnim din călcâie într-o celulă a unei închisori americane nu era tocmai întruchiparea idealului de fericire. Puteam să zăcem acolo zile întregi dacă nu mergea totul ca pe roate.

Am închis fereastra cu zgomot, trezindu-i pe ceilalţi doi, iar apoi am coborât cu grijă pe scara de lemn putred, încercând să mă ţin cât mai aproape de perete. Pe lângă siguranţa mea, mă gândeam că nu ar fi bine să îi trezesc pe ceilalţi ocupanţi. Motocicleta cu ataş se afla încă la locul unde fusese parcată cu o seară înainte şi părea intactă, lucru pe care nu îl puteam spune despre cele trei cadavre care nu mai aveau nici haine. Jefuitorii grijulii le sprijiniseră de o grămadă de moloz, bineînţeles după ce le luaseră cizmele!

M-am apropiat de motocicletă şi am pornit-o. Am lăsat-o să meargă câteva minute, apoi am pornit cu ea în curtea anexei. Acum aveam un mijloc de transport şi puteam să ne întoarcem în zona noastră fără să fim umiliţi de americani; indicatorul arăta că rezervorul era plin, mai mult decât suficient ca să ajungem la bază. Anexa fusese folosită ca depozit de echipamente pentru cei care făceau operaţiunile de salvare în cazul raidurilor aeriene, iar toate obiectele necesare se aflau acolo la parter, inclusiv tărgile de teren şi mormanele de pungi de hârtie pentru cadavre.

Brian a strigat de pe treptele hanului că micul dejun era gata, aşa că am lăsat neplăcuta operaţiune de punere a cadavrelor în pungi până după mâncare şi l-am urmat în bucătăria din spate. Era ora şase şi personalul hanului abia se mai distingea între norii de fum şi aburi care ieşeau din cuptoare.

Mâncarea noastră era bună, obişnuita fiertură de cereale cu sare, deşi nu aş putea să spun că se numără printre preferinţele mele culinare.

I-am explicat gazdei că trebuie să plecăm, dar mai întâi trebuie să îi punem pe cei trei criminali în pungi etichetate, astfel încât să fie gata înainte de a fi ridicaţi de autorităţi. Explicaţia a părut să-l satisfacă pe hangiu şi nu a mai pus alte întrebări.

După ce am luat trei tărgi şi pungi de hârtie, ne-am apucat să punem cadavrele în pungi, rostogolindu-le peste pungile desfăcute şi apoi închizându-le lateral şi legându-le cu sfoară. Am folosit un creion roşu ca să marchez „necunoscut" pe cadavrele gorilelor şi numele lui Opelt pe punga în care se afla el. Am scris de asemenea numărul dosarului şi rugămintea de a fi anunţate autorităţile britanice, ceea ce însemna că nu mai era nevoie să cărăm un cadavru pe motocicletă până în zona noastră.

Am pus cadavrele pe tărgi şi le-am pus unul lângă altul. Apoi l-am văzut pe Josep făcând ceva ce nu mai făcuse niciodată. Trăisem multe împreună, dar asta chiar m-a uimit: polonezul a făcut de trei ori semnul crucii deasupra cadavrelor. Brian m-a privit cu subînţeles, dar nu a spus nimic în timp ce ne îndreptam spre vehiculul cu trei roţi.

Josep nu a protestat când i-am spus că trebuie să stea în ataş. Găsisem o pereche de ochelari şi o cască de piele în anexă. În nici un caz proprietarul lor nu le mai căuta demult! După ce am pornit motocicleta, Brian s-a urcat în spatele meu şi am plecat spre vest, prin târg şi apoi afară din oraş.

Mai erau cam 400 de kilometri via Stuttgart până la baza noastră şi, dacă totul mergea bine şi nu intram în vreun bucluc, aveam să ajungem acolo în patru ore şi jumătate.

Când am părăsit oraşul şi ne-am înscris pe autostrada nr.8, am văzut că din direcţia opusă venea un convoi de vehicule aparţinând Crucii Roşii. Transportau medicamente, mâncare şi haine în camioane împrumutate de la cele trei forţe de ocupaţie şi conduse de personal militar.

Poliţistul militar de la punctul de verificare nu ne-a aruncat nici o privire; era încă foarte dimineaţă şi probabil fusese toată noaptea de serviciu şi aştepta pe cineva să-l înlocuiască.

Motocicleta a prins imediat viteză şi motorul a început să

toarcă liniştit. Mă bucuram că aveam pe mine haina de curier militar german şi că mănuşile aflate din construcţie pe mâner împiedicau şiroaiele de ploaie să îmi curgă în mânecă. Josep stătea chircit în ataş, cu o pătură trasă până peste ochi, fiindcă parbrizul ataşului nu era suficient pentru a reţine ploaia şi ar fi riscat să se îmbolnăvească. Brian îşi trăsese o prelată peste două pături şi nu avea nici o grijă; fluiera celebra lui melodie. Eu începusem să simt frigul, iar ţevile fierbinţi şi aburii de benzină care veneau din motor nu făceau altceva decât să îmi îngreuneze respiraţia.

Nu! Libertatea pe care o simt unii alergând cu motocicleta peste văi şi munţi nu e pentru mine! Prefer o maşină la orice oră din zi şi din noapte, mulţumesc!

Am ajuns destul de repede la Stuttgart şi pe la mijlocul dimineţii ploaia s-a domolit. A trebuit însă să încetinesc din cauza traficului aglomerat şi pentru că nu voiam ca vreun poliţist militar să mă agaţe dintr-un exces de zel, aşa că am mers cu viteza cu care mergeau şi celelalte maşini.

Ne-am îndreptat spre sud-vestul oraşului, unde ştiam eu un han la care se putea obţine o masă bună la un preţ mic. Cam cu o lună în urmă opriserăm acolo din întâmplare. La început nu ni s-a arătat cine ştie ce ospitalitate, dar după ce am vorbit mai mult cu gazda, ne-a spus că fiul ei, un *Fallschirmjäger*, era prizonier la o închisoare din zona franceză.

Avea şaptesprezece ani şi era paraşutist de rezervă; nu avusese parte decât de o lună de serviciu activ şi atunci fusese luat prizonier de către francezi. Pentru că se pricepea la muncit pământul, nu avea calităţile necesare pentru a fi eliberat printre primii. Am făcut nişte investigaţii la Karlsruhe şi le-am spus francezilor că aveam nevoie de el. În mai puţin de o săptămână puştiul a ieşit din închisoare.

El ne-a ieşit în întâmpinare, strigându-i mamei lui să ne aducă pâine şi cârnaţi. Arăta puţin mai bine decât data trecută când îl văzusem; se mai împlinise la faţă şi ochii prinseseră o scânteie mai vie, în mod sigur nu mai era tânărul placid cu care vorbisem atunci.

Ştiam că francezii se poartă foarte dur cu generaţiile mai tinere de germani şi făceau tot ce le stătea în putere pentru a-i demoraliza… în fond, era corect, dar copiii ăştia nu greşiseră cu nimic. De vină pentru atrocităţile comise nu era germanul

obişnuit, căci el fusese supus, indirect dar eficient, la o operaţiune de spălare a creierului. După ce am văzut oraşul Dresda, mi-a venit în minte faptul că noi, Aliaţii, bombardaserăm ţinte civile de o sută de ori mai numeroase decât bombardaseră nemţii în Londra, Southampton şi Coventry. Privind lucrurile prin prisma aceasta, nu puteam decât să mă bucur pentru tânărul Hans care începea o nouă viaţă în parte datorită mie.

Am stat de vorbă; Hans mi-a spus cât de nerăbdător e să meargă din nou la şcoală şi poate mai târziu să urmeze cursurile Facultăţii de Drept. Mi se părea ciudat, pentru că eu nu vedeam nimic dincolo de o carieră în armată şi uitasem cum e viaţa de civil. Brian a spus că are de gând să mai rămână în armată şi ne-am întors cu toţii către bătrânul grupului, Josep, să vedem ce are el de spus. Josep dă o mulţime de sfaturi de obicei, dar atunci nu avea nici un chef să ne împărtăşească şi nouă părerile lui. L-am înţeles foarte bine; probabil orice discuţie ar fi atins subiectul plecării lui din echipa noastră.

Peste o oră ne-am luat rămas bun de la familia Heilfritz, insistând să achit nota de plată în ciuda protestelor lor şi am pornit pe ultima porţiune a drumului către Wildbad.

De îndată ce am intrat în casă, Josep s-a dus direct la cutia cu corespondenţă şi, fără să se uite la nici o scrisoare, m-a rugat pe mine să le sortez în timp ce el stătea acolo pironit.

Brian vorbea cu ceilalţi trei în camera de alături şi, după câteva comentarii bine „asezonate”, s-a lăsat linişte. Ştiam că vorbise cu ceilalţi şi le spusese că se va întâmpla ceva.

Am dat imediat de plicul mare şi colorat de la statul major de divizie, pe care Josep îl aşteptase de atâta timp. Plicul conţinea, pe lângă ordine de comandă a unor noi uniforme (adresate mie personal), actele de transfer pentru caporalul Josep Garlinski la Divizie şi de acolo demobilizarea.

I-am înmânat actele cu multă tristeţe. Fusese un fel de mentor al meu în ceea ce priveşte operaţiunile speciale şi mă ajutase să trec peste multe în ultimii ani. Acum când el avea probleme, eu nu eram în stare să-i dau un sfat sau să-l consolez într-un fel.

Ordinele trebuiau îndeplinite imediat după întoarcerea noastră şi Josep mi-a spus:

— Dacă nu te deranjează şi poţi să mă duci cu maşina, aş pleca mâine de dimineaţă.

Am semnat foile de transport şi le-am capsat de dosarul lui Josep, aflat în faţa mea pe masă. Ca să nu vadă cât de emoţionat eram, am început să răsfoiesc nişte hârtii la întâmplare, după care i-am strâns mâna cu putere.

— Îmi pare rău că pleci, Josep, dar, după cum am spus mai înainte, în regimentul nostru nu facem altceva decât să ne închiriem timpul pe bani. Dacă poţi, păstrează legătura cu noi într-un fel sau altul. Apropo, nu cumva să uiţi să scoţi untul din americanii ăia!

M-a privit câteva clipe, apoi şi-a dat capul pe spate şi a râs pentru prima dată de câteva săptămâni bune, arătându-şi molarii plombaţi cu aur.

După aceea m-a salutat ca la regulament, s-a întors pe călcâie şi a mărşăluit pe coridor. Şi-a făcut o ieşire de zile mari.

Brian a intrat imediat cu o expresie de nedumerire întipărită pe faţă; cei patru din camera cealaltă auziseră doar frânturi din discuţia pe care o purtasem cu Josep, dar habar nu aveau despre ce era vorba. Nici nu aveam de gând să-i lămuresc chiar în momentul acela. A aşteptat în faţa biroului meu să termin de scris un raport asupra misiunii încheiate. Dave Porter era încântat că ne întorsesem! Bătrânul Taffy îi făcuse viaţa un iad cât fuseserăm noi plecaţi; lustruise podelele şi le unsese cu o combinaţie de substanţe, care mirosea de zece ori mai tare decât un magazin de chimicale luni dimineaţa! Toate geamurile şi vitrinele fuseseră curăţate cu ziarul, iar alămurile străluceau ca noi. Nobby se ocupase cu reparatul spărturii din boiler. Acum aveam radiatoare funcţionale şi apă caldă la discreţie.

Noi trei, „călătorii”, am profitat imediat de aceste facilităţi. Nobby construise chiar şi nişte cabine de duş din lemn în vechea sală de duşuri cu podeaua de piatră! Dave ne-a încântat cu o friptură de vacă care mustea într-un sos BISTO, laolaltă cu nişte cepe tăiate mărunt. Până şi pretenţiosul Josep a luat a doua porţie. În loc de desert am băut ceai, lucru care îmi lipsise în zilele în care fusesem plecat. Nobby a scos dintr-o ascunzătoare numai de el ştiută două sticle de rom *Lambs Navy*, ale cărui consecinţe nu au fost simţite decât a doua zi dimineaţa.

Dave s-a oferit să-l ducă pe Josep la cartierul general, fiindcă era teribil de curios să vadă cum merge motocicleta BMW. După un mic dejun constând într-o altă improvizaţie a lui

Dave, ne-am adunat cu toţii în jurul lui Josep şi l-am bătut pe umăr până l-am cocoşat. În ultimele trei luni ne avuseserăm ca fraţii şi lucraserăm foarte bine împreună. Nu ştiam dacă voi găsi vreodată pe cineva care să-i ia locul în echipa noastră.

Urările noastre de bine au fost întrerupte de zgomotul motorului pornit de Dave. Josep ne-a zâmbit, ne-a făcut cu mâna şi s-a aşezat în ataş, ridicându-şi bereta cu insigna strălucitoare SAS într-un unghi îndrăzneţ. Apoi Dave a demarat în trombă, cu Heinie alergând şi lătrând după el prin curte.

Am rămas singur după plecarea lor şi am privit petalele răscolite de motocicletă; au căzut imediat la loc pe pavaj, aşteptând ca un alt vehicul zgomotos să le stârnească din nou.

II

CAPITOLUL 3

Într-un week-end, Margo mi-a propus să îi facem o vizită mătuşei ei bogate la Lacul Ueberlingen (Lacul Constance). Mă plimbasem pe partea estică a lacului acum câtva timp, dar nu fusesem pe partea nord-vestică unde se afla domeniul. Margo mi-a spus că bătrâna era dusă cu pluta şi că tot personalul care o servea era compus numai din femei, dar că mica excursie se va dovedi destul de interesantă.

— În primul rând, Petrus, are o adorabilă cabrioletă *Tatra* cu numai cinci sau şase sute de kilometri la bord şi în al doilea rând, ţinând cont de interesul deosebit pe care îl ai pentru Dorothy Lamour, află că domeniul mătuşei mele este chiar lângă insula tropicală a florilor, Mainau, şi ai putea să ai ocazia să o vezi.

Cunoştinţele mele în privinţa geografiei Germaniei erau limitate la ce văzusem prin călătoriile mele, aşa că existenţa acestui paradis tropical mă cam lăsase cu gura căscată. Nu ştiam dacă Margo vrea să facă o poantă sau chiar era adevărat.

Fiindcă Taffy şi Brian erau plecaţi, am decis să fac un week-end mai lung, lăsându-l pe Dave în grija lui Nobby, care, sincer să fiu, nu era în stare să aibă grijă nici de el însuşi. L-am lăsat intenţionat responsabil pe cel mai iresponsabil, nu pentru că Nobby era caporal.

Dave începuse să robotească la *Tatra* încă de când auzise că voi pleca cu Margo şi acum maşina strălucea ca nouă.

Scosese husele şi le spălase cu fulgi de săpun şi curăţase cu grijă tapiseria. Maşina mirosea ca o spălătorie, dar era mult mai bine decât înainte. Bunicii lui Margo au ieşit să îşi ia rămas bun de la noi, zâmbind amândoi, iar bătrâna mi-a făcut un semn atotştiutor cu degetul arătător, spunându-i nepoatei ei:

— *Jungen sind immer unartig*.[1]

Margo s-a înroşit în timp ce îmi traducea aceste vorbe, apoi a aruncat coşul de picnic pe bancheta din spate fără nici un ceremonial, bucurându-se parcă să audă porţelanurile ciocnindu-se. I-am deschis uşa şi am poftit-o să ia loc pe scaunul de lângă şofer, iar eu m-am aşezat la volan. Deşi îi ignoram total pe Dave şi pe Nobby, am văzut în oglinda retrovizoare ce fel de semne „încurajatoare" îmi făceau de pe treptele casei. *Ce ticăloşi vulgari*, m-am gândit eu.

Când am pornit pe şosea, i-am zâmbit foarte prieteneşte lui Margo, dar am văzut că era încă jenată de spusele bunicii sale. La un moment dat, ea s-a lăsat pe spate în scaun şi după câteva clipe a oftat şi şi-a închis ochii. Părea că doarme. Am lăsat maşina să ia viteză până la 150 de kilometri pe oră, când motorul a început să cânte! Observasem acelaşi fenomen şi la micul Volkswagen la 100 de kilometri pe oră; scotea un sunet ca torsul unei pisici. Îndreptându-ne spre sud-vest am intrat în oraşul Tübingen, un târg tipic german, apoi am schimbat direcţia spre sud, am trecut prin Hechingen, după care a trebuit să încetinesc din cauza lucrărilor de reparaţie a drumurilor. În ciuda hopurilor şi gropilor, Margo dormea ca un copil.

M-am uitat la ea şi m-am întrebat dacă va fi la fel de reticentă şi departe de Wildbad. Speram din tot sufletul să nu! În ziua aceea era îmbrăcată cu o rochie de vară din voal înflorat, strânsă pe talie, care o făcea din nou să arate după moda anilor '30. Curentul de la geamul lateral al maşinii îi ridicase fusta, descoperindu-i coapsele ferme!

Pierdut în reverie, nu am apucat să văd curba de la Balingen decât cu câţiva metri înainte. Deşi am încetinit rapid, am luat curba cam violent şi am trezit-o pe Margo. S-a ridicat puţin şi m-a întrebat:

— Mă laşi puţin să conduc? Sunt şofer de ambulanţă calificat, să ştii.

Am încetinit şi am tras pe dreapta. Nu mi se părea o mare

[1] Băieţii sunt întotdeauna obraznici.

crimă să laşi un civil să conducă o maşină a guvernului, aşa că m-am dat jos şi i-am spus că sunt de acord. Ea nu a făcut altceva decât să-şi dea pantofii jos şi să-şi ridice rochia şi mai sus, după care s-a aşezat la volan. M-am aplecat să ajustez scaunul pentru ea şi de data aceasta eu am fost cel care s-a înroşit la vorbele ei:

— *Du solist nicht*.[1]

S-a foit un pic pe scaun, apoi şi-a scos pălăria de paie şi şi-a dat părul pe spate. A pus schimbătorul de viteze într-a întâia şi de-abia am avut timp să ajung în partea cealaltă şi să mă urc, că a şi pornit.

Nu mersesem mai mult de un kilometru când am văzut un indicator ce anunţa nişte curbe periculoase. Pe prima a tăiat-o şi nu a schimbat vitezele cum trebuie. Tocmai mă pregăteam să-i spun cum se conduce o maşină cu motorul în spate, când mi-a spus:

— Am condus KdF-uri pe lacuri îngheţate la raliurile de tineret, Petrus, aşa că nu ai de ce să te îngrijorezi.

Ea credea cu fermitate că ştie să conducă şi chicotea la fiecare scârţâit al bietului motor, dându-mi câte un cot prietenesc care exprima probabil extazul pe care îl trăia. Maşina avea centuri de siguranţă de piele şi în momentul acela simţeam că am nevoie de una să mă ţină pe loc!

Am intrat pe ultima porţiune a coborârii şi Margo şi-a dat capul pe spate să îşi scoată o şuviţă rebelă care îi intrase în ochi. Deşi amândouă geamurile din faţă erau deschise, ea transpirase şi i se lipiseră câteva şuviţe de faţă. Apoi a încetinit şi a oprit. Slavă Domnului!

Mai mersesem în maşini conduse de femei, dar în afară de mătuşa mea Daisy care mi-a oferit prima plimbare din viaţa mea cu automobilul ei *Austin Ruby* când am împlinit cinci ani, toate mă făcuseră să blestem clipa în care m-am urcat pe scaunul de lângă şofer. Am şi eu nişte limite!

Când ne-am oprit, am descoperit că în jurul nostru se deschidea un peisaj superb, asemănător cu pădurile din Wales, dar la scară mult mai mare. Se apropia noaptea şi în depărtare se zăreau luminiţele de la ferme şi cătune. Am stat puţin să ascult gemetele motorului înainte de a se opri, compătimindu-l pentru experienţa de adineauri.

---

[1] Nu ai voie.

Margo s-a pieptănat şi a scuturat uşor din cap, lăsându-şi părul să cadă până aproape de talie. Îmi plăcea cel mai mult să o văd cu părul despletit şi mi se părea foarte excitant (atunci orice era legat de ea mi se părea excitant!).

— OK, Peter, e un loc bun şi liniştit. Hai să facem ce trebuia să facem demult.

(Inima mea ajunsese în esofag).

— Hai să mâncăm, mor de foame.

(La dracu!)

M-am apucat să pregătesc picnicul. Am luat păturile, coşul cu mâncare din portbagaj, masa şi cele două scaune pliante şi am făcut un foc pe care am pus ceainicul. Margo s-a apucat că întindă cele două pături ale Crucii Roşii (aha!) şi să aranjeze masa şi scaunele. Aveam mare nevoie de o ceaşcă de ceai după cele întâmplate, sau mai degrabă neîntâmplate! Am descoperit că în coş erau o cratiţă cu tocană de vită şi alta cu cartofi fierţi. Bine că nu s-au vărsat în timp ce conducea tipa; cred că m-aş fi supărat foc. Am pus pe masă pâinea proaspătă învelită într-un şervet alb de bumbac şi, în perspectiva mesei delicioase, am uitat pe moment de cealaltă dorinţă a mea.

M-am aşezat la masă şi mă gândeam cât de normal era să fie aşa şi cum acum doar câteva luni ar fi fost considerat un act de trădare. Oamenii sunt tot oameni, fie nemţi, fie englezi sau americani.

Am ciocnit ceştile de ceai cu lapte praf şi Margo s-a uitat la mine cu o privire plină de semnificaţii. Am privit-o în ochi foarte insistent, crezând că pot să îi transmit dorinţa mea nebună, dar ea şi-a lăsat capul în jos şi s-a apucat de treabă… adică, de mâncat.

În timpul mesei a vorbit despre „*Woodcraft Clan*”; am fost foarte surprins să aflu că Ernest Thompson Seton fusese primit cu onoruri în timpul lui Hitler. Discutam pentru prima oară liber, fără alţii în jurul nostru şi era totul minunat, în afară de faptul că mi-am dat seama că am mari carenţe în educaţie.

Din cauza dezastrului făcut de război la Londra şi a spiritului meu rebel de cockney, profitasem din plin de război ca să chiulesc de la şcoală şi să mă duc să văd clădirile distruse. Vizitam adăposturile antiaeriene şi gara St. Pancras ca să-i aud şi să-i văd pe soldaţii străini în tranzit. Norocul meu a fost că

eram citit; petrecusem ore întregi cu cărţile de istorie şi cu romanele de război (bineînţeles) în faţă.

Nu aveam mai mult de cincisprezece ani când am ştiut sigur că vreau să fiu în armată. Devoram manualele de război cu zecile. Am avut noroc că ai mei erau proprietarii unei cârciumi în Londra, unde au stat de-a lungul anilor mulţi militari de carieră. Cel care m-a impresionat cel mai tare a fost William Ewert Fairbairn, co-proiectant al cuţitului de luptă F/S. Povestirile lui despre Extremul Orient şi în special cele despre munca lui la poliţia municipală din Shanghai erau extraordinare. El m-a învăţat nişte principii de bază ale luptei corp la corp şi, fiind în perioada de formare, m-a impresionat foarte mult şi m-a făcut să mă gândesc tot mai serios la o carieră în rândurile armatei.

Pocnetul unui buştean în foc şi ploaia de scântei care i-a urmat m-a făcut să mă concentrez din nou asupra fetei. Ea stătea cu bărbia pe genunchi, privind fix la foc, absorbită în gânduri.

Cu ceva vreme înainte făcusem rost de un pachet de cafea americană pe care o păstram pentru ocazii speciale. Socotind că această ocazie era suficient de specială, am deschis pachetul şi am pus apa la fiert. Când am turnat cafeaua, o aromă divină s-a împrăştiat în aerul rece al serii. La început am stat de o parte şi de alta a focului, dar la un moment dat fumul mergea spre Margo şi am chemat-o lângă mine.

M-am ridicat şi am scormonit cărbunii înainte să mai pun lemne pe foc, trimiţând spre cer o cascadă de scântei. Margo a privit scânteile, apoi s-a ridicat şi a venit spre mine. S-a aşezat pe pătura mea, pe spate şi cu genunchii îndoiţi. Lemnele noi se aprinseseră şi am considerat că e momentul să mă apropii de ea. Am luat pătura pe care stătuse şi i-am dat-o să se acopere şi, din nişte şipci care folosiseră probabil la o stână, am încropit un adăpost în formă de U pentru mai multă intimitate şi pentru că vântul serii începea să fie din ce în ce mai rece. Margo şi-a scuturat de pe umeri pătura, căci în micuţul nostru *Krall* era ceva mai fierbinte decât căldura de la foc!

Am luat ibricul cu cafea de pe foc şi l-am pus pe masă. Am turnat în două căni, cam jumate-jumate cu rom şi frişcă pe deasupra. O adevărată cafea cockney! Dată fiind cantitatea generoasă de rom, eu m-am cam ameţit, iar Margo, care îşi băuse cafeaua cam în şase înghiţituri, vorbea din ce în ce mai

greu.

M-am ridicat şi am dus cănile goale pe masa de picnic.

Când m-am întors, am avut parte de o surpriză foarte plăcută: Margo îşi dădea jos rochia şi lenjeria! Sunt sigur că am rămas cu gura deschisă un minut întreg, pierzându-mă în imaginea oferită de corpul ei pe fundalul focului arzând. Îşi lăsase părul pe spate, care din cauza focului începuse să se electrizeze şi îi învelise bustul într-o aură fermecătoare.

Şi-a ridicat încet braţele şi m-a chemat spre ea. O avalanşă de senzaţii pe care nu le mai simţisem niciodată mi s-a ridicat din picioare în piept şi apoi în cap, lăsându-mă cu tâmplele gata să explodeze şi cu faţa scăldată de transpiraţie.

Eram îmbrăcat într-un costum Wehrmacht şi am început să mi-l dau jos când mă îndreptam spre silueta statuescă. Mi-am aruncat pantalonii alături de cămaşă. Ne-am îmbrăţişat. Începeam să simt cum corpul ferm al fetei începe să tremure uşor, insensibil la orice altceva în afară de atingerea mea.

Focul se stinsese demult şi păturile nu mai erau suficient pentru a ne ţine de cald. Eu zăceam total epuizat şi total satisfăcut, cu Margo dormind în braţele mele. Mă adusese pe nişte culmi ale extazului neimaginate de mine până atunci. Pierdusem noţiunea timpului şi braţele îmi amorţiseră sub trupul fetei, dar nu aş fi făcut nici un gest care să spulbere senzaţia de fericire care mă cuprinsese cu ea lângă mine, sub cerul cu stele cum nu se văd decât la munte.

Mă uitam la cer şi mă gândeam cât de mult mă implicasem în relaţia cu Margo şi dacă va avea implicaţii în viitor.

Înainte de a face dragoste cu ea, la întrebarea *Cât rezişti?* răspundeam fără excepţie *Oricât*!, dar acum nu mai eram atât de sigur. După două ore de tăvăleală pe pătură cu Margo eram epuizat, spre deosebire de ea care voia să o facem toată noaptea! Nu degeaba se antrenase ea la paralele şi măciuci!

Ne-am ridicat să scăpăm de păturile umede şi eram deja îmbrăcaţi când a trecut pe lângă noi un vânător cu doi câini. S-a uitat la maşina cu însemnele britanice, la păturile făcute grămadă şi, ridicându-şi cu un deget pălăria tiroleză, i-a spus lui Margo:

— *Guten Morgen*.

Am bâlbâit amândoi un răspuns care nu a părut să-l impresioneze câtuşi de puţin şi a plecat mai departe pe cărare.

La micul dejun am mâncat omletă, şuncă, rinichi şi pâine prăjită, o combinaţie cockney. Nici unul din noi nu a vorbit prea mult. Eu eram încă marcat de experienţa din noaptea trecută şi îmi simţeam întreg corpul încărcat cu electricitate!

Cafeaua mai avea încă gust bun, aşa că am încălzit-o încet după ce am aruncat zaţul. Am mâncat în adăpost pentru că începuse să burniţeze şi apoi m-am cărat cu toate cele la maşină. Am luat vasele şi le-am spălat la pârâu, după care m-am spălat rapid şi m-am ras.

Când m-am întors, Margo se aranjase puţin şi faţa îi strălucea ca şi aseară, părând gata de încă nişte nebunii. Mie însă îmi tremurau picioarele şi îmi puneam serios problema dacă voi putea să conduc maşina, ce să mai vorbim de altceva…

Pentru că mica noastră oprire dăduse tot programul peste cap, a trebuit să conduc cu viteză mare. A fost rândul meu să fac greşeli, dar au trecut neobservate.

Tovarăşa mea de drum nu părea deloc impresionată de viteza cu care conduceam, ci mai degrabă relaxată. Îmi tot arăta casele şi grădinile, apăsându-şi mâna pe genunchiul meu de fiecare dată când ceva i se părea mai important sau mai frumos. Strânsoarea ei era foarte puternică şi deconcertantă. Cu prima ocazie i-am spus, dar ea nu m-a crezut. Se gândea că glumesc, iar când s-a prins că vorbeam serios a început să râdă în hohote.

În ciuda grupurilor de muncitori care lucrau la astupatul gropilor de pe şosea, am ajuns în timp destul de bun în ţinuturile sudice. În majoritatea locurilor unde avuseseră loc bătălii, nu se circula decât pe o singură bandă, iar pe marginea drumului se puteau vedea zeci de vehicule de luptă avariate.

O companie de ingineri francezi dezasambla vehiculele ce nu mai puteau fi reparate, pentru a înlesni debarasarea traseului. Am fost ţinta unor priviri nu tocmai binevoitoare şi oarecum invidioase din partea muncitorilor civili, majoritatea refugiaţi.

— Ai dracu’ de englezi, le cam stă în fire să fraternizeze cu nemţii, a comentat unul din ei.

Probabil că nu ştiau ce să creadă când priveau maşina germană cu însemne militare britanice, condusă pe deasupra şi de un civil, care avea la dreapta lui o frumoasă nemţoaică!

Margo ignora toate privirile şi remarcile ostile, fredonând tot felul de cântecele germane pe care nu le cunoşteam, dar pe care le auzisem la emisiunile de propagandă germană ale lui William Joyce, lordul Ham-Ham. Apoi a trecut la piese mai clasice pe care, în mod ciudat, le cunoşteam şi eu! A fost foarte interesant, şi am început şi eu să cânt cu ea. Am continuat aşa aproape toată dimineaţa.

După ce m-am oprit din cântat, am auzit cum Margo cânta din ce în ce mai tare şi mai frumos. Am încetinit, să mai tai din zgomotele şoselei. Nu am recunoscut piesa pe care o cânta, pentru că de data aceasta versurile erau în germană, dar suna ca o baladă..

M-am întors să o privesc, plin de admiraţie, dar ea s-a ruşinat brusc şi a tăcut. Chiar îmi plăcuse cum cânta; avea un ton foarte blând, dar ferm şi stimulant. Îmi plăcuse şi mie să cânt când eram mic. Chiar încercasem să ajung în corul de la catedrala St. Paul şi mă calificasem la preselecţie, dar nu mi-au plăcut mutrele acre ale preoţilor şi nu m-am mai dus a doua zi la audiţie.

Pe la prânz am oprit la un camping şi de data asta am făcut focul în vatra special amenajată. (Germanii, ca şi alţi europeni, sunt mari excursionişti şi respectă natura, de aceea tot continentul este împânzit de campinguri.)

O parte a parcării era destinată unor vehicule blindate care fuseseră revopsite şi care făceau parte dintr-un lot mai mare de tancuri şi blindate intrate în custodia aliaţilor est-europeni (cehi, polonezi şi români).

În timp ce Margo pregătea masa, m-am dus să arunc o privire în jur. M-am urcat într-un tanc *Sherman* şi am constatat cu surprindere că nu era vopsit decât pe dinafară. Înăuntru erau scrijelite cu creionul numele şi adresele membrilor echipajelor care serviseră în acest tanc. Numele căpitanului Bertram Schubert fusese tăiat, iar deasupra lui se făcuse notaţia KIA [1] în ianuarie 1945. Bietul băiat participase probabil la luptele din Italia, călătorise via Marsilia spre nordul Franţei şi o încasase undeva în drumul spre casă! Tancul era echipat cu ultimul tip de armament şi muniţie de sabotaj, cu care putea să scoată din uz un *Tiger* german.

Apoi am auzit o fluierătură, a lui Margo, şi am ieşit din

[1] Killed în Action (mort la datorie)

tanc, îndreptându-mă către campingul propriu-zis şi spre masa care mă aştepta (sau, cine ştie, cu puţin noroc…).

Prietena mea stătea pe vârfuri şi se legăna în faţă şi în spate, iar soarele de dimineaţă îi făcea hainele atât de transparente încât ai fi jurat că era goală. Ştiam că e capcană, dar m-am făcut că nu-mi dau seama şi am luat-o în braţe ca şi cum aş fi vrut să o ridic şi să o duc în pădure. Mare greşeală, Peter!

Margo parcă prinsese rădăcini! Pot să spun că dacă nu aş fi cedat, m-ar fi aşteptat o luptă ca de la egal la egal. Ea nu voia în ruptul capului să mergem în pădure.

Mirosul plăcut al mâncării mi-a distras atenţia de la păcatele cărnii şi a îndreptat-o către nevoile stomacului. Cratiţa de tocană era foarte ademenitoare, la fel şi pâinea caldă din coş, aşa că i-am tras un scaun lui Margo şi m-am aşezat vis-à-vis de ea. Avea o vagă umbră de zâmbet, ceea ce însemna că jocurile de-a şoarecele şi pisica îi plăceau mai mult decât mi-aş fi închipuit. Pe mine mă oboseau.

După ce am mâncat, eu am cărat la maşină toate „instrumentele” de picnic, iar ea s-a dus la pârâu să spele vesela şi tacâmurile. Vesela era o adevărată bijuterie de Meissen, iar tacâmurile Solingen aveau mânerul de argint şi erau încrustate; total diferit de ce avusesem eu parte în armată în ultimii cinci ani!

Două veveriţe roşii dintr-un pin din apropiere ne certau din cauză că le călcasem teritoriul. Una din ele, probabil femela, a coborât iute din copac şi i s-a pus în faţă lui Margo, tocmai când se întorcea de la râu. A boscorodit-o pe limba lor, după care a fugit la loc lângă perechea ei. Am râs amândoi ca nişte apucaţi de această „mustrare” primită de Margo.

— Cred că îmi dădea sfaturi ca de la femeie la femeie, a spus ea amuzată. Nu cred că o s-o ascult totuşi, fiindcă îmi place ce facem.

Când am ajuns din nou pe şoseaua pietruită, am trecut pe lângă un şir lung de prizonieri de război, îmbrăcaţi în uniforme *Luftwaffe* albastru cu gri. Nu au spus nimic la adresa noastră până am trecut de ei, apoi am auzit că strigă ceva către Margo. Nu am auzit pentru că geamul de pe partea mea era închis, dar când m-am întors am văzut că Margo se întristase.

Am redus din viteză, cu gândul să le zic vreo două, dar

Margo a arătat cu degetul înainte.

— Nu are nici un rost să faci scandal. E un fapt cu care noi, germanii, trebuie să ne împăcăm. Sunt doar amărâţi că au fost înfrânţi. Condu mai departe, te rog.

Am mers în continuare un timp fără ca nici unul din noi să scoată un cuvânt. După câteva minute, Margo a tuşit să-şi dreagă vocea şi a început să vorbească despre lucrurile bune făcute de Hitler. Mi-a vorbit despre universitatea pe care o frecventase la Stuttgart. O ascultam fără prea mare atenţie, căci nu mă prea interesau cursurile şi seminariile pe care le făcuse cu cutare şi cutare profesor. Pe măsură ce vorbea, patosul din voce i se accentua până când la un moment dat a început să-şi piardă coerenţa. Apoi a oftat adânc şi şi-a îngropat faţa în mâini.

Am luat mâna dreaptă de pe volan şi am pus-o uşor pe umărul ei stâng, mişcare respinsă printr-un gest brusc al braţului ei.

Am respectat mişcarea pe care o făcuse; ştiam despre ea mai multe lucruri decât şi-ar fi imaginat. Crescuse ca un fel de copil de trupă, cu toată siguranţa de sine pe care o implica acest tip de educaţie. La şaisprezece ani, în timpul bombardamentelor asupra oraşului Stuttgart, fusese şofer pe o ambulanţă. Făcuse acest lucru fiind pe deplin conştientă că oamenii pe care îi transporta la spitale sau la posturile de prim ajutor nu vor fi îngrijiţi din lipsă de paturi sau medicamente. În final, capitularea dezonorantă şi ocupaţia avuseseră un efect traumatizant asupra ei.

Îi trebuiseră patru săptămâni să se poată apropia de mine şi să lase deoparte prejudecăţile şi mândria; acum îi respectam tăcerea şi continuam să conduc, dându-i un răgaz să-şi revină.

Drumul nostru trecea acum printr-o serie de sătucuri şi cătune ca în cărţile ilustrate pentru copii, care rămăseseră din fericire neatinse de maşina de război aliată. Ce mi s-a părut ciudat însă era faptul că indicatoarele Wehrmacht erau încă la locul lor, în toate intersecţiile.

Relieful a început să se schimbe pe măsură ce coboram în altitudine. Deja se vedeau vii frumos rânduite şi grădini de zarzavaturi bine îngrijite. Întotdeauna după un război cei care se întorc primii la normal sunt lucrătorii pământului, care ştiu să preţuiască justa valoare a lui.

Undeva mai în faţă am văzut un fel de piaţă amenajată pe

marginea drumului, unde se găseau legume de vânzare. Am făcut câteva cumpărături şi am plătit cu bani ai forţelor de ocupaţie. Vânzătorul, un bătrânel pitoresc, şi-a chemat imediat nevasta şi aceasta a apărut ţinând în mână o tavă cu diverse feluri de cârnaţi de casă. Nu-mi venea să cred ce noroc aveam, pentru că începusem să fac o adevărată pasiune pentru bunătăţile din Pădurea Neagră.

Preţurile erau foarte rezonabile, dar nedorind să mă lăcomesc, am cumpărat doar câteva bucăţi de cârnaţ condimentat, care nu cântăreau în total nici un kilogram. Văzând că îi plătesc cât îmi cere, bătrânul a dispărut în casă şi a reapărut peste câteva clipe cu un coş de dulceţuri din fructe de pădure şi conserve de legume. Am ales trei din ele, un cadou pentru „mătuşa bătrână şi ţicnită”! Margo a zâmbit la comentariul meu şi a dus bunătăţile la maşină. Părea mai relaxată decât cu câtva timp în urmă şi mă bucuram sincer să o văd din nou stăpână pe sine.

Porneam acum pe ultima porţiune a drumului pe care îl aveam de parcurs şi Margo m-a făcut tot timpul să-mi plouă în gură cu descrierea amănunţită a domeniului răposatului ei unchi, a maşinii lui şi a *rarisimei colecţii de arme vechi*!

Peisajul care ni se deschidea în faţa ochilor era foarte diferit de tot ce văzusem eu până atunci în Germania şi îmi amintea de Kew Gardens de pe Tamisa, un loc preferat al copilăriei mele.

Drumul se îngusta şi era mărginit pe toată lungimea de cascade întregi de flori şi garduri vii, de plante tropicale şi subtropicale care se împleteau cu magnolii şi narcise, lalele şi tufe de rododendron. *Poate chiar o s-o văd pe Dorothy Lamour*, m-am gândit eu.

În sfârşit, după câteva ore de mers prin peisaje şi miresme ameţitoare, am ajuns la domeniul mătuşei ei. Era ca şi cum aş fi călătorit înapoi în timp, la începutul anilor ’30; semăna chiar cu o scenă de film. Nişte straturi perfecte de boboci de trandafiri mărgineau aleea pe care se ajungea în faţa casei. Această alee avea cam şase sute de metri şi era flancată de stejari înalţi şi castani până aproape în faţa casei, ridicată pe o colină mică.

Casa era construită în stilul romantic al sfârşitului de secol XIX, cu turnuleţe la cele patru colţuri şi ornamente de fier de-a lungul liniei acoperişului, părând decorul ideal pentru un film cu

stafii! Ferestrele de la parter aveau obloane de lemn şi perdele de dantelă care se umflau la adierea vântului cald ce sufla dinspre lac. Deşi era destul de cald, mi-am dat seama că în casă se făcea focul, pentru că pe unul din hornuri ieşea o dâră de fum.

Mi s-a spus să o iau pe aleea care ducea în spatele casei, să duc maşina în garajul amenajat din vechile grajduri. Acolo ne-a întâmpinat o femelă de lup alsacian, care ieşise pe una din uşile ce dădeau pe terasă. La început a mârâit, dar când a mirosit-o pe Margo, mârâitul i s-a transformat pe loc în nişte schelălăituri vesele. Am aflat mai târziu că Hilde (aşa o chema pe căţea) avea peste douăzeci de ani şi fusese companioana lui Margo în toate vacanţele pe care ea le petrecuse aici, înainte de vârsta adolescenţei.

M-am uitat la uşile închise ale garajului, ştiind ce aveam să văd acolo, dar Hilde, care de acum decisese că sunt în regulă, m-a agăţat de mână şi m-a îndreptat spre casă şi spre şirul de servitori care aşteptau să fie prezentaţi.

Am fost prezentat fiecărei dintre cele cinci servitoare şi nu am putut să nu mă gândesc cum ar fi fost dacă venea Margo acasă la mine, în Anglia!

Mătuşica Hildegard dormea şi am fost condus la camera mea de către o servitoare mai în vârstă. Camera era foarte mare şi dădea spre şoseaua mărginită de copaci. Undeva, în depărtare, se vedea lacul, cu mirajul insulei Mainau plutind ca un abur deasupra lui!

Servitoarea s-a retras cu o reverenţă timidă şi a închis uşa. M-am uitat prin cameră cu mare interes. Era decorată în maniera pretenţioasă a anilor 1920, cu statui reprezentând fecioare dansând, iar restul decorurilor erau o combinaţie reuşită de alabastru şi auriu. Pe un perete era o acuarelă cu două femei înalte şi subţiri, îmbrăcate în veşminte suave. Una din ele ducea în lesă doi câini imenşi (sper că nu era chiar mătuşica!). Pe alt perete erau nişte litografii suprarealiste, toate nişte interpretări ciudate ale unor femei-băţ cu capetele ascuţite şi cu triunghiuri colorate în loc de ochi; un pic cam ciudat pentru gustul meu!

Mi-am întors privirea către patul masiv, a cărui saltea se afla la aproape un metru de pământ, fără îndoială pentru a-i oferi celui ce stă în pat posibilitatea de a privi direct pe fereastră

priveliştea de afară, fără să-şi ridice capul. Pe un alt perete erau doi heruvimi grăsuni care ţineau o oglindă deasupra unei chiuvete de porţelan cu robinete aurii având forma unor femei cu sâni mari. Nu pot să spun că era o parte a anatomiei feminine cu care nu eram obişnuit, dar credeam că numai bărbaţii au gusturi vulgare!

Râsul lui Margo m-a trezit din cugetările profunde cu care mă îndeletniceam.

— Peter, sper că nu contempli ceea ce cred eu...

Nu ştiu sigur la ce mă gândeam, dar ştiu sigur că m-am înroşit!

Urcasem pe scara de serviciu ca să ajungem în camerele de oaspeţi, dar acum am coborât pe scara curbată din holul principal, un superb exemplu al măiestriei unui pietrar al cărui nume nu-l cunoştea din păcate nici Margo. Era susţinută pe nişte stâlpi de marmură roz cu baza de granit, iar balustradele cu secţiune ovală se sprijineau pe nişte mici coloane de marmură neagră.

Mi-am dat seama că această glorificare a femeii nu era deloc întâmplătoare, iar singura cameră neatinsă de această tentă era camera demult răposatului unchi al lui Margo, aflată la capătul unui hol întunecos şi puţin folosit. Pe pereţii holului erau picturi de epocă, probabil ale membrilor familiei (toţi bărbaţi aici), îmbrăcaţi în uniforme militare. Cel mai vechi portret data din secolul XVI.

Uşa se deschidea destul de uşor, căci avea balamalele unse, dar mirosul dinăuntru te făcea să zăboveşti puţin înainte de a intra. Halal zid protector! Draperiile erau trase foarte aproape una de alta şi în cameră pătrundea foarte puţină lumină.

Când însă Margo a tras draperiile, mi-a fost dat să văd nişte adevărate minunăţii, fireşte, din punctul de vedere al unui pasionat de arme. De la uşă până la geam erau două şiruri paralele de armuri cu tot felul de arme existente la vremea aceea: halebarde, săbii, suliţe etc.

Camera, cam de zece pe şapte metri cu o cupolă ca de catedrală, era pur şi simplu acoperită de arme, blazoane şi steaguri. În capătul îndepărtat al camerei trona un cavaler în armură pe un cal în armură, cu o lance întinsă ameninţător spre intruşi.

Vitrinele conţineau sute de flinte şi carabine. Într-o vitrină mai mare pe perete am văzut câteva recipiente din corn şi alamă pentru praful de puşcă şi o *Epreuvette*, un dispozitiv ciudat care arăta ca un pistol şi era folosit pentru a testa puterea de explozie a prafului de puşcă.

Mă plimbam total năucit prin cameră, privind cu gura căscată toate acele obiecte de valoare pe care nu le văzusem până atunci nici măcar într-un muzeu.

Margo îşi trăsese un scaun la fereastră şi contempla peisajul de afară cu o privire adormită, în timp ce mie mi-a atras atenţia un obiect aflat într-o vitrină separată: un pistol de percuţie cu un singur butoi. Am aruncat o privire la fata care acum dormea şi am scos cu mare satisfacţie pistolul din vitrină să-l admir mai îndeaproape.

Modelul era asemănător cu cel al unui pistol de călătorie sau de buzunar, dar finisajul era deosebit. Toată lucrătura în metal, trăgaciul, plăcuţele laterale, butoiul şi siguranţa erau cizelate la marea artă şi încrustate cu argint. Lucrătura aproape miniaturală reprezenta multe scene cu lupi avântaţi în salturi incredibile.

Când am întors pistolul am auzit un mic scârţâit şi mi-am dat seama după o crăpătură nu mai groasă decât firul de păr că trebuia să existe un fel de compartiment secret. Am băgat unghia sub crăpătură şi am ridicat uşor. Mare mi-a fost mirarea să descopăr că în compartiment se găseau două gloanţe rotunde de argint pur! Am luat unul în mână şi am constatat că, deşi nu era la fel de greu ca unul de plumb, masa cam de calibrul 75 făcea din el un proiectil demn de luat în seamă.

Am început din nou să examinez pistolul şi am găsit pe dosul plăcuţei gravate numele fabricantului, SCHULER, iar pe ţeavă am descoperit inscripţia WOLFISCH. Nu mulţi ştiu să descifreze germana veche, dar nu mi-a luat mult să mă prind că pistolul era fabricat special pentru omorârea celebrilor vârcolaci!

L-am luat mai în lumină să nu-mi scape vreun detaliu. Nu părea că se trăsese vreun glonţ din el, sau cel puţin nu am detectat eu urme de argint pe traseul glonţului. Cu mare strângere de inimă am pus la loc în vitrină acea bucată vie de legendă! Sau legenda însăşi…

Am auzit de undeva din casă un clopoţel sunând destul de insistent, ceea ce însemna că mai erau 15 minute până la masă.

Am trezit-o pe Margo şi cred că am cam speriat-o. A deschis brusc ochii şi a început să mormăie ceva cum că doar a închis ochii, nici vorbă să fi aţipit; s-a ridicat în picioare, a închis fereastra şi a lăsat draperiile aşa cum erau, ca să intre puţină lumină înăuntru.

Părea mult mai relaxată aici, în orice caz mai relaxată decât era la bunicii ei acasă. M-a luat de braţ şi am coborât împreună pe terasă, unde erau aranjate câteva mese de fier alb sub o boltă de trandafiri.

La una din mese stătea mătuşa lui Margo, înţepată şi dreaptă ca un stegar. Vis-à-vis de ea erau puse alte două scaune, ale căror ocupanţi aveau să stea cu ochii în soare (la propriu!), cea mai veche şmecherie din lume.

A rămas pe scaun, aşa cum trebuia, în timp ce Margo m-a prezentat, iar apoi mi-a întins mâna, dar nu cu palma în jos şi cu degetele strânse pentru a primi sărutul de pe buzele domnului, ci cu degetul mare în sus şi degetele răşchirate, pentru a primi o strângere de mână ca între bărbaţi. Sincer, m-am bucurat că a fost aşa, fiindcă amabilităţile continentalilor începuseră demult să mă calce pe nervi, dar tot mi s-a părut un pic ciudat.

Deşi stătea jos, mi-am dat seama că era înaltă. Avea o ţinută aristocratică şi purta o rochie neagră de tafta cu dantelă la guler şi manşete. Mâinile, deşi zbârcite, erau încă frumoase aşa cum le-am văzut eu pe bastonul de abanos. Nu purta brăţări sau inele, doar la gât avea un colier cu multe şiruri de diamante şi pietre negre de obsidian, care cădeau în cascadă ca o mantie strălucitoare.

La cină au vorbit mai mult ele două. Nu ascultam decât cu o ureche, fiindcă bătrâna vorbea într-o manieră foarte pedantă acea *Hoch Deutsch* pe care nu o auzisem decât foarte rar. Când în sfârşit am avut ocazia să pun şi eu o întrebare, bătrâna a părut foarte surprinsă. Nu-şi dăduse seama până atunci că nu eram un nemţălău plicticos!

S-a întors către nepoata ei ca să-i ceară o explicaţie. Când i-a spus că sunt englez, faţa bătrânei s-a luminat deodată şi a început să mă bombardeze cu tot felul de întrebări despre Winston Churchill, Familia Regală, ducele de Windsor şi despre fostul fascist Oswald Mosley. Probabil că am dezamăgit-o (deşi Margo se postase în spatele ei şi îmi făcea semne încurajatoare) prin numărul mic de bârfe pe care am putut să i-l prezint, dar ea

a luat lipsa mea de interes pentru acest subiect ca un semn de bună-creştere.

La un moment dat soarele s-a ascuns după un nor mare şi temperatura a scăzut cu câteva grade, fapt care a făcut-o pe simpatica mătuşă să tremure involuntar. Căscând în spatele unui evantai de fildeş, dar făcându-se că a tuşit, Hildegard s-a ridicat în picioare, şi-a desfăcut colierul de la gât şi i l-a întins lui Margo şoptindu-i ceva la ureche. Apoi s-a întors către mine şi mi-a spus „La revedere" (nicidecum „Noapte bună", cum ar fi fost cazul la ora aceea). S-a retras însoţită de o servitoare la fel de bătrână ca ea.

Era ora 23 şi noaptea abia începea, mai promiţătoare ca oricând!

Deşi a fost singura dată când am văzut-o, mi-am dat seama că una din fetele din tablourile omniprezente era Hildegard în tinereţe.

I-am spus lui Margo această descoperire şi mai târziu, seara, m-a dus pe furiş în „sanctuarul" mătuşei, rugându-mă să nu fac nici un zgomot pe hol.

Ceea ce credeam eu că este o cameră s-a dovedit a fi o mare sală de spectacole! În centru, pe o platformă, se afla un uriaş pian de concert, iar în jurul lui erau răspândite diverse instrumente muzicale, pe jos sau sprijinite de scaunele cu ramă de metal, aşa cum sunt lăsate în pauza unui concert. Era o harpă din cele mai mari şi aproape toate felurile de instrumente cu corzi, de suflat şi percuţie. Pe pian erau fotografii cu rame de argint; majoritatea erau semnate „Pentru Hildegard". Erau nume care nu îmi erau cunoscute, prof. Gerdy Troost, sora Pia (în uniformă de călugăriţă), Paula Hitler Wolf (asta îmi zicea ceva!), Hedy Lamarr şi o altă actriţă probabil, Renate Mueller. Cea mai mare poză era însă a Marlenei Dietrich, aşezată pe un scaun înalt de bar şi arătându-şi picioarele, *hm! Frumoasă femeie*... Lui Leni Riefenstahl, regizoarea îui Hitler, îi era rezervată de asemenea o ramă destul de mare.

Pe un perete era o acuarelă care mi-a atras atenţia. Înfăţişa o fetiţă cu faţa bucălată şi roz, încadrată de două cozi blonde şi groase.

La hohotul de râs pe care l-am auzit în spate, m-am întors şi nu mi-a venit să-mi cred ochilor! Nu pentru că copilul din acuarelă era chiar Margo, ci pentru că ea era acum îmbrăcată

într-un costum de scenă şi machiată ca de spectacol! Fusesem prea absorbit de studierea fotografiilor ca să-mi dau seama că ea dispăruse de lângă mine şi se dusese să se schimbe în spatele unui paravan. De undeva din spatele camerei se auzea înfundat un gramofon şi Margo a început să cânte la unison cu (cine alta?) Marlene Dietrich!

Costumul ei semăna izbitor cu cel al Marlenei Dietrich. Abia acum am văzut că pe scenă era aranjat un scaun de bar pe care Margo se aşezase exact în poziţia în care stătea diva din poză. Apoi s-a ridicat şi a început să se plimbe pe scenă. Când melodia s-a terminat, s-a dus la un capăt al ei şi a aprins reflectoarele, dându-mi ocazia de a-i studia mai bine costumul. Avea nişte cizme negre cu toc a căror lungime trecea de genunchi, o bustieră foarte strâmtă şi un joben negru.

S-a încurcat pe primele acorduri ale melodiei următoare (o preluare germană a unei melodii americane de jazz), dar şi-a revenit imediat. Margo dansa step cu îndemânarea lui Ginger Rogers, învârtindu-se şi vibrând după ritmul muzicii. A coborât cele cinci trepte până în sală şi apoi le-a urcat din nou, sincronizându-se perfect. La încheierea melodiei s-a aşezat trăgându-şi răsuflarea pe scena puternic luminată; era transpirată din cap până în picioare şi superbă! După aceea s-a ridicat şi mi-a făcut semn să mă duc la bar.

Eram foarte încins datorită performanţei ei şi luminii reflectoarelor, nerăbdător să beau ceva. Am luat două pahare mari pe care le-am umplut pe trei sferturi cu Gordon’s Gin şi un sfert cu sifon. Când m-am întors, am avut plăcuta surpriză de a o vedea pe Margo venind spre mine numai în cizme! Imaginea ei, plus alcoolul, căldura şi mirosul de vopsea de ulei îmi dăduseră o durere de cap colosală şi cea mai mare erecţie pe care am avut-o vreodată. Cu câţiva ani în urmă, trăisem agonia unei erecţii de douăzeci şi patru de ore, dar nu era nimic în comparaţie cu asta!

Eram transfigurat, total pierdut în frumuseţea corpului ei! Relaţia noastră evoluase şi nu mai aveam nici o jenă sau reticenţă în ceea ce priveşte corpurile noastre. I-am privit pofticios sânii, încercând să oglindesc în acea privire tot extazul pe care îl trăiam, apoi mi-am coborât privirea la pubisul ei cu păr blond. După ce Margo a băut şi ultima picătură de gin, mi-am aruncat cât colo pantalonii, pantofii, şosetele şi tricoul şi m-

am cufundat în trupul ei de zeiţă.

Am pierdut noţiunea timpului. Camera fără ferestre devenise aproape un vid al împreunării noastre extatice, în care întreg corpul meu era pe cale să fie absorbit. O iubeam mult pe fata asta. În timp ce-i ţineam trupul adormit în braţe m-a copleşit un val de tandreţe; era tot ce îmi doream şi poate mai mult.

După ce m-am trezit şi m-am îmbrăcat am privit-o cum îşi demachia faţa mânjită de farduri (ea părea foarte jenată de asta) şi am început să cercetez încăperea. Pe peretele cel mai îndepărtat era agăţat un imens tablou în ulei ce reprezenta un şir indian de unsprezece fete în costume greceşti, traversând un pod arcuit. Pe partea cealaltă a lui ajungeau pe o mică insulă din Marea Egee unde acelaşi număr de statui înfăţişând femei le aşteptau.

M-am apropiat şi am văzut că zece din siluete dormeau sau cel puţin aveau ochii închişi sau fuseseră pictate să dea impresia că dorm. Pe ceilalţi pereţi mai existau tablouri în acuarelă sau ulei, toate având ca subiect unsprezece femei care dansau sau se îmbăiau, pe o plajă sau pe o insulă. Apoi Margo mi-a atras atenţia asupra unui mic pastel care descria o scenă tipic mediteraneană, cu vase de pescuit în fundal şi în prim-plan nimfe care se stropeau una pe alta cu apă. Pe o plăcuţă gravată pe rama tabloului era un singur cuvânt, LESBOS. Cine ştie ce mă mai aştepta!

Seara era călduroasă şi am renunţat la costumul la două rânduri în favoarea unei cămăşi cu mânecile suflecate şi a unei perechi de pantaloni de in. Eram singur în camera mea şi mă uitam pe fereastră, gândindu-mă cât de bine ar fi să am şi eu o viaţă normală.

Margo a apărut pe terasa de jos, cu altă rochie dar cu acelaşi colier şi atunci am privit-o pentru prima dată ca pe femeia cu care aş fi vrut să-mi petrec restul vieţii.

Se plimba desculţă, neştiind că o privesc, de la o glastră de flori la alta, cu bătrânul câine credincios după ea. Peste câteva minute au ieşit de sub adăpostul tufişurilor, iar vântul puternic dinspre lac i-a umflat rochia de şifon ca pe o pânză de corabie şi i-a suflat eşarfa lungă, lăsând-o agăţată de un pin din plantaţia de alături.

Am continuat să cuget asupra vieţii mele. Iată-mă, un

soldat get-beget, fără educaţie sau înclinaţii spre comerţ, dorind să am parte de o viaţă ca toţi ceilalţi! Nu mă gândisem niciodată să renunţ la armată, pentru că era mult prea târziu să mă reapuc de şcoală sau să mă formez pe tiparul burghez. De asemenea, nu se punea problema unui transfer la o unitate cu misiuni mai puţin periculoase, căci nu ar mai fi avut nici un farmec.

Tot ce învăţasem în armată era să vânez şi să omor oameni ferindu-mă să fiu eu cel vânat şi omorât!

Eram atât de absorbit în gânduri încât nu am auzit-o pe Margo apropiindu-se de mine pe vârfuri. Când am simţit două mâini reci pe gât, m-am aplecat instinctiv şi am lovit forma din spatele meu cu cotul. Când m-am întors, nu mi-a venit să cred ce făcusem!

Cunoşteam foarte bine efectul acestei lovituri şi era prea târziu să mai fac ceva. Margo zăcea pe podea, cu faţa schimonosită de durere. Lovitura o nimerise în plexul solar.

Când am ajuns lângă ea leşinase deja şi, neştiind cum s-o trezesc din leşin, am luat-o în braţe. Am început să fug pe coridor până în aripa unde locuiau servitorii, strigând ca un apucat *„Achtung, Achtung!”*

Două din servitoarele mai tinere au sărit imediat în picioare şi, ignorând explicaţiile mele bălmăjite, au luat-o în grija lor pe Margo. Una a spălat-o pe gât cu apă rece, iar cealaltă a luat dintr-un sertar o sticluţă cu săruri şi i-a dat-o pe la nas.

Din fericire nu au trecut decât câteva clipe până şi-a revenit şi a început să-şi recapete culoarea din obraji. Încă respira puţin greoi, dar s-a ridicat în picioare şi m-a privit întrebător.

Şi-a atins diafragma şi a ţipat uşor de durere. Primisem şi eu această lovitură de câteva ori şi ştiam cât de tare doare. Nu ştiam ce să fac sau cum s-o consolez pentru că nu mi se mai întâmplase niciodată să bruschez o femeie.

Am mai aşteptat să-şi revină şi abia când am fost sigur că se ţine pe picioare am plecat spre camerele noastre. Margo mi-a primit scuzele cu un zâmbet anemic şi m-a pupat pe obraz în faţa camerei ei.

Am îmbrăţişat-o tandru, dar a început imediat să gâfâie şi mi-a întors spatele, dispărând în cameră. Nu făcuse nici un pic de scandal dar ştiam că în afară de suferinţa fizică, trebuie să fie

foarte şocată de cele întâmplate. Ştiam că sunt într-o stare de încordare şi atribuisem acest lucru aparentei respingeri din partea lui Margo, dar în ultimele zile acest lucru se schimbase şi nu mai aveam nici un motiv (sau nu unul de care îmi dădeam seama) să fiu aşa în continuare.

N-am putut deloc să adorm şi am constatat că nu îmi mai plăcea deloc confortul; dormisem prea multe nopţi sub cerul liber. Am încercat să mă culc pe covorul aspru de pe jos, dar nici asta nu m-a ajutat cu nimic. Nu puteam să mă liniştesc.

Am auzit o pendulă bătând ora unu şi m-am hotărât să mă plimb prin grădină. Mi-am luat costumul de sport şi o pereche de pantofi de gimnastică, am ieşit pe geam şi am coborât pe zidul acoperit de iederă.

Luna strălucea foarte puternic şi pe cer se puteau distinge dârele de fum lăsate de avioane în direcţia nord nord-vest, probabil avioane *Fortress* în drum spre SUA, cu o escală la unul din marile aeroporturi militare americane din partea centrală a Angliei.

Mă plimbam printre straturile de trandafiri şi şirurile de arbuşti ornamentali, când la un moment dat am auzit un zgomot ca de cascadă. În faţa ochilor mi-a deschis o privelişte familiară, dar în loc de cele unsprezece dansatoare traversând podul arcuit era numai una. Era un fel de punere în scenă a uriaşului tablou în ulei. Pe partea cealaltă, în mijlocul unei grădini de flori, o aşteptau zece statui de marmură aşezate în semicerc, reprezentând nişte tinere sfioase, care păreau să prindă viaţă în lumina puternică a lunii.

M-am apropiat să le pot studia expresiile. Deşi suferinţa umană nu mă mai impresiona demult din cauza situaţiilor prin care trecusem şi devenisem imun la durerea de orice fel, nu am putut să nu observ că le învăluia un aer de nespusă tristeţe. Am privit câtva timp iazul şi crapii aurii care înotau printre ierburi; solzii lor trimiteau reflexii ale razelor lunii.

Când m-am întors înapoi în casă, era încă întuneric şi o linişte mormântală. Mi-am scos pantofii de sport fiindcă tălpile lor de cauciuc scârţâiau tare şi am început să urc scările, cu gândul să mă duc în Sala Armelor.

Cu siguranţă aveam să mă simt mai bine acolo. Uşa s-a deschis fără nici un zgomot şi am păşit înăuntru. Lumina lunii m-a ajutat să evit armurile înşirate de-a lungul pereţilor. Am închis

draperiile şi am aprins lampa de alamă de pe o măsuţă din lemn de mahon. Am tras lângă ea un fotoliu mare şi confortabil (ca şi acela din casa bunicii mele, pe care îl adoram când eram copil) şi m-am aşezat. *Ei, aşa mai merge!*

Cred că a trecut mai mult de o oră până să adorm; oricum, a fost o oră frumoasă, pentru că aveam ce vedea! Erau adunaţi acolo nici mai mult nici mai puţin de cinci sute de ani de istorie, cu toate soiurile de arme aferente. Cred că la un moment dat am găsit un lucru care mi s-a părut foarte interesant, dar deja mi se făcuse somn şi l-am examinat cu ochii pe jumătate închişi. Am adormit pe la trei.

În noaptea aceea am visat pentru prima dată o scenă care avea să bântuie multe din visele mele de-atunci în colo. Situaţia care îmi apare în vis este una violentă, în care viaţa mea sau a celor dragi este în pericol. Eu trebuie să mă apăr sau să-i apăr, dar loviturile mele nu au nici un efect asupra atacatorilor. Chiar şi cei pe care reuşesc să-i dobor nu se resimt, ci îmi zâmbesc sfidător.

Totuşi, nu se întâmplă niciodată nici un rău persoanei (în cele mai multe cazuri femeii) pe care o apăr.

M-am trezit lac de sudoare şi cu maxilarul încleştat atât de tare încât mă dureau muşchii feţei şi gingiile.

În cameră se răcorise şi am hotărât să fac focul în sobă. Faianţa era foarte rece; probabil nu se mai făcuse focul acolo de zeci de ani. La început dalele au pârâit puţin, dar în scurt timp au început să radieze căldură.

Am tras draperiile şi am văzut că începuse deja să se lumineze. Am auzit un zgomot înfundat în spatele meu şi m-am întors încet să nu o mai sperii pe Margo.

Era însă cea mai tânără dintre servitoare, Hedwig, o femeie cam la 40-45 de ani, cu o siluetă de douăzeci de ani şi nişte sâni impresionanţi! Stătea în uşă cu o tavă de argint întinsă către mine. Pe tavă era o ceaşcă de cafea şi nişte tartine cu unt, de consistenţa brioşelor, dar mai crocante.

I-am mulţumit şi nu am putut să mă abţin să nu mă uit la sânii ei pe jumătate dezgoliţi, fiindcă era încă foarte dimineaţa şi era într-o cămăşuţă de noapte cu un decolteu remarcabil. Pe deasupra cămăşii îşi pusese un halat brodat care nu făcea decât să sublinieze formele deja bine subliniate de mama natură.

A rămas pe loc şi nu pot să-mi dau seama dacă a apreciat

admiraţia mea. Voiam şi eu să spun ceva, dar mi-a luat-o înainte:

— **Maiorul** îşi petrecea adesea nopţile în camera asta. Eu eram foarte tânără şi nu prea aveam somn, aşa că îl serveam aici… uneori şi toată noaptea!

A aşteptat cam un minut, cu un zâmbet provocator pe buze, ca şi cum ar fi dorit să o invit să rămână. Apoi a făcut o reverenţă, a ieşit din cameră şi a închis uşa. *Ce mai întâmplare!*

În timp ce luam micul dejun, mă tot gândeam la semnificaţiile visului meu. Citisem mai demult un rezumat al unei cărţi a psihanalistului austriac *Sigmund Freud*, uitat de cineva într-un tren. Cartea, de la editura *Penguin*, susţinea că toate visele sunt expresii ale dorinţelor reprimate, în special ale dorinţelor sexuale! Nu mi-a plăcut această teorie, pentru că mă simţeam o persoană foarte normală şi la locul ei (sau cel puţin aşa credeam).

Aşa că am lăsat deoparte visul neplăcut, am terminat cafeaua şi m-am lăsat pe spate în fotoliu, bucurându-mă de zgomotul plăcut ce venea din soba de gaz. Îmi amintea de perioada de la grădiniţă, când aveam patru ani şi acelaşi zgomot al sobei mă făcea să dorm buştean.

M-a trezit o gâdilătură pe nas, poate o muscă sau un păianjen. Am încercat să prind insecta, dar nu am reuşit şi m-am aşezat la loc. Gâdilătură a reînceput, odată cu un hohot de râs din partea lui Margo, care se distrase până atunci pe seama mea cu un băţ lung pentru deschis luminatoarele, de care legase un fir de aţă umed, cu un nod la capăt. Era deja dimineaţă şi razele soarelui îmi încălzeau picioarele goale.

Mă simţeam ca şi cum aş fi fost prins cu mâţa în sac, aşa neras şi nepieptănat cum eram, înfundat în fotoliu. Nu mai apărusem în faţa cuiva neras decât în nişte situaţii în care chiar nu aveam cu ce şi cum să mă rad.

Margo a lăsat băţul jos şi s-a apropiat de mine cu o expresie de ştrengăriţă, păşind cu grijă printre şirurile de cavaleri medievali în armură. Mi-a sărit în braţe cu acelaşi râs copilăresc nestăpânit.

În afară de un cucui de mărimea unui ou undeva deasupra cefei, părea să nu sufere după „ciocnirea” noastră de azi-noapte. I-am spus că mă simţeam foarte murdar şi doream să mă spăl puţin înainte de masa de dimineaţă. M-a luat de braţ şi

m-a condus pe scări până în baia de dimensiuni impresionante, a intrat cu mine înăuntru şi a închis uşa.

Mă aşteptam să mă lase în pace, dar nu a fost cazul. A deschis robinetele şi a turnat în apă nişte săruri aromate care au colorat-o imediat şi au făcut o spumă de vis.

M-am dezbrăcat şi m-am cufundat în apa fierbinte. Credeam că acum o să înţeleagă că voiam să fiu singur, dar nici pomeneală! Margo, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte transparentă care se udase de la spuma cu care ne băteam, a făcut o mişcare voit greşită şi a alunecat peste mine în cadă. Şi-a tras cămaşa peste cap şi a rămas goală, doar cu colierul de la mătuşa ei la gât. Stătea peste mine şi a început să se spele cu mişcări lascive, acordând o deosebită atenţie sânilor şi sfârcurilor!

Trecuse o oră şi apa se răcise, dar am reumplut cada şi ne-am văzut de treabă în continuare. Era cu adevărat interesant, pentru că nu adesea un soldat are ocazia să se „lăfâie” sexual întru-n cadru atât de somptuos.

Mă simţeam din nou stors de vlagă şi simţeam cum mă părăsesc şi restul de puteri din rezerva strategică. Toate încurajările posibile nu mi-au fost de nici un ajutor. Începeam să mă întreb dacă nu dădusem cumva peste visul legendar al oricărui soldat, o nimfomană!

La un moment dat s-a auzit o bătaie în uşă şi Margo a spus ceva repezit. M-am pregătit să ies din cadă, dar Margo m-a tras din nou în apă. Am încercat să fiu mai „dur” şi s-o prind pe fată de braţ, dar era alunecoasă ca un peşte. Atunci i-am spus:

— Arăţi ca o stafidă albă, Margo.

Se pare că remarca mea a avut efectul scontat şi fata a scos dopul de la cadă. Pentru că nici eu nu arătam mult mai bine, m-am învelit repede cu un prosop turcesc, spre amuzamentul lui Margo.

În timp ce ne uscam, am întrebat-o ce era cu statuile de pe insulă. S-a mirat că mă interesează, dar mi-a explicat că unchiul Julius murise la puţin timp după primul Război Mondial, din cauza efectelor iperitei. După moartea lui, Hildegard a început s-o ia razna şi să nu mai vrea să vadă pe nimeni din familie până în 1937.

După aceea, personalitatea ei a suferit schimbări radicale. A concediat întreg personalul masculin şi l-a înlocuit cu fete din

partea locului, spre surpriza tuturor.

— Apropo, dragul meu, cum te-ai descurcat cu băbătia de Hedwig? a întrebat Margo brusc.

Am rămas o clipă interzis şi am început să mă colorez la faţă (nu tocmai să roşesc), pentru că aveam impresia că ştia ce se întâmplase azi-dimineaţă.

Apoi a râs şi a continuat să-mi povestească cum Hildegard l-a pus pe un antreprenor de pompe funebre să îi facă negativul ei şi fetelor din casă şi să le facă statuile în alabastru alb. Era o poveste interesantă, dar îmi ajungea cât ştiam. Am întrebat de celebra maşină din garaj, iar Margo mi-a spus pe un ton plin de reproşuri:

— Bineînţeles, faci ca toţi bărbaţii…

Uşile duble ale garajului s-au deschis foarte greu şi cu mult zgomot, iar cei doi porumbei care îşi făcuseră cuibul înăuntru au început să zburătăcească speriaţi, împrăştiind o ploaie de pene.

Margo m-a lăsat singur să explorez garajul. Am început prin a îndepărta plasele de păianjen şi praful înecăcios de pe grinzi. Drumul până la maşini era blocat de o căruţă veche şi de o grămadă de unelte de grădinărit; le-am luat şi le-am dus în curte, nerăbdător să descopăr minunea de *Tatra* acoperită cu o prelată.

Maşina era într-o parte şi nu străbătea multă lumină până la ea. Husa putrezită avea nişte găuri prin care se strecuraseră nişte şoareci sau veveriţe, pentru că acum capota de pânză groasă era acoperită de conuri de pin pe jumătate ronţăite şi rahaţi. Am ridicat cu grijă prelata, dar şi aşa gestul a fost urmat de un nor de praf care s-a împrăştiat prin tot garajul. Bietul câine, care mă supraveghea îndeaproape, a tulit-o instantaneu, decizând probabil că era mult mai bine la aer curat.

Am rămas uimit la vederea acestei cabriolete de mare clasă. Deşi trecuse atâta timp de când fusese folosită, părea ca nouă. Caroseria splendidă din nenumărate straturi de celuloză netezite manual, farurile cu puterea imensă de 1000 de waţi, volanul de mahon încrustat cu alamă, totul vorbea de la sine în privinţa calităţii manoperei. Am răsucit mânerul de argint al portierei, am deschis-o şi m-am aşezat pe scaunul şoferului, umplut cu păr de cal. Bordul era de mahon şi toate comenzile de metal străluceau. Stăteam şi nu-mi venea să cred că aveam

ocazia să pun mâna pe această a opta minune a lumii!

Mă aşteptam ca pneurile să fie dezumflate şi aşa şi era. Nu se vedea la început, pentru că maşina era puţin ridicată de la pământ cu ajutorul unui scripete, dar când am coborât-o şi-au pierdut forma rotundă. Nu era nici o problemă însă, căci aveam în maşina cealaltă o pompă de picior.

După zece minute de exerciţii cu pompa, am lăsat frâna de mână, am rotit volanul şi am împins maşina spre primele raze de soare la care fusese expusă în ultimii şaisprezece ani!

Nu am îndrăznit să ating lustrul cu o perie şi am luat un furtun de grădină, începând să spăl parbrizul şi portierele. M-am uitat să văd dacă nu cumva intră apă înăuntru. Nici pomeneală. Celuloza era neatinsă. Am spălat apoi barele de protecţie şi cu mare grijă copertina de pânză. După aceea am oprit apa şi m-am dat câţiva paşi în spate să admir strălucirea minunii albe: *Tatra* 30/52 din 1931.

Sticla de la geamuri şi parbriz nu avea nici un defect şi nu exista o pată de rugină sau coclală pe lucrătura de metal. Am deschis din nou portiera şi am răsuflat uşurat la vederea scaunelor roşii de piele care nu suferiseră nici o modificare cu trecerea timpului. Deja mă vedeam cu Margo în ea, călătorind pe serpentinele din Alpi!

Am luat o cârpă umedă şi am început să curăţ cu mare grijă sticla protectoare a indicatoarelor, schimbătorul de viteză şi frâna de mână. Vitezometrul indica 654 de kilometri!

Apoi am verificat motorul şi am descoperit un cuib de veveriţe sub capotă. Abia atunci mi-am dat seama că nu din respect nu confiscase Wehrmacht-ul maşina deşi fuseseră trase toate sforile necesare. Era o crăpătură imensă pe lateralul blocului motor!

Ce dezamăgire pe mine! M-am aşezat în curte pe un butuc, cu capul în palme.

— Ah, Peter, am uitat să-ţi spun, e nefuncţională, a spus Margo. Acum vreo cincisprezece ani mătuşa mea a mers cu maşina fără să folosească ulei de motor.

La dracu! Acuma îmi spune!

Cu mare părere de rău şi cu ajutorul lui Margo am împins maşina înapoi în garaj şi am pus la loc toate vechiturile care erau în faţa ei. Era foarte puţin probabil să se găstască un motor bun pentru a-l înlocui pe acesta şi nici nu mai ştiam dacă uzinele

Tatra mai funcţionau în Cehoslovacia.

În timpul în care mă ocupasem cu lustruitul maşinii, Margo pregătise coşul cu mâncare pentru excursia noastră pe insula tropicală. Fiindcă nu apucasem încă să mă rad, am dat fuga sus la mine în cameră şi am pus mâna pe brici.

Nu apucasem bine să dau drumul la apă când în cameră a intrat Hedwig, înarmată cu o tavă acoperită de un prosop. Mi-a spus să mă aşez, împingându-mă uşor pe un scaun mai înalt, în ciuda protestelor mele. A pus tava pe poliţa de toaletă şi a scos prosopul de deasupra. Pe tavă se aflau un ulcior pentru ras şi alături nişte prosoape aburinde.

Fără nici o ceremonie mi-a plasat pe faţă unul din prosoape şi a început să ascută un brici cu mâner de fildeş care şi bont ar fi tăiat beregata cuiva într-o secundă!

Nu mai fusesem ras de nimeni altcineva până acum, dar perspectiva de a fi ras de o femeie mi se părea umilitoare. Însă după primele mişcări suple ale briciului pe faţa mea şi nici o picătură de sânge, am început să mă relaxez şi să dau drumul din strânsoare mânerului de la scaun. Devenise chiar plăcut, mai ales că priveliştea sânilor mari ai lui Hedwig nu se afla decât la câţiva centimetri de mine. *O, Dumnezeule, acum jumătate de oră aş fi dat-o afară pe uşă, dar acum baba asta nemţoaică mă excită, chiar dacă e mai bătrână şi decât maică-mea!*

Jumătate de oră mai târziu am ieşit în curte, puţin ruşinat dar cu o nouă concepţie asupra respectului ce trebuie acordat femeilor în vârstă. Am ridicat capota şi mi-am făcut de lucru cu uleiul de motor, deşi maşina nu avea nevoie de aşa ceva. A apărut Margo.

S-a apropiat de mine, m-a mângâiat pe obraz, apoi m-a bătut uşor peste şliţ şi m-a întrebat:

— Hm! Hedwig?

În timp ce alte două servitoare duceau mâncarea la maşină, am continuat să mă preocup de starea motorului, de canistre şi să umflu un cauciuc. De îndată ce ne-am luat la revedere, am pornit pe aleea cu pietricele şi am ieşit în şosea. Mă simţeam uşurat, pentru că îmi ajunsese până peste cap casa aia cu altarul pentru lesbiene moarte. Bineînţeles, mai era şi problema cu Hedwig. Ei, *c'est la vie*, cum spun francezii!

Drumul până la lac a durat trei sferturi de oră şi tovarăşa mea s-a purtat foarte ciudat. Am ajuns la podul îngust de piatră

şi am descoperit că accesul era îngreunat pentru vehiculele terestre. Se pare că aliaţii îşi făcuseră bine treaba, căci câteva bacuri erau scufundate pe jumătate sau total.

Nu aveam de gând să traversez pe jos şi să las maşina acolo, fiindcă la întoarcere aş fi găsit-o cu siguranţă cu geamurile sparte şi fără benzină sau orice se putea fura din ea. Cu multe proteste din partea lui Margo, am făcut o mică inspecţie a podului şi am pus la loc câteva cărămizi şi lemne, pregătindu-l pentru traversarea cu maşina. În final, Margo s-a înveselit şi a strigat:

— Hai, bagă mare! ha! ha!

Am ajuns cu bine la insulă şi am constatat că la intrarea în portul particular totul era intact. Sfârşitul drumului nu fusese atât de spectaculos ca şi începutul!

Climatul tropical al insulei a devenit evident din primii metri parcurşi. Palmierii se lăfăiau pe fiecare parte a drumului, iar ghirlande de flori agăţătoare acopereau copacii masivi. Desişurile de bambus aveau o înălţime de peste şapte metri şi natura îşi făcuse de cap, acoperind aproape în întregime potecile de bătut cu piciorul.

Am mers foarte încet cu maşina pe drumul pe care mi l-a arătat Margo, printre viţa sălbatică care se agăţa de caroserie ca nişte braţe protectoare.

Mă gândeam că o luaserăm pe un drum greşit când Margo mi-a spus să opresc maşina şi să o urmez câţiva paşi. Nu pot să descriu în cuvinte frumuseţea peisajului ce mi s-a deschis în faţa ochilor.

Înaintea noastră era un mal cu o balustradă, mult deasupra nivelului apei, de la care pornea o scară care ducea la un chei ornamental. Pe malul stâng, cam la un kilometru şi jumătate depărtare, se puteau vedea urmele dezastrului provocat de bombardamentele aliate. Mai la sud însă, unde se aflau plajele Elveţiei, totul era neatins de război.

Întreaga zonă ce înconjura lacul era plină de cratere de bombă. Zeci de statui distruse zăceau împrăştiate pe jos, iar serele fuseseră distruse şi ele în întregime (ţinte vitale, fără îndoială!).

Acum cu spatele la lac, priveam clădirea masivă care semăna mai degrabă cu un hotel din Monte Carlo decât cu o reşedinţă privată. Multe din ferestre erau deschise şi dinăuntru

ieşeau perdele sfâşiate, iar acoperişul avea nişte găuri prin care se vedeau bârnele de susţinere.

Un bătrân, probabil un grădinar, ne văzuse că venim, dar ne ignora, continuând să strângă bucăţile de ciment şi moloz din curtea din faţă şi să le adune într-o grămadă undeva mai departe.

În ciuda bombardamentelor asupra insulei, oriunde te uitai zăreai numai culorii vii şi simţeai numai mirosurile îmbătătoare ale florilor. Margo se apucase să o imite pe Dorothy Lamour, cu nişte flori în păr, dar cum nu eram tocmai John Hall, nu m-am prins în joc. Nişte animale făceau un zgomot asemănător unui fâşâit prin frunzişul des, dar era imposibil să le vezi. Undeva mai departe se auzeau nişte zgomote ca de junglă, probabil nişte maimuţe care scăpaseră de la o grădină zoologică privată. Un feribot alb cu crucea Elveţiei îşi începea traversarea de pe malul german al Bodensee, traversare care nu încetase nici o zi în timpul războiului. Elveţienii îi ajutaseră atât pe nemţi cât şi pe aliaţi, în timp ce rămăseseră neutri.

Am văzut cum vasul începe să prindă viteză. Puntea era plină de oameni, toţi fără îndoială cu foi de drum *în regulă*; dar ştiam poate mai bine ca oricine că şi criminalii de război aveau acte la fel de *în regulă* şi migrau spre Elveţia ca păsările spre sud. Poate chiar acum îmi scăpa unul printre degete!

Mi-am întors privirea de la feribot şi am lăsat deoparte gândurile pesimiste ca să-mi caut iubita, când dintr-o seră în ruine s-a auzit un zgomot ciudat. Era Margo, care încerca să meargă printre orhideele care rezistaseră bombardamentelor, privind-o pe fiecare în parte. În faţa ei era un stol de păsărele care parcă o conduceau; nu exista culoare a curcubeului care să nu fie reprezentată în penajul lor.

Margo căzuse din nou pe gânduri şi era tristă la fel cum fusese tot drumul de la casa mătuşei Hildegard până aici. Pe măsură ce înaintam, umbra mea se mărea peste ea şi la un moment dat i-a acoperit faţa. Atunci a tresărit şi zâmbetul i-a revenit pe buze.

Aşteptam să-mi facă observaţie că am lăsat-o singură, dar în loc de asta a luat-o la fugă spre lac.

— Cine ajunge ultimul e fraier!

Avea un avantaj însemnat faţă de mine şi fugea în continuare mâncând pământul. Şi-a aruncat rochia uşoară de

bumbac şi a rămas în furou, o piesă de îmbrăcăminte ciudată, al cărei scop mi s-a explicat că este ca rochia să nu se lipească de picioare. Total inutil, dacă nu chiar dăunător!

Margo a sărit în apă ca o campioană la înot, cu câteva secunde doar înaintea mea. Eu îmi scosesem bocancii şi cămaşa, pe care am avut grijă să las pistolul *Browning* de 9 mm.

În mod cert nu eram pregătit pentru temperatura apei. Probabil lacul era alimentat de la nişte izvoare subterane. Am sărit de pe ponton şi m-aş fi scufundat cu siguranţă mai adânc dacă nu aş fi simţit că îmi amorţesc de frig toate membrele. Prietena mea însă părea să se simtă ca la ea acasă în apa aproape îngheţată.

Am vrut să mă dau mare şi m-am scufundat până la epava unui vas german, dar am simţit un cârcel în piciorul drept şi am ieşit repede la suprafaţă, cam la treizeci de metri de Margo, ţinându-mă de catarg.

— Peter, vreau să-ţi spun ceva, a strigat ea în timp ce s-a ridicat puţin din apă, în costumul Evei.

Ştiam că o tulbură ceva. Observasem că în ultima săptămână formele ei rotunde deveniseră şi mai rotunde şi mă aşteptam să-mi spună că e însărcinată.

— Sper că o să înţelegi ce am de gând să-ţi spun. M-am distrat de minune în compania ta în ultimele opt săptămâni şi mi-ai redat încrederea în mine. Sincer.

Încercam să nu par „în ceaţă” la spusele ei.

— Cu toate lucrurile groaznice care s-au întâmplat, am simţit că vina Germaniei devenise exclusiv vina mea.

Aşteptam să aud ce voia să-mi spună de fapt.

A venit la mal şi a continuat:

— Faptul că te-am întâlnit şi mi-ai arătat un respect pe care nu mi l-a mai arătat nici un bărbat m-a făcut să revin la ambiţiile mele mai vechi şi să îmi continuu studiile la facultate.

Sper că faţa mea nu a exprimat întru totul surpriza care mă luase literalmente de pe picioare. În dimineaţa aceea eram gata să o cer în căsătorie şi în schimb… mi se dădeau delicat papucii!

— Noaptea trecută mătuşa mea s-a oferit să retragă nişte fonduri din moştenirea mea ca să urmez studiile superioare în Elveţia, a spus ea îndreptându-şi privirea în altă parte.

În primele secunde am simţit panică pentru că mi se lua

ceva drag, dar apoi panica s-a transformat în indignare. Eram scos din porţie fără măcar să fiu întrebat dacă mi-e foame sau nu.

În timp ce Margo îşi usca părul şi se îmbrăca, m-am dus mai departe să adun nişte beţe pentru foc; ultimul meu refugiu, ca şi al oricărui alt englez, era un ceai fierbinte. Mintea mea trecea prin chinuri inimaginabile; aproape tremuram de furie şi emoţie. Ceva mai neaşteptat nici că se putea.

Am reuşit să mă calmez înainte ca apa să dea în fiert şi am început să judec raţional.

Până la urmă am ajuns la concluzia că tot răul e spre bine. Toate problemele pe care mi le făceam în privinţa carierei militare dacă relaţia noastră se întărea şi mai tare au dispărut; în plus, nu ştiu cum aş fi reuşit să-i spun lui Margo că eu vânez şi omor oameni.

Am turnat ceaiul în căni şi Margo s-a aşezat lângă mine, cu o mână pe genunchiul meu.

Am abordat o expresie binevoitoare, am luat-o de mână şi i-am spus:

— Ei bine, *Liebling*, mă bucur pentru tine.

Vocea mea a sunat foarte moale; nu semăna deloc cu vocea mea destul de dură în mod obişnuit.

Ochii roşii ai lui Margo s-au luminat imediat, şi colţurile gurii i s-au îndreptat într-un zâmbet. Apoi m-a îmbrăţişat. Simţeam că cerul îmi cade în cap. *Ce mincinos eşti, Mason, ştii bine cât de mult o să-ţi lipsească!*

S-a desprins de mine şi a început să-şi bea ceaiul. Durerea pe care o simţeam avea nevoie de mult timp ca să dispară. M-am consolat cu o ceaşcă de ceai tare şi dulce şi am încercat să fac pe relaxatul.

Până seara am explorat restul insulei şi am reuşit să nu mă mai gândesc la despărţire.

Insula era într-adevăr impresionantă prin miile de culori ale plantelor şi păsărilor. Pomii fructiferi ne-au oferit nişte mere mici iar caişii nişte caise care nu erau prea bune, dar ni s-au părut minunate. Strugurii însă erau mult prea acri, deşi erau mari şi păreau destul de copţi.

Ne întorsesem la relaţia de frate şi soră de acum câteva săptămâni şi ne forţam amândoi să fim veseli. Când s-a lăsat seara, am strâns lucrurile şi le-am dus la maşină. Tocmai când

începusem să mă liniştesc, Margo a devenit foarte tristă şi sentimentală. Înainte de a ne urca în maşină m-a sărutat tandru pe buze, fără nici o urmă de pasiune. Mai bine.

Privea drept înainte la drum, dar din când în când am surprins-o uitându-se la mine. Când mă întorceam, îşi ferea imediat privirea.

Am decis să nu mai trecem pe la mătuşa Hildegard şi să ne întoarcem direct la Wildbad. Iubita mea adormise şi am pus o pătură pe ea. Kilometri treceau foarte repede, deşi nu aş fi vrut. Încă era a mea.

Zgomotul lin al motorului era să mă adoarmă şi pe mine şi m-am hotărât să deschid un geam. Margo s-a trezit.

— Oh, Peter, ce bine că eşti tu!

Apoi a adormit la loc.

Am ajuns la Wildbad în primele ore ale dimineţii şi am băgat maşina în curte, reuşind să nu-l alarmez pe Heinie. Din sat nu se auzea nici un zgomot, doar se simţea mirosul pâinii proaspete de la han.

Am rămas în uşa de la bucătărie, nemaiştiind nimic parcă. Cum avea să se termine această relaţie care începuse atât de frumos? Nu am găsit nici un răspuns şi am fost întrerupt din gânduri de apariţia bunicii, care era foarte zâmbitoare şi curioasă să afle ultimele noutăţi de la Hildegard.

I-am spus noapte bună şi m-am întors către Margo. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Am pupat-o pe obraz şi am plecat.

Peste şase zile, Margo a obţinut actele de ieşire din ţară (cu ajutorul meu) de la Comisia de Control şi într-o zi când m-am întors dintr-o misiune în zona americană, nu mai era.

Nici o lacrimă de despărţire, nici o promisiune de a păstra legătura sau de a ne întâlni, doar un bilet:

O să-mi amintesc totdeauna.
Te iubesc,
Margo

Undeva la nord de Hanovra, între satele Bergen şi Belsen, am cunoscut şi cealaltă faţă a armatei germane, sau mai bine spus a maşinii de război naziste.

Ca membru al unei patrule de recunoaştere a Serviciilor Speciale şi având doar cunoştinţele de bază în privinţa spargerii

de seifuri, căutam să fiu totdeauna primul când o instituţie SS sau SD cădea în mâinile aliaţilor.

Tehnicile şi procedurile folosite erau foarte simple; aveam rareori nevoie de expertiza unui spărgător de meserie (Germania nu ducea lipsă de asemenea persoane!).

De multe ori seifurile germane se deschideau cu ajutorul baroaselor şi nu era nevoie de spart combinaţia sau de şmecheriile hidraulice. Dacă era necesar, foloseam nitroglicerină, prelinsă dintr-o sticluţă de aspirină pe o bucată scurtă a unui fir moale de bumbac. Odată ce încărcătura era pusă la locul ei, se plasa un detonator nr.11 în gaura cheii, legat cu sârme de generatorul electric de mână şi ţinut acolo doar cu plastilină.

Pentru a reduce zgomotul exploziei şi posibilitatea de a fi loviţi de fragmente zburătore, pentru că se ştia foarte bine că nemţii obişnuiau să pună capcane explozive în fişiere sau în orice alt loc unde se aflau obiecte importante, puneam pături ude, saltele şi chiar covoare peste seif.

Pentru seifurile mai moderne foloseam o maşină de găurit electrică, alimentată de la un generator pe care îl aduceam în *Jeep*.

Până la ordinul primit de la cartierul general de a ne deplasa la un loc de detenţie şi a obţine toate documentele posibile înainte ca deţinuţii să facă o revoltă şi să dea foc la tot ce le pică în mână, priveam armata germană cu un oarecare respect. Au existat câteva incidente în care au fost implicaţi partizani civili, dar fiindcă eram o echipă mobilă nu stăteam niciodată suficient într-un loc pentru a fi la curent cu toate detaliile.

Deci, am pornit la drum cu un *Jeep* special echipat, sticle de nitroglicerină protejate cu lemn şi lână şi lăzi mari de muniţie pentru transportul activelor şi altor documente. Ne îndreptam spre lagărul proaspăt liberat. Eram total nepregătit pentru ceea ce avea să se întâmple.

La cinci kilometri de Lüneburger Heide, maşina noastră a fost învăluită într-o duhoare inimaginabilă. Cu trei minute înainte fusesem pe coama unui deal, respirând cel mai curat aer şi privind casele răspândite printre livezi, iar acum, după o coborâre cu 80-100 de kilometri pe oră, ajunsesem în vale, în cea mai greţoasă putoare de putrefacţie cu care nările mele au

făcut cunoştinţă vreodată. Mirosul era atât de puternic încât Nobby Clark a apăsat brusc pe frână, blocând motorul.

Am coborât cu toţii din *Jeep*, disperaţi să luăm o gură de aer, dar şi aerul de afară era la fel de împuţit. Ne-am gândit că dacă nu ne vom ridica deasupra stratului de miros pestilenţial, vom muri cu siguranţă.

În cea mai mare panică am sărit pe scaunul şoferului, am tras frâna de mână şi am pornit maşina. Cei doi camarazi ai mei au fugit şi s-au agăţat de *Jeep*, cu ochii închişi şi bereta pe faţă.

Cu ochii plini de lacrimi (mi-aş fi dorit să fie de durere) am apăsat acceleraţia şi am pornit cu toată viteza înainte, drept spre locul de unde venea putoarea. Ultimele sute de metri i-am parcurs cu ochii aproape închişi. Am trecut de poarta lagărului de concentrare cu viteza de cinci kilometri pe oră şi ce am văzut acolo nu o să uităm niciodată! Căruţă după căruţă, pline de cadavre de bărbaţi, femei şi copii în putrefacţie, duceau leşurile la o groapă. Multe din cadavre nu mai erau întregi din cauza putrefacţiei, sau membrele li se desprindeau la vreun hop mai mare al căruţei şi cădeau pe jos.

Lângă groapă era un buldozer manipulat de un soldat britanic cu câţiva ani mai în vârstă decât mine, cu care împingea cadavrele înăuntru. Părţi din cadavre erau strivite de şinele buldozerului, capetele se desprindeau din şira spinării şi se rostogoleau în noroi, ca peste câteva secunde să fie aruncate cu lopata în groapă de către alt soldat.

Am intrat în clădirea principală echipat cu tot ce aveam nevoie. Am luat exemplu de la ceilalţi soldaţi britanici şi am urinat într-o batistă pe care mi-am pus-o la nas ca să pot respira. Am intrat în camera arhivelor. Un ofiţer de artilerie care ne aştepta mi-a făcut semn cu mâna către un seif *Zeiss* cu două uşi.

Era tipul cu cheie, dar avea asemenea dimensiuni uriaşe încât mi-am dat seama că trebuie să folosim explozibilul *„808 Plastique”*.

— La dracu, băieţi, eu mă car de-aici chiar acum, a spus maiorul când a văzut că scot la iveală două kilograme de explozibil.

După ce a legat încărcătura de la cele patru balamale cu Cordex, Nobby a scos firele electrice afară din clădire, în timp ce Josep şi cu mine am scos lăzile de muniţie în care britanicii

aranjaseră documentele. Apoi Taffy a adus nişte saltele pline de viermi pe care le-am sprijinit de uşile de oţel.

Am aşteptat zece minute după explozie să se mai ducă praful şi mizeria şi am intrat din nou în birou. Am privit cu cea mai mare satisfacţie uşa blindată care nu numai că ieşise din balamale, ci căzuse pe podea! Majoritatea documentelor erau în cutii de metal sigilate sau în fişiere, pe care le-am dus la maşină cu ajutorul oamenilor puşi la dispoziţia noastră prin amabilitatea maiorului.

După ce am terminat de încărcat, i-am dat ordonanţei o chitanţă:

„Lăzi de muniţie – ***10***

Conţinut – ***Documente naziste***

Destinaţie – ***Comisia pentru investigarea crimelor de război***

Cartier general – ***Corpul 21 de armată al armatei britanice de ocupaţie, Bad Oeynhausen***."

Tot ce se vedea la kilometri depărtare erau şiruri de barăci cu un singur nivel. Garduri paralele de sârmă ghimpată separau deţinuţii de religie, castă sau naţionalitate diferite. Am văzut mii de oameni de ambele sexe (lucru evident, deoarece erau toţi aproape goi) care stăteau sau zăceau în faţa barăcilor, incapabili sau fără voinţa de a se ridica în picioare şi de a merge la bucătăriile amenajate de curând.

Nu venise decât un număr mic de membri ai Crucii Roşii elveţiene (lagărul fusese liberat abia cu două zile în urmă) şi încă în lagăr aveau loc acte de canibalism. Nu pot să depun mărturie pentru asta şi nu cred că pot nici cei şaizeci de mii de deţinuţi, dar tot ce ştiam în momentul acela era că voiam să plec cât mai repede de acolo.

(Josep Kramer, comandantul SS al lagărului, a fost executat câteva zile mai târziu, dar şi-a susţinut nevinovăţia până în ultima clipă.)

La mai puţin de trei ore de la sosire ne grăbeam să plecăm. Mi-a trebuit multă forţă să mă adun; îmi era tare teamă că o să mă pierd cu firea în faţa nenorociţilor ălora.

Ne-am urcat în maşină şi am plecat cu toată viteza. Din fericire, vântul bătea în direcţia opusă şi am scăpat repede de duhoarea groaznică a morţii, asta după ce a trebuit să trecem printre două şiruri de cadavre recent stivuite.

Câteva luni mai târziu au început procesele. Nimic deosebit: alibiuri şi evaziuni, care au adus multora o libertate nemeritată. Începeam să mă obişnuiesc cu ideea că justiţia e relativă.

În săptămâna după plecarea lui Margo, băieţii au fost foarte nervoşi pe mine din cauza comportamentului meu sictirit şi a faptului că-mi plângeam de milă tot timpul. Aveam mare nevoie să-mi reîncarc bateriile, descărcate după cum se ştie la începutul acestui capitol.

Sosirea curierului militar cu instrucţiuni speciale pentru mine de a mă prezenta cu toate dosarele operaţionale cu nume de cod la Gaggenau a provocat o stare de confuzie cu accente de panică.

Trebuia să numesc un secund! *Asta sună la fel ca o invitaţie la mititica*, mă gândeam eu în timp ce strigam după Taffy Jones. Şmecherul se învârtise pe la uşă şi a fost înăuntru din trei paşi.

— Ce mama dracu' crezi despre asta? l-am întrebat eu, dându-i plicul de la cartierul general.

Taffy s-a holbat un timp la formulare, apoi a mormăit:

— Bă, ori te avansează, ori te bagă la zdup.

Nu-mi spunea nimic nou. L-am numit pe el secund şi ne-am apucat să căutăm toate dosarele cu nume de cod. Taffy a profitat de această ocazie pentru a îşi intra în noul rol şi împărţea toată vremea ordine lui Dave, Nobby şi Brian!

Pentru că nu mi se dăduse o dată anume pentru a mă prezenta la cartierul general, am decis să plec în zori. Însoţit de privirile compătimitoare ale lui Nobby şi Dave şi de vorbele bune ale lui Taffy şi Brian, care îmi spuneau ceva de genul: „Lasă, avem noi grijă de corabie până te întorci", m-am urcat în *Jeep* şi am pornit la drum.

III

CAPITOLUL 4

INTRODUCERE ÎN LUMEA TRESELOR „GRELE"

— Mason, bătrâne, nu te-am văzut demult! Vino, nu trebuie să-i lăsăm pe domnii aceştia să aştepte prea mult, a spus maiorul X.

(Eu aşteptasem trei ore în anticameră!)

Încăperea duhnea a fum de ţigară. Un bărbat solid în civil, pe care nu-l mai văzusem până atunci, stătea cu spatele la fereastră şi discuta cu maiorul Barkworth. Stăteam în picioare ca un fraier, tot gândindu-mă unde să pun cutiile cu dosare pe care le ţineam în braţe. Cei trei mă ignorau şi namila în civil încerca să-şi facă ascultat punctul de vedere bătând în masă cu pipa.

După câteva minute a intrat o ordonanţă cu o tavă cu trei ceşti mari de cafea neagră şi biscuiţi. *Ei, asta chiar mă dă gata*, mă gândeam în timp ce îi priveam pe cei trei cum se aruncă asupra trataţiei, ronţăind cu poftă biscuiţi şi sorbind din cafea.

— A, caporal, adu-i şi sergentului Mason o ceaşcă de ceai. Îţi place ceaiul, nu?

I-am mulţumit maiorului şi am privit fix în jos, mai întâi la masa goală şi apoi la maldărul de dosare pe care îl ţineam în braţe. După ce s-a prins, mi-a făcut un semn relaxat şi mi-a spus:

— Vai, Mason, cum să nu…

Am pus cele douăsprezece dosare în ordine cronologică. Toate aveau ştampila „Lichidare” şi stăteau mărturie a rolului jucat de mine în diversele operaţiuni.

Am aşteptat cam zece minute să se întoarcă caporalul, care mai întâi şi-a luat ceşca de cafea şi farfuria cu biscuiţi, şi abia apoi mi-a întins o cană de tablă cu un ceai portocaliu, care arăta ca şi cum ar fi fost stors dintr-un ciorap murdar, cu nişte scame care pluteau pe deasupra. *Labagiule*, am şuierat eu printre dinţi, luând cana de ceai călâu.

— Acum, Mason, dacă eşti pregătit…

Deja aşteptasem patru ore.

— Te-am chemat aici, adică eu, maiorul Barkworth şi domnul… dacă am reţinut bine, domnul Smith, să…

În timp ce aşteptam continuarea replicii, l-am studiat pe domnul Smith. Arăta ca o puţă care iese de la croitor. Avea pantofi negri de lac şi pantaloni cu bretele, care erau prea ridicate şi lăsau să se vadă toată şoseta la fiecare mişcare a namilei, o haină şi o vestă, o cravată de colegiu, un guler apretat şi o cămaşă cu dungi albastre cu butoni de aur la manşete. Detaliul cel mai interesant era batista care ieşea din manşeta stângă! Pe masă lângă el se aflau probabil trenciul *Barrathea* şi un melon în vârful unei umbrele negre. Avea mustaţa puţin căruntă şi părul alb pe la tâmple. Ceea ce

spărgea însă această imagine severă era zâmbetul!

Semăna cu actorul american Franchot Tone, numai că avea faţa mai grăsulie.

Sunt sigur că ceea ce a văzut el era un soldat slab, blond şi roşu la faţă, cu o cămaşă cu două numere mai mare şi tresele de sergent încă noi. Pe deasupra şi scos din sărite!

— Să trăiţi! am răspuns eu la o tuse voit exagerată a maiorului X.

— Sergent, mi s-a adus la cunoştinţă numele dumnitale în eventualitatea în care ai dori să lucrezi pentru Spionajul Militar.

Luat total prin surprindere, m-am holbat la cel ce vorbise, domnul Smyth.

— Nu e nevoie să mă uit prin dosarele astea, a spus el arătând spre mormanul de hârtii selectate şi aduse cu atâta trudă. Se pare că ai un înger păzitor, sau cel puţin o persoană sus-pusă care are grijă de soarta ta.

Nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama cine era această persoană. Ai mei cunoscuseră un colonel al Gărzii, care mă plăcuse şi se transformase într-un soi de unchi protector.

— Ofiţerul tău comandant, maiorul Barkworth, mi-a spus că poate să se lipsească de serviciile tale o vreme.

L-am privit pe maior, care a dat din cap încurajator, şi apoi m-am întors iar către vorbitor, spunându-i:

— Mulţumesc, să trăiţi!

Habar nu aveam în ce dracu’ mă băgasem sau ce se petrecea, dar eram sigur că e vorba de ceva foarte secret.

Deşi rămăsesem în continuare în poziţie de drepţi după terminarea scurtei conversaţii, ceilalţi păreau să mă ignore din nou. Probabil îmi puneau viaţa la cale, căci am auzit nişte fragmente ale conversaţiei lor. După un timp, Barkworth s-a întors către mine:

— Ei bine Peter, dacă totul s-a aranjat, mă bucur!

Nu apucasem să scot nici o vorbă sau să pun o întrebare. Am strâns mâna cu manichiură perfectă şi am spus:

— Mulţumesc, să trăiţi! O să fac tot ce-mi stă în puteri, să trăiţi.

Mi s-a spus să ies afară, dar să aştept la uşă. Am făcut întocmai, trebuind să suport râsetele îmbuibate ale celor trei şi clinchetul paharelor din spatele uşii închise. Chiar că era groasă!

M-am dat la o parte ca să-i las să iasă şi Smyth mi-a spus:

— Lămureşte totul la Wildbad şi ne vedem în două săptămâni peste baltă.

Am încercat să-mi compun o expresie cât mai savantă care să arate că înţelesesem tot şi am dat din cap.

— Da, să trăiţi!

Rămăsesem singur cu maiorul Barkworth şi l-am rugat să-mi dea o explicaţie. Era roşu în obraji, cu tunica descheiată la gât şi părul în dezordine. Probabil avusese un rol important în golirea celor două sticle de whisky.

— Mason… sunt sigur că înţelegi despre ce e vorba. Mergi înapoi la Wildbad, uite aici aprobarea pentru permisie. Apropo, am observat că există o cerere din partea familiei tale, doi fraţi sau cam aşa ceva, nu?

Nu îmi mai văzusem cei doi fraţi împreună decât înainte cu trei ani de terminarea războiului şi habar nu aveam că erau în Anglia. Bucuria la gândul că îi voi revedea a fost mai mare decât indignarea mea la adresa faptului că permisia nu mi s-ar fi acordat dacă nu acceptam noul post.

Câteva zile mai târziu ieşeam în haine civile din Gara Victoria, cu un geamantan în mână. Trecuse mai mult de un an de când fusesem la Londra ultima dată, iar atunci exista oricând posibilitatea de a te trezi cu o V-2 în cap.

Îmi plăcea mirosul Londrei, cu aroma familiară de ceai care mă întâmpina încă de la gară. Am intrat într-o cafenea din staţia de autobuz şi nu am putut să nu observ cât de jegos era totul. Sandviciurile cu ouă şi salată arătau la fel, ba chiar îmi venea să cred că erau aceleaşi, aşa uscate şi gălbui cum erau! Pofta de mâncare mi-a trecut cât ai zice peşte.

Mai târziu m-am urcat într-un autobuz spre Leichester Square. Când am coborât, am colindat câteva magazine de pe strada Lisle. Era un loc de promenadă pentru tinerele care nu erau prostituate, veţi înţelege, ci actriţe în pauza dintre reprezentaţii. Oricum, erau machiate de scenă şi aveau rochii cu paiete. Când eram puşti, îmi plăcea să le privesc, atât pe ele cât şi pe *domnii* lor. Atunci am văzut pentru prima dată doi oameni făcând-o în picioare, chiar în pragul uşii pe care intram acum. Ce-am mai râs!

Intrasem aici datorită mirosului de mâncare. Deşi era un local jegos, puteai să fii sigur că nu plecai flămând. Proprietarul, care stătea la tejghea, era grec sau cipriot, mic, gras şi chel. S-a

aplecat înainte şi mi-a spus:

— Ce vrei să-ţi dau?

Cinci minute mai târziu, în faţa mea se afla o farfurie cu ouă, şuncă, ficat, roşii şi pâine prăjită cu unt. În semn de preţuire, mi se adusese şi o sticlă de sos *„Daddies”*. Ceaiul era dulce, fierbinte şi frumos colorat. După a doua ceaşcă, am spus în treacăt cum mă uitam după fetiţe când eram puşti şi că nu vedeam nici una acum.

— Rosa, hei, Rosa! a strigat el spre bucătărie, apoi mi-a tras un rânjet.

— Îmi pare rău că nu am observat de la început că voiai o fetiţă, a spus el făcându-mi cu ochiul.

Din bucătărie a ieşit o femeie foarte bine dotată, care şi-a scos şorţul când s-a apropiat de mine. La prima vedere ziceai că are doi căţeluşi care se zbat pentru libertate înăuntrul bluzei ei mov, dar când a venit mai aproape mi-am dat seama că nu era aşa!

Chiar şi cu pantofii negri cu toc înalt nu avea mai mult de un metru şaizeci. Capul era încoronat de o cascadă de păr negru, cu buclele accentuate de vaselină, cum îl poartă ţigăncile.

Rosa era o prezenţă spectaculoasă. Era fardată puternic, cu fard de pleoape, contur şi rimel, deşi era dimineaţă. Bluza mov cu mânecă scurtă nu era în nici un caz făcută să-i acopere sânii mari, iar în partea de sus nasturii stăteau să pocnească! S-a sprijinit cu amândouă mâinile de masă, cu o expresie care încerca să spună că mă aşteptau multe lucruri interesante şi că eram un băiat norocos. Apoi şi-a aplecat capul într-o parte şi mi-a spus:

— Tocmai mă pregăteam să mă duc sus, iubiţel.

A făcut un pas în spate şi a arătat spre o cameră cu o draperie de mărgele, cu mâinile în şolduri, pentru a mă face să apreciez oferta. Pe braţe avea păr negru şi fin, iar degetele scurte erau pline de inele de argint. Talia era încinsă cu o curea de piele roşie. Fusta neagră era până la genunchi, cu o mică crăpătură pe fiecare parte, şi descoperea nişte picioare musculoase, fără ciorapi, acoperite şi ele de păr (în limite rezonabile).

— Deci ce zici, iepuraş? a întrebat ea, învârtindu-şi o şuviţă din părul lung până la brâu.

M-am ridicat şi mi-am luat valiza, m-am dus la tejghea şi am lăsat o bancnotă de două lire pe tavă. Spre surpriza fratelui ei, i-am întins valiza şi i-am spus:

— Ia, ai grijă de asta amice, că eu o s-o iau pe sor'ta la nişte cumpărături, dacă n-are nimic împotrivă.

Nu era nevoie să spun a doua oară. Rosa a dispărut după perdeaua de mărgele şi a reapărut după două minute, cu un palton cu guler de blană şi o poşetă roşie de piele. Acum arăta a evreică bogată!

Pe când mergeam spre Shaftesbury Avenue, mi-a spus că are şaptesprezece ani, că trăise la Londra în tot timpul războiului şi, ca şi mine, se lăsase de şcoală ca să lucreze la cafenea. Pentru că nu era înregistrată în actele primăriei, nu fusese chemată să contribuie la eforturile de război şi îşi găsise o slujbă la Windmill Theatre.

Deşi foarte elastică şi acrobatică, se cam îngrăşase la şaisprezece ani şi conducerea teatrului a decis că nu mai e bună de dansatoare, dându-i nişte roluri în fundal pentru care era plătită mult mai prost, cu douăsprezece lire pe săptămână.

La un moment dat m-a luat de braţ şi am intrat în magazinul *Fortnum* şi *Mason* din Picadilly. Mă gândeam să-i fac un cadou noii mele cunoştinţe.

La biroul de la intrare era un bătrânel ţâfnos care ne-a spus unde se află raionul de lenjerie. Rosa mă trăgea de la o tejghea la alta, urmată de o vânzătoare, încercând să scoată din buzunarul meu cât mai mult.

— Ador chestia asta, dragă, cumpără-mi-o, te rog!

Accentul spaniol al Rosei era să mă păcălească şi pe mine. Arăta către un set complet de lenjerie. Corsetul era din dantelă fină neagră, halatul avea la gât pene de struţ şi papucii cu toc erau şi ei decoraţi cu pene de struţ. Preţul era de patruzeci şi cinci de lire!

Doamne, Dumnezeule, asta e mai mult decât tot ce am eu în buzunar, şi nu credeam că solda mea e mică! mă gândeam eu în timp ce ieşeam din magazin. Rosa a revenit la accentul ei cockney şi a spus foarte amuzată:

— Îmi place să fac asta tot timpul. Intru într-un magazin scump, spun că vreau să cumpăr ceva şi, când dobitocul începe să scrie bonul, deschid poşeta şi zic că n-am destule cupoane!

Deşi războiul cu Japonia era în centrul atenţiei tuturor, în

oraş erau foarte mulţi soldaţi de toate naţionalităţile aliate: canadieni, americani şi tot restul, încercând să se distreze cât mai bine.

M-am plimbat cu Rosa la braţ toată după amiaza şi spre seară am intrat la magazinul universal *Selfridges*, care m-a dezamăgit. Tot ce voiam să cumpăr pentru mine era sau foarte scump, sau marcat cu o plăcuţă pe care scria **Numai pentru export**. Asta m-a enervat cel mai tare.

Când s-a lăsat întunericul, am făcu semn unui taxi deja ocupat, care din fericire s-a oprit chiar în mijlocul drumului. Taximetristul şi-a scos capul pe geam şi a zis:

— Tre' să faceţi juma-juma. Un' te duc?

Celălalt client era un mahăr de la guvern, probabil, dacă era să-l judec după haine şi după servieta „oficială".

— La *Palladium*, te rog, am spus eu, de parcă aş fi ştiut unde vreau să merg. Până la Picadilly, unde s-a dat jos primul client, am mers pe străzi pe care le ştiam foarte întunecoase, dar asta fusese în timpul camuflajului. Acum toate vehiculele îşi scoseseră plăcuţele de pe faruri, iar felinarele care scăpaseră bombardamentului luminau vesele. Se apropia strada Argyll şi taximetristul ne-a spus:

— Hai că e cinstea lui! Dobitocu' şi-a uitat restul... Nu mai pupaţi voi taxi pe gratis în Londra cât oţi trăi!

Am intrat în foaierul teatrului şi am stat la coadă la bilete, sperând ca să fi renunţat cineva. A doua reprezentaţie începuse şi ceilalţi de la coadă îşi pierduseră speranţa. Noi am rămas totuşi şi am avut un noroc chior. Din sală a ieşit o plasatoare care a spus că are două locuri libere!

Peste cinci minute stăteam jos în sală, chiar la timp ca să urmărim numărul meu preferat al trupei *Crazy Gang*. Îmi plăceau la nebunie şi aşteptam cu nerăbdare să văd scena în care Allen, pe o schelă, se întoarce să-i spună ceva lui Flannigan şi scapă cimentul din găleată drept în capul lui. Pasta curge în jos şi ajunge chiar în turul pantalonilor de la salopeta largă a lui Flannigan! Scena asta era de milioane şi spectatorii râdeau de se ţineau cu mâinile de burtă. Umor englezesc 100%!

Spectacolul s-a terminat târziu, dar am avut din nou şansa să găsim un taxi.

Nici nu am închis bine uşa maşinii că Rosa şi-a ridicat fusta şi mi-a adresat invitaţia pe care şi-o doreşte orice soldat excitat!

S-a întins pe spate, m-a tras peste ea şi mi-a spus la ureche:

— Trage-mi-o, Peter!

Am dat curs invitaţiei cu cea mai mare plăcere. Taximetristul, care mai arunca câte o privire în oglinda retrovizoare, a văzut ce se întâmpla şi a luat înţeleapta hotărâre de a ne plimba cât mai mult şi mai ocolit până la cafenea. Ştia bine că îi iese un bacşiş gras!

Ne-a lăsat la staţia de taxiuri din Leicester Square, de unde era foarte puţin de mers până la cafenea. Cârciuma era plină şi mama Rosei i-a spus ceva foarte supărată când am intrat. Fata a fugit repede în bucătărie şi şi-a pus un şorţ, începând să-şi vadă de treabă cu servitul clienţilor. Se spune că dacă vrei să vezi cum o să-ţi arate iubita peste zeci de ani, să te uiţi la maică-sa. Am hotărât s-o fac şi pe asta.

Doamna Gerveshi era o femeie cam la cincizeci de ani, mică, grasă şi fără talie. Avea părul ca şi al fiicei ei, negru şi des, şi ochi albaştri care priveau cu ură de sub sprâncenele groase şi împreunate. Expresia gurii era asemănătoare cu a unei persoane care a băut zeamă de lămâie fără să ştie. Toate aceste detalii au fost suficiente ca să mă lămuresc că în postura de soacră l-ar fi speriat de moarte pe bietul ginere.

— Hm! a spus ea cu braţele încrucişate la piept, apropiindu-se de mine.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi doamna Gerveshi. V-aş fi recunoscut oriunde. Semănaţi atât de mult cu fiica dumneavoastră, am spus eu ridicându-mă în picioare.

M-a privit din cap până în picioare şi speram din tot sufletul că nu îmi rămăsese nici o „medalie” de la interludiul din taxi!

— Mm, da! Din ăştia obraznici… uite aşa m-am procopsit şi eu cu taică-său, a spus ea arătând spre proprietarul cafenelei. Ei, ce s-o mai lungim, vrei ceva de mâncare sau nu?

Am scăpat uşor!

L-am rugat pe Carlos să mă lase să dorm în salonul din spate şi a acceptat fără probleme. Pe la unu au plecat toţi clienţii şi după aceea a început curăţenia. Totul trebuia să fie spălat şi aranjat, căci a doua zi dimineaţa la şase şi jumătate soseau primii clienţi. M-am întins pe canapeaua roasă şi am reuşit să adorm. La cinci şi jumătate m-a trezit doamna G şi mi-a pus în faţă o ceaşcă mare de ceai aburind. L-am dat pe gât şi m-

am dus la baie, luându-mă după mirosul de săpun carbolic. M-am spălat bine, m-am ras, m-am îmbrăcat şi am fost gata pentru micul dejun în zece minute.

Înainte de a pleca, pe la şase şi jumătate, am intrat în camera Rosei care dormea încă şi i-am lăsat o pereche de ciorapi de nylon, o sticluţă mică de *Chanel Nr.5* (pe care o putea vinde cu cinci lire), nişte marfă de contrabandă pe care o adusesem cu mine din Germania şi o bancnotă de zece lire. Când am ajuns în mijlocul drumului, am auzit un strigăt de la fereastra dormitorului ei din pod:

— Anunţă-mă când mai vii prin Londra!

Cu valiza în mână, am mers către locul de paradă al Gărzii, bucurându-mă să revăd locurile în care copilărisem. Oricât de mult mi-ar fi plăcut la ţară, tot mai bine era în Londra! Apropiindu-mă de destinaţie, am intrat în zona turistică a oraşului, cu aleile mari străjuite de copaci şi casele bogătaşilor, cu garduri înalte de fier cu blazoane, unicorni, lei şi toate însemnele nobleţei.

Am intrat în perimetrul clădirii unde trebuia să mă prezint şi am observat cu stupoare că în curte nu era parcată nici o maşină, în afară de una aparţinând unei persoane particulare. Doi gardieni cu coifuri ascuţite mă priveau întrebător. Le-am arătat documentele de călătorie şi celelalte acte, primind indicaţii să merg până la capătul terenului de paradă şi apoi să intru în clădire.

Era exact şapte şi jumătate când am intrat în camera cu lambriuri din lemn de pin. Era foarte neplăcut. Singura persoană care se mai afla în încăpere era un civil care stătea la birou şi răsfoia nişte hârţoage. Am închis încet uşa, m-am şters pe ştergătoarele din fibră şi am aşteptat. Funcţionarul părea foarte ocupat cu studiul hârtiilor şi nu s-a sinchisit să se uite la mine. Abia după ce le-a terminat pe toate a ridicat ochii cu o expresie de genul *„Ce dracu mai cauţi şi tu aici?”*

— Să trăiţi! am spus eu întinzându-i documentele.

Cred că avea o pasiune înnăscută pentru hârţoage, fiindcă le-a răsfoit pe toate, poate cine ştie, ar fi descoperit motivul vizitei mele acolo.

— Mason, băiete! Ce punctual eşti! am auzit o voce familiară din camera de alături.

Am fost foarte surprins să-l văd pe domnul Smyth venind

spre mine şi luându-mi actele de pe biroul funcţionarului.

— Hai înăuntru, **sergent**, a spus el accentuând ultimul cuvânt şi făcându-mi cu ochiul.

Am intrat amândoi într-o cameră decorată cu trofee militare, săbii şi lănci.

— Din regimentul meu, s-a lăudat Smyth arătând către trofee.

S-a aşezat la birou şi m-a invitat să iau loc. Îmi lăsasem valiza la intrarea în camera cealaltă şi trebuia să stau cu ochii pe ea. Nu păreau să fie mari probleme aici, dar în general la o bază militară lucrurile au tendinţa de a face picioare! Nu că mi-ar fi părut rău după haine, dar aveam nişte pistoale suvenir şi nişte MP 38-uri după care aş fi plâns cu siguranţă.

Domnul Smyth stătea cu spătarul rezemat de perete şi cu degetele în buzunarul vestei, rânjind satisfăcut.

— Ei bine, fiule, ce părere ai despre toate astea? Vreau să spun despre intrarea ta în serviciile de siguranţă.

A scos dintr-un sertar o tabacheră de argint, a deschis capacul şi mi-a întins-o.

— Ştiu că nu fumezi, dar încearcă puţin tutun din ăsta. E un test, aşa că nu-ţi fie frică.

— Mulţumesc, să trăiţi, cu mare plăcere.

Mi-am scos briceagul din buzunar, am luat un praf de tutun şi l-am pus în tabachera naturală a mâinii mele stângi. Am împărţit cantitatea în două, apoi am inspirat o jumătate, acoperind-o pe cea de a doua cu vârful briceagului. Apoi pe cea de-a doua.

În cameră s-a lăsat linişte; probabil se aştepta să încep să tuşesc şi să strănut.

— Bună marcă, să trăiţi, am spus eu stăpânindu-mă cu greu să nu strănut.

Asta mi se întâmplase de nenumărate ori în adolescenţă, când băteam cârciumile, ca să mă mai las păcălit! Fiindcă atunci trebuia să mă dau mare, am învăţat să trag tutun pe nas. Ce nu face omul la nevoie!

— Bine, bine, hai să trecem la treabă; bănuiesc că nu ai semnat încă, a spus el punându-mi sub nas un formular.

Documentul era Actul Secretelor Oficiale din 1929.

— Ridică-te în picioare! Acum trebuie să depui jurământul de credinţă faţă de rege şi patrie. Sergent major, a urlat el.

Civilul a intrat în cameră cu o Biblie în mână.

Am pus mâna pe ea şi am jurat. *Ca la cercetaşi, şi alta nu!* mă gândeam eu când citeam următorul pasaj cu voce tare. Am făcut o pauză mică, după care am semnat.

— Acum eşti de-al nostru, nu, sergent Savage? a spus el, îndreptându-se către sergentul major, care era mai înalt ca mine cu vreo cinci centimetri. Mason, sergentul Savage va avea grijă de tine. O să te treacă prin toate, fii sigur.

Câteva minute mai târziu mergeam cu sergentul Savage pe terenul de paradă pavat cu macadam, spre o clădire boltită care era sala de gimnastică.

— Hai să te vedem.

M-am schimbat în şort, maieu şi pantofi de sport, rămânând cam la doi metri depărtare de sergentul Savage, care era îmbrăcat la fel ca mine. Arăta foarte diferit de nesuferitul din birou.

Deşi corpul lui arăta ca şi cum nu ar fi fost atins niciodată de razele soarelui, era suplu şi musculos. Braţele vânoase se terminau cu nişte mâini de dimensiunile unei cărămizi. Cu cinci centimetri mai înalt decât mine, cu vreo şapte kilograme mai greu şi cu braţele mai lungi. *La dracu! Dacă nu-l pun jos din prima, infirmierii o să mă adune cu făraşul!* m-am gândit eu.

Savage a început să se plimbe în jurul meu ca un luptător de meserie, cu garda deschisă şi capul sus. Mi-am deschis braţele ca să-l atrag într-o încleştare, dar din senin am văzut că un picior se îndreaptă în viteză spre stomacul meu. M-am dat deoparte să-mi feresc stomacul, dar am primit o lovitură în bărbie!

Am fost ajutat să mă ridic de către doi băgători de seamă.

— Îndemânatic moşu', nu? a spus unul din ei.

După ce probabil ajunsese la concluzia că eram uşor de doborât, Savage s-a decis să se mai joace un pic cu mine, înainte de a-mi administra lovitura de graţie, făcându-le cu ochiul spectatorilor care se adunaseră din toate colţurile sălii. De data asta a adoptat poziţia unui bătăuş de stradă.

Ştiam că aş fi avut de suferit în viitor dacă îl făceam de râs, aşa m-am prefăcut că mă împiedic şi am căzut într-un genunchi, sub garda lui, parând cu stânga lovitura lui de dreapta. Cu dreapta mea l-am apucat de gât şi, adunându-mi puterile, l-am ridicat de la pământ. S-a auzit un zgomot sec şi

Savage a leşinat instantaneu.

După ce şi-a revenit, a început să-şi rotească capul în toate direcţiile ca să se dumirească ce se întâmplase cu el.

Spectatorii au plecat repede de lângă noi şi s-au întors la frânghiile de căţărat sau la sacii de box. Am rămas la o oarecare distanţă de el, neştiind cum o să reacţioneze. Mai avusesem parte de câţiva instructori şi ştiam că nu se lasă aşa uşor.

— Bine, Mason, ajunge pentru azi. Se pare că poţi să-ţi porţi de grijă şi singur. Mă duc să fac un duş şi te-aş sfătui şi pe tine să faci acelaşi lucru, înainte de a ajunge la Grant Taylor, a spus el cu reţinere în glas.

Douăzeci de minute mai târziu, spălat şi îmbrăcat, simţindu-mă ca nou, aşteptam în faţa biroului lui Smyth. Probabil Savage îi dădea raportul, dar o făcea pe un ton prea jos ca să pot auzi eu. După încă jumătate de oră, am părăsit clădirea împreună cu instructorul meu, într-un *Armstrong-Siddley* de toată frumuseţea.

Am traversat rapid oraşul şi am ajuns la o altă clădire tipic guvernamentală, în faţa căreia se afla un portar în uniformă, într-un chioşc de sticlă. Savage i-a arătat permisul de trecere, apoi ne-a spus amândurora să semnăm în registrul de intrări.

Uşa solidă, acţionată electric, s-a deschis şi am pătruns într-un coridor foarte lung şi prost iluminat.

Domnul Savage mergea în faţa mea, şoptindu-mi peste umăr:

— Ştiu că nu te formalizezi, dar măcar poţi să faci un efort să te porţi şi tu ca un soldat adevărat!

Totul a fost bine până acum. Dar cine mama naibii era Grant Taylor ăsta? mă întrebam eu.

După ce am coborât două etaje, am început să aud nişte pocnituri înfundate îndărătul unei uşi capitonate. Savage mi-a deschis uşa şi m-a poftit într-o cameră care după aprecierile mele ocupa aproape tot subsolul clădirii. Încăperea era împărţită în numeroase piste de tragere, iar de-a lungul pereţilor erau înşirate dulapuri cu grilaje, care conţineau puşti mitralieră şi carabine de toate felurile. Pe peretele cel mai îndepărtat erau îngrămădite câteva tone de nisip, susţinute de traverse de cale ferată. În faţa lor fuseseră amenajate din carton adevărate apartamente şi corpuri de case, toate ciuruite de gloanţe. Sârmele de deasupra transportau ţinte de hârtie de

dimensiunile unui om, iar ţintele rabatabile aşteptau în orice moment să apară la un geam şi să îl surprindă pe ţintaşul nepregătit.

Un bărbat de înălţime medie, cam la vreo patruzeci şi cinci de ani, s-a întors de pe bancheta unde lucra şi, recunoscându-l pe însoţitorul meu, i-a spus:

— Michael, pe cine mi-ai mai adus azi?

Domnul Grant Taylor, fost maior, s-a dovedit a fi cel care îi învăţase meserie pe celebrii „G-men” americani. Aveam o mare problemă: nu ştiam cum să mă adresez acestor „foşti” militari. Pentru că tipul nu a spus nimic şi doar mi-a arătat cum ţine el pistolul, am considerat că formalităţile de prezentare fuseseră îndeplinite. Apoi m-a dus la un dulap cu pistoale şi m-a întrebat care din ele îmi erau cunoscute sau cu care avusesem ocazia să trag. Dintre toate cele douăzeci şi cinci, nu trăsesem decât cu unul, pe care i l-am arătat.

Nu încercam să impresionez pe nimeni, dar din celelalte aveam câte un exemplar în podul casei părinţilor mei, bine învelite în hârtie şi ferite de priviri indiscrete.

— Ia desfă-l pe ăsta pentru mine, băiete, a spus el alegând un *Bolo Mauser*.

L-am luat în mână, l-am îndreptat şi am început să-l desfac cu grijă până la cele mai mici componente. În cele din urmă arăta ca o fotografie schematică sau o schiţă dintr-un dicţionar de arme.

Apoi am examinat cu atenţie componentele, le-am reasamblat şi i-am dat pistolul înapoi.

— E o piesă foarte bună. Model rusesc, nu-i aşa?

Ştiam prea bine ce este, dar nu voiam să par prea deştept.

— Despre asta ce zici, Mason, o ştii şi pe asta?

A făcut o mişcare foarte rapidă prin care şi-a descheiat jacheta şi a scos din tocul de la subsuori un pistol cu ţeavă scurtă, pe care l-a descărcat de şase ori într-o ţintă de 12 centimetri pătraţi, aflată la o distanţă de doisprezece metri, totul atât de repede încât nu am apucat nici măcar să clipesc. Mai văzusem această demonstraţie de multe ori, dar niciodată cu asemenea precizie şi fluiditate.

— Ia-l pe ăsta. E un *Smith & Wesson 357 magnum* cu ţeavă de şase centimetri. Reîncarcă-l şi trage de câte două ori.

Am luat revolverul în mână şi am observat că mânerul era

format întocmai după degetele de la mâna dreaptă a lui Grant Taylor. Nu pot să spun că aveam o pasiune deosebită pentru revolvere, căci cele pe care le folosisem până atunci, un *Webly-Scott* şi un *Enfield 380* se dovediseră nu prea dibace. Am scos cartuşele goale şi am examinat muniţia pentru Winchester 357 magnum. Deşi păreau foarte asemănătoare cu cartuşele 380 de carabină, pe cutia în care se aflau scria **cartuşe fără fum 357 magnum, numai pentru revolverele model 27 Smith & Wesson**.

— Aşa, băiete, încarcă-l. Acum o să tragi în oglinda aia de acolo, a spus el, dându-mi un alt *Smith & Wesson 45 acp* cu ţeava de opt centimetri. Am băgat cartuşele în butoi şi m-am depărtat cam la şapte metri de oglindă. Pentru că oglinda era pusă într-un unghi anume, în ea se vedea chipul lui Grant Taylor.

— Când eşti gata, ridică pistolul şi trage şase duble în ochiul meu drept.

Mi se părea foarte copilăresc, dar m-am conformat şi am făcut asta nu numai de şase ori, ci timp de aproape o oră. Descărcat, încărcat, descărcat, încărcat.

— Acum încercăm de la centură, a spus el dându-mi o centură uzată.

Stăteam cam la cincisprezece metri de ţinta reprezentată de o foaie de hârtie minusculă, plasată undeva la nivelul pieptului. Deodată foaia s-a întors cu marginea la mine.

— Tragi două duble de la centură.

Stătea lângă mine şi-mi demonstra cum trebuie să fac, numai că trăgea cu pistolul, făcea doar poc-poc, băga pistolul la loc în toc, îl trăgea iar şi făcea din nou poc-poc.

Am adoptat poziţia de tragere şi am scos pistolul, dar în clipa în care am întins mâinile să trag, foaia s-a rotit cu 180 de grade. La dracu!

— Prea încet, băiete! Prea încet şi prea multe mişcări necoordonate. Aveai jumătate de secundă să scoţi pistolul şi să tragi; la vârsta ta ar trebui să fie floare la ureche.

Astfel au început cele două săptămâni de instrucţie sub îndrumarea celui mai bun trăgător de luptă din lume. Am învăţat să scot pistolul şi să trag în toate condiţiile de lumină, să văd cum pistolul se îndreaptă spre ţintă şi dacă a depăşit câmpul meu vizual, să trag în cerc legat la ochi şi să îl ochesc la fix pe

„cel rău” care ţine un ostatic în faţa lui.

Întâlnirea cu Grant Taylor a fost benefică din două puncte de vedere: am devenit expert în mânuirea armelor de foc şi am putut mai târziu să dau şi altora lecţii de tir, cu aceeaşi metodă folosită şi de el.

M-a prezentat domnului John Peskett, director general al firmei *Cogswell & Harrison*, care mi-a facilitat accesul la nişte arme speciale şi m-a pus în contact cu o mulţime de oameni interesanţi. Domnul Peskett era designer de arme şi am aflat că el proiectase modelul folosit de Forţele Speciale, inclusiv de echipa 1 a SSU.

Mi s-au dat acte noi, doar puţin diferite de cele vechi: un buletin de identitate civil, un permis de călătorie în Irlanda şi un carnet de conducere, toate cu numele de Peter Masson!

Părinţilor mei le dădusem numărul de telefon de la cafenea şi într-o seară se întâmpla să fiu acolo când a sunat fratele meu cel mai mare, Edward. Mi s-a spus că mai încercase să mă caute de două ori până atunci.

— Alo, tu eşti, Dick? (Aşa mi se spunea în familie, pentru că eram cel mai mic.) Ce mai faci, bă?

Am fost foarte emoţionat, căci nu mai auzisem vocea lui de câţiva ani buni.

— După voce aş zice că te-ai maturizat. Oricum, ce dracu cauţi în armată când războiul s-a terminat? Eu şi frate-tău am înghiţit suficient căcat în armată pentru toţi Masonii care-o să se nască de-acum înainte.

Mă simţeam vinovat. Eram în Londra de două săptămâni şi nu trecusem să-mi vizitez familia; apoi, mai era şi faptul că falsificasem semnătura tatălui meu pe formularele de armată când m-am înrolat.

— Deci, vii cu noi să pescuim pe mare?

Am spus da, de dragul mamei mele care ştiu că mă aştepta şi ar fi suferit dacă nu m-aş fi dus. I-am spus lui Ed că voi ajunge duminică seara şi voi sta trei zile.

Fraţii mei m-au aşteptat la gară; am fost surprins să văd că eram mai înalt decât ei cu câţiva centimetri buni. Amândoi erau slabi şi păreau marcaţi de greutăţile prin care trecuseră. Ed se înrolase la începutul războiului şi se oferise voluntar pentru Serviciile Speciale. După o perioadă „de glorie” pe Marea Nordului, făcuse pleurezie la ambii plămâni. Asta nu l-a oprit să

se ofere din nou voluntar, de data aceasta pentru vasele comerciale echipate defensiv care traversau Atlanticul.

Arthur, celălalt frate al meu, scăpase mai uşor, deşi trecuse şi el pe la Murmansk, după care fusese trimis în Africa de Sud, unde stătuse un an.

Când am ieşit din clădirea gării, am văzut că maşina tatălui meu era parcată acolo. Nu funcţionase nici o zi pe durata războiului.

— Militarii întorşi acasă primesc cupoane de benzină, a spus Arthur râzând.

A doua zi am plecat la Newhaven cu fraţii şi cu tatăl meu. Ancorată lângă chei, ne aştepta o barcă de pescuit destul de mică. Era flux şi am ajuns foarte repede la locul stabilit, lângă Beachy Head. Din păcate, partida noastră de pescuit avea să fie foarte scurtă!

Peştii pe care voiam să-i prindem se cheamă Huss, sau draci de ocean. Îi vedeam înotând sub noi, la o adâncime de aproximativ zece metri. Erau imenşi. Stăteam în barca lungă de opt metri care se clătina uşor legănată de valuri şi dădeam din mână în mână o sticlă de rom marinăresc. Pescarul de la care închiriasem barca stătea la cârmă.

Primul peşte a muşcat la Edward, şi ce peşte! Era un Huss lung de vreo doi metri; a trebuit să ne unim toţi trei forţele ca să-l aducem pe punte.

— Peter, adu măciuca!

M-am ridicat să-l pocnesc, dar primul pocnit am fost eu. Mi-a dat de vreo două ori cu coada, mai-mai să mă dea jos. Până să mă pregătesc pentru lovitura de graţie, dintr-o alunecare peştele a fost în partea cealaltă a bărcii, apucându-l pe bietul pescar de boaşe! Mi-am dat seama că îl atacase, dar nu ştiam că îl apucase cu dinţii lui ascuţiţi ca de rechin.

Îmi este ruşine să povestesc această întâmplare, deşi am reuşit să-l omor din prima lovitură. Consecinţa morţii lui a fost că dinţii i-au rămas încleştaţi între picioarele săracului pescar! Tatăl meu a fost nevoit să folosească o rangă ca să-i despartă fălcile. Pescarul era deja inconştient când s-au întâmplat toate acestea şi era evident că avea nevoie de îngrijiri medicale, chiar dacă reuşisem să-i oprim sângerarea abundentă. Am ridicat ancora şi am pornit spre port. Din păcate, era reflux şi cele trei sferturi de oră de la ducere s-au transformat în două ore, iar

motorul se supraîncălzise; riscam să rămânem şi fără benzină.

Pescarul îşi revenise din leşin şi urla îngrozitor. M-am oferit să-l car eu la mal. Refluxul dura deja de trei ore şi opt metri de apă dispăruseră. Ce mă aştepta erau tot atâţia metri pe o scară de metal udă, cu o matahală care se zvârcolea de durere în spate!

Zece minute mai târziu, după ce l-am lăsat pe amărât la spitalul din Newhaven, ne-am întâlnit pe marginea drumului. Tata îşi aprindea pipa, Arthur pufăia o *Woodbine*, iar lui Ed i se lungise faţa de oboseală şi supărare. Evident, toţi considerau că eu eram de vină pentru tot ce se întâmplase.

Prima noastră întâlnire după patru ani se terminase cu un accident nefericit, dar eu nu puteam să mă gândesc decât la partea hazlie a întâmplării şi am zâmbit, spunându-le:

— Hai, mă băieţi, cine a tras peştele în barcă în primul rând, ăla e vinovat. Şi în fond, unde dracu e peştălău' ăla?

Tata a fost primul care a zâmbit, apoi Edward şi în final Arthur. Stăteam toţi trei pe marginea drumului, plini de sânge şi solzi, puţind ca naiba şi râdeam cu lacrimi, iar Edward tuşea de să-şi scuipe plămânii şi alta nu!

M-am întors la Londra cu maşina tatălui meu. Folosisem deja toată benzina de pe cupoanele fraţilor mei şi m-am dus la Ministerul Alimentaţiei şi am obţinut cupoane pentru 50 de litri. Fraţii mei fuseseră chemaţi la unităţile militare pentru demobilizare şi aveau să lipsească în jur de trei săptămâni, aşa că nimeni nu mai avea nevoie de maşină.

Doamna G s-a bucurat foarte tare să mă vadă (spera probabil că o s-o cer de nevastă pe Rosa, dar nu!). I-am dat noul meu cupon de mâncare şi douăzeci şi cinci de lire pentru cazarea pe câteva săptămâni, întrebând-o dacă pot să-mi parchez maşina în spatele casei.

— Peter, de ce te complici tu tot timpul? Nu poţi să-ţi iei şi tu o slujbă la un magazin sau în port, ca un om serios?

Doamna G părea foarte preocupată de viitorul meu!

A doua zi m-am prezentat la domnul Smyth în clădirea care dădea în Baker Street.

— Bună băiete, te-ai distrat bine?

Era ultima persoană căreia i-aş fi povestit păţania mea de la pescuit!

— O să-i spun lui Savage să te ducă la Hendon.

— Am şi eu maşină acum, i-am răspuns eu.

— Excelent, o să-i anunţ când trebuie să soseşti. Vei urma cursul de condus cu viteză mare şi acţiuni sub acoperire. Orice ar spune, nu folosi maşina ta că o s-o faci praf! O să ai ocazia să conduci nişte maşini la care doar ai visat până acum.

A doua zi dimineaţă, înarmat cu nişte acte în care se spunea că mă pregăteam pentru a deveni şofer pentru VIP-uri, am parcat corect în curtea clădirii, am scos cheia din contact şi am băgat-o în portofel. Mi s-a spus să aştept în biroul inspectorului, care a sosit la opt şi jumătate fix.

A examinat scrisoarea de prezentare şi a spus:

— Aha, deci eşti unul din ăia... aşteaptă te rog afară, să vină şi ceilalţi colegi ai tăi.

La puţin timp după aceea au apărut şi ei, unii în civil şi alţii în uniformă. Pe hol era un indicator cu „Fumatul Interzis” şi se văitau toţi care mai de care. La nouă şi jumătate am fost invitaţi să mergem în sala de curs şi să luăm loc în bănci.

Următoarele două zile nu am pus mâna pe nici o maşină, am făcut doar pregătire teoretică, studiind diferite cărţi în care era descrisă structura unui automobil şi diverse diagrame ale unor situaţii ipotetice de urmărire şi scăpare de sub urmărire. Devenisem nerăbdător să trecem la partea practică, unde era toată frumuseţea!

Am învăţat cum să identificăm probleme tehnice şi cum să improvizăm reparaţii, să furăm benzină de la pompe şi să „tragem” benzină de la alte maşini, de asemenea cum să blocăm temporar maşina noastră sau a altcuiva fără să fie ceva evident (cu o gumă de şters de la un creion pe un fir de înaltă tensiune de la distribuitor).

Pentru a ne familiariza cu structura unei maşini, am avut la dispoziţie douăzeci de maşini, de la un *Singer* cu trei roţi la o maşină funerară Rolls Royce. La fel ca înainte, nu aveam voie să le atingem.

În a treia zi a cursului a început în sfârşit partea practică. Ne-am adunat în curte pentru a examina maşinile cu volan pe stânga şi pe dreapta cu motorul pornit. Apoi, eu am fost strigat să mă urc într-o maşină pentru testare. La volan era un bătrânel scârbos, care a început să conducă pe o pistă plină de ulei, explicându-mi ce făcea el bine şi ce aş fi făcut eu rău în această situaţie. Parcă ştia el câte maşini condusesem până atunci!

Pentru că în Europa condusesem mult pe drumuri acoperite de gheaţă, mi se formase un reflex foarte bun de control al roţilor. Am fost primul invitat să conducă singur pe pista alunecoasă. Instructorul meu a avut marea surpriză de a vedea că m-am descurcat perfect, în vreme ce ceilalţi colegi ai mei făceau nişte măscări de mai mare râsul. Până şi un alt instructor a reuşit să întoarcă cu roţile în sus un *Bentley!*

În ultimele zile am făcut cursuri de îndemânare la volan, adică mers cu maşina prin centrul oraşului, unde era cel mai aglomerat, fără să scuturăm pasagerii. O parte a testului era înconjurul pieţei Picadilly fără să vărs nici o picătură din paharul cu apă pus pe tava rabatabilă din spate. O adevărată plăcere, mai ales că maşina era un *Armstrong-Siddley!*

Rolul de şofer era menit pentru a mă face conştient că pot primi oricând un glonte destinat celor de pe bancheta din spate.

Arthur îmi lăsase un mesaj la cafenea, spunându-mi să vin la restaurantul pescăresc *Sheeky's*, sâmbătă seara la ora şapte. El urma să plece în Extremul Orient peste câteva zile şi voia să mă mai vadă.

Am întârziat zece minute din cauza traficului aglomerat. Când am ajuns la restaurant, el şi prietena lui comandaseră deja.

Pe fată o chema Janie Ferguson. S-au ridicat amândoi în picioare să mă salute, el întinzându-mi mâna să i-o strâng şi ea venind să mă îmbrăţişeze prieteneşte.

Era de familie bună, bine îmbrăcată, peste înălţimea obişnuită, cu păr negru şi ondulat şi ochi deschişi la culoare. Mi-a zâmbit, spunându-mi cu un vag accent canadian:

— A, deci tu eşti Peter, mezinul familiei. Păcat că nu te-am cunoscut pe tine primul, căci fratele tău nu prea are intenţii serioase cu mine!

Am privit-o cum se aşază la loc, constatând că era o fată tare drăguţă şi fratele meu un dobitoc care nu o merită. Am aflat la cină că Janie, care folosea numele de scenă Fergus, era studentă la Academia Regală de Arte Dramatice, lucru care m-a impresionat foarte tare.

După cină ne-am dus *la Theatre Royal* din Drury Lane. Eu făceam pe şoferul în maşina tatălui meu, în timp ce ei doi se giugiuleau pe bancheta din spate. Mă cam plictisisem să par ăl mai mic şi mai prost din familie.

La ghişeul de bilete ne-a prezentat pe toţi ca fiind studenţi la arte, drept care ni s-au dat locuri pe gratis, în primul rând. Piesa de Emlyn Williams mi s-a părut plictisitoare şi cam deplasată, aşa că am fost foarte uşurat când a căzut cortina şi ne-am ridicat cu toţii în picioare să cântăm imnul naţional.

Spre dezamăgirea lui Arthur, am fost invitaţi amândoi la Janie acasă, în Bayswater. Din nou am făcut pe şoferul, de data asta enervându-mă la spectacolul de pe bancheta din spate. Când am ajuns la casa ei construită în stilul Regenţei, am parcat maşina şi am lăsat farurile aprinse, gândindu-mă că îi las şi mă întorc imediat.

Nu a fost cazul însă, pentru că doamna Ferguson a căzut în nas după mine. Avea mai mult de patruzeci de ani, dar era înaltă şi avea o siluetă atletică. Avea părul coafat după moda de dinainte de război şi ochii albastru deschis, ca şi ai fiicei sale. Era îmbrăcată într-un compleu gri şi purta nişte pantofi scumpi din piele de şopârlă. Avea nişte bijuterii la care nu puteai face altceva decât să te holbezi minute în şir. În timp ce Arthur se prefăcea interesat de discuţia despre teatru începută de Janie, eu m-am dus după mama ei în bucătărie, unde făcea cafeaua.

— Îţi e foame, Peter? a întrebat ea.

Am dat din cap afirmativ, pentru că nu mai mâncasem de dimineaţă, acceptând cu plăcere invitaţia. După ce am terminat de mâncat, farfuria arăta ca spălată. Mâncasem nişte bunătăţi importate din Canada şi aş mai fi luat încă vreo trei porţii ca să-mi potolesc foamea.

Ghicindu-mi gândurile, doamna Ferguson mi-a pus în faţă o tavă imensă cu sandviciuri cu somon, pe care am dat-o gata. Apoi a deschis o conservă de compot de piersici, adusă din Okanagan Valley din Columbia Britanică, cu care m-am săturat.

Am mai stat de vorbă cam jumătate de oră la un pahar. Mi-a povestit totul despre cum se schiază în Munţii Stâncoşi din vestul Canadei, despre lacurile în care se putea înota şi face canoe. I-am spus că o să-i lipsească toate astea şi a fost de acord cu mine.

A schimbat subiectul, menţionând în treacăt o misiune secretă. M-am luminat la faţă şi i-am spus:

— A, Bletchley de la institutul de comunicaţii guvernamentale!

Apoi am aflat că şi ea îi cunoştea pe Vera Atkins şi pe

contele Galiţîn şi avea legături cu câteva persoane de la oficiul de investigare a crimelor de război. Eram pe aceeaşi lungime de undă.

Părea că mă simpatizează mai mult decât pe fratele meu Arthur!

Conversaţia a început să lâncezească şi, după ce am văzut că doamna Ferguson şi-a mascat politicos un căscat, m-am ridicat şi i-am spus:

— Mi-a părut foarte bine să vă cunosc şi vă mulţumesc pentru tot.

— Vai, dar tu şi cu Arthur n-o duceţi mâine dimineaţă pe Janie la şcoală cu maşina? Eu aşa înţelesesem.

Iar îmi făcuse program frate-meu! Deşi nu mă aşteptam deloc să rămânem, i-am spus cu un zâmbet:

— Nici o problemă, mâine mă scol dis-de-dimineaţă, dar aş vrea să mă culc acum.

M-a condus până la camera mea, care era mai mare decât orice cameră în care dormisem până acum şi avea baia ei.

Tavanul înalt era ornat cu lucrături în gips, exact ce făcuse bunicul meu la treisprezece ani când intrase în ucenicie. Lucrase pe schele înalte, cărând găleţi cu gips, şi contribuise în felul lui la construirea *Coliseumului* din Londra, de pe St. Martins Lane.

Nu ştiam sigur dacă voi dormi singur, dar auzindu-i pe cei doi chicotind m-am liniştit. M-am trezit la şase şi jumătate, m-am spălat, m-am ras şi m-am îmbrăcat. Când am coborât în hol, Arthur zăcea pe o canapea, îmbrăcat şi încălţat. Pentru că aveam prea multe să discutăm, m-am dus să fac ceaiul.

Am deschis dulap după dulap, dar nu am găsit un ceainic nicăieri! M-am uitat şi în cămară, tot nimic. Am găsit totuşi un pachet cu ceai la plicuri şi ştiam din proprie experienţă că ceaiul făcut cu plicuri nu e bun de nimic. Luându-mă după miros, am localizat în cele din urmă o cutie de metal cu ceai ca la mama lui, dar tot nici un ceianic!

— Aşteaptă câteva secunde şi ai să vezi ce ceai facem, am auzit o voce din spatele meu.

Doamna Ferguson era îmbrăcată într-un chimono roşu legat în talie şi pe cap purta un turban care îi ascundea bigudiurile. Faţa îi era strălucitoare şi fără pic de fard; părea o cu totul altă femeie decât doamna de lume pe care o cunoscusem cu o seară în urmă.

M-am uitat în direcţia indicată de ea. La capătul bufetului era o măsuţă de lemn cu o plită de metal pe care se afla un ibric de fiert apa, un ceainic şi un ceas. S-a auzit un clic, apoi o bolboroseală şi apa clocotită s-a vărsat din ibric în ceainicul pătrăţos.

În timp ce urmăream acest spectacol, doamna Ferguson a dispărut pentru cinci minute şi s-a întors fără turban şi bigudiuri şi cu o umbră de machiaj.

A început să facă ceva de mâncare.

— Stai jos, Peter, să mănânci şi tu ceva bun!

Am înghiţit aproape pe nerăsuflate vreo doisprezece clătite cu unt şi sirop de arţar, în vreme ce ea îmi povestea în continuare despre Canada.

Mintea mea zbura cu totul în altă parte. Mă gândeam că femeile mai în vârstă care se întreţin au siluete foarte frumoase. Ei nu părea să-i pese că de fiecare dată când se apleca sau se răsucea, chimonoul se deschidea aproape de tot.

— Băiat rău ce eşti, a spus ea şi mi-a dat o farfurie cu omletă, şuncă şi cartofi prăjiţi. M-am înroşit la gândul că interesul meu pentru ea devenise vizibil.

Mirosul de mâncare îi atrăsese pe Janie şi pe Arthur în bucătărie, dar ei nu au primit clătite. Janie a preluat postul de bucătăreasă de la maică-sa, a spart două ouă în tigaie, a pus o felie de şuncă şi gata! Asta era tot ce primea Arthur.

Am început să mă distrez cu prăjitorul de pâine electric şi m-am tot distrat până am rămas fără pâine. La un moment dat, doamna Ferguson a intrat în bucătărie şi a spus:

— Hai, gata cu joaca, eu trebuie să plec. Am o întâlnire şi taxiul mă aşteaptă.

Era îmbrăcată ca o lady din provincie, cu pantofi fără toc, o fustă de tweed, un pulovăr fin, o broşă cu camee şi un şirag de perle.

A îmbrăţişat-o pe Janie şi lui Arthur i-a strâns mâna, dar pe mine m-a pupat pe obraz. S-a uitat fix în ochii mei câteva secunde, apoi a spus:

— Merge.

Nu ştiam ce să cred. Cum adică „merge”?

— Nu fi atât de mirat, Peter. Mama mea te place, mi-a spus fiica ei.

Călătoria până la academia de arte m-a pus din nou în

postura de fraier, dar măcar de data aceasta nu am mai făcut pe şoferul. M-au lăsat singur pe bancheta din spate. Arthur conducea ca un zevzec şi cânta cât îl ţineau plămânii cântece cam deocheate pentru o domnişoară ca Janie. Dar, spre surpriza mea, ea i s-a alăturat şi au început amândoi un cor care ar fi făcut şi un marinar să roşească.

Am ajuns la destinaţie în timp util. În curtea clădirii erau parcate vreo zece vehicule civile, în faţa cărora stăteau de vorbă mai mulţi studenţi de ambele sexe. Felul în care vorbeau m-a scos din sărite. Nu cred că am mai văzut în viaţa mea atâţia oameni la un loc care să vorbească atât de afectat! Fetele erau urâţele sau nesemnificative, iar băieţii ţineau cu tot dinadinsul să pară artişti şi îşi bălăngăneau capetele sictiriţi, mişcându-şi pletele.

Janie i-a prezentat lui Arthur prietenii ei mai vechi şi eu, neavând altceva de făcut, am dat o raită prin bucătăria de vară.

Am mirosit imediat aroma de ceai şi imediat după aceea am auzit şi clinchetul ceştilor. M-am apropiat şi am văzut că pe o terasă stăteau câţiva oameni total diferiţi de grupul de la intrare, dintre care unii mai în vârstă.

Prima persoană pe care am observat-o era un actor pe nume Michael Redgrave, care explica ceva celorlalţi. Profesorul! Apoi mi-am dat seama că şi ceilalţi erau nişte actori destul de cunoscuţi la vremea aceea.

Un bărbat plăcut ca înfăţişare m-a văzut şi mi-a făcut cu mâna, invitându-mă alături de ei la o ceaşcă de ceai.

Nu ştiam atunci, dar am aflat mai târziu că era John Gielgud, un actor celebru de teatru şi de film. El şi Michael Redgrave fuseseră chemaţi la nişte colocvii cu studenţii.

Am primit cu mulţumiri ceaşca de ceai şi am stat să ascult ce vorbeau. Nici unul din ei nu era afectat şi toţi făceau planuri serioase în ceea ce priveşte un viitor comitet pentru producţiile cinematografice britanice.

Cea mai tânără de acolo era o fată cam de vârsta mea, care arăta ca o irlandeză, sau chiar ca o spaniolă. Avea părul castaniu închis, ochii gri-albăstrui şi tenul sidefiu. A văzut că mă holbam la ea şi a venit către mine, zicându-mi cu un accent de societate:

— Ei bine, te-ai săturat de privit?

Am zâmbit, dar nu puteam să scot nici un cuvânt, atât de

mare era atracţia pe care am simţit-o pentru ea. Avea cam un metru şaptezeci şi o siluetă de amforă, care părea turnată în taiorul gri cu dunguliţe albe. Avea picioare lungi şi subţiri, fără ciorapi în pantofii moderni de piele. Pentru că stătea acum destul de aproape de mine, am putut să văd că tenul ei nu avea nici cea mai mică imperfecţiune. Pe buze era dată cu un ruj roşu închis, dar la ochi nu era fardată deloc. Părul era ridicat deasupra frunţii, iar în spate era prins într-un coc.

— Bună. Eu nu sunt student aici.

Apoi o pauză lungă ca să mă gândesc la ceva inteligent.

— Am venit cu Janie Ferguson. Am adus-o cu maşina.

Zâmbea la poticnelile mele verbale.

— Mason, numele meu este Peter Mason.

Mi-a întins mâna. Am luat-o într-a mea şi am simţit ca un curent electric prin vene. Fata asta avea un efect devastator asupra mea, dar după experienţa cu Margo am jurat că nu o să mă mai implic sentimental în nici o relaţie. Tăvăleală şi atât. Nu ştiu cât timp i-am ţinut mâna într-a mea, dar m-am trezit din reverie când am auzit-o spunând:

— Pot să îmi iau mâna înapoi?

M-am simţit penibil.

Auzeam totul ca prin vis: şi numele ei, şi faptul că era rudă cu Redgrave (pe care nu dădea doi bani), care o invitase la această discuţie. Familia ei avea legături cu teatrul, dar ea nu era actriţă şi studia la un colegiu umanist. O lăsam să vorbească şi nu mă mai săturam să o privesc şi să prind cu nările adieri ale parfumului ei.

— Hai, Dick, mergem? s-a auzit vocea fratelui meu din uşa de sticlă a terasei.

La dracu! Băiatul ăsta avea un talent deosebit să-mi strice toate momentele plăcute! Spre surprinderea mea, fata îl ignora. Scotocea ceva prin poşetă. A scos un mic carneţel, a rupt o foaie de hârtie şi a scris ceva pe ea, apoi mi-a spus:

— La revedere, Pete.

S-a întors cu spatele şi s-a dus din nou la grupul care discuta. Aş fi vrut să o prind de braţ şi să o reţin, dar era prea târziu.

L-am urmat pe Arthur până la maşină pe aleea pietruită. Eram prea absorbit în gânduri să observ că fratele meu se aşezase deja la volan.

— Urcă-te. Te duc eu la gară, că bătrânu' îşi vrea maşina înapoi.

Tot drumul am avut o dispoziţie foarte proastă. Dacă aş fi fost eu la volan, cu siguranţă aş fi întors maşina şi m-aş fi dus să o caut pe fată. Când Arthur a pomenit ceva despre ea, am urlat la el să tacă. Trenul tocmai pleca din staţie când am ajuns noi. Am luat-o la fugă, asigurându-l pe taxator că o să plătesc biletul de peron când mă dau jos din tren. Cineva mi-a deschis uşa unui vagon de clasa a treia şi am reuşit să mă urc.

Ploua ca naiba când am ajuns la Bridge Station şi nu aveam la mine nici haină de ploaie, nici umbrelă. M-am uitat în portofel după mărunţi: o liră şi şase pence. Ştiam că mai am o hârtie de o liră, ceea ce însemna că o să stau la mila taximetriştilor. Am stat în ploaie până m-am udat la piele şi nici măcar amintirea fetei nu a reuşit să-mi ridice moralul sau temperatura corpului.

Nu mai merg niciodată nicăieri fără maşina mea, îmi juram eu, tot mai nervos cu fiecare minut ce trecea. Undeva departe am auzit o pendulă bătând ora unu şi mi-am pierdut orice speranţă de a mai găsi un taxi, când în faţa mea a oprit un camion care livra ziare la chioşcuri.

— Amice, vrei să te las undeva? a întrebat şoferul, cu un puternic accent cockney.

I-am răspuns că vreau să merg în West End şi pe la două şi jumătate, după ce făcuse cine ştie câte livrări, m-a lăsat la Picadilly Circus. Ploua încă şi eram ud până la piele când am intrat în sfârşit pe uşa gazdelor mele. De-abia am apucat să mă schimb în nişte haine mai uscate, când Carlos a apărut în capul scărilor şi mi-a strigat:

— Vezi că e ceva în cuptor pentru tine!

M-am uitat în cuptor şi am văzut o cină tipică de burlaci: două ouă înotând în sos, cu două felii mari de şuncă şi multă brânză rasă. Am dat drumul la gaz şi m-am uitat la ceas: era deja trei şi un sfert. Peste patru ore trebuia să mă prezint la ultima fază a evaluării mele. Nici nu-mi trecea prin cap ce mă pândea în zilele următoare.

Patru ore şi jumătate mai târziu mă aflam în biroul de la Whitehall, în compania domnului Smyth. Am avut ocazia să-mi privesc dosarul al cărui titlu era **Selecţie şi pregătire pentru**

serviciile de spionaj militar.

— Mason, până aici văd că a fost floare la ureche pentru tine. Mai avem nevoie doar de o opinie medicală înainte de a te introduce în rândurile noastre.

Nu mi-a plăcut deloc cum a sunat acel „până aici” şi de asemenea m-a alarmat expresia lui, care nu mai era la fel de zâmbăreaţă ca de obicei. Mi-a înmânat un set de hârtii.

— Completează te rog acest chestionar de patru pagini; poţi să o faci în camera de alături, apoi dă-l te rog stenografei. Poţi să scrii ce vrei; e confidenţial.

Mi-a luat jumătate de oră să-l completez. Majoritatea întrebărilor mi s-au părut prostii. O pagină întreagă era dedicată preferinţelor sexuale, prin întrebări de genul: „Preferaţi femei sau bărbaţi din punct de vedere sexual? Dacă preferaţi bărbaţi, specificaţi un interval de vârstă. Sunteţi satisfăcut de performanţele dumneavoastră sexuale? Aveţi nevoie de scene violente pentru a vă stimula?” şi alte aberaţii de genul ăsta. Partea medicală am completat-o destul de repede, fiindcă nu suferisem de multe boli contagioase când eram copil şi nici atunci nu aveam vreo problemă de sănătate.

Mai existau şi întrebări despre preferinţele culturale, teatru, muzică, pictură, care mi s-au părut interminabile.

Ultima pagină era rezervată observaţiilor personale despre serviciul militar.

După ce am predat hârtiile, am fost supus unui examen medical foarte ciudat. Nu considerasem până atunci că exerciţiile fizice sunt o problemă pentru mine, dar ce am fost pus să fac acolo m-a adus la limita forţelor fizice şi, de ce nu, psihice. A trebuit să fac nenumărate flotări, tracţiuni, genuflexiuni, alergări pe loc şi ridicări de greutăţi, până ce muşchii mei au încetat să funcţioneze. Când am luat o pauză să mă uşurez şi m-am uitat la ceas, am văzut că trecuseră nu mai puţin de şapte ore de la începerea testării fizice. „Doctorii” însă voiau să continuu. Contactele electrice de pe frunte mi se dezlipeau încontinuu din cauza transpiraţiei. Pulsul îmi era monitorizat constant şi din jumătate în jumătate de oră mi se lua tensiunea. O asistentă mă asculta din oră în oră.

— Aha, tinere, cred că am terminat cu tine. Poţi să-ţi iei prosopul şi să intri acolo, a spus doctorul indicându-mi o uşă de

metal pe care scria **Duşuri**.

— Relaxează-te şi bucură-te de duşul fierbinte.

Am intuit că ceva era suspect, dar a fost prea târziu; am fost împins în camera aceea şi uşa de metal s-a închis după mine.

Ajunsesem într-o cameră de dimensiunile unei celule, iluminată de un singur bec slab şi cu o gaură de scurgere în mijloc, singurele lucruri la care te puteai uita, în afară de grilajul ce proteja becul. M-am întors să examinez uşa netedă de metal. Nu avea nici un geam şi nici nu era prinsă în balamale pe dinăuntru, aşa că nu aveam nici o şansă să ies de acolo scoţând cuiele de la balamale.

La un moment dat s-a auzit un fâsâit din tavan şi odată cu el a început să se reverse în încăpere un abur fierbinte, care pentru oasele mele îngheţate era iadul curat! *Nu-ţi pierde calmul, e doar o evaluare*, m-am gândit eu, încercând să mă controlez.

Apoi s-a stins becul şi aburul a încetat să mai izvorască din tavan. Am aşteptat să se mai întâmple ceva timp de câteva ore, sau cel puţin aşa mi se părea mie. Începusem să tremur şi mă frecam cu braţele pe corp ca să-mi menţin circulaţia la nivelul normal.

Nu puteam să stau jos nicăieri, sau mai bine zis puteam să stau jos peste tot! Singura mea „haină” era prosopul kaki pe care mi-l dăduse doctorul. Epuizat după exerciţiile fizice de mai devreme, m-am sprijinit cu spatele de uşă şi am adormit, în ciuda umezelii şi frigului din cameră. Nu sunt sigur cât timp a trecut, dar am fost trezit de un zgomot care venea de undeva de lângă bec, dintr-un difuzor. Tot ce auzeam la el era un zgomot asemănător vântului care şuieră printre copaci. Iarăşi mi s-a părut că a durat ore în şir.

După acest timp s-a oprit la fel de brusc cum începuse. Am aşteptat cu nerăbdare să mai aud un alt zgomot din lumea de afară, dar nimic. Nu ştiu exact cât timp a trecut, dar la un moment dat s-a reaprins lumina şi din tavan a început să curgă un jet fin de apă, de data asta rece ca gheaţa, care nu a făcut altceva decât să se unească cu şiroaiele de condens care curgeau deja pe pereţii de ciment ai camerei.

Nu mi s-a dat nimic de mâncat sau de băut şi mi-am făcut nevoile în gaura din podea.

Alternanţele de lumină şi întuneric, cald şi frig, zgomot şi tăcere au continuat parcă la infinit. Pierdusem cu totul noţiunea timpului.

Mai fusesem testat în condiţii de izolare, dar dacă atunci mi se păruse un chin, fusese acum o adevărată desfătare în comparaţie cu ce trăiam acum.

Am tresărit la auzul unui mic hârşâit care venea de undeva din partea de jos a uşii şi am mirosit mâncare. Lumina s-a aprins treptat, devenind din ce în ce mai intensă. Printr-o uşiţă mi s-a dat un castron de supă cu găluşte, care era aproape rece şi la suprafaţa ei pluteau nişte bănuţi de grăsime galbenă.

Pentru că nu aveam nici un tacâm sau nici un obiect pe care să-l folosesc drept tacâm, am luat găluştele cu mâna şi am băut zeama dintr-o înghiţitură. Era prima masă de când Carlos îmi spusese că mi-a lăsat ceva în cuptor. Şi asta când se întâmplase? Habar n-aveam cât timp trecuse de când fusesem vârât în gaura asta de şobolan. Pentru că mi se dăduse peste cap toată rutina meselor, funcţiile anatomice o luaseră şi ele razna.

Am reuşit să îmi păstrez calmul în următoarea repriză de abur şi am simţit că sunt foarte hotărât să rezist acestui rahat la care eram supus. După câtva timp am aţipit; când m-am trezit nu am făcut altceva decât să mă întreb de ce naiba nu o întrebasem pe fata aia cum o cheamă sau măcar unde locuieşte.

Ştiam că trecuse mult timp, pentru că burta mi se lipise literalmente de spate, iar stomacul îmi ghiorţăia îngrozitor. În ciuda acestor lucruri, am reuşit să mă menţin calm, gândindu-mă tot timpul că trebuie să se termine odată şi că se va termina curând. Nu credeam că idioţii vor să muncească şi în week-end, dar m-am înşelat.

Timpul tot trecea. În ziua care mai târziu s-a dovedit a cincea de la încarcerarea mea, au dat drumul la un jet de apă caldă, care mirosea a Dettol. Am rupt o bucată din prosopul de la brâu şi am început să-mi frec corpul care, fie vorba între noi, puţea groaznic. Când apa a încetat să mai curgă şi lumina aprinsă, am fost sigur că o să-mi dea drumul. Greşit din nou!

Au trecut din nou câteva ore (asta ştiu sigur, pentru că am fluierat la rând toate melodiile pe care mi le aminteam) şi alte câteva în care am simţit că mă dor obrajii de la fluierat.

În cele din urmă am auzit o voce:

— Hai, afară cu tine, cocoş bătrân ce eşti!

Cel care vorbise mi-a dat un halat de spital să mă îmbrac. Două namile m-au luat brutal de braţe şi m-au condus în sala de examinare. Am încercat să mă eliberez din strânsoarea lor, dar abia mai puteam să mă mişc.

— Gata cu chestiile astea dure, le-a retezat-o bărbatul care vorbise mai înainte.

Cei doi mi-au dat drumul, dar nu înainte de a mă împinge puţin, astfel încât am sfârşit prin a cădea pe podea.

— Las' că te prind eu şi ţi-o trag o dată, căcat cu ochi! am strigat la unul din ei, care s-a întors rânjind spre mine şi şi-a văzut de drum.

Testarea finală a constat în nişte bucăţi de carton decupate în cele mai bizare forme, pe care eu trebuia să le potrivesc cu cartonul din care fuseseră decupate.

După aceea, mi s-au arătat nişte imagini cărora trebuia să le dau o interpretare personală. Ştiam că şi în funcţie de asta se dădea punctajul la test, dar nu am putut să mă abţin să nu dau nişte interpretări cel puţin bizare fiindcă voiam şi eu să mă răzbun într-un fel!

După ce am terminat tot, bărbatul a apăsat pe un buton şi personalul de la faza anterioară a testării a părut în încăpere. A trebuit să fac din nou acelaşi tip de exerciţii, dar de data aceasta au fost mult mai uşoare şi de mai scurtă durată. Odată terminate şi exerciţiile, mi s-a înapoiat ceasul de mână, care se oprise. L-am tras şi l-am potrivit după ceasul de pe perete şi am văzut că trecuseră trei ore de îa eliberarea mea.

Hainele mele, spălate şi călcate, mă aşteptau în baia de alături, una adevărată! Cel care s-a uitat la mine din oglindă aproape mă înspăimânta.

Aveam cearcăne negre şi ochii erau plini de vinişoare roşii, o barbă ca de cerşetor şi părul încâlcit. M-am uitat şi la restul corpului. Cred că slăbisem mai mult de patru kilograme, lucru devenit evident în momentul în care m-am îmbrăcat.

Pantalonii atârnau pe mine, iar cămaşa arăta de parcă aş fi primit-o de la vărul meu mai gras! Când am ieşit din baie şi am intrat în camera de interogatoriu, m-am urcat pe cântar. Slăbisem trei kilograme şi jumătate, dar acum eram îmbrăcat şi încălţat!

Când mi s-a dat drumul să plec şi am păşit de-a lungul coridorului care ducea la ieşire, picioarele îmi tremurau şi capul mi se învârtea. Totuşi, mă simţeam ca şi cum mi se luase o mare greutate de pe piept. Am tras cu nesaţ aer în piept. Stăteam pe marginea drumului total descumpănit. Nu era vorba că mă compătimeam sau regretam că acceptasem acest tip de testare, dar undeva în suflet simţeam că mândria mea fusese călcată în picioare.

— Hei, Mason! Urcă, te duc eu până la cafenea!

Eram atât de obosit şi absorbit în gânduri încât nu auzisem maşina lui Savage oprindu-se lângă mine.

— Băiete, arăţi de parcă tocmai ai petrecut o vacanţă într-o groapă cu căcat, a spus el.

Nu era deloc departe de adevăr!

— Aoleo, Peter, arăţi ca naiba… ştii, de obicei malaria are efectele astea. Mai am şi eu o criză din când în când şi ştiu cum e. Ai fost la vreun doctor? m-a întrebat Carlos de îndată ce am intrat pe uşă.

M-am abţinut să îi spun că tocmai nişte doctori mă aduseseră în halul ăsta şi m-am întors către doamna G, spunându-i:

— Transmite-i toată dragostea mea Rosei şi spune-i să vândă astea pe Wardour Street şi să se ţină de cursurile alea de dactilografie.

Îi dădusem ultimele două sticluţe de *Chanel nr.5*, dar nu îmi părea rău după ele. Mai rău îmi părea că plec de acolo. Doamna G m-a blagoslovit cu o îmbrăţişare mămoasă şi mi-a urat toate cele bune, cu lacrimi în ochi.

Mă bucurasem de atâta libertate în ultimele săptămâni încât înregimentarea mi se părea un chin. Savage mi-a spus că ordinele mele erau să mă prezint la serviciile de spionaj din Maresfield, în Sussex. Avea să mă însoţească.

Mi-a vorbit foarte puţin pe drumul până acolo, doar înjura şoferii care nu stingeau faza mare când le apăream în faţă.

Am ajuns mult după lăsarea serii şi Savage a parcat în curtea unui han, spunând:

— Hai să intrăm aici, bătrâne. Au o tocană de milioane aici. Fac eu cinste.

Am intrat în salon, ne-am aşezat la o masă şi am

comandat barmaniţei ce avea să fie a treia mea masă în cinci zile!

Tocana era foarte fierbinte şi m-am bucurat de asta. Fiind în mod normal destul de pofticios, mănânc repede şi în stadiul în care se afla stomacul meu, nu mi-ar fi prins deloc bine să înfulec totul pe nerăsuflate. Chiar şi aşa, trebuind să aştept să se răcească fiecare lingură, tot am făcut indigestie.

Am aflat că Mike Savage era un „veteran" al Gărzii Irlandeze şi, cu câteva beri *Guinness* la bord, a început să mi se destăinuie. Lucrase împreună cu Smyth de cinci ani şi însoţiseră raidurile din Norvegia şi Channel Islands în calitate de „agenţi speciali". Pe măsură ce războiul devenise tot mai mult o treabă a serviciilor secrete decât a militarilor de pe front, Savage lucrase pentru Smyth pe postul de antrenor al tinerilor *Asasini Oficiali*, adică aproximativ aceeaşi muncă pe care o făcuse şi cu mine.

— Mult noroc, Mason, să faci o treabă bună, mi-a spus Savage când m-a lăsat în faţa unităţii.

M-am prezentat la oficiul de gardă şi mi s-a dat o uniformă. Locotenentul de serviciu mi-a făcut o impresie foarte proastă; probabil că nici nu părăsise Anglia în timpul războiului. Am petrecut o noapte groaznică într-o baracă neîncălzită şi umedă, unde eram singurul locuitor în afară de o colonie de şobolani.

Instituţia era întreţinută la limita subzistenţei. Instructorii şi profesorii erau ca nişte stafii şi îşi ţineau cursurile fără nici cel mai mic entuziasm; probabil sperau să fi demobilizaţi cât mai repede.

În prima zi am fost condus la o clădire de către un tânăr ofiţer de spionaj tipic: bereta îi stătea de parcă era de carton, avea ochelari şi bineînţeles pantalonii călcaţi cu dungă. Am intrat în clădirea situată destul de departe de restul unităţii pe o uşă laterală şi mi s-a deschis uşa unui birou la care stătea o persoană cunoscută şi zâmbăreaţă. Tânărul ofiţer l-a salutat şi s-a retras.

— Intră, Mason, ia-ţi un scaun şi stai jos. Vrei cafea?

Era maiorul Smyth în uniformă de paradă! Pe birou nu avea nici un fel de hârtii, doar bastonul, tocul pistolului şi o plăcuţă de lemn gravată pe care scria **Ofiţer însărcinat cu probleme politice de război**. Uniforma îl făcea să pară ca o

reclamă la o firmă de croitorie militară, iar pe dunga pantalonilor precis puteai să tai un măr în două!

— Se pare că ai trecut cu brio de toate nenorocirile alea, nu?

(Mă simţeam ca dracu, dar îmi era ruşine să recunosc.)

A aşteptat să plece intendentul care adusese tava cu cafele, mi-a împins o ceaşcă, şi-a dres glasul şi mi-a spus:

— Având în vedere operaţiunile tale recente, ai fost selecţionat să însoţeşti un emisar al Coroanei undeva în zona americană a Germaniei. Scopul acestei misiuni ultrasecrete este de a recupera câteva dosare britanice „sensibile”.

A lăsat să treacă câtva timp, apoi s-a aplecat puţin în faţă, aşteptându-mi reacţia. Trebuie să recunosc că am fost foarte flatat. Poate că toate procedurile de săptămâna trecută nu fuseseră degeaba!

— Hai să-ţi arăt, băiete, unde te trimitem, a spus el ridicându-se de pe scaun şi deplasându-se lângă o hartă a Germaniei, scara 1:250000.

— Aici e oraşul Frankfurt şi cam aici, este casa în care a trăit totdeauna familia Hesse, Schloss (Castelul) Kronberg.

Harta era foarte bine realizată şi prezenta detalii amănunţite ale drumurilor de ţară, pădurilor, râurilor şi pâraielor, cătunelor, satelor, liniilor de cale ferată şi podurilor.

S-a dat puţin în spate ca să am loc să examinez terenul dintre oraşul cel mai apropiat şi obiectiv, cu o lupă foarte puternică.

— Dave, asta e poziţia. Tu trebuie să asiguri protecţia acestui VIP şi a ajutorului său, a spus el arătându-mi două fotografii. Într-una era un ofiţer într-o uniformă de dinainte de război, iar în a doua era alt ofiţer, îmbrăcat în uniformă de luptă.

— Primul este „numărul unu”, iar celălalt este însoţitorul lui, a spus Smyth bătând cu arătătorul pe poză. Studiază-le bine feţele.

Le-a lăsat câteva minute în faţa mea, apoi le-a luat şi le-a băgat la loc în dosar.

— Trebuie să asigurăm o acoperire cât mai discretă şi nu trebuie să intervii decât în cazuri extreme. În nici un caz, numărul unu nu trebuie să afle că este sub protecţie. Chiar dacă, *chiar dacă* este necesară intervenţia ta, trebuie să acţionezi ca şi cum te-ai afla acolo din întâmplare.

Pentru a sublinia importanţa spuselor sale, a bătut uşor cu bastonul în masă.

Mă simţeam cuprins de entuziasm. Ăsta era genul de misiune pe care mi-l doream de când eram puşti! Nu făceam nici o mişcare, aşteptând să mi se dea mai multe detalii.

— La şapte dimineaţa te îmbarci la Dover pe un vas militar care debarcă la Ostende. Acolo vei întâlni grupul de politicieni care urmează să viziteze lagărele de concentrare din Germania, începând cu Bergen-Belsen. Văd din dosarul tău că te-ai mai plimbat pe-acolo. După ce faci puţin pe ghidul, ofiţerii vor face un spectacol. Dacă lumea rezistă, băutură după aceea! a spus el cu un umor pe care nu l-am gustat deloc.

— Subiectul nostru îi însoţeşte pe demnitari ca acoperire a misiunii lui, îţi repet, strict secretă, a continuat el, după care a făcut o pauză menită a mă face mai atent.

— Deci, Mason. Rolul tău va fi următorul: vei asigura protecţie „de la distanţă”. Subiectul nostru nu trebuie să afle de participarea noastră. Subiectul trebuie să-şi îndeplinească misiunea, să ia cele două sau trei cufere cu documente şi să se întoarcă în zona britanică a Germaniei. Apoi, via Ostende, se va întoarce în Anglia. Dacă cumva se produce orice deviere de la acest traseu, fă tot posibilul să mă contactezi zi şi noapte la numărul ăsta de telefon.

Mi-a dat o foaie de hârtie, m-a lăsat câteva clipe să mă uit la număr, apoi a luat un chibrit şi i-a dat foc.

— În eventualitatea în care nu vei putea obţine o linie terestră, îţi dau acest excelent transmiţător 51/1 pe care vreau să-l ai tot timpul la tine.

Apoi am aflat că, după ce grupul trecea în zona americană, trebuia să fac pe fotograful militar, lucru care îmi înlesnea apropierea aproape continuă de subiect.

Restul instrucţiunilor le-am primit pe parcursul după-amiezii. Se vedea clar că Smyth era în elementul lui. Mi-a arătat restul echipamentului care mi se punea la dispoziţie.

Acum eram echipat ca un spion adevărat! Aveam un radiotransmiţător de buzunar, care nu era mai mare decât o palmă, o copie britanică a unui aparat foto *Leica* de 35 mm şi zece filme foto. De asemenea, am primit un aparat de fotografiat miniatural *Riga-Minox*, un *Colt 45* semiautomat cu două încărcătoare de rezervă, o armă ciudată *„Night Patrol”* cu

calibrul 35, un pumnal *„Alcock and Pierce”* cu teacă de piele şi acreditările mele ca fotograf militar, cu numele de Peter Mason.

— Asta, Mason, e ultima ta alternativă!

M-am uitat speriat la cartuşul pe care mi l-a pus în mână.

— Nu, nu ca să te sinucizi! a râs el, bătându-mă pe umăr. Cartuşul ăsta conţine o foaie impregnată cu acetat, pe care sunt scrise alternativele tale în cazuri de extremă urgenţă. Dacă tragi din greşeală cu el, s-a dus la dracu tot!

Am pipăit cartuşul, dar nu am sesizat aproape nici o diferenţă între el şi celelalte, în afară de o mică cruce zgâriată pe vârf. Celelalte erau marca *Remington*.

— Dacă, dar numai dacă este necesar, vei desface cartuşul în felul următor.

S-a prefăcut că loveşte cu latul pistolului cartuşul, pe care îl rotea între timp.

— După în jur de zece asemenea lovituri, glonţul va ieşi singur din carcasă.

A luat pistolul şi a băgat întâi cartuşul cu instrucţiunile, apoi alte şase *Remington*.

— Ţine minte că dacă vei folosi pistolul de la subraţ (ceea ce e destul de improbabil), ultimul glonţ, numărul şapte, conţine mandatul tău special.

S-a aşezat din nou la birou, m-am privit cu atenţie şi m-a întrebat:

— Crezi că te descurci?

— Da, să trăiţi! Sunt sigur că mă voi descurca, am răspuns eu, încercând să imprim cât mai multă siguranţă vorbelor mele. Acum pot să mă ocup de jucărele?

A ridicat o sprânceană şi a zâmbit la felul în care denumeam echipamentele speciale. Nu era o invenţie a mea; aşa se vorbea la SOE.

— Da, dar acum trebuie să plec. Mă cheamă datoria.

Şi-a pus dosarele în servietă, şi-a luat bastonul, mi-a zâmbit din nou şi a spus:

— Sper că nu ai nimic împotriva şoferului pe care l-am ales. Îl cheamă Clark, Nobby Clark.

După plecarea maiorului, am strâns toate jucărelele şi le-am băgat într-un sac de pânză groasă, inclusiv noua mea uniformă cu însemnele trupelor de spionaj. Trebuia să plec din Mansfield la puţin timp după miezul nopţii, să străbat două

comitate şi să mă îmbarc la Dover. Doi militari din unitate se întorceau din permisie înapoi în Germania şi am aranjat să plec cu ei.

Pentru că nu aveam prea mult timp la dispoziţie, am luat o tavă cu mâncare de la cantină şi m-am dus în baraca mea să mă schimb. Mi-am pus noile acte în buzunarul de la piept şi am început să scotocesc prin hainele mele vechi, să nu uit cumva ceva important, răsturnând pe pat conţinutul tuturor buzunarelor.

O bucată de hârtie ruptă şi decolorată de ploaie mi-a atras atenţia; era foaia pe care mi-o dăduse fata! M-am uitat repede la prefixul de oraş. **Brighton**!

Dumnezeule, dar e la numai cincizeci de kilometri depărtare de aici! m-am gândit eu, dar când m-am uitat la ceas şi am văzut cât de târziu este, le-am comunicat rozătoarelor din cameră supărarea mea prin nişte vorbe pe care dacă le-ar fi înţeles, ar fi luat-o la fugă urgent.

Fix la miezul nopţii m-am postat în parcare, să aştept maşina care urma să mă ducă la Dover. În cameră găsisem un binoclu şi îl agăţasem la gât. Şoferul maşinii, crezând probabil că sunt ofiţer, i-a spus celui de lângă el să coboare şi să-mi facă loc în faţă, iar el să se ducă pe bancheta din spate.

Şoferului îi plăcea cum merge maşina (un *Austin 10 cp/G*) şi de îndată ce am ajuns pe A265 a început să accelereze. La Hawkhurst a luat-o pe A268 şi apoi pe A28 până la Tenterden, unde a intrat pe B2067 până la *Folkestone*, unde am ajuns în primele ore ale dimineţii. Mai repede nu aş fi putut nici eu să ajung şi i-am spus-o băiatului.

Pentru că stăteam foarte bine cu timpul, am propus să mergem la o cafenea să bem un ceai şi să mâncăm ceva. Bietul băiat care se dusese pe bancheta din spate să mă lase pe mine să stau în faţă era verde la faţă când s-a dat jos din maşină. Avea rău de maşină şi nici unul din noi nu se obosise să-l întrebe ceva sau să îi arunce vreo privire tot drumul!

Mi-am luat la revedere de la ei şi m-am alăturat şuvoiului de civili şi militari care urcau pe rampa de lemn. I-am recunoscut imediat pe membrii Partidului Laburist după accentul lor muncitoresc.

Unul din ei s-a împiedicat în faţa mea şi, când l-am ajutat să se ridice, am văzut că se uita insistent la insigna mea pe care

scria Fotograf Militar. Am fost tare mândru!

Purtam pardesiul închis până sus şi aparatul de fotografiat *Leica* la gât, gata să intru în acţiune.

Politicienii laburişti năvăliseră în salonul cu bar şi fireşte dăduseră iama în băuturile gratuite, nelăsând pentru ceilalţi nici un loc liber în momentul în care vasul a părăsit cheiul.

Am decis să mă plimb pe holul de sub punte, încercând să-l localizez pe „numărul unu”, dar în afară de camerele elegante care erau toate închise, nu am văzut nimic interesant. M-am aşezat pe un fotoliu, în speranţa că cele două ouă bătute cu oţet pe care le ingurgitasem mai devreme vor ţine drept dop mâncării de dimineaţă. Am adormit şi m-am trezit peste câtva timp din cauza zgâlţâiturilor vasului, care intrase pe porţiunea de mijloc a canalului plină de curenţi.

M-am ridicat în picioare şi nu am apucat să fac nici un pas, căci a venit un stewart şi m-a întrebat:

— Fasole şi friptură?

Pentru că am decis că stomacul meu trecuse peste perioada de revoltă, i-am spus să-mi aducă o porţie pe care am consumat-o cât ai zice peşte. După aceea m-am delectat cu două ceşti de ceai şi am pornit din nou în căutarea subiectului.

Numărul unu şi însoţitorul lui stăteau pe scaunele de la bar şi beau whisky şi bere de ghimbir. Nici unul din ei nu m-a privit când am intrat în încăperea aproape goală acum. Respectabilii politicieni plecaseră să se culce sau adormiseră cu capul pe masă de beţi ce erau!

În ciuda mării agitate, sosirea noastră la Ostende nu a fost mult amânată. Fiindcă doream să cobor printre primii, mi-am luat sacul şi am urcat pe punte să privesc docurile. Era prezentă obişnuita agitaţie a unui asemenea loc, cu du-te vino al marinarilor şi al călătorilor, cu macaralele care ridicau sau coborau containere cu marfă. Mi-am plimbat privirea peste mulţime şi deodată l-am văzut pe Clarkey, pufăind nervos o ţigară.

Mi-am făcut loc printre pasageri, cu aparatul de fotografiat deasupra capului, ca un fel de semn al autorităţii. Prin asta voiam să-l pun în temă pe Nobby în legătură cu rolul pe care îl jucam şi să apuc să fotografiez câţiva laburişti înainte să coboare de pe puntea vasului.

Am luat-o la fugă pe chei, am ajuns la Nobby, i-am dat

haina şi bagajul şi m-am repezit înapoi cu aparatul în mână, chiar la timp să imortalizez un ministru care căzuse cu fundul în sus pe pietrele ude de pe chei!

După ce au coborât cei aproximativ cincizeci de demnitari, a urmat personalul auxiliar care căra bagajele. Câţiva ofiţeri şi subofiţeri au rămas la bord să mai profite pe cât posibil de băutura gratuită, iar cei doi daţi în grija mea au coborât, fireşte, printre ultimii.

Am aflat că şi Nobby fusese în Anglia, refăcându-se după operaţia de stomac şi că era în spital când a primit ordinele de a mă aştepta în port. Nu am fost deloc surprins să aflu că maşina care fusese aleasă la întâmplare dintr-un parc de maşini pentru noi era un *Commer* utilitar. Am fost cu atât mai puţin surprins să aflu că Nobby luase numerele de înmatriculare ale acesteia şi le schimbase cu cele ale unui *Ford Pilot V8* cu patru uşi.

A durat destul de mult până s-a împrăştiat lumea, care încotro pe la hotelurile unde erau cazaţi. În tot timpul acesta, „protejaţii” mei au stat în maşina *Humber* fără număr de înmatriculare, dând pe gât whisky.

— Hai, las-o baltă, ne cunoaştem mai demult…

Asta a fost replica lui Nobby când a aflat că trebuia să asigurăm protecţia celor doi. Nu mergea să-l păcălesc şi a trebuit să-i spun toată povestea, de la permisia cu bucluc până la testul final de izolare.

— Aşa mai merge, a spus el scoţând pistolul meu din haină. Altfel la ce ţi-ar fi trebuit ăsta? Pot să-mi permit să întreb dacă-i lichidăm în cazul în care încearcă să dispară cu cutiile alea cu acte?

Nobby a avut întotdeauna un talent deosebit de a aduce lucrurile într-o formă foarte simplă.

— După aia, luăm noi cutiile şi fugim în Elveţia; cu ocazia asta poate îţi revezi iubirea blondă… Ce zici?

Mă pufnea râsul, dar am reuşit să mă abţin şi să zâmbesc doar. Nobby era ca un copil.

Am pornit motorul ca să las apa să circule în dispozitivul de dezaburire, căci condensul curgea în şiroaie pe geamurile maşinii din cauza aerului umed al mării şi a vorbăriei interminabile a lui Nobby despre zecile de feluri în care ne puteam îmbogăţi vânzând actele unor servicii de spionaj străine.

— Ia te uită, Pete, se pare că ăştia se cară de aici, a spus

Nobby în timp ce freca parbrizul cu palma, încercând să elimine condensul.

Într-adevăr, *Humber*-ul tocmai ieşea pe poarta principală a docului. I-am lăsat să se îndepărteze puţin înainte de a porni urmărirea. Deja motorul *Fordului* genera căldură suficientă şi în scurt timp am putut să vedem din nou lumea de afară şi să ne încălzim. Asta i-a făcut mare plăcere lui Clarky, care a profitat de ocazie pentru a deschide puţin geamul să tragă o ţigară.

Am urmărit maşina cam un kilometru, până a parcat în faţa unui hotel luxos din oraş, care dădea spre esplanadă. Cei doi, fiecare cu câte un geamantan în mână, au urcat scările şi au intrat în hotel.

— Cam asta ar fi, Nobby. Ar fi bine să parcăm undeva prin apropiere, să fim gata de plecare în cazul în care tipii vor să dea ţeapă la toţi şi să plece în mijlocul nopţii.

S-a dovedit că nu avea rost să mă îngrijorez, pentru că porumbeii mei călători s-au distrat pe cinste toată noaptea, întâi la restaurantul hotelului, apoi la bar şi în cele din urmă în sala de jocuri.

Am intrat în holul hotelului singur. Peste tot mişunau militari, dar nici unul nu mi-a acordat o atenţie deosebită. Îmi transferasem eticheta de fotograf militar de pe jachetă pe tunică şi îmi atârnasem de gât aparatul de fotografiat, ca să mă amestec mai bine printre hoardele de fotografi şi ziarişti care veniseră special să prindă vreo indiscreţie sau vreo mărturie la beţie a unui politician sau a altuia. Cred că toţi o făcuseră latră, fiindcă a doua zi, când s-au adunat maşinile pentru a începe traversarea Belgiei, majoritatea nu mai aveau decât unul sau doi pasageri. Cei rămaşi erau ori prea mahmuri, ori îşi cheltuiseră diurnele pe femei şi băutură!

La începutul călătoriei maşinile britanice au luat-o înainte şi au format un convoi separat de celelalte, convoi căruia ne-am alăturat şi noi cu *Fordul* şi cei doi băieţi veseli cu *Humberul*. Am încercat să mă ţin cât mai departe de *Ford*, dar la un moment dat între noi şi el s-au intercalat alte trei *Forduri*, uşurându-mi eforturile de a fi cât mai discret în urmărire. Nobby nu a vrut să mă mai lase să conduc şi a început spectacolul de care mă temeam cel mai tare: fluieratul lui la volan, de care nu era scutit nimeni. Mi se părea că pentru Nobby fluieratul la volan făcea parte integrantă din actul condusului sau îl ajuta să se

concentreze, dar nici pomeneală. Voia să îl asculte cineva care nu putea să fugă de lângă el. Bună metodă!

Toate vehiculele militare britanice s-au strâns în acelaşi loc din Bruxelles pentru o mică inspecţie tehnică şi pentru umplut rezervoarele de benzină. Însă era să nu mai rămână aproape nimeni lângă maşini, fiindcă toţi se repeziseră să facă pipi! Se făcuse deja după-amiaza târziu şi am început să caut o cameră pentru noapte pe la hanurile din apropiere. Se pare că cei doi VIP nu se grăbeau prea tare să ajungă la destinaţie şi, dintr-o coincidenţă fericită, şi-au rezervat camere la aceeaşi pensiune ca şi noi, împreună cu alţi optsprezece englezi.

Am mâncat la acelaşi restaurant ca şi ei şi am constatat cu mare bucurie că stomacul meu revenise la normal. Îmi era chiar foame! Mâncarea europeană nu m-a încântat niciodată prea tare şi Nobby trebuia încă să ţină regim, aşa că l-am luat pe bucătar deoparte şi l-am convins să ne facă o omletă cu cartofi fierţi.

Grupul de parlamentari se aventurase la meniul complet, cu cinci feluri de mâncare şi vinurile adiacente. Este foarte impresionant să vezi cât de mult alcool se consumă la o întrunire politică!

Nobby mi-a spus după cină că se duce la o mică plimbare, ceea ce m-a pus pe gânduri. Aceste mici plimbări ale lui îmi erau binecunoscute şi de fiecare dată se întâmpla câte ceva.

Ca şi tuturor celorlalţi, cazinourile li s-au părut VIP-urilor cel mai atractiv loc pentru petrecerea serii, aşa că s-au dus amândoi la *Bistro Oeillet* să-şi încerce norocul. Străzile erau înţesate de soldaţi americani, cu o sticlă într-o mână şi o gagică agăţată de cealaltă. Nu era de găsit nici o damă finuţă.

La nouă dimineaţa fix, maşinile erau din nou la locul de întâlnire. Convoiul a trebuit să plece chiar dacă lipseau câţiva din membri; maşinile erau obligate să parcurgă şi următoarea etapă a drumului până la Aachen, în ciuda faptului că rămăsese doar şoferul.

Urmele luptelor date în Ardeni erau vizibile pe ambele părţi ale drumului: vehicule blindate americane şi germane zăceau schilodite pe margine, alături de mormintele improvizate, marcate doar cu o cruce de lemn. Trupurile celor morţi aici urma să fie exhumate şi duse în cimitire permanente.

— Săracii de ei, a spus Nobby întorcându-şi capul la

dreapta şi la stânga.

Parcursesem deja mai mult de un kilometru şi mormintele erau încă înşirate de-a lungul drumului. Din loc în loc, unde li se părea mai interesant, parlamentarii se opreau şi atunci fotografii îi pozau, dar abia când reuşeau cu toţii să îşi lungească feţele suficient ca să pară întristaţi de pierderile de vieţi omeneşti.

Doi poliţişti militari pe motociclete mergeau în permanenţă pe lângă convoi, monitorizând fiecare vehicul care încetinise, se oprise sau staţionase dintr-un motiv sau altul. De fiecare dată când trecea unul din ei pe lângă noi, Nobby răsufla uşurat. Bănuiam că avea el ceva marfă de contrabandă ascunsă în portbagaj!

Călătoria noastră a luat în final aspectele unui sejur într-o staţiune turistică. După ca am ajuns la Aachen, am aflat că ni se pregătise o conferinţă de trei ore şi o proiecţie de diapozitive, ambele foarte plăcute. Dar, oricât de bine m-aş fi simţit, trebuia să mă ocup şi de numărul unu.

— Psst, Pete!

Nobby mă găsise în poziţia de observaţie, în fundul sălii de conferinţe.

— Cretinii ăia s-au cărat!

L-am împins pe Nobby la o parte şi am fugit în hol, la timp să văd cum *Humber*-ul demarase în trombă, îndreptându-se spre est.

Legasem o discuţie cu doi ziarişti de la *Daily Sketch* şi nu îi observasem pe cei doi cum se strecurau afară pe ieşirea de incendiu. Nobby repara ceva la motorul *Fordului* şi dacă nu era el să-i vadă, rămâneam cu buzele umflate!

Am năvălit amândoi în străduţa laterală şi ne-am repezit la maşina care avea motorul pornit, aşa cum o lăsase Nobby. M-am suit repede pe scaunul şoferului, am băgat-o într-a întâia şi am pornit după ei. La trei străzi mai departe, am recunoscut silueta inconfundabilă a *Humber*-ului. Mergea cu viteză constantă, nu prea mare, iar cei doi pasageri se distrau de minune, gesticulând unul la altul ca doi smintiţi. Cel mai în vârstă râdea de se prăpădea, probabil la un banc spus de cel mai tânăr. Nu păreau să se grăbească, ceea ce mi-a sugerat că aveau un ETA [1]. Ofiţerul mai tânăr a continuat să conducă la aceeaşi viteză şi când traficul a devenit mai aglomerat, pentru

[1] Estimated Time of Arrival = intervalul preconizat pentru sosire.

că celelalte maşini se dădeau la o parte din faţa lor.

Lucrurile decurseseră de aşa natură încât eram aproape sigur că nu vom mai participa la turul lagărelor de concentrare împreună cu parlamentarii. Mă bucuram, deoarece timpul petrecut la Londra mă făcuse să uit despre scenele de coşmar văzute acolo şi nu mai doream să simt în viaţa mea mirosul de carne umană în putrefacţie.

— Ce crezi, bă, că o să facă laburiştii ăştia? m-a întrebat Nobby.

— Cum adică, ce o să facă?

— Poa' s-o repare pe Mărie?

— Vorbeşte, te rog, mai pe înţelesul meu…

— Adică, Măriile astea tot toarnă la copii… poa' să le repare?

Abordările „filosofice" ale lui Nobby mă distrau întotdeauna, dar asta mi s-a părut una din cele mai reuşite. Am continuat să chicotesc cu gândul la poanta lui până am trecut de Siegfried Line şi am luat-o pe drumul spre Bonn, unde am ajuns într-un timp foarte bun. Stăteam pe bancheta din spate fiecare câte o oră să ne odihnim, apoi treceam din nou la volan. La Duren aproape ne-am ciocnit de *Humber* la un control al Poliţiei Militare. I-am spus lui Nobby să o ia pe o stradă laterală, unde am parcat. M-am strecurat pe o alee şi m-am uitat peste un gard la maşina protejaţilor mei, la timp să văd cum *Humber*-ul demarează.

Când m-am întors la *Ford*, Nobby îmi făcea semne disperate să mă grăbesc. Un *Dodge* kaki cu numărul *Fordului* ne aştepta pe marginea drumului! Nobby oprise cu nonşalanţă în parcarea unui hotel, încercase două *Chevrolet*-uri fără chei în contact şi se hotărâse în final asupra acestui *Dodge*, care avea doar o manetă de pornire. L-a pornit şi a transferat repede toate lucrurile noastre în portbagajul noului nostru vehicul. Uimitor, toate astea numai în cinci minute! Cred că Nobby voia să se întreacă pe sine.

Am trecut repede prin centrul oraşului şi am luat-o pe autostrada 56 de la periferie, dar maşina care îl transporta pe numărul unu nu era nicăieri. Nu aveau în faţa noastră decât câteva minute, aşa că Nobby a apăsat bine pe pedală. În ciuda acestui fapt, nu am regăsit *Humber*-ul decât într-o parcare din Euskirchen, la jumătatea drumului spre Bonn. Cei doi stăteau

liniştiţi la un pahar de şnaps, bucurându-se de ultimele raze ale soarelui.

Pe bancheta din spate am găsit un pardesiu american şi o pălărie. Le-am încercat pe amândouă şi îmi veneau bine; poate pălăria îmi era puţin cam mare, dar mergea. Speram să nu mă întrebe nimeni nimic, fiindcă puteam mai degrabă să produc un accent german decât unul american. Peste câteva minute am aflat că îmi făcusem griji degeaba; în zonă era staţionată o unitate franceză ai cărei membri purtau cu toţii uniforme americane!

Când am trecut prin faţa lor, cei doi îşi terminaseră paharele cu băutură şi se ridicaseră de la masă, pornind împreună cu alţi ofiţeri britanici către o clădire britanică de tranzit militar.

Am aşteptat până am fost sigur că vor intra, apoi m-am întors la hotelul lor şi l-am întrebat pe recepţioner în germană:

— Unde sunt ofiţerii care stăteau mai adineaori aici?

M-a dus la uşă şi mi-a arătat clădirea în care intraseră.

— Toţi englezii s-au dus acolo, dar o să doarmă la noi în noaptea asta.

Asta era tot ce voiam să ştiu. Ca să nu mai lungesc discuţia, i-am spus că făcusem o greşeală şi că de fapt nu căutam nişte ofiţeri englezi, ci francezi.

M-am întors la *Dodge*, mi-am scos haina şi pălăria şi l-am cules pe Nobby care fusese suficient de precaut să ia cu el pompe de distribuiţie. Am pornit amândoi în căutarea unei camere pentru o noapte.

Primul loc unde m-am interesat a fost la cantinele NAFFI şi ne-am gândit să mâncăm ceva bun înainte de culcare.

— Muşchi de vită şi piure, cu mult sos, patru felii de pâine cu unt şi două ceşti de ceai, vă rog.

Înainte să pot scote o vorbă, Nobby ajunsese deja la tejghea şi comandase!

Am stat la mesele simple de trestie şi am degustat cea mai bună mâncare de câteva zile încoace. Este ceva deosebit în felul în care englezii gătesc şi obţin cele mai fine arome din cele mai simple ingrediente, în ciuda reputaţiei francezilor.

Nobby şi-a luat câteva reviste cu benzi desenate, mi-a aruncat un *Daily Herald* cu o privire dispreţuitoare şi apoi s-a cufundat într-o lectură serioasă!

Prima pagină a ziarului comenta procesul lui John Amery, care era pus sub diverse acuzaţii, inclusiv cea de trădare. Cea mai gravă era însă faptul că convinsese nişte foşti prizonieri de război britanici să formeze *Legiunea St. George*, o unitate militară care urma să lupte împotriva Rusiei şi a comunismului. Amery, care luptase în războiul civil din Spania şi îl susţinuse pe Franco, provenea dintr-o familie aristocratică engleză. Tatăl lui era un important om de stat, iar fratele lui, căpitanul Juilan Amery (pe care îl cunoşteam) era ofiţer al SIS. În ciuda relaţiilor pe care le avea, John se afla încă în închisoarea Pentoville, chiar şi după ce îşi recunoscuse fapta în faţa instanţei. „**Trahison est une question du date…**[1]”

Deşi oraşul era înţesat de americani, ei evitau zona de periferie unde era o tabără a Crucii Roşii. Se făcuse deja târziu când am întrebat un ofiţer dacă putem parca în interiorul taberei şi dormi în maşină. O asistentă elveţiană foarte mişto a auzit întrebarea mea şi i-a spus infirmierului să ne conducă la cortul pentru oaspeţi. În timp ce Clarky s-a dus la *Dodge* să aducă lucrurile, eu m-am conversat cu ea!

S-a întors foarte repede, după ce reuşise să parcheze maşina furată, şi am întins sacii de dormit în cortul îngust. Mi se păruse că dormisem cam douăzeci de minute când am simţit că cineva mă scutură. Era Nobby.

— ’Neaţa, Pete. Sus!

Am deschis ochii şi am văzut o ţigară fumegând la câţiva centimetri de nasul meu.

— Ăia iar au şters-o, a mormăit el.

M-am uitat la ceas şi am văzut că dormisem de fapt trei ore. Era 5:00.

Ne-am îmbrăcat în viteză, ne-am luat echipamentul şi am pornit maşina, fără să mai avem timp să stăm de vorbă cu drăgălaşa brunetă de la ghişeu. Am mers până în faţa hotelului, ca să putem vedea clădirea administraţiei britanice, aflată la câţiva paşi mai departe.

Şase ofiţeri britanici stăteau la intrarea în clădire, unde obiectul (dacă se poate numi aşa) escortei noastre de-abia se ţinea pe picioare şi urla ca un dement:

— Hei, Owen, dobitocule, tu nu eşti în stare nici să conduci o căruţă cu paie la ora asta!

---

[1] Trădarea de azi nu mai e trădare şi mâine

Apoi a luat tandru în braţe un ofiţer care părea foarte jenat şi i-a spus:

— Hai, Long, du-ne tu acolo!

L-am recunoscut pe ofiţerul care fusese strigat Long. Era colonelul Leo Long de la echipa de spionaj pe teren a comisiei de control britanice. I-a spus câteva vorbe unui căpitan care a intrat imediat în clădire şi s-a întors după câteva clipe cu o servietă în mână, pe care i-a dat-o superiorului. Căpitanul i-a ajutat pe cei doi beţi criţă să se urce în maşină pe bancheta din spate, i-a deschis portiera colonelului şi s-a urcat la volan.

Cât se petrecuseră toate acestea, noi stătuserăm cu motorul oprit, pe o alee laterală prost luminată, la distanţă de vreo zece metri de ei. Am aşteptat să iasă de pe stradă şi am început să-i urmărim pe nişte drumuri de ţară. Maşina era foarte greu de pierdut din vedere, căci tot depăşea vehiculele militare americane dintr-un convoi.

Când am ajuns în zona americană era deja dimineaţă şi traficul era foarte aglomerat. Am încetinit când am văzut că maşina a intrat în curtea unui castel. Pe o pancardă la intrare scria **Clubul ofiţerilor – Castelul Hesse**.

Castelul era foarte uşor de supravegheat din parcarea unde ne aflam noi, la o distanţă de maximum o sută de metri. Am aşteptat până la prânz, când în cele din urmă i-am zărit pe numărul unu şi pe însoţitorul lui cărând nişte cufere pe treptele de piatră de la intrarea castelului. *Humber*-ul era foarte potrivit pentru aşa ceva, fiindcă avea un portbagaj imens. Nişte soldaţi americani priveau amuzaţi toată scena, probabil pentru că nu înţelegeau de ce doi ofiţeri se dădeau de ceasul morţii şi transpirau ca nişte bivoli chinuindu-se să care singuri cuferele, în loc să pună pe altcineva să facă acest lucru.

— Pete, mă întreb ce dracu e în lăzile alea… O fi marfă de contrabandă?

Nobby, ca de obicei, credea că toţi sunt la fel de escroci ca şi el!

— Nu, Nobby, nu cred că e marfă de contrabandă. Cred că sunt nişte dosare de genul ălora care îi pun pe băieţii ca noi să bată Europa în lung şi-n lat. Dar trebuie să fie foarte importante, de vreme ce nu le-au trimis înapoi cu un convoi, sub escortă.

Am urmărit cu binoclul cum au legat lăzile cu curele de piele, după care cei doi ofiţeri ai mei au dispărut într-o cabană

situată cam la cincizeci de metri de clădirea principală. Ceilalţi doi s-au aşezat la o masă de fier din curtea din faţă. L-am auzit pe Nobby pufăind de indignare la adresa tratamentului preferenţial de care beneficiază ofiţerii.

Când unul se uita cu binoclul, celălalt făcea sandviciuri cu carne de vacă, pe care le înghiţeam cu ceai rece. Un deliciu! A trebuit să aşteptăm până după amiază ca să vedem doar pe trei dintre ei strângând mâna unei doamne mai în vârstă care i-a condus la maşină. Căpitanul care făcuse pe şoferul până atunci a fost complet ignorat.

Călătoria de întoarcere a decurs mult mai rapid decât cea de ducere şi maşina urmărită de noi nu s-a oprit decât o dată ca să facă plinul. Pentru că schimbaseră şoferul, Nobby a trebuit să depună eforturi serioase ca să poată să se ţină după *Humber*. Am încercat să nu ne apropiem prea tare de ei, deşi un *Dodge* între atâtea maşini americane nu ar fi trezit suspiciuni în mod normal. *Humber*-ul a încetinit de câteva ori, lucru care m-a făcut să cred că voiau să-şi dea seama dacă sunt urmăriţi sau nu, dar a accelerat la loc.

Am hotărât că dacă se vor opri la Bonn pentru o noapte, vom schimba *Dodge*-ul cu altă maşină şi vom transfera tot echipamentul în caz de nevoie. Mai aveam încă trei din cele şase bidoane cu benzină şi tocmai umpluserăm rezervorul masiv al *Dodge*-ului.

Am intrat în oraş şi ne-a luat cam zece minute să localizăm *Humber*-ul, parcat în faţa unei clădiri militare britanice. Mi-am agăţat aparatul de fotografiat de gât şi, asigurându-mă că eticheta de identificare se vedea foarte bine, am intrat în clădire. Englezii luau prânzul.

Aveam în mână un plic cu blazonul Majestăţii sale, pe care l-am ţinut la vedere tot timpul, încercând să trec de gărzi cu o faţă foarte serioasă, ca şi cum viitorul Angliei ar fi depins de plicul meu. Bărbatul uscăţiv şedea cu spatele la uşă şi la mine, iar însoţitorul lui şi-a ridicat ochii spre mine în momentul în care am intrat înăuntru. Când am plecat, mi-am pus ochelarii de soare ca să pot vedea reflectat în lentilă dacă ofiţerul (maiorul) pe nume Morshead mă mai urmărea cu privirea. Am răsuflat uşurat când am constatat că se apucase să înfulece cu poftă ce avea în farfurie, căci nu eram sigur dacă îşi dăduseră seama că eram pe urmele lor.

Nu îi spusesem lui Nobby cât de important este de fapt numărul unu, dar băiatul nu era prost deloc şi a observat imediat că eram foarte preocupat de această misiune. În consecinţă, s-a purtat ireproşabil şi nu s-a dat în stambă ca de obicei. A doua zi dimineaţă, la şase şi jumătate fix, era în picioare, îmbrăcat şi gata de plecare. Am ieşit în stradă şi am văzut că *Humber*-ul era încă parcat în faţa clădirii, aşa că ne-am întors la pensiune şi am luat un mic dejun, după care am făcut un duş pe cinste, profitând din plin de apa caldă care curgea numai dimineaţa.

La micul dejun am mâncat în stilul american: clătite cu sirop, omletă cu şuncă şi cafea neagră fierbinte. Nobby a schimbat un pumnal nemţesc pe şase perechi de ciorapi de nylon *Dupont* şi a început să se certe cu negrul care i le dăduse, din pricină că aveau toţi aceeaşi culoare! Declarându-se total nemulţumit de târgul încheiat, Nobby a spus că mai trebuie să primim încă ceva în schimbul pumnalului. Negrul s-a conformat şi am mai primit o sticlă de whisky *Canadian Club!*

O oră mai târziu, ordonanţa s-a urcat în *Humber*, i-a pornit motorul într-un nor de gaze de eşapament şi s-a dat jos, ascultând cu mult interes postul de radio american care se auzea pe toată strada de la difuzoarele instalate în piaţă.

După puţin timp au apărut şi cei doi ofiţeri, coborând pe treptele hotelului. I-au mulţumit soldatului pentru că se îngrijise de maşina lor şi, înainte de a se urca în maşină, i-au pasat nişte bani ai forţelor de ocupaţie.

Eu înlocuisem însemnele britanice de pe maşină cu cele ale unei divizii canadiene, în eventualitatea în care cineva le reţinuse pe cele dinainte.

Am traversat Germania fără să ne oprim, intercalându-ne şi ieşind din convoaie militare, cum făcuserăm şi la ducere. Traficul era lejer şi din această cauză Nobby se săturase de instrucţiunile mele de a rămâne cât mai în urma *Humber*-ului.

Am ajuns la periferia oraşului în care urma să ne îmbarcăm şi ne-am aşezat la coada imensă, formată dintr-un amestec de vehicule, toate rechiziţionate (sau împrumutate, ca a noastră). Pe lângă *Mercedes*-uri şi maşini *Porsche* erau diverse modele de *Citroën*, *Opel*, *Fiat* şi *Tatra*. Singurul care lipsea era un *Rolls-Royce!* Când am ajuns la o distanţă de aproximativ zece vehicule de rampă, am văzut că *Humber*-ului i se făceau semne

şi era direcţionat către un loc special rezervat. Văzând acestea, am tras imediat pe dreapta, am oprit motorul şi am ieşit imediat din maşină. Nobby a făcut la fel.

Am urcat în viteză pe rampa de lemn destinată pasagerilor şi am urmărit *Humber*-ul, pe care l-am văzut parcând pe un loc care le-ar fi permis să debarce primii la Newhaven.

Îmbarcarea a continuat câteva ore încă, iar ultimii care au fost aduşi la bordul vasului au fost treizeci de prizonieri de război, în majoritate foşti membri ai SS, femei şi bărbaţi. Nu li se permitea să părăsească salonul decât sub pază; cei mai mulţi ne priveau sfidător, iar restul stăteau cu capul aplecat. Aceştia urma să fie transportaţi la unul din lagărele de concentrare (acum libere) pentru a fi interogaţi.

L-am lăsat pe Nobby să păzească echipamentele noastre şi am coborât în salonul destinat oficialilor ca să văd ce mai făceau numărul unu şi însoţitorul său. Amândoi goleau pahare de whisky într-un ritm care ar fi sugerat oricui că urmau să se închidă toate distileriile din lume! Comportamentul celui mai în vârstă mi-a dat de gândit: se prostea în separeul îngust, jucându-se cu părul celuilalt! Am trecut prin salon şi m-am îndreptat spre puntea de mijloc fără să le mai arunc vreo privire, de teamă să nu fiu descoperit. Eram îmbrăcat cu un trenci militar american (fără însemne, bineînţeles) şi purtam o beretă maro cu insigna *Airborne* (Aeropurtate).

Când am ajuns sus, am dat peste o privelişte deloc necunoscută. Nobby, cu o *Woodbine* atârnându-i în colţul gurii, dirija un joc de douăzecişiunu la care participau şase cretini în uniformă. Am stat puţin să-l privesc cum manipulează jocul, am dat uşor din cap şi m-am întors în salonul de clasa a treia.

Acolo nu am întâlnit decât feţe cenuşii şi lipsite de expresie, care încercau din răsputeri să-mi răspundă la salut cu un zâmbet schimonosit. Erau oameni care luptaseră pentru patrie într-un război sângeros şi se întorceau acum acasă, schilodiţi şi dezumanizaţi, după ce petrecuseră o grămadă de timp pe pământ străin, în lagărele de tranzit.

Marea devenea din ce în ce mai agitată şi la un moment dat un val a izbit puternic partea laterală a vasului, făcând ca vehiculele neasigurate de pe puntea de jos să scoată un zgomot înfricoşător.

Vasul se clătina foarte tare, dar nu suficient ca să ia apă.

Am rămas în salonul pe jumătate gol, aşteptându-l pe Nobby. După puţin timp, cockney-ul slăbănog a apărut împleticindu-se şi s-a dus direct spre bar, unde îl aştepta remediul pentru mahmureală inventat de el: trei ouă crude bătute într-un pahar, cu o sută de grame de oţet.

Loţiunea se pare că a fost într-adevăr miraculoasă, căci nu a durat mult până ce Nobby şi-a revenit complet şi, după o mică discuţie cu casierul, a reuşit să-şi schimbe câştigurile necurate de la joc (bani ai forţelor de ocupaţie) în lire britanice.

Vasul începuse să se stabilizeze şi mi-am dat seama că mai aveam puţin până să intrăm în portul imens. Deja începuseră procedurile de debarcare când eu şi Nobby încă ne aflam pe puntea de jos. Rampele de îmbarcare au fost lăsate cu un scârţâit îngrozitor, iar puţinele vehicule care erau asigurate cu cabluri au fost pregătite de debarcare. I-am făcut cu ochiul lui Nobby şi el m-a urmat din nou sus pe punte, de unde ne-am coborât bagajele cu ajutorul unei frânghii; apoi am coborât şi noi, chiar la timp pentru a vedea cum debarcă primele vehicule.

Un curier militar care părea a aduce informaţii de maximă importanţă aştepta lângă *Norton*-ul său, cu braţele încrucişate. De îndată ce a apărut *Humber*-ul, s-a pus în mişcare şi s-a îndreptat către maşină, dându-i şoferului un plic gros. Apoi s-a urcat pe motocicletă şi a luat-o înaintea lor, ieşind din port.

Am auzit un claxon în spatele meu şi când m-am întors l-am văzut pe Nobby la volanul unui *Jeep*, cu o sprânceană ridicată, imitându-l pe Douglas Fairbanks, actorul lui preferat! Echipamentul nostru era îngrămădit pe bancheta din spate, deci achiziţia era sigură! Am clătinat dojenitor din cap şi m-am urcat în maşină, pornind iarăşi în urmărirea celor care îmi fuseseră daţi în grijă. Era evident că se îndreptau spre Londra, aşa că Nobby, care cunoştea foarte bine străzile oraşului Newhaven de dinainte de război, când pescuia în fiecare săptămână acolo, a reuşit să reducă din distanţă luând-o pe nişte drumuri lăturalnice. I-am ajuns din urmă tocmai când se înscriau pe A275, în direcţie nordică. Se înnorase şi a început o furtună de zile mari, lucru care ne-a mai redus din stresul de a fi descoperiţi, căci vizibilitatea era foarte redusă şi nu aveau cum să-şi dea seama că erau urmăriţi. După ce am ieşit din Lewes şi am intrat în Uckfield, ploaia s-a mai potolit şi am mers pe şoseaua umedă până ce am luat-o pe Drumul Naţional A 22 care

ducea la Londra.

Lui Nobby nu părea să-i pese că drumul era alunecos şi conducea ca şi când ar fi fost soare afară, tăind curbele şi intrând în depăşiri periculoase.

Mă obişnuisem demult cu stilul de conduce al lui Nobby, dar parcă tot îmi sărea inima din piept când îl vedeam că era mai preocupat de povestirea evenimentelor hipice de la Brooklands decât de volan şi frâne. A început din nou să plouă destul de tare în pădurea Ashdown. Mă aşteptam ca *Humber*-ul să o ia pe un drum lateral care ducea către tabăra serviciului de spionaj, dar a mers tot înainte.

Deşi nu era o oră la care traficul să fie aglomerat, drumul a fost destul de greu din pricina camioanelor care transportau legume şi fructe la piaţă. În cele din urmă, această aglomeraţie a fost în folosul nostru, reuşind şi de această dată să îi urmărim „discret”. La Blechingley am depăşit cele două vehicule parcate în faţa unui hotel.

Nobby a parcat vis-à-vis de biserica monument istoric şi a coborât să-şi ia ţigări. S-a întors clocotind de nervi.

— Mama lor dă tutungii, e miercuri şi se închide devreme!

Am reuşit cu greu să-mi ascund un zâmbet, căci bietul băiat arăta jalnic şi caraghios în acelaşi timp, cu un chiştoc de *Gauloises* atârnându-i dezolant din colţul gurii, pe care îl păstra pentru un eveniment special, de vreo două ore încoace! S-a urcat în maşină cu o faţă extrem de tristă, dar tot nu şi-a aprins chiştocul.

Pentru că se părea că aveam mult de aşteptat, am hotărât să sun la numărul pe care mi-l dăduse Smyth, pentru a-l anunţa pe ofiţerul meu comandant de succesul *misiunii* mele. Pentru mine era mare lucru: prima misiune operaţională reuşită!

Am aşteptat în cabina de telefon să mi se facă legătura, citind „anunţurile” scrise cu creionul pe pereţi: *Doris de la lăptărie merge o dată! Bărbatul lui Nellie lucrează în schimbul de noapte, aşa că nu sunaţi înainte de 10:30!* şi tot felul de alte propoziţii şi expresii care nu-şi au loc în această carte.

— Alo, Mason, tu eşti băiete?

Am tresărit la auzul vocii pentru că cerusem o convorbire cu taxă inversă şi aşteptasem mai mult de zece minute să se facă legătura şi să se ceară confirmarea.

— Să trăiţi, ser’ Mason vă vorbeşte de la Blechingley!

Am aşteptat câteva clipe, după care am auzit:

— Hai, zi odată, a încercat numărul unu vreo şmecherie?

I-am vorbit preţ de cinci minute despre felul în care decursese operaţiunea, despre locurile de popas, contactele pe care le avuseseră cu diverse persoane şi achiziţionarea cuferelor cu documente la castelul din Germania. De la celălalt capăt al firului am auzit un oftat de uşurare când i-am spus că curierul militar se afla la post, păzind maşina cu documentele.

— Bine, foarte bine, băiete, ţine-te după ei dar păstrează „distanţa legală”. Probabil că o să ajungeţi la Londra când răsare soarele, dar o să vă văd eu pe strada St. James. Uite-te după *Daimler*-ul meu şi salutări!

Strada St. James, de unde dracu ştie ăsta că o să ajungem fix pe strada St. James? am murmurat eu. Nu ştiam la vremea aceea, dar clădirea gri de piatră adăpostea birourile principale ale Serviciului de Securitate sau Spionaj Militar 5.

Am ieşit din cabina telefonică şi am constatat că începuse din nou să plouă cu găleata, aşa că m-am adăpostit în uşa lăptăriei din sat. Deşi obloanele erau trase peste geamuri, înăuntru se vedea lumină. Se întuneca şi Nobby a aprins farurile *Jeep*-ului; probabil că aştepta ca eu să fug prin ploaie până la el şi nu avea de gând să vină el la mine. Deodată, uşa de care mă sprijineam s-a deschis şi dinăuntru a apărut o brunetă atrăgătoare de vreo optsprezece ani. Deşi nu avea nevoie de aşa ceva, era fardată foarte puternic.

— Doris? am întrebat eu surprins, amintindu-mi de „anunţul” din cabina telefonică.

M-a invitat înăuntru. Nu-mi venea să cred ce noroc dăduse peste mine!

Am aruncat o privire către *Jeep*-ul în care se afla Nobby şi către *Humber*-ul parcat. *De ce nu... mi-am făcut până acum datoria către rege şi patrie cu vârf şi îndesat; e timpul să-mi văd de datoriile mele*, m-am gândit eu. Mi-am agăţat haina udă în cuier şi am urmat-o pe înzestrata Doris în camera din spate. Cu un gest cochet al bărbiei, mi-a indicat o măsuţă cu tăblia de marmură. M-am aşezat pe scaunul de lemn şi am privit-o cum îmi pregăteşte ceaiul.

— Credeam că eşti american. Nu prea mai vezi din ăştia după Invazie, dar nici tu nu eşti de lepădat, iubiţel.

A pus capacul peste ceainic şi mi-a adus la masă o tavă cu

două ceşti şi două farfurii, apoi mi-a întins haina pe calorifer să se usuce. În buzunarul de la piept a găsit două dresuri de nylon (habar n-aveam că erau acolo), pe care şi le-a însuşit. Apoi ne-am pus pe treabă. Din când în când ridicam privirea ca să văd dacă nu cumva *Humber*-ul se pregătea de plecare.

Doris tocmai se îmbrăca, când am văzut că farurile *Humber*-ului se aprind şi motorul începe să duduie. Mi-am încheiat repede cămaşa, mi-am luat haina de la uscat şi, cu promisiunea că mă voi întoarce foarte curând la ea, am ieşit pe uşă. Nobby tocmai intra.

— Unde mă-ta ai fost? m-a întrebat el, dar s-a lămurit rapid când a văzut-o pe Doris, s-a întors pe călcâie şi am plecat amândoi la *Jeep*.

După ce am pornit, i-am îndesat în buzunar un pachet de *Woodbine*. S-a uitat la el, apoi l-a desfăcut cu dinţii şi mi-a spus:

— Chiar că era cazul… măcar un pic de distracţie şi pentru mine, ce dracu!

Cel puţin acum cunoşteam destinaţia ultimă spre care ne îndreptam. Odată ajunşi acolo, misiunea se termina. Într-un fel eram dezamăgit; îmi dorisem ceva mult mai spectaculos. Ce rost aveau toate armele speciale şi instrucţiunile de urgenţă? Ce rost avea toată această urmărire „discretă”?

(La vremea aceea nu ştiam, dar chiar atunci mi se puneau bazele unei cariere de douăzeci de ani ca ofiţer de spionaj; nu aveam să devin niciodată un membru oficial al vreunui regiment, ci aveam să primesc o uniformă la care în mod normal nu aş fi avut dreptul.)

Nobby nu a pierdut urma *Humber*-ului în ciuda ploii torenţiale şi la Norbury mi-am amintit să-i spun că vom ajunge pe strada St. James, dar asta nu i-a tăiat deloc din elan şi nici din fluierat! Nobby a fost la fel de atent ca şi înainte (deşi misiunea era practic terminată), lucru pe care nu pot să-l spun despre mine, care zăceam pe jumătate adormit în scaunul de lângă şofer. Când ne apropiam de Whitehall, *Humber*-ul şi escorta şi-au schimbat direcţia şi au ajuns pe nişte străzi lăturalnice la *„Junior Army & Navy Club*”, situat pe bulevardul Horse Guards.

— La revedere bătrâne, ne vedem mai târziu, a strigat unul din ofiţeri în timp ce fugea prin ploaie spre uşa ţinută deschisă de un portar în uniformă.

Fără să o lungească prea mult, cel care rămăsese în maşină a claxonat şi a mers fără oprire până la clădirea gri de piatră din strada St. James. Birourile „vechii firme”, sau M.I.5.

La o sută de metri în josul străzii, farurile unei maşini parcate s-au stins şi s-au aprins. Era *Daimler*-ul. În timp ce curierul militar a intrat înăuntru, probabil pentru a ruga pe cineva să-l ajute să care documentele, ofiţerul a ieşit din maşină şi s-a întins să-şi destindă muşchii după lunga călătorie.

— Salutare, Mason.

Trecuserăm pe lângă clădire fără să ne oprim şi Nobby parcase în spatele *Daimler*-ului masiv, într-o porţiune neluminată a străzii.

— L-ai adus pe dobitoc acasă, băiete, e splendid, absolut al dracului de splendid!

Maiorului Smyth îi strălucea faţa de bucurie. I-am deschis portiera şi când a ieşit din maşină m-a bătut prietenește pe umăr.

— Intră, Mason, şi ia o înghiţitură din „nectarul” ăsta, a spus el dând-mi o butelcuţă de argint.

M-am aşezat pe bancheta din spate şi am luat o duşcă zdravănă. Era să mă înec şi alta nu. Nectarul pomenit de Smyth era un rom marinăresc a cărui tărie depăşea 50%!

În următoarele trei sferturi de oră am dat raportul asupra misiunii încheiate. I-am spus cam ce îi spusesem şi la telefon, dar de data asta am fost întrebat în legătură cu o mulţime de detalii.

În cele din urmă, după ce am primit ordin de a mă prezenta cu un raport detaliat a doua zi la tabără pentru a primi noi instrucţiuni, m-am întors la Nobby în *Jeep*-ul plin de condens, care puţea îngrozitor a tutun. Încă ploua cu găleata.

Am privit cum strada începea să se lumineze şi am văzut că şoferul *Humber*-ului a mai făcut o dată semnalul cu farurile, după care a accelerat şi a dispărut după un colţ.

— Sunt frânt, amice, a fost tot ce a putut să articuleze Nobby înainte de a se trânti îmbrăcat pe patul cazon.

Începuse deja să sforăie când am deschis „cutia magică”. Am privit setul radio şi apoi armele, pe care am început să le studiez cu atenţie. Am luat întâi pistolul folosit de patrulele de noapte şi i-am scos unicul cartuş, iar apoi mi-am îndreptat atenţia asupra *Colt*-ului automat.

Am scos încărcătorul cu grijă şi am înşirat cartuşele pe masă, concentrându-mă asupra celui de-al şaptelea. L-am luat în mână şi m-am gândit: *„Care or fi fost instrucţiunile alea speciale?”*

Am rezistat tentaţiei de a descoperi răspunsul şi l-am pus în cutia de carton, laolaltă cu celelalte cartuşe. Am luat apoi cuţitul miniatural şi l-am privit cu jind. Îmi doream tare mult să-l păstrez. (În cele din urmă avea să rămână în posesia mea şi aveam să-l folosesc în diverse operaţiuni mai bine de douăzeci de ani.)

Cu un oftat mulţumit, am căzut într-un somn binemeritat.

IV

Intrarea mea în lumea treselor „grele” sau în partea general recunoscută drept „cenuşie” a spionajului militar: Unitatea nr.1 a Serviciilor Speciale (SSU 1) şi mai târziu Forţele Militare de Recunoaştere, a fost posibilă datorită intervenţiilor Serviciilor de Securitate M.I.5 şi Serviciilor Secrete de Spionaj M.I.6.

Amândouă departamentele se află teoretic sub jurisdicţia Ministerului Britanic de Externe.

CAPITOLUL 5

Varietatea modelelor şi anilor de fabricaţie ale maşinilor prezente la concursul de la Firle, organizat de *Sussex Motor Club* nu era depăşită decât de diferenţele de vârstă şi de costume extravagante ale domnilor care participau la concurs şi ale doamnelor care îi însoţeau.

Găseai acolo tot ce ţi-ai fi dorit dacă erai pasionat de maşini: de la un *Bentley* din 1929 care folosea un combustibil cu cifră octanică scăzută, până la o cabrioletă *Porsche* de 1,1 litri din 1950, care funcţiona cu un combustibil pe bază de alcool!

Bentley-ul nu era vopsit în nici o culoare, având doar tenta gri a chitului; probabil proprietarul nu se hotărâse în ce culoare să o vopsească şi o adusese aşa la concurs. Maşina germană însă era vopsită într-un negru intens, care strălucea mai-mai să-ţi ia ochii. Deşi era prima întâlnire automobilistică a anului, în tribune se afla un număr impresionant de starlete aspirante care

se învârteau în jurul celor mai noi modele apărute, prezentate de firmele *Morgan Motor Company* şi *Lotus Cars*. Turma de domnişoare primea atâta atenţie din partea privitorilor de sex masculin încât presei îi era foarte greu să fotografieze maşinile etalate cu atâta fast!

Îmi parcasem XK-120-ul la marginea locului destinat maşinilor spectatorilor, de unde se putea vedea foarte bine cursa. Cea mai performantă maşină a fost în cele din urmă *Bentley*-ul gri, care a stabilit un nou record la clasa lui.

— E un prieten al meu, ştii, locuieşte la Magham Down.

M-am întors la auzul vocii şi am văzut un bărbat îndesat, puţin mai scund decât mine, îmbrăcat într-o jachetă verde şi pantaloni de călărie. Cizmele lui cred că văzuseră tranşeele primului Război Mondial!

Bărbatul mi-a întins mâna.

— Eşti Mason, nu? Mă gândeam eu.

Atunci mi-am dat seama că era şeful Secţiei A, îmbrăcat nu ca de obicei într-un costum gri, ci arătând mai degrabă ca un fermier. Am aflat apoi că şeful acestei secţii din M.I.5 trăia în Sussex, unde avea un domeniu de dimensiuni considerabile. Părea să fie într-o dispoziţie bună şi era total relaxat. S-a întors către deal, apoi m-a bătut pe umăr.

— Bună maşină, *Bentley*-ul ăla. Trebuie să-l cunoşti pe Bradshaw, e un tip foarte interesant. A fost comandantul acestei secţiuni pe coasta de sud.

Şi-a privit ceasul.

— Ce zici, Mason, vii la mine la prânz? Mai vin câţiva indivizi de la secţie şi ei sunt totdeauna interesaţi de persoane de calibrul tău.

Era o ofertă pe care nu o puteam refuza!

Mi-a spus după aceea că fiecare departament urma să aibă câte un reprezentant: A1 se ocupa cu furnizarea de echipamente, A2 asigura personalul care să se ocupe de echipamentele furnizate de A1, A3 era „placa turnantă” între poliţie şi Ramura Specială (M.I.5 nu avea în mod legal dreptul de a aresta pe nimeni), iar A4, Serviciul de Pază, se ocupa cu filarea diplomaţilor străini care deveniseră suspecţi printr-un gest sau altul.

În timp ce urmam *Rolls-Royce*-ul A2 pe drumul de ţară, mă gândeam că dăduse norocul peste mine. În ultimul an cam

şomasem şi mă plictisisem de operaţiunile de pază a şefilor de stat străini şi a nevestelor lor împopoţonate, deşi eram încă pe statul de plată al M.I.5 şi figuram ca „activ”.

După zece minute de mers printre dealuri pe drumul de ţară îngust, am ajuns în faţa unei porţi înalte de fier care a fost deschisă de un paznic îmbrăcat în haine civile. Am intrat în curtea imensă.

Pe ambele părţi ale aleii cu pietricele erau vaci care păşteau şi un cal care trăgea un instrument rudimentar de tuns iarba. Cel care conducea „căruţa” şi-a ridicat şapca în semn de salut către A2. În vreme ce *Rolls-Royce*-ul a parcat la un loc de cinste în faţa casei, eu şi ceilalţi „negri” am fost conduşi către curtea din spate, unde se afla un garaj amenajat într-un vechi grajd (calul pe care îl văzusem era singurul de pe domeniu).

Omul A2 mi-a plăcut de la început, pentru că deşi era cam cu douăzeci de ani mai în vârstă decât mine şi extrem de stilat, nu m-a privit de sus şi nici nu m-a luat peste picior.

Am petrecut următoarele două ore discutând despre arme. Amândoi aveam cunoştinţe destul de bune despre armele sovietice, chiar dacă ale mele se reduceau la ce văzusem „pe teren”. Oricât de mult am încercat, nu am reuşit să ne întrecem unul pe altul în acest domeniu!

Cei prezenţi la întrunire erau în număr de doisprezece, dintre care pe unii îi cunoşteam doar din vedere, iar pe ceilalţi deloc. A2 m-a prezentat tuturor şi ne-am aşezat la masa la care s-au servit cinci feluri de mâncare. Totul era cam rafinat pentru gusturile mele şi porţiile erau foarte mici. Când se termina un fel, de-abia aşteptam să-l aducă pe următorul! Am reuşit să-i fac cu ochiul ospătarului, care de atunci încolo mi-a adus numai farfurii pline cu vârf. A2 a observat acest lucru şi s-a ocupat personal după aceea să mi se aducă porţii aproape duble.

La sfârşit, când stăteam de vorbă la un pahar (el de brandy şi eu de cidru de prin partea locului), A2 a spus:

— Ştii, de fapt noi căutăm un om care să intre în departamentul operaţional al A2. De ce nu-ţi iei o permisie de câteva săptămâni să încercăm ceva?

M-a privit peste pahar, aşteptându-mi răspunsul.

Eram foarte flatat de această propunere, chiar ştiind că era vorba de o perioadă de încercare. Ştiam că Serviciul de Securitate trecea printr-o perioadă mai grea şi avea nevoie de

prospături. Până acum nu întâlnisem nici un mahăr care să nu poarte cravată de colegiu şi să nu vorbească de parcă ar avea prune în gură! S-a ridicat în picioare şi s-a dus către ceilalţi oaspeţi care stăteau lângă şemineu şi fumau trabucuri, dar apoi s-a întors din nou către mine:

— Chiar am avea nevoie de tine, Mason, a spus el. Dacă îmi permiţi să mă exprim aşa, noi, ca şi familia regală, avem nevoie de sânge proaspăt. Prea mulţi snobi şi sclifosiţi. După cum ştii, vremurile se schimbă şi procedura de intrare în A2 s-a simplificat.

S-a servit cafeaua şi grupul s-a reîntors la masă.

— Ai avut de-a face în trecut cu „Broscuţele” *Volkswagen*, nu-i aşa, Mason? Un bun prieten al meu, County, are o fată care va participa mâine la un raliu regional. Kemp pleacă la Hong Kong şi nu mai poate s-o ajute. Ai putea tu să-i iei locul?

Kemp, cel care pleca în Hong Kong, m-a călcat uşor pe picior pe sub masă şi m-a avertizat:

— Ai grijă, Peter, din câte am înţeles eu, e o adevărată devoratore de bărbaţi! Cică l-a încuiat pe idiotul satului într-un grajd o săptămână întreagă, timp în care a profitat de el cu neruşinare. Lumea din sat spune că e nebună de legat.

Am fost luat prin surprindere de spusele lui, dar cum nu-mi puteam refuza gazda, am spus:

— Cred că pot să rămân în week-end, domnule.

În restul serii, conversaţia s-a axat pe nişte subiecte care mă depăşeau. Aveam foarte puţine în comun cu cei prezenţi, nu eram îmbrăcat în costum bleumarin la două rânduri şi nu aveam nici pantofi de lac.

Aveam o flanelă gri, o cămaşă albastru deschis cu butoni de argint, şi, cel mai nepotrivit lucru pentru asemenea ocazie, bocanci!

Pe la unu s-a spart petrecerea şi am fost conduşi în camerele noastre. A mea dădea spre parcarea unde se afla şi XK-ul meu, scăldat în lumina lunii. Era o maşină foarte bună, chiar dacă o cumpărasem la mâna a doua. Nu avea decât 7000 de km la bord şi fostul proprietar trebuise să o vândă pentru că viitoarea lui nevastă spusese că nu are nevoie de o asemenea rablă.

Deoarece suferisem de frig în călătoriile mele recente, am coborât la maşină să-mi iau bagajul împachetat de Nobby, în

care se aflau două perechi de şosete de lână, o cămaşă de flanelă în carouri şi costumul meu de tweed Harris frumos împăturit, cu un buzunar special sub braţ pentru pistolul de tip *Walther PPK*. După ce m-am înfofolit bine, am căzut într-un somn adânc.

M-am trezit în zori, gândindu-mă la viitoarea mea poziţie în Serviciul de Securitate. Speram în orice caz să nu sfârşesc într-o bază din Marea Britanie.

(După cum se promisese în timpul războiului, majoritatea coloniilor îşi câştigaseră independenţa sau erau pe cale de a şi-o câştiga. Australia şi Canada îşi formau propriile servicii de securitate, ceea ce însemna că zona noastră de operare avea să se restrângă la Africa şi Orientul Mijlociu.)

M-am spălat, m-am ras şi m-am îmbrăcat, după care am aşteptat să aud zgomotele de dimineaţă din casă. La 7:30 fix a sunat un gong care îi chema pe oaspeţi în sufragerie, unde ne aştepta gazda.

— Hai, Mason, aşează-te lângă mine; vreau să văd câtă mâncare intră în stomacul ăla al tău, a spus el râzând.

Soţia lui, o femeie înaltă şi subţire, cu o înfăţişare cadaverică şi părul de o nuanţă albăstruie, a apărut îmbrăcată într-o cămaşă de noapte lila prin care se vedeau desuurile de aceeaşi culoare, care ar fi arătat mult mai bine pe o femeie mai tânără. M-am ridicat împreună cu ceilalţi musafiri pentru a-i mulţumi de găzduire, după care a dispărut cu şase pekinezi care se încurcau în picioarele ei.

După un mic dejun constând în porridge cu sare, omletă cu şuncă, rinichi şi pâine prăjită, am băut cafea din Kenya şi am fost invitaţi la o plimbare prin fermă. Eu am aşteptat afară, aşezat pe balustrada de piatră, minunându-mă încă de norocul care dăduse peste mine. Cu numai două zile înainte Nobby îmi sugerase să mă înrolez într-un regiment sau să mă retrag din toată porcăria asta. „*War House”* se umpluse de funcţionari îngâmfaţi printre care eu nu aveam ce căuta. Eram făcut pentru alt gen de operaţiuni.

De la inaugurarea primului *Bundestag* german cu preşedintele Koehler la cârmă urmărirea criminalilor de război nazişti devenise responsabilitatea germanilor. Se pare că nu îşi luau treaba prea în serios, deoarece sute de foşti criminali de război nazişti le scăpau printre degete. Constituirea noii

Republici Federale a Germaniei a permis multor foşti demnitari nazişti să ocupe posturi de răspundere în cadrul forţelor de poliţie şi al administraţiilor locale. Deci aveam din nou de a face cu o veche reţea.

Am auzit un zgomot în spatele meu şi când m-am întors i-am văzut pe toţi ceilalţi îmbrăcaţi de plimbare. M-am abţinut cu greu să nu zâmbesc, căci pe buzunarul fiecărui blazer era câte o insignă a cutărui sau cutărui club de iachting sau cricket. Măcar eu aveam o pereche de ghete zdravene spre deosebire de fandosiţii ăia care purtau de la pantofi de pânză la sandale.

Paznicul de vânătoare ne-a arătat împrejurimile şi am observat că se punea în calea stăpânului ori de câte ori acesta încerca să privească spre o colibă. Ca un avertisment pentru alţi prădători, atârnau acolo corpurile uscate ale unor vulpi, viezuri şi şoimi. De bună seamă acest ritual nu era pe placul stăpânului.

După ce am aranjat să mă prezint a doua zi la birourile firmei, am plecat imediat după prânz. Ne-am strâns mâinile într-o manieră formală, întrecându-se care mai de care în politeţuri. Probabil că nu le păsa deloc dacă mă vor mai vedea sau nu în viaţa lor, în afară de A2.

Am traversat ţinutul reuşind să evit aglomeraţia de vehicule care mergeau spre coastă pe autostrada A22. Pentru că burniţa, a trebuit să trag capota de pânză a maşinii, şi în consecinţă să suport condensul care se forma înăuntru. După 20 de minute de condus, am traversat şoseaua principală şi apoi am intrat în sat. Conacul era din cărămidă roşie şi era împrejmuit de un gard înalt de fier.

Pe alee era parcat un VW negru cu motorul pornit, lângă care mă aştepta femeia fatală!

Din prima clipă mi-a făcut o impresie proastă.

— Bănuiesc că tu eşti Mason, a spus ea. Sper că poţi să navighezi după o schiţă a traseului. Nervoasă, s-a aşezat pe scaunul şoferului şi şi-a dat jos pantofii. Era îmbrăcată cu o fustă de tweed, un pulover bej şi la gât purta un şirag dublu de perle veritabile. În ciuda acestor accesorii şi a parfumului, formele ei nu mă încântau.

— Vii, sau ce dracu faci? a ţipat ea, în timp ce îmi parcam *Jaguarul*.

M-am dus la uşa din stânga, am luat schiţa şi l-am auzit pe un alt participant la raliu spunându-i copilotului:

— Săracul băiat, unde l-o fi găsit căţeaua?

Ea bătea iritată pe volan cu degetele împodobite cu tot felul de bijuterii şi unghiile date cu lac roşu. A demarat imediat ce am închis uşa. Începea să fie foarte interesant!

Traseul nostru trecea prin Eastbourne, unde celelalte maşini şi şoferii erau adunaţi într-un local pentru automobilişti. Nerăbdătoare, ea îşi aştepta rândul să se înscrie şi să primească un număr de concurs. Am luat prin geamul deschis schiţa de traseu de la un angajat al clubului. După ce am trecut de suburbiile oraşului, şoferiţa a început să forţeze micul motor din spate la curbele strânse dintre Pevensy Marsh şi Boreham Street, unde ne aştepta primul punct de verificare şi unde am aflat că nici nu pierdusem, dar nici nu câştigasem timp. Următoarea etapă a fost de 23 km până la Hurst Green, unde începuse să se întunece. Cu ajutorul unei lanterne pentru hartă, am putut să o îndrum perfect în luarea curbelor. Verificam timpul cu ajutorul ceasului meu Rolex şi îi comunicam viteza necesară pentru că nu puteam să disting prea bine ceasul de la bordul maşinii şi am fi pierdut timp.

— Norocul începătorului, Mason, n-ai greşit deloc până acum, a spus ea, forţând motorul într-o curbă periculoasă.

În mod cert nu-mi plăcea această femeie dominatoare, dar a trebuit să recunosc calităţile ei de şoferiţă. Într-o reflexie a bordului maşinii, am putut vedea că sub machiajul ei nu dispăreau trăsăturile unei femei rele şi am observat privirile pline de ură pe care le arunca celorlalţi şoferi.

În sfârşit am ajuns la punctul final de verificare care se afla pe faleza de la Eastbourne. Eram cu două minute în faţa următorului concurent, cu numai trei puncte de penalizare; ne aflam pe primul loc.

— Poţi să iei tu premiul... Probabil că-i singurul pe care îl vei câştiga vreodată, a spus ea luând premiul care consta într-o pereche de faruri *Lucas* pentru distanţe mari. Mi le-a aruncat în braţe şi eu le-am pus pe bancheta din spate. Oricum nu le voiam. A zâmbit sardonic, dar nu a mai continuat discuţia despre ele; în schimb a replicat ironic:

— Bănuiesc că trebuie să te duc înapoi să îţi iei maşina, nu-i aşa?

M-am aşezat pe locul pasagerului, încercând să mă controlez pe cât posibil să nu-i spun că e o vacă răsfăţată. Pe

lângă nervii adunaţi pe drum, în curtea casei ei mă aştepta o privelişte care m-a făcut să explodez. Doi păuni imenşi făceau un fel de dans ritual pe capota de pânză a maşinii mele şi se pare că o făceau de foarte mult timp, căci era acoperită aproape în întregime de găinaţ.

Am auzit un hohot de râs în timp ce încercam să alung păsările, dar nu mi-a păsat câtuşi de puţin. M-a invitat înăuntru la un pahar şi am refuzat-o. Mi-a aruncat o privire plină de dispreţ şi a dispărut în casă. Mai târziu, după ce am alungat păunii de pe *Jaguarul* meu şi am curăţat mizeria, am plecat la localul favorit al piloţilor din raliu, „*The Rifleman*", un bar vechi şi pitoresc.

M-am aşezat la o masă unde piloţii şi copiloţii discutau la un pahar de bere despre cursa care tocmai se încheiase.

— După linia asta ne facem nevoile; l-am avertizat pe Robert din timp, spuse un tip înalt şi tânăr.

— 30 de km pe oră curbă la stânga în două minute. Ei bine, dobitocul a ratat-o, a mers drept înainte şi s-a dus dracului; nenorocitul de *Mercedes* a intrat în curtea unui fermier.

S-a uitat împrejur la asistenţa fermecată de poveste:

— Numai că a trebuit să ţinem ferestrele deschise ca să nu adoarmă Robert şi am intrat vreo trei metri într-o grămadă de pulpă de mere de la fabrica de cidru. Dumnezeule, era plină de viespi şi de viermi.

Hohotele de râs au coincis cu intrarea lui Robert, care purta încă semnele ciocnirii, costumul de cavalerie mirosindu-i a poşircă.

— Unde ţi-e rabla aia din Hamburg, Robert? Sper c-ai învăţat o lecţie bună şi altădată n-o să-ţi mai cumperi maşini nemţeşti, a strigat cineva.

Robert i-a ignorat, dar s-a înroşit la faţă şi următoarele 30 de minute le-a petrecut discutând cu un tânăr cu o faţă rotundă.

Toată seara am privit cum oaspeţii goleau halbă după halbă, transformând motoclubul într-o adunătură de petrecăreţi.

La ultima comandă m-am despărţit de ei promiţându-le că le voi da şansa unei revanşe cu prima ocazie şi am pornit pe A22 afară din oraş. Erau 50 de km până la baza unde eram cazat temporar, la Maresfield Camp. Pentru că nu eram în stare să conduc pe o distanţă atât de mare, mi-am parcat maşina în faţa biroului adjutantului, lăsând-o în grija poliţiştilor militari. Am

făcut autostopul până la Uckfield şi de acolo am luat trenul de dimineaţă până la London Bridge. Trenul era înţesat de aristocraţi care se întorceau de la domeniile lor de la ţară şi-mi aruncau priviri pline de dispreţ. Bineînţeles că la sosire am fost nevoit să cobor după ei.

Leconsfield House, situat în cartierul Mayfair era la o distanţă apreciabilă de gară şi arăta ca orice altă clădire de birouri. Dacă în împrejurimi cineva încerca să închirieze sau să cumpere o casă, aceasta devenea imediat nedisponibilă, din grija lui MI5. Casa era cartierul general secret al serviciului de securitate. Un poliţist mi-a verificat cu atenţie actele şi m-a trimis într-un birou în care ofiţerul de serviciu se uita peste o listă.

— O iei pe scări până la etajul 5, a doua pe dreapta. Nu merge liftul, a spus el.

Am urcat câte două scări odată şi am ajuns într-un coridor cu lambriuri de lemn de unde am intrat în biroul indicat. Una din secretare mi-a făcut semn să mă aşez, după care şi-a văzut de treabă. Pentru că nu aveam altceva de făcut, am privit prin cameră. Singurul lucru care diferenţia această cameră de un birou obişnuit de asigurări erau seifurile din perete.

— Domnule Mason, poftiţi înăuntru. Sunteţi aşteptat, a spus secretara.

Când am intrat în biroul directorului general, am fost impresionat de obiectele de artă cu care era decorată încăperea şi de portretele tuturor foştilor directori generali care mă copleşeau.

— Intră, Peter, a spus şeful. Aceşti domni sunt directorii departamentelor noastre. Acum că am văzut cu toţii dosarul tău, vrem să te cunoaştem mai bine. Ce ai de oferit acestui Serviciu?

Apoi mi-a spus să mă aşez. Le-am spus că vroiam să particip direct la operaţiuni de teren, lucru imposibil de realizat la unitatea la care lucram atunci.

Directorul general, care semăna puţin cu Douglas Fairbanks, a început să discute în şoaptă cu ceilalţi. În cele din urmă au ajuns la concluzia că sunt potrivit pentru acest serviciu şi mi-au comunicat că fusesem acceptat. M-am ridicat în picioare pentru a le mulţumi şi ne-am strâns mâinile.

Am fost invitat într-un birou cu un scaun şi o masă pe care

se aflau nişte dosare groase.

— Citeşte-le pe astea şi după masă vei fi trimis la departamentul tău, a spus secretara.

Dosarele conţineau o scurtă istorie a Serviciului de Securitate Britanic şi a Serviciului Secret de Spionaj, organizaţia soră a celui dintâi.

De abia începusem să citesc, când în birou a intrat o fată de cel mult 20 de ani cu un cărucior pe rotile cu un ceainic şi ceşti. A început să-mi toarne ceaiul în ceaşcă, după care i-am mulţumit. Nu mă aşteptam la servicii atât de prompte, mai ales la acea oră a dimineţii.

— De obicei încep la 10, dar astăzi este luni dimineaţa şi a trebuit să vin mai repede. Scuzaţi-mă, domnule, dar nu ştiam că în departamentul nostru avem şi un australian, a spus ea.

— Cockney, iubito. Sunt din East End.

În momentul acela secretara mai bătrână a dat buzna în birou şi a început să o certe pe fată. Am încercat să o apăr pe cât posibil, dar băbătia mi-a aruncat nişte priviri care mi-au tăiat elanul. După ce au plecat, m-am gândit mai bine la Daphne (căci aşa aflasem că o cheamă) şi am constatat că nu mi-ar strica să o cunosc mai bine în viitor.

M-am apucat din nou de citit şi, după ce înghiţisem toate tâmpeniile din dosare am văzut că se făcuse ora 12. Am pus dosarele în sertar, l-am încuiat, am pus cheia în buzunar şi am ieşit din birou. Holul era plin de funcţionari care se buluceau spre ieşire, sperând să prindă un loc în pauza de prânz la bufetul *Pig & Eye*.

Când m-am întors la Leconfield House după prânz, era numai pentru o formalitate ca să-mi fac fotografia pentru permisul de trecere. Apariţia mea era acum întrucâtva diferită, deoarece în locul costumului făcut la croitor purtam o uniformă albastră de la *Burton's*, o pereche de ochelari cu ramă de baga şi cizme negre cu elastic în părţi. Părul meu blond îl aveam dat într-o parte şi îşi modificase culoarea prin aplicarea unei pudre colorante.

La vizitele mele anterioare remarcasem că o dubă închisă la culoare trecea la intervale regulate începând cu mijlocul dimineţii până la patru jumătate după-amiază. Era oare atât de sigur că sovieticii aveau propriul sistem de filare în toate clădirile guvernamentale? Puteam să-mi imaginez fotografia

mea şi o biografie, aşezate pe un birou din piaţa Dzerjinsky! Nici vorbă, m-am gândit în sinea mea.

Persoana care se ocupa de mine a zâmbit şi nu s-a lăsat deloc păcălit de noua mea înfăţişare. Aparent m-a acceptat pe un ton glumeţ, mi-a dat permisul de trecere la Ministerul de Război şi m-a salutat din cap.

— Nu te-au speriat deloc? m-a întrebat el.

Am rânjit.

— Crezi că acum arăt mai puţin a spion?

N-am văzut niciodată o asemenea activitate; oamenii cărau sau împingeau cărucioare pline cu dosare galbene sau albastre şi păreau că le ascund de privirile celorlalţi cu propriile corpuri! Întregul parter conţinea Registratura, cu atâta mândrie numită astfel, nucleul unde era păstrat indexul dosarelor. Plecând de aici, peste tot erau camere pe ale căror uşi se aflau plăcuţe care indicau numărul de înregistrare al dosarelor aflate înăuntru. Fiecare dosar trebuia să fie semnat de mai multe ori, pentru a se demonstra că a fost făcut aşa cum trebuie.

Am început să am o senzaţie de claustrofobie. Părea că sute de fete tinere şi drăguţe coborau către parter ca nişte furnicuţe harnice.

— Mason, te-am căutat ca să-ţi facem fotografiile. De fapt, am trecut pe lângă tine de două ori! Parcă ai fi omul cu o mie de feţe!

M-am întors la auzul vocii familiare. Evident, era noul meu partener de la A2.

— Îmi pare rău de interviul de dimineaţă. Nu din vina mea, bătrâne, s-a întâmplat că cei din comitetul de selecţie stăteau şi au auzit că ne-ai luat în considerare!

Bărbaţi şi femei deopotrivă se grăbeau în toate direcţiile, părând ocupaţi, şi nici măcar nu ne aruncau o privire deşi stăteam în mijlocul holului.

— Nu pot să trec peste personalul vostru de la Înregistrări. Aveţi aici înmagazinate toate dosarele? am întrebat eu, pe când ne mutam din calea unei doamne care împingea un cărucior mic pe nişte şine miniaturale. A2 a dat din cap.

— Avem în jur de un milion şi jumătate de dosare personale. Unele au fost aduse de la Wormwood Scrubbs (am reflectat la cele două luni pe care le pierdusem ajutându-i să le transporte), dar au fost puternic deteriorate de apă. Am dat din

cap aprobator.

— Desigur că ştii că n-au fost transferate la noul sistem de îndosariere.

— Bănuiesc că aveţi şi dosarul meu aici? Dacă aş vrea să-l văd, cum aş putea să ajung la el?

Partenerul meu a zâmbit.

— În primul rând trebuie să completezi un formular-cerere, să-l supui aprobării ofiţerului responsabil şi apoi, dacă cererea este aprobată, ţi se va comunica şi vei avea acces la el. Acest gen de dosare sunt ţinute în ordine strict alfabetică. Oricum, dosarele ce ţin de organizarea serviciului sunt legate de dosarele personale şi se poate ajunge la tomuri imense, până la şase volume.

A făcut o pauză pentru efect.

— În final, avem şi dosarele Y, care sunt atât de importante încât însuşi directorul general trebuie să-şi dea aprobarea. Ele pot fi văzute numai însoţit de un ofiţer pentru control şi se referă la agenţi străini suspecţi şi trădători. De asemenea, sunt incluse şi dosarele speciale pentru cetăţenii britanici care, din cauza legăturilor cu ţările din blocul de est, pot să prezinte riscuri pentru securitatea naţională. Dosarul tău personal, pot să-ţi spun treaba asta, e codificat şi în mod cert nu este disponibil oricui.

Am ajuns la lifturi şi A2 a apăsat pe un buton, uitându-se la ceas.

— În afară de permis, vei mai primi şi un carnet de garanţii de la *Metropolitan Police*. Te sfătuiesc să-l ai la tine tot timpul. De asemenea, mai avem şi un carnet de membru la *Ham & Petersham Pistol Club*, făcut pentru tine pe numele de acoperire Philip Masters.

A mai apăsat o dată pe buton.

— Este mai bine să-ţi păstrezi iniţialele; e mai uşor de memorat. Acesta va fi numele pe care îl vei folosi aici. Se află pe toate documentele noi care te privesc, inclusiv permisul de conducere internaţional şi britanic.

— Sunteţi foarte siguri pe voi, am spus eu.

Am simţit că sunt într-adevăr manipulat.

— Sunt numai în probe, nu-i aşa? am adăugat.

Am ajuns la etajul la care fusesem repartizat. A2 şi-a dres vocea şi mi-a răspuns:

— Mas..., pardon, Maxwell. Noi şi Şase avem un program special care testează aptitudinile tale speciale.

— Acest etaj este numit „Donjonul” şi este accesibil numai personalului A2, a spus el.

În faţa noastră s-a deschis un coridor prost luminat şi după ce am trecut de pivniţele care erau evident ale altor clădiri, am ajuns la o uşă masivă de oţel pe care am intrat.

— Şi aici, a spus el referindu-se la un militar înalt care venea spre noi, este expertul nostru în operaţiuni dificile. El e şeful aici.

Am dat mâna.

— Les, vreau să ţi-l prezint pe Philip. Ai grijă de el.

Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a spus:

— Ne vedem mai târziu, la *Pig & Eye*. Les o să te prezinte tuturor.

Se referea la clubul unde fusesem. S-a întors şi a luat liftul.

Mi-am dat seama că Les fusese sergent major în compania de puşcaşi. M-a bătut pe spate.

— Aici nu avem formalităţi, băiete, suntem mai mult o adunătură de băieţi de gaşcă. Atâta vreme cât „Ivan” este sub supraveghere şi i se contracarează mişcările, totul e în regulă.

M-a condus într-un atelier de dimensiuni mari, unde se afla un seif masiv. Mi s-a părut că Les tocmai lucra la descifrarea unei combinaţii a noului seif rusesc când sosisem.

— Lucrez la chestia asta de trei zile. Nu vreau să-l găuresc, n-ar fi corect, nu?

Şi-a luat nişte ustensile şi s-a întors la seif, aşa că lăsându-l pe Les la treabă, m-am plimbat prin ateliere şi camere de depozitare, începând să inspectez mănunchiurile de chei etichetate. De-a lungul pereţilor erau înşirate seifuri de toate dimensiunile fiecare numerotat cu vopsea albă şi dulapuri pline cu scule de spart seifuri, cricuri hidraulice de forţare a uşilor, şperacle şi tot ce mai visează un spărgător adevărat.

— Ce zici de sculele astea? În gaşca ta era unul pe nume Eddie Chapman, nu? Era un amic de-al meu.

M-am întors la auzul acestor vorbe, rostite cu un puternic accent cockney.

Bărbatul care vorbise era foarte scund şi îmi amintea de un spiriduş.

— Îmi pare bine să te văd. Am plecat din comandoul nr.4

tocmai când ai venit tu înlocuitor, a spus el.

Într-adevăr îşi amintea de mine, dar nu fusesem înlocuitorul lui, ci un biet cadet care se încurca în picioarele tuturor, încercând să ajut şi eu cum puteam. Pe el îl chema Arthur.

INTRAREA ASCUNSĂ

Pentru civili, ca să nu lucreze în plus, cursul de intrări prin efracţie şi spart de încuietori a avut loc pe parcursul a patru zile. În acest timp, cursanţilor li s-a arătat cum este montată în cărămidă o ramă de uşă şi cum se pot sparge aproape toate tipurile de încuietori şi lacăte. Am aflat că potenţialul de siguranţă al unei încuietori relativ obişnuite este destul de mare şi că poveştile pe care le auzisem despre doamnele care au spart încuietori cu ajutorul agrafelor sunt departe de realitate.

Am învăţat de asemenea să instalăm încuietori *Yale* pe diferite tipuri de uşi şi să distingem o încuietoare folosită de una nouă. După câteva ore de curs aveam pregătirea necesară pentru a trece de orice fel de uşă.

A doua săptămână de pregătire a fost dedicată altor abilităţi practice. Am învăţat să folosim noile noastre identităţi şi să ne deghizăm în toate felurile. Am folosit decolorant de păr, vopsea şi, cu ajutorul unei lame de ras, am reuşit să ne schimbăm forma feţei modificând linia de creştere a părului şi să ne facem chelii false. Dinţii, adevăraţi sau falşi, puteau fi coloraţi cu colorant alimentar sau cu cerneală indiană pentru a arăta cât mai stricaţi sau plombaţi.

Am învăţat să şchiopătăm artistic, să ne producem umflături sub ochi şi să arătăm ca nişte vagabonzi cu ajutorul unor bandaje pline de sânge înfăşurate pe mâini sau degete.

Fiecare din cursanţi a fost dus în sala de proiecţie şi i s-a arătat o secvenţă dintr-un film, apoi spunându-i-se să se deghizeze întocmai ca personajul prezentat, până la ora 16:30 în aceeaşi zi. Ne-am distrat de minune!

După prezentarea costumaţiilor, dintre care a mea era cea mai reuşită, şeful a zis:

— Acordaţi-mi două clipe atenţia dumneavoastră. Vă veţi scoate din buzunare toate actele şi cărţile de credit, banii şi orice bilete de metrou sau de autobuz valabile. *Metropolitan Police* au fost anunţaţi că au evadat câteva persoane de la un

azil de nebuni. Fiecăruia i se va da o sumă mică de bani, un cuţit de buzunar, jumătate de umeraş de sârmă, o folie de celuloid şi un număr de telefon dacă vă băgaţi adânc în căcat. Dubele vin să vă ia în scurt timp şi vă vor transporta la marginea Londrei, a continuat el. Trebuie să vă întoarceţi aici mâine până la ora 9 şi nu aveţi voie să încălcaţi legea prea tare. De asemenea veţi aduce cu voi un obiect uşor identificabil dintr-o clădire bine păzită.

Şeful mi-a zâmbit şi mi-a spus:

— Maxwell, tu eşti ultimul care a sosit aici şi vei fi primul care pleacă; în fond, tu ai de parcurs cea mai mare distanţă.

Am ieşit din clădire şi am văzut că o dubă *Austin* A40 mă aştepta cu motorul pornit. Arthur m-a împins uşor înăuntru şi m-a încurajat:

— Cockney-ule, fă o treabă bună!

Stăteam singur în partea din spate a dubei şi nu puteam să văd pe unde mergem, deoarece între mine şi şofer era pusă o scândură. Mi-am dat seama însă că ne învârteam în cerc şi că eram pe malul sudic al Tamisei.

Şoferul a accelerat şi a mers cu viteză mare cam trei sferturi de oră, după care a încetinit. Îmi era imposibil să stabilesc viteza cu care mergea sau timpul care trecuse.

Pe înserate duba a oprit pe un câmp. De îndată ce am coborât, maşina a dispărut după prima curbă. Era foarte întuneric şi pe cer se vedeau câteva stele. Am pornit în direcţia în care mersese duba şi într-un sfârşit am zărit o bornă kilometrică. Pentru că nu puteam să văd ce scrie pe ea, am pipăit-o – 25 km până la Bow Bells!

Mi-am tras manşeta între încheietură şi palmă şi am izbit tare cătuşele de piatră. S-au desfăcut şi le-am pus în servietă, după care am mers înainte. La un moment dat am auzit un bâzâit continuu, evident al unui avion, care mi-a indicat că mă aflam lângă o pistă de decolare, probabil Croydon. După cincisprezece minute de mers pe jos am ajuns la autostrada A23. Nenorociţii chiar mă lăsaseră la spitalul de boli mintale de la Warlingham!

— Vrei să te duc undeva? m-a întrebat un şofer de camion care s-a oprit în dreptul meu.

Văzând că eram îmbrăcat în uniformă albastră, m-a întrebat:

— Eşti de la Armata Salvării? Săracul de tine, probabil că eşti foarte departe de casă. Urcă şi te duc până în oraş.

În câteva minute am ajuns la marginea oraşului şi am fost opriţi de o patrulă de poliţie.

— Aţi văzut cumva nişte ciudaţi pe drum? a întrebat poliţistul.

— Nu, nici unul, l-a asigurat şoferul.

Am continuat să mergem prin sudul Londrei, ocolind străzile principale, până am ajuns aproape de centru. Când mă gândeam în ce clădire guvernamentală să intru, şoferul m-a întrebat:

— Nu vrei să intrăm aici şi să luăm micul dejun?

Cafeneaua, deşi mică şi foarte ieftină, era foarte bine îngrijită. Ne-am aşezat la o masă şi l-am întrebat unde eram exact. Mi-a răspuns că ne aflam pe strada Kenington şi că următoarea lui livrare era undeva aproape de catedrala St. Paul.

— Dacă mă laşi pe strada Fleet sunt ca şi acasă, i-am spus eu.

Îmi venise o idee foarte bună; acolo se afla oficiul poştal al unităţii de investigaţii speciale, unde MI5 avea un birou de interceptare a scrisorilor. Am terminat de mâncat şi am vrut să plătesc cu banii din plicul care mi se dăduse la plecare. Am scos o bancnotă de 5 lire pe care Bill, şoferul de camion, a început să o studieze cu atenţie.

— Se pare că te-au cam fraient, băiete, a spus el cu milă.

Când m-am uitat mai bine la bancnotă am văzut că era un fals grosolan! Ospătarul mi-a dat bancnota înapoi şi mi-a spus că micul dejun a fost din partea casei, dându-mi pe deasupra şi un măr.

După câteva minute de mers cu camionul, am ajuns pe strada Fleet. Mi-am luat la revedere de la şoferul simpatic şi mi-am scos din haină bereta împăturită, punându-mi-o pe cap şi intrând în clădirea SIU şi mergând pe lângă un angajat al oficiului poştal, care tocmai intra în tură. Am intrat amândoi în lift şi eu am ieşit la etajul întâi.

Am reuşit să prind privirea unei tinere femei, care s-a îndreptat spre mine zâmbind.

— Scuză-mă, drăguţă, am uitat la ce etaj trebuie să livrez plicul ăsta. Ştii, ăla special…

Mi-a zâmbit şi mi-a spus:

— Hai că te duc eu acolo. Am petrecut opt ore azi chiar în biroul ăla. Dar hai mai întâi să bem o cafea, dacă mă aştepţi să-mi iau geanta.

Avea un uşor accent irlandez.

Am intrat în bufet şi ea s-a dus să ia două căni de cafea. S-a aşezat la masă şi am început să discutăm.

— E pentru maior, nu-i aşa? a întrebat ea, privind la servietă.

Nu i-am răspuns nimic. Am aflat pe parcursul discuţiei că era din Dublin şi o chema Molly. După vreun sfert de oră, s-a uitat la ceas şi mi-a spus că trebuie să plece. S-a ridicat de la masă şi s-a îndreptat spre uşa pe care scria Personal Autorizat, la care a sunat de trei ori, o dată lung şi de două ori mai scurt. Uşa s-a deschis prin intermediul unei telecomenzi.

— Aveţi grijă de noul meu prieten! le-a strigat ea celor dinăuntru.

În încăpere se aflau cam doisprezece bărbaţi care purtau toţi mănuşi de cauciuc, cu care desfăceau scrisorile sau le puneau la abur.

— Închide uşa aia, Molly, ăsta în primul rând nu are ce căuta aici. Spune-i că vin imediat.

În clipele care au urmat am studiat-o pe Molly. Nu era urâtă deloc, mai ales că ţinusem post de la Rosa încoace! Ea mi-a observat privirea şi a scris ceva pe un bileţel, probabil numele şi numărul de telefon, după care mi l-a pus în mână şi a plecat.

— Cu ce pot să te ajut? m-a întrebat supraveghetorul.

— Sunt un mesager special de la Leconfield House. Trebuie să dau asta maiorului, am spus eu arătându-i plicul cu antetul Majestăţii Sale.

— Nici o şansă; maiorul nu vine decât mâine pe la zece.

Am ridicat mâinile în semn de disperare, lăsându-l să vadă lanţul de la servietă.

— Nu pot să primesc documente ultrasecrete. Este o responsabilitate pe care nu mi-o asum, a spus el şi s-a întors să plece din cameră, la un strigăt al unui angajat.

M-am uitat prin cameră gândindu-mă ce să iau ca suvenir şi am văzut nişte timbre ştampilate în ziua aceea, am luat câteva şi le-am lipit pe plic. Supraveghetorul s-a întors în scurt timp, mai binevoitor decât plecase.

— Sigurul lucru pe care pot să-l fac pentru tine este să

semnez şi să ştampilez plicul, ca să vadă că ai venit să livrezi documentul.

Zis şi făcut; am trăit însă câteva clipe de frică la gândul că ar putea să întoarcă plicul şi să vadă că lipisem timbrele pe spatele plicului, care nu conţinea de altfel decât bancnota falsă de cinci lire!

Când să intru în lift, am auzit o voce:

— Te-ai semnat în registru?

Era paznicul care tocmai intrase în schimb. M-am dus la biroul lui şi am semnat cu numele „William Joyce”. Mi-a studiat semnătura, după care a contrasemnat şi el în dreptul meu.

Am ieşit din clădire tocmai când felinarele se stingeau pe stradă. Era 7:00 şi Molly se urca într-un autobuz, legănându-şi provocator şoldurile. Era o femeie foarte atrăgătoare. Prea atrăgătoare!

M-am aşezat la o cafenea şi am comandat o ceaşcă de cafea şi un sandviş cu ouă, privind lumea care trecea pe stradă şi borfaşii care se pregăteau de „o nouă zi de muncă”.

Trecuse aproape o oră când am văzut un ziar cu un titlu foarte interesant: NEBUNII EVADAŢI AU FOST PRINŞI! L-am cumpărat cu puţinii bani adevăraţi pe care îi aveam la mine şi am întrebat un camionagiu dacă nu mă duce şi pe mine spre Park Lane. Mi-a spus că da, dar să am grijă de „căţeluşa” bull-terrier. M-am urcat, negândindu-mă nici o clipă la ceea ce avea să urmeze. Căţeaua credea că este proprietara de drept a camionului şi era să mă sfâşie pe loc!

Când am ajuns la destinaţie am ieşit cât am putut de repede din cabină, mulţumindu-i din mers şoferului.

Am intrat în clădirea gri şi, după ce am fost verificat pe faţă şi pe dos de către poliţiştii de pază care nu prea aveau încredere în felul în care eram îmbrăcat, am intrat în lift. Am urcat până la etajul cinci şi m-am uitat la ceas. Era 7:45.

— Aproape ai întârziat, bătrâne, nu credeam că mai vii, a spus canadianul cu care mă împrietenisem la cursuri cu o pipă între dinţi.

În timp ce aşteptam ca „firma” să se deschidă, canadianul, membru al RCMP [1], mi-a povestit cum decursese aventura lui. Fusese lăsat pe malul Tamisei la unu noaptea.

— La început m-am gândit să fur Bijuteriile Coroanei, dar

[1] Royal Canadian Mounted Police = Poliţia regală canadiană călare

când am văzut că n-am nici o şansă am folosit cartea mea de credit cu cinci degete pentru a extrage asta din Turnul Londrei, a continuat el arătându-mi un artefact din argint, care era numerotat pe dinăuntru V1-352-FM.

— E din Anglia secolului şaptesprezece, a rânjit el.

Membrii echipei noastre au început să apară unul câte unul şi, deşi ne strânseserăm toţi, am fost lăsaţi să aşteptăm până ce pendula a bătut ora zece. Apoi am fost conduşi într-o sală lungă şi îngustă, de unde nu pot să relatez prea multe, deoarece am adormit imediat ce m-am aşezat pe scaun. M-am trezit în momentul în care trei boşorogi s-au aşezat la masa din faţa noastră; unul era un fost instructor SOE în vârstă de peste şaptezeci de ani, altul lucra la Ramura Specială şi era pe punctul de a se pensiona, iar celălalt aparţinea serviciului MI6 şi se chema Mills.

Acesta din urmă era singurul care părea să aibă ceva experienţă de teren!

— Psst, îl cunosc de undeva, mi-a şoptit canadianul la ureche. A venit la noi la STS 103 să ne înveţe ceva despre comerţul cu arme, dar nu vorbea o boabă franceză.

Canadianul se referea la Cyril Mills, cel care era cunoscut în dosarele oficiale ca iniţiator şi „creier” al operaţiunii *Garbo*, care s-a întins pe toată durata războiului. Laurii acestei operaţiuni au fost aşezaţi pe fruntea lui Mills, deşi mulţi alţi ofiţeri neimportanţi ai SIS participaseră în aceeaşi măsură ca şi el. Dacă este adevărat sau nu ce se spune despre el, vom afla probabil în viitor; cert este că fostul proprietar al unui circ cunoştea o grămadă de anecdote cu spioni, atât aliaţi cât şi inamici.

— Acest mic scenariu a fost aranjat ca noi să vedem care din voi au abilitatea naturală sau înclinaţia spre operaţiunile desfăşurate sub acoperire, sau, ca să mă exprim mai clar, care din voi sunt făcuţi pentru a fi spioni. Lucrul cel mai important este ca voi să vă obişnuiţi rapid cu noua voastră identitate şi să ştiţi să folosiţi aşa cum trebuie toate actele, documentele şi banii pe care îi aveţi asupra voastră.

După ce a rostit această bucată a discursului său profund pedagogic, omul de la Şase ne-a privit pe rând, încercând să sublinieze importanţa spuselor sale.

— Numai doi dintre voi au observat că bancnotele de cinci

lire erau false. Doi au încercat să-şi plătească taxiul cu ele, lucru neinspirat de altfel. Altul a încercat să-şi cumpere un bilet de autobuz pe linia Greenline şi, ca şi cum măgăria asta nu ar fi fost suficientă, a încercat să vândă lavandă pasagerilor!

Vocea începuse să i se ascută:

— Apoi îl avem pe acela care s-a dat drept angajat al companiei de gaze şi l-a lovit în moalele capului pe paznicul de noapte dintr-o anexă a Ministerului Apărării. Cam deplasat, nu credeţi?

Şoferul s-a înveselit pe dată şi l-a arătat cu degetul pe irlandez, spunând în gura mare:

— Tu eşti ăla care l-ai doborât vitejeşte pe bietul paznic!

„Şase” devenea din ce în ce mai furios şi venele de pe gât începuseră să i se umfle.

— Nu e nimic de râs în asta şi aş aprecia foarte mult dacă vreunul din voi şi-ar da seama că lucrurile pe care le învăţaţi aici vă vor folosi în viitor să vă scăpaţi pielea, a spus el bătând cu pumnul în masă. Şi tu, canadianule, nu ai avut deloc permisiunea de a viola cu atâta nonşalanţă ceva atât de drag poporului englez ca Turnul Londrei!

Omului de la SOE nu îi ardea deloc de glume. Eu aşteptam liniştit să-mi vină rândul la perdaf. În cele din urmă, după patru ore de critică (întemeiată, ce-i drept) la adresa operaţiunilor noastre sub acoperire, eu am ieşit cel mai bine, pentru că, aşa mi s-a spus, reuşisem să atrag cel mai puţin atenţia asupra mea. Ce mi s-a reproşat însă a fost faptul că am corupt o funcţionară guvernamentală şi i-am pus postul în pericol!

Deşi am plecat cu toţii cu capetele plecate din cameră, când am ajuns la WC ne-am pus pe povestit şi am râs ca proştii de greşelile celorlalţi. Cea mai simpatică aventură a fost a unuia care încercase să treacă de un poliţist care făcuse rugby de performanţă şi care l-a placat de n-a mai ştiut de el!

Seara, la *Pig & Eye*, ne-am cam întrecut cu romul marinăresc de 90% şi eram cam veseli când a intrat A2.

— Eram sigur că vă găsesc aici bându-vă minţile, a spus el.

A ridicat apoi artefactul de argint şi a continuat:

— Ăsta trebuie pus la loc în aceeaşi manieră în care a fost „extras”. Pe voi doi vreau să vă văd treji la mine în birou peste o oră, iar cu ceilalţi patru mă voi întâlni mâine dimineaţă.

După ce şeful A2 a părăsit încăperea, O’Shea a trecut din

nou la accentul lui canadian:

— Bă, băiete, nu se poate să fi fost noi aşa de catastrofali…

— Oricum am fi fost, tre' să bem nişte cafea a naibii de tare ca să ne revenim! am spus eu.

Mi-am aranjat cravata şi am deschis uşa de la biroul lui A2, dându-mă deoparte ca să-l las pe O'Shea să intre primul. Pentru acest gest demn de un adevărat gentleman nu am primit decât un „Dobitocule!" şuierat printre dinţi. Şeful s-a uitat la noi cu un zâmbet neaşteptat fluturându-i pe buze.

— Îmi pare rău de mascarada aia din bar, dar nu puteam în nici un fel să vă avertizez. Nu vreau ca restul să ştie că v-am adus pe amândoi intenţionat.

Ne-am uitat unul la altul.

— Să nu care cumva să credeţi că a fost ceva spontan; ne gândisem la asta de câteva săptămâni… O'Shea lucrează sub acoperire în Partidul Comunist Canadian de aproape un an şi am dosarul lui chiar în faţa mea, a spus şeful arătând spre un dosar cu un format diferit de ale noastre, cu o frunză de arţar pe copertă. L-am ales pentru că e pe jumătate irlandez, bla-bla, nu cred că te interesează toată povestea. Cert este că el a pus fără să ştie bazele viitoarei tale operaţiuni. Pe parcursul următoarelor săptămâni vă veţi împrieteni la cataramă.

Ne-am uitat din nou unul la altul, neştiind ce să credem.

— Asemănarea fizică şi de statură dintre voi va face munca sub acoperire mult mai uşoară. În plus, aveţi aceeaşi atitudine negativistă în ceea ce priveşte autoritatea.

A2 şi-a umplut pipa şi şi-a aprins-o, împânzind încăperea cu un miros acru.

— Voi doi veţi petrece două săptămâni împreună la Centrul Special de Pregătire de lângă Crowborough, în Sussex.

— Nu la tabăra *Int Corps* de la Chailey! am izbucnit eu. E un loc cumplit, o gaură de şobolani şi e la fel de umed ca şi chiloţii ştiţi voi cui!

Ieşirea aceasta m-a surprins chiar şi pe mine. Petrecusem acolo trei luni pentru a învăţa limba rusă, într-una din iernile cele mai grele de care Marea Britanie avusese parte în ultimii douăzeci de ani, şi îmi aminteam cu groază de fiecare clipă. Încă două săptămâni acolo mi se păreau un iad.

— Da, Philip, dar într-o altă clădire. Pot să continuu acum? a întrebat el sarcastic. Mulţumesc. Vei folosi identitatea lui O'Shea şi, după cum vezi, s-a emis un paşaport canadian pe numele tău; trebuie să fim recunoscători pentru aceasta Ministerului de Externe al Canadei, cu care colaborăm foarte bine.

Mi-a întins o circulară cu titlul „Căutat pentru interogatoriu de către RCMP (Poliţia Canadiană Călare)" şi a continuat:

— În Canada s-a declanşat o urmărire de proporţii; toţi sunt pe urmele lui O'Shea. Am furnizat presei şi CPGB (Partidului Comunist din Marea Britanie) nişte informaţii conform cărora el s-ar afla în momentul de faţă în Marea Britanie.

Am luat circulara de la el. Era scris cu litere de tipar „Căutat pentru periclitarea siguranţei statului".

Fotografia nu era foarte clară, dar cel din poză semăna mai degrabă cu mine decât cu O'Shea. Descrierea ni se potrivea amândurora şi din fericire nu era menţionat nici un semn particular. Publicul era rugat să dea informaţii despre O'Shea la cel mai apropiat detaşament al RCMP sau la sediul central al poliţiei din districtul respectiv.

A2 s-a ridicat în picioare şi a spus:

— Nu veţi părăsi această clădire decât atunci când va veni duba să vă ia la 10:30. Am aranjat ca bagajele şi echipamentul să vă fie transferate la tabără. Philip, sper că nu te-ai băgat în nici un bucluc cu fata aia! a spus el referindu-se desigur la Molly. O să ai timp berechet după aia să-ţi faci de cap, deşi n-are nici un rost.

„*Săracul, cred că nu mai e în stare de mult timp să satisfacă o femeie*", m-am gândit eu cu răutate.

După ce a pus dosarul lui O'Shea în seiful din perete, A2 ne-a spus:

— Singura oprire din călătoria voastră va fi la Turnul Londrei, unde canadianul va pune la loc obiectul ăsta de importanţă istorică la fel de neobservat cum l-a şi luat.

Ne-am luat la revedere de la şef şi am pornit la drum. O'Shea era dat dracului! Când a pus la loc artefactul, lângă vitrină a lăsat un carton pe care a scris de mână: „Meseriaşul de la RCMP va reveni în scurt timp!" Cum nu fusesem observaţi de nimeni, ne-am strâns mâinile ca după o operaţiune reuşită şi ne-am îndreptat către duba care ne aştepta cu motorul pornit.

Am ajuns la tabăra de la Chaily la puţin timp înainte de a se întuneca şi am putut să vedem aleile şerpuitoare străjuite de castani, care duceau la conacul masiv ce trona în fundul unei grădini neîngrijite, denumit de către noi „Hooke House”. Fusese o şcoală SOE în ultimii doi ani de război şi mulţi agenţi trimişi din Tabăra X din Canada îşi terminaseră aici stagiul.

Dovezile fostei destinaţii a acestei clădiri erau peste tot: saci de nisip pentru tir şi cabluri de fier pentru pregătirea specială a trupelor de comando, precum şi scări de lemn ce legau copacii unul de altul, sus, la nivelul coroanei.

— Vă salut, să trăiţi!

Am tresărit, căci nu mă aşteptam deloc ca persoana care îmi adresase aceste vorbe să fie chiar Nobby Clark!

Nu îl mai văzusem de trei sau patru săptămâni şi nu mai ştiam nimic de soarta lui. Stătea în poziţie de drepţi, ţinându-mi uşa deschisă.

— Nobby, nu m-aş fi aşteptat în ruptul capului să te văd aici! i-am spus eu strângându-l într-o îmbrăţişare ca de urs.

Spre amuzamentul canadianului, am început amândoi să ţopăim prin hol de bucurie.

— Nu cred că e necesar să văd mai multe ca să-mi dau seama că la noapte o să vă ţineţi de măscări! a spus O’Shea. Cine e tipul ăsta?

I l-am prezentat pe Nobby, după care ne-am pus pe povestit. O’Shea avea simţul umorului şi a întreţinut de minune atmosfera, captivându-l pe Nobby în aşa măsură încât acesta ajunsese să-i pună tot felul de întrebări, care de care mai stupide. După ce am terminat cartofii prăjiţi cu peşte, l-am rugat pe Nobby să pregătească ceva mai „canadian”: clătite cu sirop de arţar, şuncă, suc de portocale şi cafea neagră. După faţa lui lungă, nu cred că a fost deosebit de încântat!

După ultima ceaşcă de cafea, O’Shea a început să povestească:

— Cu puţin timp înainte de Ziua Z eram staţionat prin apropiere, la Plashett Park Woods şi nu ni se permitea să părăsim barăcile. Dar noi, ca nişte băieţi descurcăreţi ce eram, ne strecuram prin nişte tufişuri şi mergeam la o crâşmă din satul Ringmer…

O’Shea retrăia cu intensitate momentele, aşa că preţ de câteva clipe s-a lăsat o linişte întreruptă de Nobby, care l-a

întrebat ceva legat de revolverul lui. Văzând că O'Shea nu avea chef de glume, a început să facă mişto de mine. (Trebuise să-mi vopsesc părul şi mi se spusese că noua culoare se va duce la primul spălat, dar nici pomeneală! Până la urmă am folosit peroxid ca să-mi decolorez părul şi acum eram puţin mai blond decât nuanţa mea obişnuită.)

— Cred că poponarii din Londra s-ar da în vânt după noua ta coafură! a spus el punându-şi o mână în şold şi începând să se mişte „provocator".

Întrecuse măsura!

— Ticălosule! am strigat eu şi m-am ridicat în picioare, luând-o la fugă după el.

L-am prins de picioare şi ne-am prăbuşit amândoi prin uşile de sticlă (din fericire deschise) pe iarba noroioasă din faţa camerei. Am reuşit să-l imobilizez cu mâna la spate şi l-am auzit miorlăind:

— Dacă n-aş suferi din pricina rănii căpătate în război, ţi-aş trage-o de nu te-ai vedea…

Ce mai rană din război, Nobby băiete!

Pat O'Shea preluase postul de bucătar, aşa că hamburgerii, fripturile la tigaie şi salatele erau la ordinea zilei.

— Cum dracu poţi să mănânci doar cu un tacâm? l-a întrebat Nobby, referindu-se la faptul că Pat nu mânca decât cu furculiţa.

— Vezi tu, în zilele de demult, pionierii trebuia să fie permanent în alertă şi când mâncau, ţineau într-o mână furculiţa şi în cealaltă puşca, a zis Pat, făcându-mi cu ochiul.

Nobby o luase de bună!

— Da, probabil că e aşa, mi se pare corect, a mormăit Nobby încercând în zadar să taie friptura doar cu furculiţa.

Devenise un obicei încetăţenit ca după fiecare cină să stăm de poveşti. În seara asta era rândul lui Pat să-şi depene amintirile.

— Lucrarea mea la primirea în serviciile secrete s-a ocupat de afacerea Gourzenko, pentru care a trebuit să studiez nenumărate dosare şi hârţoage. Pentru că mama mea este originară din Ucraina, am învăţat rusa destul de bine şi am observat cu stupoare că unele din dosare (transcrieri după semnele radio) erau traduse total greşit. Din ce am înţeles eu, un spion străin se află încă în rândurile serviciilor secrete

britanice, în Departamentul de Securitate Şase sau în MI6.

L-am studiat cu atenţie pe Pat şi mi-am dat seama că de data asta nu glumea deloc. Foarte multe din operaţiunile de după război eşuaseră în mod lamentabil şi explicaţia lui Pat mi s-a părut veridică.

— Când am ajuns mai târziu la Toronto, am aflat de pe o listă cu VIP-uri că Gourzenko se stabilise acolo şi trăia sub un nume şi o identitate false. Am obţinut de la Ottawa permisiunea de a-l interoga, sau, mă rog, de a-i lua un interviu. Mi-am revăzut notiţele şi traducerile, dar mai existau lucruri care nu-mi erau încă clare.

O'Shea a sorbit din cafeaua neagră.

— Trăia deja în zona Toronto de cinci ani şi cunoştinţele de limba engleză i se îmbunătăţiseră simţitor, astfel încât putea să traducă şi să interpreteze cu uşurinţă punctele neclare ale transcrierilor originale. Cineva din Anglia care se ocupase de aceste transcrieri timp de câteva luni, a „extras" câteva din transcrierile netraduse, care dintr-un motiv sau altul nu fuseseră numerotate şi în consecinţă nu s-a observat dispariţia lor.

Am luat o gură din cafeaua neîndulcită şi m-am gândit cu amărăciune la faptul că „cei de sus" erau cu siguranţă la curent cu cele întâmplate şi se pricepeau de minune la muşamalizarea unor asemenea întâmplări. Dacă aş fi cerut începerea unei investigaţii pe această temă, mi s-ar fi spus că am primit informaţii false şi nu ştiu despre ce vorbesc.

Eu şi O'Shea am petrecut serile din prima săptămână de „cantonament" ascultând nişte benzi cu muzică canadiană, ca să prind mai repede accentul. De asemenea, am asistat la nişte proiecţii a unor filme canadiene „de căcat", cum atât de elegant le numise Pat. Aveam un radio foarte puternic, care prindea postul *Canadian Overseas*, dar care nu i-a folosit decât lui Pat, care era foarte interesat de scorurile de la hochei. Toţi prezentatorii vorbeau cu accent englezesc!

În fiecare dimineaţă soseau la tabără plicuri groase ce conţineau hărţi fizice şi rutiere ale Canadei.

— Trebuie să ştii foarte bine care din şosele sunt pavate cu piatră şi care asfaltate, mi-a explicat O'Shea. De asemenea, trebuie să ştii câtă benzină consumă un *Studebaker V8* de exemplu de la Edmonton la Calgary.

Mi s-au dat tot felul de accesorii de pe continentul american: pantaloni de jeans, cizme, un pix cu numele unei echipe de hochei, un portofel cu bancnote canadiene şi mărunţiş şi o carte de credit. Pe lângă acestea, am primit nişte dosare ale unor membri ai Partidului Comunist Canadian, ale unor sindicalişti, plus nişte fotografii de familie şi adresele şi locurile de întâlnire ale unor cluburi unde se întâlneau irlandezii fanatici.

Următoarele şapte zile le-am petrecut studiind aceste dosare. La sfârşitul celor două săptămâni de pregătire simţeam că mă împăcasem cu noua mea identitate şi mi-a venit o idee.

— Hai să închiriem o maşină şi să mergem la Bisley; am auzit că acolo puşcaşii canadieni fac un stagiu de pregătire în week-end-ul ăsta, i-am spus lui Pat.

Propunerea mea a fost primită cu entuziasm de cei doi amici ai mei şi O'Shea s-a oferit să închirieze un *Austin Cambridge* de la un garaj din împrejurimi.

— Pe canadieni nu-i taxez nici un sfanţ în plus, a spus şeful garajului. Sor'mea s-a măritat cu unu' şi au plecat la Toronto. Pe cumnatu-meu îl cheamă Orwald Jensen. Poate că-l ştii, e un blond înalt cu ochi albaştri…

Ne-am prăpădit de râs, căci omul nu l-a lăsat pe Pat să plece până nu i-a promis solemn că îi va căuta sora şi cumnatul!

Am plecat de la tabăra de la Chaily în primele ore ale dimineţii, cu Nobby la volan, care făcea tot felul de figuri şi acrobaţii, spre stupoarea ţăranilor liniştiţi care-şi transportau laptele şi brânza la piaţă cu nişte dube primitive şi a poştaşilor care mergeau agale pe bicicletele rablagite. La un moment dat mi-am adus aminte de o crâşmă infectă la care lui Nobby (ce-i drept şi mie) îi plăcea să ia masa şi i-am spus:

— Ce zici, băiete, de un mic dejun la *Gil Ford*? E numai opt dimineaţa, nu te goneşte nimeni!

Nobby a fost mai mult decât încântat de această propunere şi a luat-o pe prima la dreapta, ajungând în faţa localului său preferat, din care emana cu uşa închisă un miros de şunculiţă călită, de ouă şi pâine prăjită. După ce am mâncat, Nobby a dat cu banul lui fals (care avea numai cap pe ambele părţi) ca să vadă chipurile care din ei plăteşte; bineînţeles, O'Shea s-a lăsat păcălit!

După o staţionare în Germania, tabăra de la Bisley li se părea canadienilor un adevărat iad. Deşi majoritatea corturilor aveau pe jos un placaj de lemn, sobiţele care li se dăduseră nu ajungeau să încălzească nici măcar o cincime de cort, aşa că băieţii se trotilau toată ziua cu whisky de malţ.

Când am ajuns noi, petrecerea era în toi. În jur de treizeci de bărbaţi din coloniile britanice ţineau un concurs de genul „Cine cade primul sub masă pierde”. Se pare că rechiziţionaseră o pianină de la un alt club de prin apropiere şi etalau un repertoriu de cântece porcoase la care până şi urechile mele s-au zbârlit.

În zori, beţivanii se cărau unul pe altul până la corturi şi Nobby a venit la mine spunându-mi că a fost otrăvit cu whisky de malţ şi că nu îi fusese aşa de rău la stomac de când se apucase de băut!

I-am lăsat pe toţi să se dreagă şi am pornit spre un atelier de reparat arme, la care îmi lăsasem carabina *P-14*. Îmi plăcea foarte mult această armă care aparţinuse lui Anthony Eric Skyes, instructorul de lupte corp la corp. Acesta o folosise în numeroase competiţii de tir şi carabina încă mai bătea mia de metri. Am examinat-o cu atenţie, apoi i-am dat-o înapoi meşterului şi l-am rugat dacă poate să mă lase să dau un telefon la Club. Am vorbit cu steward-ul şi l-am rugat să ofere echipei canadiene prânzul complet şi să-l treacă în contul meu. Nu ştiam câţi din bieţii nenorociţi puteau să înghită ceva mâncare, dar am vrut să mă asigur că nu rămân flămânzi.

Concursul de tir de după-amiază a fost slăbuţ, pentru că din cauza ceţei nu se putea vedea la nici doi paşi. După ce ne-am lămurit că nu se poate face nimic, ne-am retras la corturi, unde am început să conversez cu un tip din Newfoundlands.

— De unde ziceai că eşti, dintr-un oraş din nordul Canadei? m-a întrebat el cu un rânjet ironic.

— Nu, dar simt un elan nemaipomenit să-ţi trag un şut în cur! i-am răspuns prompt, luând sticla de tărie plină pe un sfert, pe care mi-o întinsese.

Am golit-o şi în secunda următoare am regretat profund: băutura parcă era foc lichid şi avea un gust uleios neplăcut. Nu-i de mirare că băieţii ăştia duceau atâta la băutură!

L-am văzut pe Nobby prin crăpătura fermoarului de la cort şi mi-am luat la revedere de la cel din Newfoundlands, grăbindu-

mă să-l ajung din urmă pe amicul meu. L-am luat cu mine în maşină şi ne-am îndreptat spre zona în care nu avea acces decât personalul militar.

I-am fluturat paznicului permisul de trecere emis de Ministerul de Război şi am mers mai departe către terenurile de testare experimentală. Înainte de a intra, l-am trimis pe Nobby la cantină cu promisiunea solemnă din partea lui că nu se va atinge de alcool.

Complexul subteran era un adevărat târg de inovaţii în domeniul militar: focoase ghidate termic, arme miniaturale, puşti cu lunetă, arme de asalt silenţioase, dispozitive de urmărire şi veste antiglonţ. Toate erau etalate ca la un complex en-gros, iar vânzătorii îţi ofereau pliante şi băuturi gratis dacă te vedeau interesat de oferta lor. Aveau posibilitatea de a comunica direct cu fabricile şi de a comanda pe loc orice cantitate ar fi fost necesară.

— Salut, Mason.

M-am întors şi am văzut un vechi amic.

— Disuse, David, credeam că eşti în Iordania! am exclamat eu.

David petrecuse un an şi jumătate bătând din călcâie la o firmă de asigurări, după care obţinuse o poziţie de maior în *Legiunea Transiordaniană*.

M-a luat de braţ şi am plecat către bar; următoarea oră nu am făcut altceva decât să-i ascult poveştile despre Malaezia, Kenya şi Africa de Sud. Dădeam paharele pe gât unul după altul ca şi cum ar fi fost apă şi noi veneam din deşert! În cele din urmă ne-am despărţit, promiţându-ne unul altuia să păstrăm legătura.

A doua zi dimineaţa capul meu cântărea două tone, iar gustul din gură îmi amintea de sudoarea unei prostituate. M-am gândit că singura şansă să-mi revin era un pic de jogging, aşa că m-am îmbrăcat şi am ieşit din cort, lăsându-i pe cei doi să sforăie liniştiţi. Aerul de dimineaţă era proaspăt şi priveliştea foarte frumoasă, potârnichile şi fazanii făceau tot felul de zgomote prin pădure, iar în depărtare se auzea un câine lătrând, foarte supărat pe camionul care aducea laptele.

În absenţa mea, un *Armstrong-Siddley* a venit să-l ia pe O'Shea la Centrul Guvernamental de Comunicări de la Cheltenham. Pat mi-a lăsat un bilet: „O să urmez un curs de

patru săptămâni. Dacă termini operaţiunea până atunci, lasă-mi vorbă la Ambasada Canadei, la Don McLeod de la Afaceri Externe. Mult noroc, băiete!”

Drumul de întoarcere de la Bisley a fost un chin, căci Nobby nu a încetat o clipă să se văicărească despre „otrăvirea” lui cu whisky de malţ şi despre stridiile pe care le mâncase ca să-şi revină.

Tocmai mă întorsesem de la plimbarea mea de două ore când am simţit că mă bate cineva pe umăr.

— Mă bucur să văd că te ţii în formă, Mason; începusem să mă îngrijorez din pricina asta, cu toată haleala bună pe care v-am dat-o în ultima vreme!

Ofiţerul comandant era însoţit de secretara lui şi de un tip de la MI5 care era omul de legătură între servicii.

— Ea este domnişoara Winters şi el este Dennis Cholmondley de la Ramura F. Cholmondley este la curent cu toate informaţiile care privesc Partidul Comunist din Marea Britanie şi şi-a asumat responsabilitatea pentru Dosarele Y care au legătură cu viitoarea ta operaţiune.

Am intrat cu toţii în sala de proiecţie. Cholmondley mi-a arătat nişte poze din dosarele membrilor Partidului Comunist, suspecţi de a fi transferat fonduri din ţările blocului de est prin Germania Democrată. STB-ul ceh este una din cele mai agresive servicii de securitate din Europa de Est şi în ultimele două luni, aceşti cinci oameni au ajuns să aibă trei lucruri în comun: sunt membri ai Partidului Comunist din Marea Britanie (CPGB), au avut contacte în străinătate cu membrii ai STB şi sunt simpatizanţi IRA.

A făcut o pauză pentru a vedea dacă mi-a intrat totul în cap.

— Lucru care ne aduce la scopul operaţiunii noastre. Foarte recenta apariţie a unui explozibil plastic foarte puternic, similar C3-ului, plus omorârea cu un pistol mitralieră 32 a unui agent *Mil-Int* care lucra sub acoperire, toate ne fac să credem că STB-ul nu a stat degeaba.

„Bătrânul” s-a uitat la mine întrebător, aşteptându-mi comentariile.

M-am întors către imaginea proiectată şi am dat din cap aprobator:

— Da, pot să bag mâna în foc că astea sunt nişte cartuşe

trase dintr-un pistol mitralieră cehesc *Skotpion*. Aproape sigur cartuşele sunt sub-sonice pentru atenuarea zgomotului şi sunt un model de export. Am mai văzut câteva asemenea pistoale prin ţările arabe, dar sunt folosite în general pentru terorism şi nu pentru uz militar.

Am văzut că domnişoara Winters nota totul într-un carnet. După ce am mai vizionat câteva fotografii, „Bătrânul" l-a expediat elegant pe Cholmondley şi a început să-şi umple pipa cu tutunul ăla care mă îngreţoşa de fiecare dată. Înainte de a ieşi din sală împreună cu secretara, Cholmondley i-a aprins pipa cu o brichetă de aur *Ronson* şi a aruncat o ultimă privire înciudată la gândul că nu mai avea ce să caute acolo.

— Am aici toate documentele de care ai nevoie, inclusiv scrisorile de la banca ta din *Regina*, care a aranjat un transfer de fonduri la *Banca Lloyds* din Londra. Ai acolo scrisori şi ilustrate de la prieteni, poze de familie, o carte de muncă, actele de demobilizare şi tot ce îţi mai trebuie, pe numele Patrick O'Shea, care a dezertat în Italia în 1945 şi s-a lansat în afaceri pe piaţa neagră a medicamentelor.

Mi-a întins teancul de hârtii peste masă. Acum, în sfârşit, urma să particip la o operaţiune adevărată! Mă plictisisem de moarte de atâta şcoală şi pregătiri teoretice. Voiam acţiune înainte de a începe să „putrezesc" în tabăra de pregătire.

— După ce ai învăţat pe de rost povestea vieţii tale, dă foc la hârtii. Apoi Nobby te va duce cu *Humber*-ul la Newhaven. Deci, nu te-ai îmbarcat la Cherbourg şi ai luat feribotul pentru a traversa Canalul Mânecii. Ai aici biletul anulat datat în după-amiaza aceasta şi am aranjat cu poliţia portuară franceză să „te caute", dar ai fost mai şmecher decât ei.

A rânjit.

— Acum, a continuat el, avem un informator care lucrează la autoritatea portuară. Te vei întâlni cu el într-o cârciumă care este de asemenea locul de întâlnire al unor membri CPGB şi al sindicaliştilor. Sperăm să te poţi infiltra cu ajutorul omului nostru care te va prezenta tuturor.

Mi-a arătat o fotografie a unui bărbat îmbrăcat în uniformă de controlor feroviar.

— Dacă nu vine el la tine să zicem cam într-o oră de la sosirea ta, trebuie să faci pe durul ca să atragi atenţia asupra ta.

Mai târziu, în aceeaşi seară, Nobby m-a lăsat pe o stradă întunecoasă din apropierea portului Newhaven.

— Mult noroc, camarade. Dacă ai nevoie de mine, sunt la Conac. Dacă cumva am plecat să beau un păhărel seara, roagă-l pe centralist să îţi facă legătura la Club, a spus el.

Deja uitase că fusese „otrăvit”!

Apoi s-a urcat în maşină şi a plecat. Mi-am luat haina pe umăr şi am intrat în barul indicat, „*Fisherman’s Rest*”, care mirosea a tutun stătut şi era plin de muncitorii din port şi de la calea ferată. Aceştia au tăcut de îndată ce am intrat şi mi-au aruncat nişte priviri crunte. Era evident că din punctul lor de vedere nu aveam ce căuta acolo.

— Dă-mi un *Canadian Club* dublu pentru mine şi unul pentru tine, i-am spus barmaniţei bătrâioare, după care m-am întors să înfrunt privirile ostile ale clienţilor casei.

Omul meu de legătură nu era acolo şi mai mult ca sigur mă aşezasem pe scaunul de bar „rezervat” cuiva anume. Am auzit că se trage apa la toaletă şi i-am văzut pe localnici că devin mai atenţi în momentul în care a apărut un bărbat cu o burtă cât toate zilele, care a venit direct spre mine.

— Bă, boule, stai pe scaunul meu, a spus el strângând pumnii cât nişte jamboane.

— Era liber când am intrat şi voiam să mă aşez. De ce nu te duci la prietenii tăi la masă şi rezolvăm problema, i-am răspuns eu recurgând destul de bine la accentul canadian.

Răspunsul meu era, după cum intenţionasem, ca un steag roşu fluturat în faţa unui taur. Mârâitul malacului a fost un semn pentru ceilalţi să se dea deoparte şi să privească cum dă cu mine de toţi pereţii (eu speram să nu!).

Charlie (căci aşa îl chema pe individ) şi-a scos placa dentară şi a pus-o pe tejghea, apoi s-a năpustit asupra mea cu capul înainte. Probabil că spera că mă va lua pe sus şi mă va propti de un perete, ca să-i fie mai uşor după aceea să-mi care la pumni. Am aşteptat până în ultimul moment, după care m-am ferit din calea lui şi i-am tras un pumn în tâmplă. Bună lovitură, n-am ce zice, dar mă durea mâna!

Charlie s-a prăbuşit inconştient pe podea şi eu m-am adresat celorlalţi:

— Pot să beau mai departe sau stau şi acum pe un loc rezervat?

A fost un moment de linişte, după care unul din amicii lui Charlie mi-a spus:

— Nu, nu, stai liniştit. O căuta cu lumânarea.

Câţiva s-au ridicat de la masă şi l-au cărat pe Charlie afară, iar apoi am intrat în vorbă cu ei.

— De unde ziceai că eşti? Ştii să te baţi binişor…

Această observaţie a venit din partea unuia care tocmai intrase în bar şi văzuse încăierarea. L-am privit o clipă şi mi-am dat seama că era omul cu care trebuia să mă întâlnesc.

— Din Saskatchewan, în vestul Canadei, i-am răspuns. Întotdeauna sunteţi atât de „ospitalieri”, sau aveţi o afecţiune specială faţă de canadieni?

S-au auzit tot felul de murmure şi exclamaţii, prin care localnicii încercau să mă asigure că nu aveau nimic împotriva mea.

— Ştiţi, nu aş vrea în nici un caz să am de-a face cu legea, am spus eu.

Imediat a apărut lângă noi un alt tip.

— Ce i-ai făcut lui Charlie? E prima oară când l-a bătut cineva, a întrebat nou-venitul.

Avea palmele bătătorite şi faţa arsă de soare şi vânt; probabil era marinar sau muncitor.

— Sunt Ted. Lucrez pe şantier. Pe prietenul meu îl cheamă Sean şi lucrează în port, a spus el.

Sean avea în jur de douăzeci şi cinci de ani şi o coloraţie tipic irlandeză. Am dat mâna şi el s-a întors la bar să comande.

— Să înţeleg că ai probleme cu autorităţile? a întrebat Ted. Cum te cheamă?

M-am aplecat către cei doi cu un aer foarte conspirativ şi mi-am întors reverul pentru a le arăta insigna de membru al Partidului Comunist Canadian.

— Pentru numele lui Dumnezeu, eşti un frate de-al nostru şi ai nevoie de ajutor! a strigat Ted bătându-mă pe umăr. Ai venit la locul potrivit. Hai, spune-ne câte ceva despre tine.

Le-am întins legitimaţia de membru al CPC.

— Sunt Pat O’Shea. Am nişte necazuri cu lacheii capitalişti care vor să domine lumea, am spus eu încercând să par cât mai fanatic. Sunt căutat pentru ceea ce ei numesc „Periclitarea siguranţei statului”, dar eu nu susţin decât înfrăţirea pe plan mondial şi unitatea între fraţi! Să bem pentru unitatea

mondială!

Am ridicat paharul şi m-am uitat la cei din jur, sperând că gestul meu nu a fost unul deplasat. Ceilalţi mi-au răspuns după cum aşteptam, într-un cor de voci răguşite:

— Pentru înfrăţirea mondială!

După câteva minute, Ted mi-a spus:

— Pat, ar trebui să vii cu noi la întrunirea din seara asta. Ne vorbeşte un frate de la Londra.

Am ieşit toţi trei după ce ne-am luat la revedere de la restul şi am luat-o pe nişte străzi muncitoreşti, prost luminate şi pline de gropi. La un moment dat am intrat într-o fundătură şi Ted a deschis uşa casei în care se ţinea întrunirea. Camera din faţă era ticsită de lume, iar la o masă stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum sărăcăcios, cu o garoafă roşie la buzunarul de la piept. Mi s-a spus că el este fratele Reilly.

Ted a făcut prezentările, explicându-i pe scurt lui Reilly cine eram eu (Pat O'Shea) şi cum ajunsese să mă cunoască. „Fratele" a părut deosebit de interesat de persoana mea. Am aflat că în dimineaţa aceea primiseră un comunicat de la Partidul Comunist Canadian prin care li se cerea să ofere asistenţă membrului nr.3421, Patrick O'Shea, dacă acesta ajungea la ei.

— Stai jos, Pat, am fi onoraţi să asişti şi tu la întrunire, a spus el arătându-mi un scaun.

În total erau 18 fanatici adunaţi într-o cămăruţă, lucru care a făcut ca în scurt timp aerul să devină irespirabil şi ca eu să mă simt ca o sardea amărâtă, dar trebuia să sufăr şi eu pentru cauză!

Am ascultat toate rahaturile pe care le discutau pe ordinea de zi, după care ne-am ridicat cu toţii în picioare pentru a cânta „Internaţionala". Eu am rămas puţin în urmă, pentru că toţi ceilalţi s-au bulucit la ieşire să ajungă cât mai repede la crâşmă, înainte de ultima comandă.

Reilly s-a ridicat în picioare şi mi-a spus:

— Pat, nu ştiu ce planuri ai, dar poţi fi de folos cauzei. Noi avem un sediu în Londra pe King Street, lângă Covent Garden. Dar nu te duce acolo. Uite aici numărul de telefon al unei case conspirative. Sună de la orice telefon public din centrul Londrei şi în cinci minute va veni un taxi să te ia. La telefon trebuie să spui doar strada şi numărul unde te afli. În regulă?

Ne-am dat mâna şi Reilly m-a invitat la un pahar, dar l-am refuzat politicos spunându-i că sunt obosit. După ce a plecat, soţia lui Ted m-a invitat la cină şi am acceptat bucuros. Am mâncat nişte sandvişuri cu brânză delicioase, iar apoi m-am culcat pe canapeaua din camera din faţă, unde am adormit imediat după ce orologiul unei biserici a bătut miezul nopţii.

M-am trezit la cinci şi jumătate, m-am spălat şi m-am ras cu apa dintr-un butoi din curte şi, nedorind să-i mai deranjez, am refuzat invitaţia de a rămâne la micul dejun. Le-am mulţumit lui Ted şi soţiei lui, după care am plecat la un restaurant pescăresc din zonă.

Acolo se mai aflau câţiva care participaseră la întrunirea ce avusese loc cu o seară în urmă, dar nu am vorbit unii cu alţii şi nici nu ne-am salutat. Am stat cam o oră, timp în care am mâncat şi am citit ziarul „Daily Worker”.

Am plecat şi am luat autobuzul Southdown cu platformă în direcţia Brighton. Vântul bătea foarte puternic dinspre mare şi arunca stropi reci peste pasagerii de sus, printre care mă număram şi eu. Platforma a început să se golească şi pasagerii s-au mutat aproape toţi jos. Nu am rămas decât eu şi un grup de şcolăriţe care chiţăiau de mama focului de fiecare dată când rafalele de vânt aduceau stropi de apă. De îndată ce spectacolul cu vântul s-a terminat, ele s-au strâns unele lângă altele, studiind cu atenţie un pasaj dintr-o carte de buzunar. Când autobuzul s-a oprit, taxatoarea le-a strigat:

— Hei, ce faceţi fetelor, nu mai coborâţi odată?

S-au îmbulzit să coboare şi una din ele a venit spre mine, punându-mi în braţe cartea pe care o cercetaseră cu atâta curiozitate. Era de Ian Fleming, „Trăieşte şi lasă să moară”, una din celebra serie James Bond. „*Fleming, Fleming, ăsta n-o fi cumva tipul de la spionajul naval? Prea îmi sună cunoscut numele...*”

Cartea îndoită la colţuri nu era considerată la vremea aceea o lectură adecvată pentru tinerele domnişoare care probabil se duceau acasă şi nu doreau să fie prinse de părinţi cu „arma crimei” asupra lor. Am deschis-o la întâmplare, la pagina 74 şi am citit următorul pasaj: „Bond se răsucea şi se zbătea, încercând să-şi scape mâna de sub scaunul ţinut de Tee-Hee, dar în zadar. Sudoarea îi curgea pe faţă, iar dinţii i se încleştaseră într-un rictus involuntar. Durerea devenea din ce în

ce mai puternică, dar fata îl privea nemiloasă, cu buzele roşii întredeschise.”

Interesant!

„Îşi privea degetul cum se ridică din poziţia normală, ajunge perpendicular pe palmă şi apoi, cu un pârâit ascuţit, cum se apropie de încheietură. Bond a scos un sunet de animal rănit şi apoi a leşinat.”

A leşinat, fătălăul! Auzi, a leşinat! Incredibil!

Mă uitam cu neîncredere la carte, gândindu-mă că nici Bond şi nici autorul nu trăiseră pe viu aşa ceva. Am lăsat-o pe scaun şi am coborât la capăt, în staţia Pool Valley.

După o plimbare de zece minute pe lângă plaja de unde venea un miros de peşte proaspăt, am ajuns la gara Southern Railway, de unde mi-am cumpărat un bilet până la Victoria Station.

M-am dus la vagonul restaurant şi am comandat un mic dejun (încă unul!) cu omletă şi cârnaţi prăjiţi, exprimându-mi îngrijorarea (ca un adevărat canadian) ca nu cumva pâinea prăjită să fie rece şi să lipsească sucul de portocale.

Observasem de la casa de bilete că un individ era cu ochii pe mine şi am bănuit că mă recunoscuse: eram fugarul O’Shea. Tipul s-a aşezat la masa de lângă mine şi rânjea satisfăcut, ca şi cum şi-ar fi zis că sunt un neprofesionist care nu ştie să se deghizeze sau să se ascundă ca lumea. Am folosit tacâmurile ca un american sadea şi după masă mi-am aprins un Lucky Strike, din care nu am tras decât câteva fumuri fiindcă am fost atenţionat că eram în compartimentul nefumătorilor.

Am aţipit până ce trenul a ajuns aproape de Victoria Station şi la coborâre i-am lăsat să treacă înaintea mea pe ceilalţi pasageri. „Coada” mea avea un dispozitiv auditiv care scotea un „bip” aproape imperceptibil când acesta apăsa pe un buton prin care îl anunţa pe următorul urmăritor că voi ajunge în raza lui de acţiune.

Am hotărât să le dau de lucru şi de aceea nu am luat un taxi; am luat-o pe jos pe lângă Buckingham Palace, până ce am găsit o cabină telefonică. Am format numărul dat de Reilly de trei ori, lăsându-l să sune o singură dată, iar a patra oară am aşteptat să-mi răspundă cineva. Când am auzit că s-a ridicat receptorul nu am spus decât „Buckingham cu Vauxhall” şi persoana de la celălalt capăt al firului a închis.

Am pus şi eu receptorul în furcă şi am privit taxiurile goale care treceau pe lângă mine. La un moment dat, un taxi s-a oprit chiar lângă mine şi taximetristul m-a întrebat:

— Ai cerut cumva o maşină?

Era chiar Reilly, cu aceeaşi garoafă roşie (acum ofilită) în buzunarul de la piept!

Nu am apucat bine să mă urc că irlandezul a şi demarat în trombă pe Victoria Street. Cele două maşini care ne urmăreau erau destul de bine dispuse: una mergea chiar în spatele nostru, iar cealaltă paralel cu noi, sperând să ne taie calea în faţa clădirii Parlamentului. Am observat o a treia maşină parcată în faţa Westminster Bridge, care deşi ne-a văzut foarte bine nu s-a mişcat din loc, făcând doar un semnal cu farurile.

După ce am trecut de Trafalgar Square şi am intrat în Piccadilly Circus, Reilly a făcut de trei ori înconjurul pieţei pândind un moment prielnic. Când înaintea noastră s-a ivit un *Rolls-Royce*, „fratele” i-a luat faţa şi, cu preţul câtorva claxoane asurzitoare, a reuşit pentru moment să scape de urmăritori.

La Shaftesbury Avenue am fost preluaţi din nou de prima maşină, un *Rover 90*. Maşina care ne urmărea pe o stradă paralelă a făcut o mică „scurtătură” pe un drum cu sens unic şi a ajuns în faţa celeilalte la intersecţia High Holborn.

— Când se face verde, sari din maşină şi nu te opreşti din fugă până nu intri în camionul de livrat ziare, parcat acolo. Nu te uita, e fix în dreapta ta. O să pornesc imediat, aşa că fii gata s-o iei la goană, a spus Reilly.

Când s-a făcut verde şi maşinile se pregăteau să pornească, am ţâşnit din taxi printre zecile de claxoane nervoase şi am sărit în partea din spate a camionului, acoperită parţial cu pânză. Persoana care m-a ajutat să urc a fost o femeie tânără, cu tenul foarte palid şi părul negru.

— Domnule, vă informez că puteţi oricând să vă ridicaţi de pe mine, mi-a spus ea.

De-abia atunci mi-am dat seama (sau am vrut să-mi dau seama) că aterizasem drept în poalele fetei!

M-am ridicat stânjenit şi i-am întins şi ei mâna, pe care mi-a refuzat-o ferm. Apoi a bălmăjit ceva despre vremea de afară, la fel de stânjenită ca şi mine.

— Ne vom opri la Clerkenwell Road. Uite-te repede pe ce parte sunt numerele pare şi fugi la numărul 30, mi-a spus ea în

timp ce se pregătea să-mi facă semn să sar.

Mi-am luat sacul şi m-am postat cât mai aproape de trapa din spate.

— Rapid, sari acum! Mult noroc!

Fata a ridicat copertina de pânză în momentul în care camionul s-a oprit pentru o secundă; mi-am luat inima în dinţi şi am sărit pe pavajul umed. Când m-am apropiat de numărul treizeci, dintr-o casă a ieşit un băiat smiorcăit care mi-a spus:

— Pe aici, domnule, pe aici.

L-am urmat de-a lungul unui hol, apoi printr-o bucătărie care mirosea a gaz şi am ajuns într-o curte interioară, unde puştiul mi-a arătat cuştile lui cu iepuri pe care le-a dat la o parte şi am văzut o gaură într-un perete. M-am strecurat cu picioarele în faţă şi când am ajuns jos am fost prins de glezne de două mâini puternice. După ce mi-am scuturat mortarul din cap şi de pe haine, am văzut că unul din braţele bărbatului care mă prinsese era tatuat cu însemnul unui regiment de paraşutişti şi că lângă el se afla inscripţia „**Numai Noi**”.

„*Sinn Fein*”. Odată cu aceste cuvinte mi s-au perindat prin minte alte amintiri: Belfast, alei murdare, împuşcături în întuneric, copii plângând, momentul groaznic când îţi dai seama că ţi-ai condus echipa direct într-o ambuscadă, zgomotul oribil al unei *ARMALITE* AR-15 care împroaşcă moarte în ariergardă şi soldatul de optsprezece ani, care tocmai dăduse unui copil un baton *Mars*, secerat de câteva cartuşe 223 pornite dintr-o carabină furată… Amintiri urâte.

După ce m-a ajutat să cobor, bărbatul mi-a întins mâna.

— Mike Collins, îmi pare bine de cunoştinţă. Urmează-mă.

Vocea lui era la fel de domoală ca şi ploaia care începuse din nou să cadă.

L-am urmat de-a lungul unei alei, până la un garaj părăsit în care se aflau alţi trei bărbaţi. Cel mai bătrân dintre ei s-a uitat la mine cu dispreţ, după care s-a pus în faţa mea.

— Aha, deci tu eşti băiatul care l-a pus la pământ pe Charlie? Cred că te simţi foarte bine, acum că ai doborât unul mai bătrân ca tine, a spus el înfigându-şi un deget în pieptul meu.

Proastă mişcare! Fără să spun vreo vorbă, l-am prins de mână şi l-am imobilizat. Apoi l-am împins în faţă astfel încât să ajungă cu capul la câţiva centimetri de găleata cu cărbuni care

ardeau. Când i-au auzit ţipătul de durere, ceilalţi doi au făcut un pas înspre mine.

— Staţi pe loc sau îl fac fripturică pe dobitocul ăsta! am strigat eu.

Bărbatul încetase să se zbată şi acum părea mai preocupat să-şi protejeze faţa cu mâna liberă decât să încerce să scape din strânsoare.

— N-am venit aici să fiu luat la mişto şi nici să am necazuri din nimic, am pufnit eu mânios, împingându-l pe bărbat la picioarele camarazilor săi.

Mike Collins se uita neîncrezător la fratele său mai mare, Huey, care mă aţintea la rândul lui cu o privire cruntă care îmi spunea că reuşisem să îmi fac un duşman pe viaţă. Probabil că Mike nu îl mai văzuse niciodată pus la pământ şi de aceea parcă nu-i venea să creadă.

Huey şi-a scuturat sprâncenele arse şi a spus:

— Hai să lăsăm dracului tot şi să-l ducem pe domnul ăsta unde trebuie.

Mi-a dat o manta de ploaie şi la 12:30 am ajuns într-o cârciumă destul de jegoasă, dar care mirosea a mâncare bine gătită. Ne-am aşezat la geam cu spatele la perete şi am luat un prânz care compensa prin cantitate ceea ce pierdea prin calitate: cârnaţi cam arşi cu mult piure, peste care se lăbărţa un sos maroniu.

— Acum te las, a spus Mike, sor’mea o să aibă grijă de tine restul drumului, a spus el arătând spre o femeie care stătea cu spatele la noi şi mânca supă. Sunt destul de supărat pe tine fiindcă i-ai tras-o lui frate-meu…

Mi-a zâmbit (ciudat!), şi-a pus pelerina şi a dispărut în ploaie. Între timp sora lui achitase consumaţia şi acum s-a întors spre mine. Am constatat cu surprindere că era chiar fata care mă ajutase să mă sui în camion! Însă nu mai era îmbrăcată cu pantaloni şi jachetă, ci avea o fustă mini, o bluză decoltată şi nişte pantofi cu tocurile de zece centimetri! Părul care în camion îmi păruse aspru şi dezordonat era acum prins într-un coc şic. Arăta de nota zece!

După ce am plătit nota mea şi a lui Mike, am părăsit amândoi localul, urmăriţi de privirile admirative ale tuturor, inclusiv ale femeilor care se întorceau de la fabrică. Ne-am oprit în dreptul unei vitrine.

— Mă cheamă Sheila. Cred că ai avut deja plăcerea de a-i cunoaşte pe fraţii mei, a spus ea. Sper că ţi-ai dat seama că sunt cea mai tânără.

Nu şi-a scos mănuşile când ne-am strâns mâinile.

— Eu sunt Pat O'Shea din Canada, am bâiguit eu în loc de o prezentare mai inteligentă. Unde dracu mergem?

M-a luat de braţ, abordând o atitudine foarte misterioasă.

— Trebuie să ai încredere în mine, Pat. Îţi voi spune totul pe drum, după ce luăm metroul şi mergem la gară. Călătoria o să dureze în total cam două zile, aşa că nu o să ducem lipsă de timp. Pentru cultura ta generală, suntem căsătoriţi de ceva timp şi mergem acasă la mine pentru un priveghi. Mătuşa mea Bessie a murit ieri; uite telegrama.

Era datată în dimineaţa aceea şi conţinea următorul text:

„Domnului şi doamnei Patrick O'Neil,
post restant la oficiul poştal
Mount Pleasant, Londra.

Veniţi cât de repede stop. Mătuşica Bess plecată la cele veşnice stop. Înmormântarea miercuri stop."

Am intrat în metrou la staţia Farrington Road şi ne-am urcat în acelaşi vagon cu un cuplu de vârstnici. Bătrânelul avea probleme cu auzul (chipurile) şi purta un aparat auditiv de corecţie, care scotea acelaşi „bip" când recepţiona un mesaj. Îi suspectasem de la început: deşi erau îmbrăcaţi ca nişte sărăntoci, aveau pantofi de cea mai bună calitate, pe deasupra şi lustruiţi!

Pentru că ştiam de la început că voi fi urmărit pas cu pas (cel puţin în Londra), nu îmi făceam nici un fel de probleme din pricina boşorogilor. A trebuit însă să accept propunerea lui Sheila de a merge până la capăt şi înapoi, ca să scăpăm de „eventualii urmăritori"… nu avea nici un rost să-i spun adevărul.

Am coborât din metrou la gara de unde plecau trenurile spre vest şi Sheila a scos din poşetă două bilete, după care ne-am dus la peron şi am urcat în tren, într-un vagon de clasa a treia, la nefumători. Am pus în plasa de bagaje sacul meu marinăresc şi geanta lui Sheila. Mă tot întrebam cât de bine e organizată celula peste care dădusem şi dacă Sheila era un membru activ sau doar un fel de mesager.

Ea îşi cumpărase o revistă pentru femei de la un chioşc din

gară şi acum se întinsese pe banchetă şi începuse să o răsfoiască. Legănatul lin al roţilor m-a făcut să aţipesc şi m-am trezit când am simţit o atingere pe mână. Palma rece a lui Sheila m-a readus la realitate.

Îmi era din ce în ce mai greu să ascund faptul că mă atrăgea, dar nu eram în poziţia de a-mi permite să fac primul pas. Pe măsură ce treceam de câmpie şi ne apropiam de munte, atmosfera devenea din ce în ce mai relaxată şi noi doi tot mai prietenoşi unul cu altul. I-am propus să ne mutăm la un vagon de la clasa întâia şi să luăm masa la vagonul restaurant în loc să ciugulim de pe tăvile de tablă. A primit bucuroasă. După cum mă aşteptam, ea a făcut primul pas. Aparent pentru a sublinia vreun punct important din spusele ei, mă strângea de mână foarte insistent.

Când s-a lăsat seara, conductorul a venit să ne aducă nişte pături de lână. Eu m-am învelit cu a mea, iar Sheila stătea pe bancheta de vis-à-vis.

— Nu vii lângă mine, Patrick? Te-am supărat cu ceva? a întrebat fata.

M-am mutat lângă ea şi am ridicat mânerul despărţitor dintre locuri. Ea s-a cuibărit la pieptul meu şi a adormit ca un copil, cu un oftat greu.

Simţeam mirosul părului ei şi căldura trupului ei, dar nu voiam cu nici un chip să mă implic sentimental. Aveam lucruri mult mai importante de făcut şi anii de experienţă mă învăţaseră că în asemenea situaţii e mai bine să „stai pe bară”.

LEGĂTURA CU ARMATA REPUBLICANĂ IRLANDEZĂ

Sheila era carnetul meu de acces în inima celulei despre care MI5 spera doar să afle vagi informaţii. Infiltrarea mea era o mare surpriză, chiar şi pentru mine!

I-am pus uşor capul pe o pernă şi m-am ridicat în picioare, încercând să-mi iau sacul. Probabil că a trezit-o foşnitul; cum arăta acum, cu faţa puţin umflată de somn şi cu părul prins în codiţe, i-aş fi dat mai degrabă cincisprezece ani decât douăzeci cât avea de fapt.

Ca să-mi iau sacul a trebuit să mut geanta ei de umăr care cântărea vreo cinci kilograme.

— Lasă, Pat, eşti în siguranţă cu mine. Nu plec niciodată la drum fără nişte jucărele de 9 mm la mine. De data asta am şi un *Browning P35* din Canada! Sper că nu te fac gelos, a spus ea

aruncându-mi o privire cochetă.

Când m-am reîntors în compartiment, după ce mă spălasem, mă răsesem şi mă schimbasem, arătam a om care merge la o înmormântare. Aveam un costum gri la două rânduri, cu cămaşă albă şi cravată gri închis. Sheila se schimbase şi ea (spre dezamăgirea mea) şi acum arăta ca o irlandeză cuminte, care merge la şcoală la o mănăstire de maici. Avea o rochie simplă de lână neagră, ciorapi groşi şi pantofi fără toc. Nu îşi pusese decât o umbră de fard în obraji, dar nici nu avea nevoie de mai mult.

S-a apropiat de mine şi m-a luat de mână:

— Când ajungem la ferma bunicului meu, n-o să mai trebuiască să fac pe fata cuminte, a spus ea. De îndată ce ajungem la Fishguard vom fi pe mâini bune. Avem nişte prieteni care transportă ponei peste canalul St. George pentru vânzările din Wales. Suporţi bine călătoriile pe mare, Pat? Ştii, câteodată nu e prea comod, mai ales pe un vas mic de coastă…

Nu mă aşteptam la *Queen Mary*, dar nici la un vas de transportat bovine, care l-ar fi pus la grea încercare şi pe Nelson!

Cred că adormisem cu gândul la un exerciţiu NATO care avusese loc cu câţiva ani înainte, „*Operaţiunea Redland*”, ce avusese loc pe insula Anglesey, în apropiere de Wales. Era să ne înecăm cu toţii atunci.

— Doriţi micul dejun, domnule?

Vocea steward-ului m-a trezit. Nu numai că adusese o tavă cu micul dejun, dar lângă ea trona un buchet imens de narcise.

— Am intrat în Wales, domnişoară. Ştiţi, e ziua Sfântului David, a spus el şi s-a retras.

Sheila a zâmbit şi mi-a spus în şoaptă:

— Pentru că eşti american, ăsta crede că dai bacşişuri grase şi de aia e aşa amabil.

La Fishguard a trebuit să aşteptăm ca poneii să fie descărcaţi, timp în care am fost invitaţi în clădirea Autorităţii Portuare. Oricum, mai erau trei ore până la reflux.

Cei de la vamă păreau să o cunoască destul de bine pe Sheila, deoarece nu ni s-a cerut nici un act sau viză pentru destinaţia noastră, Republica Irlanda.

După ce ne-am urcat din nou la bord şi vasul a pornit,

vântul a început să bată tot mai tare şi nu am mai putut să stăm pe punte. Am coborât în salonul care mirosea a tutun şi a cartofi prăjiţi cu peşte, ticsit de puştani care plecau în vacanţă şi de comis-voiajori care profitau de concediul plătit de firmă. Vasul începuse să se legene „periculos”, astfel încât regretam cu toţii că mâncasem ceva în ziua aceea. A trebuit să refuz o porţie generoasă de friptură de oaie, inclusă în preţul călătoriei!

Tocmai începusem să mă întreb de ce nu luasem avionul până la aeroportul Shannon când am ajuns în port. Îmi părea că traversarea canalului durase o veşnicie!

La vamă nu am avut mari probleme; Sheila le-a arătat telegrama şi le-a spus că eu venisem tocmai din Canada ca să pot participa la această înmormântare.

Afară ne aştepta un automobil *Standard*, care a demarat imediat ce ne-am urcat în el. Şoferul s-a recomandat drept James şi a întrebat-o pe Sheila cine sunt.

I-am întins mâna pe care mi-a strâns-o bărbăteşte, după care m-am prezentat:

— Sunt Patrick şi e prima dată când vizitez Emerald Island (Insula Smaraldelor).

James mi-a spus că ne îndreptam către Dublin. Eram singuri pe şosea şi el a trebuit să facă numeroase pauze, aşteptând să plece turmele de oi care îşi găsiseră ceva de făcut chiar în mijlocul drumului. Într-o parcare a oprit maşina şi mi-a arătat în zare munţii Wicklow, spunându-mi câte ceva din legenda poporului de pitici, Sidhe, care trăiseră aici în vremuri imemoriale.

Partea fortificată a Dublinului, „Fortul”, cum îl denumiseră britanicii, începea să se contureze la orizont. Când am trecut pe lângă berăria pe a cărei firmă scria **Arthur Guinness & Sons**, m-am gândit că Nobby ar fi făcut o oprire de cel puţin o zi prin zonă, oricât de importantă ar fi fost misiunea la care lua parte.

— Fac patru milioane de butoaie pe an, a spus James cu mândrie.

La un moment dat am zărit o catedrală.

— E numită după sfântul patron al irlandezilor, ca şi tine, Pat, a spus Sheila.

Am traversat râul Liffey pe podul O’Connel şi ne-am oprit în faţa Oficiului Poştal General.

— Aici a început totul, Pat. Această clădire este ca un fel

de altar în memoria lui Daniel O'Connel, liderul irlandez care a luptat împotriva Codului Penal. A fost de asemenea scena celei mai sângeroase confruntări din 1916, „Rebeliunea de Paşti", a explicat Sheila.

Am tăcut în semn de respect pentru suferinţele poporului irlandez. Ca mulţi englezi, am şi eu sânge irlandez în vene şi numele fals care mi s-a dat aparţinuse străbunicii mele, Kitty O'Shea, care plecase la Londra să-şi caute norocul când nu avea decât şaisprezece ani.

Oraşul Dublin era (şi este) foarte frumos, aproape o capitală internaţională.

Am continuat să mergem cu maşina şi la un moment dat ne-am dat seama că eram urmăriţi de două autovehicule închiriate, în care se aflau falşi turişti cu aparate de fotografiat atârnate la gât. În faţa teatrului *Old Abbey* ne-am despărţit de James şi am luat un autobuz până la periferie şi altul înapoi, după care Sheila m-a condus la locul unde era parcat un *Austin Mini*. A luat cheia dintr-o ascunzătoare de lângă roată şi s-a oferit să conducă ea întâi, până să mă obişnuiesc cu volanul pe dreapta. Înainte de a mă urca, am aruncat o privire în urmă şi am constatat că eram încă urmăriţi. Am lăsat-o pe fată să conducă până la Drogheda. Acolo ne-am oprit la o cafenea, unde am rugat-o să mă lase şi pe mine să încerc să conduc, bineînţeles cu indicaţiile ei.

Când m-am urcat la volan mi-am zis că a sosit vremea să le dau o lecţie tâmpiţilor care ne urmăreau. Se întunecase şi am folosit toate şmecheriile de care eram în stare: am stins farurile şi am condus cu viteză pe alei umede şi înguste, făcând ca una din maşini să se răsucească pe loc, la timp să aprind faza mare şi să-l orbesc pe şoferul poliţist în civil.

Sheila rămăsese mută de uimire şi aproape înţepenise în scaun; probabil se aştepta la un accident în orice clipă. După vreo trei minute de mers tare, am ajuns la marginea oraşului, unde am încetinit şi am oprit. M-am dat jos să văd dacă mai eram urmăriţi, dar nu se vedea nici o maşină.

— Ce mai pui la cale acum, maestre? m-a întrebat Sheila.

— Nimic special; vreau doar să nu se mai prindă ăştia când iau colţurile, i-am răspuns.

Apoi am deconectat stopurile pentru a-i băga în ceaţă pe eventualii urmăritori şi am plecat spre nord-vest. După câţiva

kilometri am intrat pe un drum principal şi ne-am pierdut în lungul şir de maşini şi camioane care se îndreptau spre graniţa cu Irlanda de Nord.

Un *Jaguar* verde 3.4 ne-a depăşit fără să ne vadă, spre bucuria noastră. Era clar că pe noi ne urmărea, căci ţinea un microfon aproape de gură şi cerceta cu privirea fiecare vehicul. Bucuria a durat puţin, pentru că după câteva minute am auzit-o pe Sheila spunând:

— Uite-i din nou. Pregăteşte-te să o iei la stânga trei kilometri mai în faţă.

M-am uitat la kilometraj, am reuşit să mă strecor prin şirul de maşini şi am luat curba la fix. Maşina încă ne urmărea, dar *Austin Mini*-ul se comporta excelent şi ce pierdea în linie dreaptă reuşea să câştige la curbe şi colţuri. Sheila era acum copilotul meu şi îmi comunica fiecare curbă de pe hartă. La un moment dat am auzit-o strigând:

— Acum ai ocazia să scapi de ei!

La comanda ei, am călcat acceleraţia până la fund şi am reuşit să storc de la bietul Austin incredibila viteză de 140 km/h cu care am intrat într-o curbă în S. Am frânat brusc înainte de primul cot, ajungând la şaptezeci de kilometri pe oră. DS-ul a intrat de-a dreptul şi a ieşit pe arătură.

— Nu o să mă creadă nimeni! Unde ai învăţat să conduci aşa? m-a întrebat extaziată Sheila. Eu mi-am luat maşina asta acum doi ani la mâna a doua, sperând că voi deveni o a doua Pat Moss, dar nu cred că am vreo şansă. Poate doar dacă mă înveţi tu... Oricum, de acum înainte voi conduce eu. Mai sunt două ore şi ajungem la fermă.

S-a apucat să verifice uleiul şi lichidul de răcire cu o „dragoste” pe care nu o mai întâlnisem până atunci la altă femeie. După ce a trântit capota, a mângâiat-o cu mândrie şi s-a urcat la volan.

Când am pornit, soarele tocmai răsărea şi am reuşit să disting profilul lui Sheila. Deşi avea nasul cârn ca majoritatea irlandezilor, restul liniilor erau foarte plăcute şi proaspete. Îmi plăcea foarte mult de ea. În timpul drumului îmi trecea prin cap toată familia de cuvinte a lui „trădător”. În fond, mă foloseam de ea cu o nonşalanţă care mă speria.

După ce s-a asigurat că nu mai eram urmăriţi, Sheila a luat-o pe nişte drumuri de ţară superbe, ce şerpuiau printre

lacuri cum vezi numai în ilustrate, pâraie năvalnice şi râuri limpezi. Casele ţăranilor erau acoperite cu paie şi împrejmuite cu garduri de lemn.

— Uite, pe aici treceam cu Hey când eram mici, înainte de a muri mama. Ea nu concepea să ridicăm armele împotriva britanicilor, a spus Sheila.

Norii de fum de la focurile de dimineaţă învăluiau peisajul, dându-i accente de ireal, de poveste. Ce căutam eu aici să distrug arsenalul şi explozibilii proveniţi din Europa de Est?

Ne-am oprit într-un sat să facem plinul şi în timp ce ea vorbea cu cel de la benzinărie, eu am făcut o mică plimbare prin împrejurimi. Totul era scris în gaelică (celtică), inclusiv numele satului. M-am gândit să cumpăr de la poştă un mandat ca să aflu numele satului, dar probabil că şi ăsta era tot în gaelică.

Când m-am întors, Sheila mă aştepta lângă maşină, cu părul umed şi încreţit de ceaţă.

— Hai să mergem. Mai e jumătate de oră. O să te duc să vezi păşunile. E minunat!

Într-adevăr, era o privelişte extraordinară. Nu mai văzusem în viaţa mea atâţia cai şi ponei pătaţi. Sheila m-a lămurit:

— Din asta trăim. Exportăm cai şi ponei la toate circurile din Europa. Avem boxele noastre de transport şi îi livrăm oriunde ni se cere.

Această informaţie m-a lovit în moalele capului. Era evident! Nici că te puteai gândi la un mijloc mai bun de a face contrabandă, pe o rută comercială bătută şi cunoscută de toată lumea. Lucrurile începeau să se limpezească.

Chiar după jumătate de oră am ajuns în curtea fermei, unde ne-a întâmpinat un câine lup irlandez imens, dar deloc fioros. După ce m-a adulmecat bine şi a constatat că se lipise de mine mirosul stăpânei lui, m-a lăsat în pace. Ca să ajungem la casă am trecut prin nişte grădini şi pe lângă nişte loturi frumos îngrijite.

În uşă ne aşteptau un om bătrân, care îşi sprijinea braţul de o femeie destul de tânără, care semăna izbitor cu Sheila.

— Bunicule, el este Patrick O’Shea, a spus ea.

Am dat mâna cu el, după care mi-a prezentat-o şi pe sora ei mai mare, Frances.

— Seamănă ca două picături de apă şi sunt leite mamei

lor, care nu mai este printre noi. Iar aceştia sunt fraţii lor, a spus bătrânul cu mândrie, arătând spre trei băieţi care duceau de căpăstru câte un cal pătat. Caii ăştia sunt rasă irlandeză pură, dar din păcate şi ultimii din această rasă. Am şapte armăsari şi doar două iepe; probabil că nu va ieşi nimic în viitor.

O oră mai târziu, la micul dejun, am avut ocazia să-i cunosc mai bine pe cei cinci fraţi: cel mai în vârstă era Terry, care avea douăzeci şi şapte de ani, apoi veneau Patrick, Frances, Joe şi Sheila. În familia lor exista o ierarhie foarte bine stabilită, care se observa şi din felul în care stăteau la masă: în capul mesei stătea David Collins, tatăl, iar la dreapta lui stătea bunicul, Sean Collins.

Pe un perete erau fotografii care îi înfăţişau pe aproape toţi bărbaţii familiei în uniforma Gărzilor Irlandeze. Sean Collins în războiul Burilor, David Collins în primul Război Mondial şi doi dintre băieţii lui în cel de-al doilea Război Mondial. Mike şi Huey erau într-o fotografie de grup a unui regiment de paraşutişti.

Pe celălalt perete era o vitrină cu arme, toate cam demodate: un revolver *Webbley* 455, o puşcă *Thompson* din 1927, diverse carabine şi puşti de vânătoare cu două ţevi.

David, care îmi observase interesul pentru arme, mi-a spus:

— Noi ţinem proviziile în abatorul vechi de la poalele dealului. Aş vrea să te uiţi la ele şi poate să ne dai nişte sfaturi. Am primit un mesaj de la Pat Reilly; el are mare încredere în tine şi nu a avut decât cuvinte de laudă.

După încheierea micului dejun, încununat cu *Guinness* din belşug, le-am mulţumit fetelor şi am plecat spre grajduri. Terry a adus de căpăstru un cal superb pe care l-a plimbat puţin prin faţa mea, după care a spus:

— Dacă vii din Vest trebuie să ştii câte ceva despre cai. N-ai vrea să-l călăreşti pe ăsta puţin, la pas?

— Sigur că da, i-am răspuns şi i-am luat frâul dublu din mână.

Calul era mult mai fin decât toţi ceilalţi pe care îi văzusem la fermă. Am aranjat şaua de cavalerie şi am strâns curelele după gustul meu, după care l-am încălecat, ţinând cureaua de la frâu între degetul arătător şi cel mijlociu, cu priză fermă pe degetul mare.

Calul a ridicat capul, gata să primească primul semnal. Am

început să-mi mut uşor greutatea dintr-o parte în alta şi Khazark (acesta era numele calului) a pornit într-un pas de paradă, foarte confortabil pentru mine. După ce l-am plimbat cam jumătate de oră, am coborât, urmărit de privirile admirative ale celor două surori şi ale lui Terry.

— Ştii foarte bine să stai pe un cal, a spus Sheila. Avem un cumpărător care vine din Franţa să ia doi cai obişnuiţi, dar dacă îl călăreşti tu pe Khazark, precis va dori să-l cumpere şi pe el. Poate te iau fraţii mei la depozit să vezi cum stau lucrurile.

— Nu conta pe asta, Sheila. Trebuie să ne mai gândim şi sfătuim înainte de pasul ăsta. Fără nici o supărare, O'Shea…

După ce am răcorit şi ţesălat calul, l-am dus spre grajduri pe lângă manej. Acolo era cel mai mic dintre fraţii Collins, care antrena cei doi cai pătaţi promişi cumpărătorului din Franţa. Nu făceau figuri deosebite, doar pas, trap mărunt şi figuri de opt, dar erau foarte atenţi.

Observasem că toţi aveau tatuajul unităţii în care luptaseră, dar deasupra fiecăruia era inscripţia „Sinn Fein".

— Ştii ce înseamnă asta? m-a întrebat el.

— Ba bine că nu. Orice irlandez, şi la a zecea generaţie, ştie că înseamnă „numai noi".

La prânz Sheila a apărut îmbrăcată cu o cămaşă de cowboy pe care i-o dădusem, înnodată deasupra taliei, lucru care i-a adus o privire severă din partea bunicului.

Masa a fost simplă, carne de porc cu cartofi, dar nici nu terminasem bine când de afară s-a auzit zgomotul unei maşini şi doi dintre băieţi au ţâşnit afară. Nu am putut să nu remarc pistoalele de sub haina fiecăruia! S-au întors în scurt timp, însoţiţi de cumpărător, pe nume Max Grendel. În timpul celor patru ore care au urmat, am stat să ascult negocierile. Reuşeau foarte greu să se înţeleagă unii cu alţii, dar m-am gândit că ar fi mai bine să nu fac pe translatorul şi să nu îmi etalez cunoştinţele de germană şi cele vagi de cehă. Putea să pară suspect.

Până la urmă s-au înţeles cu ajutorul englezei stricate a lui Grendel şi afacerea s-a încheiat cu tradiţionalul scuipat în palme, după care şi-au strâns mâinile.

Bunicul lui Sheila mi-a făcut cu ochiul şi a arătat cu capul înspre grajd. M-am scuzat şi am plecat să-l înşeuez pe Khazark, pe care l-am încălecat şi l-am adus în ring.

Fraţii Collins s-au strâns în jurul lui Grendel şi au început să discute despre transportul cailor cumpăraţi, pentru ca mica noastră manevră să nu pară evidentă. Însă la auzul bocănitului cadenţat al copitelor lui Khazark, Grendel s-a întors şi a rămas mut de uimire.

— L-am promis cuiva, îmi pare rău. O doamnă din Elveţia s-a îndrăgostit de el, a spus David.

— Nu putem renegocia? Îmi place calul ăsta, a spus Grendel.

După false proteste din partea fraţilor Collins, negocierile au reînceput şi au continuat mult după ce am plecat împreună cu fetele să-mi arate depozitul de arme din vechiul abator.

Sheila a scos un inel de chei din jachetă şi a început să descuie lacătele triple de pe uşa masivă. Înainte să deschidă uşa, a dezarmat o rachetă de semnalizare aflată deasupra ei, care se lansa automat dacă o persoană deschidea uşa, anunţându-i astfel pe Collinşi că un intrus e pe cale de a intra în depozit.

Arsenalul din faţa mea l-ar fi făcut să leşine şi pe şeful Statului Major al armatei americane!

IRA dispunea de toate tipurile de arme de foc imaginabile, de la puştile mitralieră *Vicker* răcite cu apă folosite în primul Război Mondial, la ultimele inovaţii ale NATO.

Lăzile cu muniţie nemarcată conţineau cartuşe de carabină 303, 7.62 şi 30, precum şi numeroase tipuri de muniţie pentru pistoale. Fetele au deschis nişte cutii de tablă în care se aflau pistoale automate şi revolvere unse cu vaselină. Puşti militare britanice şi străine acopereau pereţii de jos până sus.

Pe o masă de măcelărie lungă de trei metri tronau puşti automate *Thompson* şi *Stens*, „asezonate” cu carabine din cel de-al doilea Război Mondial şi cu sute de încărcătoare nou-nouţe.

Surpriza cea mai mare a fost însă camera frigorifică, unde se aflau explozibilii plastici. Etichetele indicau că proveneau de la toate marile puteri! Polar-Ammon-Gelignite, 808, C3 şi C4 şi nu în ultimul rând patru kilograme de **Semtex Z**! Acesta era un explozibil plastic nou, fără miros, care se putea modela şi rula foarte fin. Dacă era cusut într-o haină devenea o bombă pe cât de inocentă, pe atât de mortală.

LEGĂTURA CU STB

Figura mea surprinsă le-a flatat pe cele două fete, pentru că irlandezii au un fel de complex de inferioritate care izvorăşte din faptul că au fost dominaţi atâta timp de o putere din afară. O laudă din partea unui „cowboy” ca mine le-a prins foarte bine celor două naţionaliste.

— Îţi place ce vezi aici, Pat? m-a întrebat Sheila.

— Da, dar nu văd nimic care ar putea porni „artificiile”.

Am aflat apoi că acesta fusese primul transport de explozibile primite de celulă şi nu aveau încă fitiluri, detonatoare şi aprinzătoare, pe care sperau să le obţină de la o companie de drumuri.

— În seara asta te vom prezenta comandantului de divizie şi tu vei prezenta nişte propuneri noi.

Sheila avea un talent deosebit de a îmi face infiltrarea cât mai uşoară!

Când am ajuns acasă, Grendel plecase şi se făceau pregătiri pentru transportul celor trei cai. Bineînţeles, Khazark fusese achiziţionat la un preţ foarte piperat, din cauză că fraţii Collins nu puteau să ceară mai puţin decât le oferise „doamna din Elveţia”.

Bătrânul Collins se sprijinea pe toiagul al cărui mâner era sculptat în formă de cap de om, dar de-a dreptul hidos, cu nasul imens şi plin de negi de mărimea unei cireşe!

— Vrei să pleci şi tu cu caii pe continent? m-a întrebat bătrânul.

Nu credeam că aveam să fiu acceptat atât de repede şi mă simţeam prost din cauza faptului că nu făceam altceva decât să îi spionez pe aceşti oameni dintr-o bucată, care îmi dăduseră casă şi masă. Nu îmi place să mă bag sub pielea nimănui pentru a obţine ceva, dar este un risc pe care mi l-am asumat din momentul în care am semnat „contractul de angajare”. De-abia aşteptam să plec de la fermă, căci mă cuprinseseră tot felul de remuşcări în privinţa lui Sheila şi a familiei ei şi îmi era teamă să nu descopăr că acest joc mă cuprinsese prea mult.

După cină am stat să-i ascult pe fraţii Collins cum povestesc despre viitoarea călătorie şi am aflat că ei nu furnizau numai cai de circ, ci şi cai de paradă pentru coridele din Spania. Toţi paznicii şi grănicerii îi cunoşteau, aşa că nu era nici o problemă dacă mai luau cu ei un om, atâta vreme cât era cu

actele în regulă.

La auzul unei maşini oprindu-se în curte, conversaţia s-a întrerupt şi toţi s-au întors cu faţa la uşa laterală. Câinii nu au lătrat, dar Terry s-a postat totuşi după uşă cu arma la îndemână. S-au auzit două bătăi în uşă, după care au intrat cinci bărbaţi care s-au descălţat şi şi-au atârnat hainele ude pe cuier.

Celor aşezaţi la masă li s-au adresat în gaelică, iar mie mi-au făcut un semn din cap înainte de a se aşeza cu spatele la foc. Terry s-a întors şi şi-a pus *Luger*-ul P-08 de 9 mm la loc la brâul pantalonilor.

— Ei, Sheila, nu ne aduci şi nouă o bere? a întrebat şeful celor cinci, plimbându-şi un pieptene de baga prin mustaţa deasă.

— Ia-ţi labele de pe pieptenele meu, a strigat Sheila, smulgându-i-l din mână.

McKearney a rânjit ca un bădăran şi a început să-şi dea coate cu camarazii. David Collins i-a făcut un semn şefului.

— Patrick O'Shea, vreau să-l cunoşti pe Declan McKearney, comandantul de divizie. El ia toate deciziile în legătură cu acţiunile noastre. Ei sunt Seamus Arthurs, Tony Donnely, Gerald Kelly şi Pat Gormley.

Când am dat mâna cu ei m-am abţinut cu greu să nu scot pistolul împrumutat şi să îi trimit într-o lume mai bună! Îi cunoşteam pe toţi din dosarele **Terorişti cunoscuţi**. Am schiţat un zâmbet şi i-am spus fiecăruia câteva vorbe.

— Zvonurile despre tine ajung înaintea ta, omule, a spus McKearney întinzându-mi un ziar.

Pe prima pagină era poza adevăratului O'Shea, escortat de doi poliţişti pe treptele unui tribunal, însoţită de un titlu cât toate zilele: „Ucigaşul canadian evadează după audiere". În articol se spunea ceva de genul „Acest om, căutat pentru sabotaj în Canada, se ascunde în Londra."

Sheila a luat şi ea ziarul, amuzându-se teribil pe seama raziilor din Soho şi din port care, evident, nu avuseseră nici un rezultat. Cei cinci terorişti m-au invitat la o halbă de bere încălzită cu un vătrai incandescent ţinut înăuntru câteva secunde. Am refuzat, explicându-le că americanilor şi canadienilor le place berea rece, spre amuzamentul tuturor.

Nedorind să fie în nici un fel eclipsat de prezenţa mea,

McKearney a început să povestească despre operaţiunile de sabotaj pe care le pusese la cale sau la care participase direct. Lista cu bombele puse la fabrici de armament, cu zdrobirea de genunchi şi tăvălirea prin smoală şi pene nu părea să aibă sfârşit.

Începusem să mă enervez, pentru că eram la curent cu unele din aceste acţiuni şi nu aş fi vrut să se vadă că sunt iritat. Am ieşit afară, unde cei doi fraţi Collins, cu care plecam a doua zi, pregăteau fânul şi făceau paturi de paie pentru cai, la lumina lămpilor de parafină.

Apoi David mi-a arătat unde o să mă ascundă. Era un mic compartiment deasupra boxei cailor, dar nu părea foarte înghesuit.

— Aici transportăm armele sau pasagerii, în funcţie de locul de destinaţie. Noi trecem oamenii peste graniţă, în şi din ţările blocului de est.

M-am minunat cât de simplu era totul. Cine dădea vreo atenţie circarilor sau ţiganilor care treceau graniţa încoace şi încolo?

Mai târziu ne-am ocupat cu modificarea înfăţişării mele. Surorile mi-au vopsit părul în negru şi mi-au făcut permanent. La vârful arătătorului şi al degetului mijlociu am picurat iod, pentru a da impresia că sunt un fumător înrăit, mi-am pus o ţigară *Woodbine* în colţul gurii şi mi-am legat la gât o eşarfă roşie. Arătam exact ca un ţigan sau ca un vânzător de cai!

În dimineaţa următoare, la cinci şi jumătate, mi-am luat la revedere de la familia Collins, conştient fiind de faptul că nu aveam s-o mai revăd pe Sheila niciodată, sau cel puţin nu în asemenea circumstanţe. A trebuit să mă smulg literalmente din braţele ei, căci nu voia să-mi dea drumul. Încerca să-şi stăpânească lacrimile. La vremea aceea nu ştiam cât de mult ţinea la mine şi, de ce nu, eu la ea.

Am intrat în boxa cailor şi am început să vorbesc încetişor cu ei. Înăuntru era curat şi mirosul familiar al cailor mă făcea să mă simt bine. La un moment dat am auzit nişte uşi trântindu-se şi apoi am simţit o legănare uşoară. Eram deja pe drum.

Neavând nici o posibilitate de a comunica cu Londra, am încercat să revizuiesc descoperirile din ultimele zile şi să mă gândesc că nu se va face mare lucru în privinţa ascunzătorii de la ferma Collins. Probabil se va arunca o vorbă celor de la

spionaj despre depozitul de arme şi ascunzătorile celor cinci terorişti.

Această informaţie avea să ajute patrulele corpului de poliţie *Royal Ulster* la graniţă. Pe viitor, o să am conştiinţa încărcată pentru că nu am putut crede că Sheila era, cu bună ştiinţă un terorist. Dumnezeule!

Ar fi trebuit să-mi dau seama!

Puteam auzi zgomotul ploii căzând pe acoperişul boxelor şi, deşi era încă foarte devreme, înăuntru era cald datorită trupurilor cailor, pereţilor exteriori căptuşiţi cu rogojini din nucă de cocos şi podelei acoperite cu un strat gros de paie proaspete. Nici unul dintre armăsari nu mai călătorise vreodată, dar păreau să accepte înghesuiala, aşa cum erau legaţi unul de altul cu căpestre din frânghie marinărească. Am observat cu interes că atât nodurile frânghiilor care ţineau caii, cât şi cele ale frânghiilor de siguranţă aveau în jurul lor snopi lungi de paie de grâu – vechi truc al călăreţilor pentru a împiedica nodurile să se strângă prea tare.

Trezindu-mă dintr-un somn uşor, am observat, uitându-mă la vechiul meu ceas *Ingersol*, pe care-l ţineam în buzunarul vestei de catifea raiată (parte din „deghizarea mea de ţigan”), că trecuseră aproape trei ore de când părăsisem ferma Collins.

Actele mele, emise pe numele O’Shea, erau îngrămădite într-un portofel de piele lucioasă prins de glezna stângă sub un bandaj unsuros şi pătat de sânge, iar cartea de identitate pe care mi-o dăduse Sheila era un paşaport nr.001854, valabil pentru Marea Britanie, Irlanda de Nord şi Irlanda, prezentându-mă drept Brian Callahan, soldat **Ulster**. Fotografia era mototolită, ca de altfel întregul document, şi înfăţişa un bărbat brunet cu o faţă la fel de neplăcută ca a mea.

Sosirea la docuri, la prânz, pe când nu era decât un singur vameş de serviciu, a fost bine plănuită. Funcţionarul iritat abia s-a uitat la actele fluturate către el din cabina camionului, arucându-le o privire scurtă şi întorcându-se pentru a-şi turna ceai dintr-un termos.

— Alţi bieţi nenorociţi ponei de circ, a murmurat el câteva minute mai târziu pe când se urca în remorca noastră. Puţin mai târziu, după ce a mâncat, a inspectat încărcătura, prinzând apoi certificatul de partea din spate a camionului.

Chiar înaintea îmbarcării, întremat cu un sandviş gros cu

carne, cu mult muştar, şi cu un ceai arămiu dulce, am urcat pe Luton, strecurându-mă în mica ascunzătoare. Abia era destul loc pentru ca trupul meu de un metru optzeci să se întindă, darămite să mă şi scarpin! Hainele murdare şi umede cu care fusesem înzestrat erau în mod sigur pline de purici. Ce n-aş fi dat pentru un recipient cu insecticid!

La douăzeci de minute după ce boxa cailor a fost suită pe bac, zgomotul şi vibraţiile motoarelor au speriat animalele, şi i-am auzit pe cei doi fraţi vorbindu-le liniştit până au reuşit să-i calmeze.

O bătaie uşoară în chepeng, o jumătate de oră mai târziu, m-a anunţat că pot ieşi să iau o gură de aer, dar eram atât de înţepenit, încât a fost nevoie să fiu tras afară cu totul. Fraţii au râs de scărpinatul meu caraghios şi mi-au promis să-mi găsească ceva împotriva puricilor... dar fără prea multă convingere.

Călătoria spre sud pe Canalul Irlandez a fost destul de grea şi a trebuit să punem toţi umărul pentru a ţine sub control armăsarii asudaţi. Boxa neaerisită s-a umplut de aburul trupurilor lor şi abia după ce barca a înconjurat vârful coastei Cornwall şi a intrat în Canalul Mânecii, armăsarii s-au liniştit. Eu, ca şi cei doi fraţi, eram de acum atât de obosit, încât am uitat cu desăvârşire de faptul că eram plin de purici, m-am întins pe paie şi am adormit.

Traversarea Canalului Mânecii a fost calmă. Apele erau liniştite, iar zgomotul monoton al motoarelor i-a îndemnat pe caii obosiţi să doarmă... chiar în picioare.

Băieţii lui Collins mi-au mărturisit cum au transportat în mod ilegal „Iepurii” [1] din ţările dindărătul Cortinei de Fier în Irlanda, iar de acolo în „**Ulsterul Ocupat**”.

Livrarea către amplasamentele de iarnă ale circului german presupunea trecerea graniţei vest-germane pe la un mic post de frontieră situat între Arnhem şi Emmerich, iar apoi un drum de aproximativ nouă ore cu maşina pe autostradă până la Berlin.

Descărcatul la Rotterdam nu a fost decât o simplă rutină; caii au fost trecuţi printr-o baie cu soluţie puternică de acid

[1] Iepuri: „îndeasă-i urechile”; veche expresie marinărească desemnând contrabanda vădită.

fenic, li s-au controlat picioarele şi dantura şi au fost apoi emise certificatele veterinare.

Din ascunzătoarea mea am ascultat conversaţia, un amestec de engleză stricată şi dialect germano-irlandez! Puteam simţi mirosul germicidului în timp ce caii erau din nou încărcaţi în camion şi îmi doream să fi putut trece prin acea baie şi hainele mele păduchioase!

Odată ce am pornit spre sud, boxa cailor a fost trasă deoparte, iar eu m-am putut strecura afară fără ajutor din partea nimănui. Fiecare am luat câte un cal şi i-am lăsat să pască pe marginea drumului. Erau primele mişcări pe care atât eu, cât şi animalele le puteam face după mai bine de douăsprezece ore. Mă simţeam minunat. Acum, călătorind în faţă, în cabina camionului, am ezitat să-mi rad barba, în caz că cineva de la punctul de control s-ar fi uitat mai atent la mine.

Călătoria prin decorul luxuriant se desfăşura cu greu, iar peisajul, conform renumelui său, s-a dovedit a fi o întindere strălucitoare de culori, de câmpuri de flori şi verdeaţă.

Frânturi de nume cunoscute de sate mi se perindau prin faţa ochilor, deoarece acesta fusese drumul urmat de primul SSU în timpul Eliberării. Cât de schimbat era estuarul inundat al Scheldt-ului pe care-l întâlnisem cu atât de mulţi ani în urmă... Era greu de crezut că această depresiune a putut deveni productivă într-un timp atât de scurt. Uimitor.

Am fost opriţi de două ori de patrule pentru a ni se verifica actele. Nu m-am neliniştit, prefăcându-mă adormit de fiecare dată, deoarece erau doar controale de rutină, şi, de îndată ce erau văzuţi frumoşii armăsari, eram întâmpinaţi cu zâmbete amabile. Toată lumea iubeşte circul!

Trecând prin Arnhem, am retrăit înfiorat îngrozitorul măcel ce avusese loc acolo în septembrie 1944.

Ambii mei tovarăşi de drum făcuseră parte din forţele aeriene, şi eram mult prea obişnuiţi cu OMG. Aceleaşi mori scârţâiau în vânt, iar pe străzile satului se auzea acelaşi zgomot al saboţilor. Urmele bombardamentelor puteau fi văzute pe clădirile din piatră, iar buchete de lalele marcau locurile unde tinerii luptători îşi dăduseră viaţa pentru libertate.

La graniţă aştepta un mare număr de camioane, dar trecerea frontierei se făcea eficient şi rapid.

Un funcţionar vamal al RFG, o tânără superbă (bună

bucăţică!), ne-a înmânat o listă cu bunuri interzise, dar cum noi nu deţineam aşa ceva, am fost expediaţi de către blonda ariană cu o privire prin care ne dădea de înţeles cum că nu-i displăcea deloc înfăţişarea negricioasă a ţiganilor. Păcat că nu puteam rămâne!

Drumurile au fost aglomerate până la Dortmund, apoi, odată ce am intrat pe Autostrada nr.2, traficul a devenit mai lejer, iar puternicul motor *Dodge V-8* ne-a arătat de ce este în stare. Pe parcursul a 160 km a devorat drumul spre Hannovra.

În cele din urmă, oprindu-ne în orăşelul Rheda pentru a face plinul şi pentru a mânca ceva, am avut în sfârşit posibilitatea să raportez. Spunând că am nevoie la toaletă, m-am strecurat pe uşa laterală a cârciumii aglomerate şi m-am îndreptat spre benzinărie unde observasem o cabină de telefon. Cu o voce autoritară, într-o germană cât mai autentică, am cerut legătura urgent la un număr din Bonn.

După ce am pretins ca mesajul meu să fie înregistrat, am menţionat rapid numele de cod, localizarea, descrierea vehiculului cu care călătoream şi următoarea destinaţie.

În şase minute eram înapoi în cârciumă, conversând cu barmanul într-o germană stricată.

Întorcându-mă, m-am trezit faţă în faţă cu cel mai mare dintre fraţii Collins, care mi-a spus:

— Eşti o figură, Patrick băiatule! clătinând din cap spre şliţul meu lăsat deschis în mod intenţionat!

Am plecat şi, zâmbind, m-am aşezat la bar şi i-am povestit întâmplarea celuilalt frate, care deja moţăia.

Când ne-am întors la boxa cailor, fraţii Collins au fost extrem de încântaţi să mă lase pe mine să conduc, deoarece nici unuia nu-i plăcea să conducă o maşină cu volanul pe partea dreaptă pe o autostradă pe care se circula pe partea stângă, mai ales că deja se lăsa seara, iar farurile trebuiau aprinse.

După ce am părăsit Hanovra, un autoturism *Borgward Isabella* a frânat brusc în faţa noastră, unde a rămas tot drumul până la Magdeburg. Aici un *Opel Capitan* i-a luat locul; nu le-am spus nimic însoţitorilor mei, preferând să păstrez tăcerea. La Postdam ne-am oprit, deoarece radiatorul era prea încins. Aşteptând ca acesta să se răcească, am profitat de ocazie şi am adăpat caii pe marginea drumului; animalele se obişnuiseră deja cu această călătorie inedită pentru ei.

Un motociclist ne-a depăşit, încetinind în dreptul nostru, şi prefăcându-se că vorbeşte cu însoţitorul său despre neobişnuita privelişte (de fapt adresându-mi-se direct), a spus în germană:

— Berlinul urmează să te contacteze, Tommy!

Doisprezece metri mai încolo, au parcat într-un loc de popas.

Fără să întorc capul, am suit caii la loc şi, întorcându-mă la volan, am încercat de mai multe ori luminile de drum, remarcând:

— Probabil că unul dintre becuri este stricat.

Deşi călătorisem prin RDG de când trecusem prin punctul de frontieră de la Helmstedt, nu am observat prea multe dovezi ale existenţei republicii comuniste până în apropierea Berlinului. La trecerea frontierei, la Dreilinden, armele SKS şi AK 47 se puteau vedea pretutindeni în posesia militarilor şi poliţiştilor însoţiţi de câini.

După ce am predat tinerilor grăniceri scrisoarea pe care o deţineam şi certificatele animalelor, am prezentat şi actele noastre la ghişeul din faţa postului de control.

Stând în spate, dar observând cu atenţie activitatea ce se desfăşura dincolo de fereastră, am văzut cum banii circulau din mână în mână. După treizeci de minute de aşteptare în faţa clădirii, un civil s-a apropiat de noi. M-a studiat cu atenţie, comparându-mi figura cu fotografia mototolită de pe paşaport.

Şi-a clătinat capul în semn de neîncredere faţă de valabilitatea actelor mele şi a manifestat o stare de nerăbdare evidentă, apoi a făcut în cele din urmă semn gărzilor să ne lase să trecem.

Alţi bani şi-au schimbat proprietarul.

În tot acest timp eu am stat pe marginea bordurii morfolind un chiştoc de *Woodbine*, încercând să par cât mai nătâng cu putinţă!

Suindu-se în camion şi punând actele în torpedo, cel mai mare dintre fraţii Collins s-a aşezat la volan şi a pornit motorul. O ploaie pornită ca din senin i-a făcut pe toţi să caute adăpost. Eu, împreună cu celălalt tovarăş de drum, ne-am înghesuit în cabina camionului, în timp ce rafalele de ploaie izbeau cu putere în prelata ce se zbătea îngrozitor sub furia vântului şi fulgerele ameninţătoare. La un moment dat, unul dintre grăniceri a venit

în fugă dinspre clădirea punctului de control, a ridicat bariera vărgată şi ne-a semnalizat cu lanterna că putem trece.

Ne-am îndepărtat de furtună şi am intrat pe Autostrada nr.15, în zona americană a Berlinului de vest, cotind la dreapta spre Postdam. Influenţa americană a devenit evidentă. Firme luminoase făceau reclamă celor mai recente filme produse la Hollywood, iar cluburile de noapte atrăgeau în aceeaşi măsură civili şi militari. Maşini cu forme aerodinamice şi cu consum exagerat de benzină se luptau pentru locurile de parcare, şirul lor pierzându-se într-o mare de lumină.

„Păsările de noapte" zâmbeau fiecărui automobil ce trecea prin dreptul lor, în timp ce tinerii soldaţi se bucurau de prima lor escapadă departe de „centrul Middlesville" şi îşi făceau praf solda pe o lună pentru puţină distracţie.

Poliţia Militară patrula pe drumul din Zehlendorf, iar un *Chevrolet Sedan* cu însemnele acesteia ne-a oprit pentru a ne verifica plăcuţele de înmatriculare cu numere de provenienţă străină. Un munte de om cu capul ras a rânjit spre noi:

— În regulă, amice, am crezut că fuseraţi ruşi, da' unde-i „Air-rer" asta? a hăhăit el.

Aranjamentele anterioare făcute cu autorităţile RDG menţionau faptul că animalele trebuiau să treacă frontiera pe la punctul de control Charlie, iar un oficial din partea circului trebuia să fie însărcinat să încheie de urgenţă toate afacerile.

Un reprezentant britanic în numele Republicii Irlandeze ne aştepta, în compania unui bărbat cu alură de militar, care a privit cu atenţie pe toţi cei trei „irlandezi" înainte de a face un semn din cap pentru a i se prezenta paşapoartele britanice.

Puţin mai târziu, în timp ce treceam Zidul Berlinului, am fost nevoiţi să oprim pentru control. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniformele strâmte ale poliţiei RDG ne-au ordonat „*Die Pferde*", în timp ce controlau maşina pentru a se asigura că nu transportăm marfă de contrabandă.

Imediat după sosirea noastră, Herr Grendel a apărut la volanul unui automobil *Skoda*. A fost încântat când a văzut cât de bine suportaseră armăsarii călătoria şi m-a felicitat pentru prima mea vizită într-o ţară democratică!

Odată ce toate formalităţile au fost îndeplinite, a insistat să merg cu el în maşină pentru a-mi arăta punctele de atracţie ale oraşului. La tot pasul se puteau vedea panouri cu sloganuri

politice, iar steaguri fluturau în vârful clădirilor înalte şi al magazinelor ce aparţineau statului, în timp ce, în intersecţiile importante, fuseseră înălţate monumente ce înfăţişau eroii neamului!

O bună bucată din aleea numită acum Karl Marx era un şantier de blocuri albe de locuinţe. Atât de multe schimbări…

Grendel mi-a arătat, aproape lăudându-se, după părerea mea, fostul Minister al Aviaţiei din timpul lui Goering, care părea neatins de bombele aliaţilor.

Cu remorca care transporta boxa cailor în urma noastră, Grendel şi-a încheiat marele tur, a schimbat direcţia şi a părăsit oraşul prin aleea Frankfurter, a mărit viteza şi ne-am îndreptat spre zona rurală pe Autostrada nr.5, apoi spre sud pe E15.

I-am atras atenţia asupra semnelor pe care vehiculul ce transporta animalele în urma noastră ni le făcea cu farurile.

— Probabil că au nevoie să-şi facă plinul în curând, de aceea semnalizează, am spus eu.

— Voi semnaliza şi eu; vor înţelege, a spus Grendel cu amabilitate.

Ne-am oprit puţin mai departe, la un garaj de stat. Aici austeritatea devenise evidentă, iar servirea era indiferentă, chiar ostilă aş putea spune! Nimeni nu scotea nici un cuvânt.

După ce am făcut plinul, ne-am continuat drumul în noapte fără oprire, în zori ajungând la amplasamentul de iarnă. Sfârşitul călătoriei a fost o uşurare nu numai pentru noi, ci şi pentru cei trei armăsari care au fost duşi imediat într-un grajd luminat, cu podeaua pietruită şi pereţii din gresie.

Ne-am continuat drumul prin grajd, unde moţăiau mai mult de cincizeci de cai de curse, pătrunzând apoi în clădirea spitalului, trezindu-i pe toţi cei de acolo.

Trei grăjdari au preluat caii, ducându-i la duş, unde au început să-i spele cu blândeţe cu apă călduţă. Părul căzut şi transpiraţia din timpul călătoriei au fost repede îndepărtate, picioarele cailor au fost curăţate, iar copitele le-au fost badijonate cu catran şi unse cu lanolină.

Între timp, fetele ce lucrau la grajduri au ataşat furtunuri la sistemul de aer condiţionat, pe care le-au montat în adăpostul animalelor, plimbând jetul de aer cald pe trupurile cailor pentru a le usca. Fericiţii de ei… Nu m-ar fi deranjat să primesc şi eu un astfel de tratament!

Când armăsarii au părăsit duşurile, coamele şi cozile lor erau vălurite. Am rămas să privesc cum se instala circul şi am rămas profund impresionat. Extrem de eficient.

Gazdele ne-au oferit locuri pentru dormit, lucru pe care noi l-am acceptat recunoscători. Ulterior, în sala de duş mi-am privit corpul gol într-o oglindă şi am observat o mulţime de răni roşii în locurile unde materialul aspru îmi rosese pielea, o privelişte destul de scârboasă de altfel.

— Spală-te şi apoi dă-ţi cu loţiunea aceasta. Noi o folosim pentru animale, deci este destul de sigură şi pentru oameni, s-a auzit o voce de femeie cu un uşor accent englezesc.

Întorcându-mă, am zărit o femeie blondă, în jur de patruzeci de ani, îmbrăcată într-un halat bleu de doctor, ţinând în mână un flacon de plastic. Nu părea deloc intimidată de goliciunea mea, iar pentru mine era deja prea târziu!

Deci, luând medicamentul cu un zâmbet jenat, am intrat sub duş, bucurându-mă de jeturile de apă aproape clocotită şi spălându-mi rănile şi cicatricele cu săpun carbolic usturător.

Simţindu-mă mult mai bine după această experienţă şi aruncând pe mine halatul de baie pufos, am intrat în dormitorul circului. În capătul opus puteam distinge siluetele tovarăşilor mei, îmbrăcaţi încă cu aceleaşi haine pe care le purtaseră în ultimele patru zile, fără a-şi fi dat jos nici măcar bocancii. Toţi pălăvrăgeau fără nici o grijă!

Am trecut prin dormitor şi am intrat într-un vestiar încăpător, am închis cu mare grijă uşa şi am băgat în priză aparatul de ras. După ce m-am bărbierit, mi-am curăţat mizeria de sub unghii, şi, simţindu-mă mult mai bine, m-am întins şi am început să evaluez situaţia în care mă aflam.

Până atunci avusesem noroc: nu fusesem încă pus la încercare, cel puţin în ceea ce priveşte deghizarea mea. Legătura mea, fraţii Collins, mă acceptaseră şi eram bucuros că acea parte a operaţiunii trecuse! Grendel mă acceptase drept un om al Collinşilor, iar numeroasele autorităţi nu mă verificaseră personal în postura de ţigan, în afara scurtei perioade de nesiguranţă când am părăsit RDG-ul înaintea intrării în Berlin. Acum îmi rămânea doar să conving conducerea circului să mă accepte… şi m-aş fi întors acasă teafăr şi nevătămat, dacă totul mergea ca uns.

Am moţăit în scaunul meu cam o oră, apoi am fost trezit

de o tuse supărătoare şi de un miros puternic de ţigară. În amestecul de limbi pe care-l auzeam, am putut distinge germana, franceza, italiana şi ceha, dar dialectul slav nu-l puteam înţelege.

La un moment dat, uşa s-a izbit de perete şi în încăpere au intrat în jur de zece oameni, unii dintre ei nearuncându-mi nici măcar o privire. S-au îndreptat către masa lungă şi s-au aşezat. Ceilalţi m-au salutat cu un gest sau în limba lor maternă, dar neprimind un răspuns pe măsură, mi-au zâmbit şi s-au îndreptat către aceeaşi masă.

— Englezoi? a vrut să afle un tânăr blond cu o constituţie firavă.

La gestul meu afirmativ, s-a aşezat pe braţul scaunului din faţa mea şi s-a prezentat drept Karl Dubber din Stettin – oraş aşezat lângă graniţa germano-polonă pe coasta Balticii. În timp ce îmi vorbea într-o engleză desăvârşită, am observat pe antebraţul său un tatuaj ce reprezenta emblema regimentului german WW2 Ack-Ack şi sub acesta un număr de batalion.

I-am explicat că nu eram chiar englez, ci mai degrabă irlandez. Atunci privirea lui m-a fixat cu interes.

— O, da, o ţară absolut încântătoare, am jucat într-un spectacol odată acolo cu circul Bertram Mills. „Haute Ecole” cu caii pe care-i ştii, mi-a explicat repede, cu o umbră de mândrie pe faţă, ochii lui albaştri luminându-se la plăcutele amintiri pe care i le trezise discuţia.

LEGĂTURA DINTRE SERVICIUL DE INFORMAŢII ŞI SECURITATE AL RDG ŞI ARMATA DE ELIBERARE IRLANDEZĂ

În timp ce luam micul dejun, am aflat că tatăl lui Dubber era de origine germană, iar mama sa de origine germano-poloneză. Karl făcuse parte din organizaţia de tineret a lui Hitler, încadrat fiind într-un batalion de muncă, apoi, în 1944, după ce împlinise 16 ani, fusese înrolat în cadrul *Ack-Ack* şi participase la apărarea Hamburgului. Mi-am dat seama că aveam aceeaşi vârstă ca el şi că trecusem prin aceleaşi greutăţi în anii de început ai tinereţii noastre; datorită necesităţii de a ne maturiza devreme şi de a ne asuma numeroase responsabilităţi, fusesem lipsiţi de perioada fără griji a adolescenţei. Trăiserăm sub ameninţarea permanentă a bombardamentelor, chiar dacă nu luam acest lucru prea în serios la vremea aceea şi totul ni se

părea extrem de incitant.

Am vorbit despre raţionalizarea alimentelor şi ne-am amuzat copios amintindu-ne de acele gemuri *ersatz/utilitare* fabricate din legume în care găseam sâmburi de lemn ce înlocuiau fructele!

Se pare că Dubber era dresor de cai şi că, de-a lungul timpului, călătorise cu diferite circuri europene în cadrul cărora îşi ţinea reprezentaţiile. În momentul în care am aflat acest lucru, mi-am dat seama că acest om putea fi foarte bine biletul meu de trecere către sursa armelor, dar, fără a avea intenţia de a-l descoase, l-am întrebat într-o doară cum este să călătoreşti în estul Europei şi să te întorci de acolo.

Bucuros de a fi găsit un spirit înrudit cu al său, Karl mi-a vorbit pe larg despre viaţa de circ şi despre uşurinţa cu care comedianţii se deplasează dintr-un loc în altul. Călătorise din Spania, unde prezentase un număr liber în cadrul *Circe Americano*, până departe, în spatele Cortinei de Fier, alături de *Circul Knie*. Era un om familiarizat cu toate aspectele situaţiei.

Abia în momentul în care am auzit voci cunoscute în apropiere mi-am dat seama că discutasem cu Karl în germană! (în situaţia mea din acel moment, acest lucru putea reprezenta o greşeală fatală!).

— Aici suntem, băieţi, am strigat eu, e timpul să luăm micul dejun.

Terry şi Joe Collins s-au strecurat prin cameră până la noi şi, în timp ce-mi îndesa sacul marinăresc într-un scaun, Joe mi s-a adresat râzând:

— Cred că mai bine îţi aduceam ţoalele, ce-i cu tine aproape în pielea goală! Şi cu toţi străinii ăştia în jur! Ce-i de mâncare?

Abia în acel moment mi-am dat seama că eram încă îmbrăcat cu pijamaua şi halatul împrumutate!

Urmându-mi exemplul, Karl i-a salutat pe cei doi fraţi şi i-a lăudat pentru frumoşii armăsari pătaţi pe care-i deţineau. Ne-a mărturisit că va lucra cu Khazark în sezonul viitor.

Eu şi Karl am băut cafea în timp ce fraţii Collins au mâncat. După ce au terminat, Joe şi Terry şi-au luat la revedere de la Karl, mărturisindu-i cât de nerăbdători erau să se întoarcă acasă. I-am condus până la camion. Spre amuzamentul lui Joe şi spre surprinderea fratelui său, am fost întâmpinaţi cu o grimasă

şi un sunet aprobator de către doi acrobaţi spanioli.

— Abia aştept să-i povestesc lui Sheila, mi-a strigat Terry de la fereastra cabinei, în timp ce camionul pornea în trombă.

— Rămâi cu bine, prietene! Să ne revedem cu toţii în bătrâna noastră ţărişoară! i-am răspuns eu.

Mi-am dus sacul de flanelă în dormitor, alegându-mi un loc lângă fereastră. Mi-am dat jos hainele pe care le purtasem până atunci şi m-am schimbat într-o pereche de blugi şi o flanelă groasă, mi-am tras în picioare cizmele speciale pentru pantalonii evazaţi de călărie şi mi-am pus vechea mea şapcă maro norocoasă.

Simţindu-mă puţin mai bine îmbrăcat, m-am întors în camera principală, dar toţi lucrătorii circului plecaseră de la mese la şase jumătate, fiindcă această clădire aparţinea angajaţilor permanenţi şi nu actorilor.

Karl, care mă aşteptase, m-a invitat să privesc repetiţia ce avea loc în arenă. Când a intrat în încăpere, Grendel a părut foarte încântat să ne vadă împreună, şi, pentru prima dată, am observat schimbarea ce survenise în comportamentul său; acum că se afla în mediul său, părea mai înalt şi mai sigur pe sine.

Am constatat că armăsarii erau destinaţi unui circ francez, fapt asupra căruia îi atrăsesem atenţia lui Terry Collins în momentul în care debarcasem şi pornisem spre sud.

Arătându-mi întreaga sa dantură din metal într-un zâmbet larg, Grendel s-a întors şi i-a spus lui Karl în germană:

— Îmi pare bine să văd că vă înţelegeţi, Dubber, deoarece conducerea a hotărât să-l angajeze pe acest om drept asistent de dresaj.

Karl s-a întors spre mine surprins, fiindcă niciodată nu-i relatasem despre interesul sau capacitatea mea de a lucra cu caii.

Când am intrat în uriaşul cort al circului, ne-am aşezat pe marginea arenei şi am privit un grup de armăsari belgieni conduşi de doi îngrijitori. Tropăitul asurzitor al copitelor era cu greu atenuat de acoperământul de cauciuc al podelei. Am observat faptul că acest material înlocuise atât de des folositul rumeguş, dar Karl mi-a explicat că în acest mod duşumeaua era mult mai uşor de curăţat după ce animalele îşi terminau numerele.

(Circurile moderne trebuie să se poată deplasa foarte

repede pentru a putea concura cu cinematografele şi televiziunea.)

După ce caii belgieni au fost alergaţi la trap şi apoi plimbaţi pentru a se odihni, Karl a strigat îngrijitorilor să se oprească şi a intrat în arenă. Lucrase cu cei şase armăsari timp de trei săptămâni, iar aceştia păreau deja obişnuiţi cu numărul pe care-l efectuau.

Folosind un bici şi un steguleţ, le-a comandat cailor să se întoarcă cu faţa la el în mijlocul arenei ce măsura 18 metri. La un semn abia sesizabil cu steguleţul din mâna stângă, urmat de o comandă cu voce joasă în germană, cele şase animale s-au rotit în jurul său, pe picioarele din spate, în sensul acelor de ceasornic. În următoarele douăzeci de minute, caii au exersat diferite stiluri de mers urmând indicaţiile verbale ale dresorului care, la fel ca majoritatea confraţilor săi, folosea un amestec de comenzi în germană, cehă şi poloneză.

Un ham cu sistem de siguranţă a fost coborât şi în ring au rămas doar doi armăsari, ceilalţi fiind retraşi pentru a se odihni. O tânără în jur de douăzeci de ani a intrat în arenă, deplasându-se pe vârfurile picioarelor ca o balerină, chiar dacă era îmbrăcată într-o pereche de blugi şi un pulover. Părul ei negru era prins la spate într-un coc strâns, iar în picioare purta încălţări moi din pânză. Prinzându-şi hamul, fata i-a strigat lui Karl în italiană „*Sunt gata!*”

Comandând celor doi cai aflaţi în părţi opuse ale arenei să se deplaseze, Karl le-a indicat ce să facă printr-un sunet scurt. Caii au înconjurat arena cu un mers cum nu mai văzusem până atunci, o combinaţie de trap al picioarelor din faţă şi galop lent al picioarelor din spate.

În timp ce un asistent asigura hamul, tânăra Gina s-a înălţat din mijlocul arenei într-o spirală ameţitoare, ca şi cum ar fi plutit pe unduirea lucioasă a spinărilor armăsarilor, şi s-a coborât uşor pe crupa celui mai apropiat animal.

După ce şi-a recăpătat rapid echilibrul, s-a aşezat în picioare îndoindu-şi un genunchi pentru a atenua şocul, apoi, întinzând braţele lateral şi un picior în spate, fata a adoptat poziţia cunoscută drept „Zeiţa zburătoare” şi a înconjurat în acest mod de vreo şase ori arena.

— Fă o reverenţă în faţa publicului, a strigat Karl în italiană.

Instantaneu, chipul concentrat al Ginei s-a transformat într-un zâmbet larg însoţit de o mişcare graţioasă a mâinii.

În momentul în care fata a trecut pe celălalt cal, acesta şi-a schimbat mersul, făcând-o să-şi piardă echilibrul. S-a menţinut o clipă pe spatele acestuia, înainte de a fi fost surprinsă de mişcarea bruscă a animalului, după care a căzut. Susţinută fiind de cureaua de siguranţă a hamului, Gina s-a legănat o clipă graţios deasupra arenei, înainte de a fi coborâtă sub privirile armăsarului cu coamă albă. Prefăcându-se că îşi aranjează încălţările, şi-a recunoscut greşeala şi a făcut un semn din cap indicând că doreşte să continue.

După zece minute în care a efectuat o serie de exerciţii reuşite, sărind de pe un cal pe altul, s-a lăsat uşor la pământ şi, după ce a făcut o reverenţă către Karl, apoi către ceilalţi, şi-a scos hamul. A părăsit apoi arena cu o acrobaţie finală şi a intrat în culoarul de trecere cu un mers clasic de balerină, care-i evidenţia provocator fesele!

Karl m-a bătut pe umăr, distrăgându-mi atenţia de la priveliştea atrăgătoare.

— Pat, vreau să discut cu responsabilul de transporturi. Un grup de ponei va pleca peste câteva zile, mi-a spus el. N-ai vrea să mâncăm de prânz la mine în rulotă?

— Mulţumesc, Karl, mi-ar face mare plăcere, i-am răspuns, privindu-l cum se îndepărtează dezinvolt.

Îmi amintea de un cocoş de Bantam; îmi era destul de simpatic, dar părea destul de încrezut!

Urma să aflu ulterior că dresorii de cai se considerau oarecum deasupra celorlalţi circari, într-o poziţie privilegiată, datorită faptului că erau angajaţi permanenţi. Ceilalţi lucrători erau sezonieri, iar avantajele celor dintâi erau considerabile, după cum aveam să aflu mai târziu în parcul de rulote.

A urmat intervalul de timp acordat acrobaţilor; am fost chemat de unul dintre ei, dar pumnul strâns pe care i l-am arătat nu l-a făcut decât să ridice din sprâncene mirat. Mi-a întors spatele cu o mişcare dezaprobatoare!

Cu toate acestea, zborul lor mi-a captat atenţia. Niciodată nu am fost pasionat de astfel de scene şi de acrobaţi zburdând prin aer fără paraşută, dar acum mi se părea un spectacol impresionant!

Avusesem şi eu parte de asemenea experienţe, cu un

oarecare risc, dar uram din tot sufletul să zbor cu avionul (fără paraşută!). Ţicniţii aceia se aflau la douăzeci de metri deasupra solului, plutind între trapeze şi zburând unul pe lângă altul cu o agilitate demnă de admirat.

La sunetul unui gong electric, mi-am privit ceasul ieftin, constatând că trecuse deja jumătate din acea dimineaţă. Acrobaţii îşi terminaseră numărul şi se aruncau pe rând în plasa de siguranţă situată la optsprezece metri sub ei, efectuând diferite figuri în timpul căderii.

„Admiratorul" meu a fost primul care s-a dat jos din plasă, s-a apropiat zâmbind şi s-a prezentat în italiană. Era un tânăr plăcut la vedere, nu foarte înalt, dar cu o constituţie atletică.

I-am răspuns în italiana stâlcită folosită de soldaţi, primind în schimb o bătaie prietenoasă pe umăr din partea acestui „zburător" al cărui nume era Tony Gastelli, fiul faimosului Antonio Gastelli şi nepotul lui Antonio Pietro Gastelli (după cum a insistat să-mi spună).

Trupa de zburători era formată din două familii, una spaniolă, iar cealaltă italiană. Antonio era un „prieten" al celui mai tânăr membru al familiei De Silva, un puşti de şaptesprezece ani pe care-l chema Oscar. Cele două trupe îşi uniseră forţele cu câţiva ani în urmă şi prezentaseră un număr unic cu şase zburători, un extraordinar spectacol de sincronizare şi coordonare a mişcărilor.

Pe măsură ce acrobaţii se perindau încet prin faţa mea, le-am observat trupurile robuste, cu mişcări ce mă duceau cu gândul la un grup de lei. Femeile erau destul de scunde, în jur de un metru cincizeci şi unu, iar bărbaţii abia dacă le depăşeau cu câţiva centimetri.

Oscar aştepta deoparte, în timp ce Antonio îi explica cum că eu urma să fiu noul dresor, apoi a prins de mână o fată de vârsta lui care încheia şirul celor ce părăseau arena.

— Vino să-l saluţi pe noul nostru coleg, Pilar! Poate vrei să-l cunoşti mai îndeaproape, a spus el râzând de stânjeneala fetei.

Eliberându-se din strânsoare, aceasta l-a urmărit cu privirea pe măsură ce Oscar se îndepărta la braţul lui Antonio.

Pilar trimise către fratele său un autentic „blestem" întărit printr-un gest sugestiv.

— E o bomboană de băiat, a chicotit fata.

Privind-o zâmbind, mi-am amintit de ţărăncuţele colorate

din acuarelele lui Russell Flint. Stătea cu mâinile în şolduri, părul ei negru şi cârlionţat curgându-i acum în valuri, lăcuit de transpiraţie. Maieul ei negru lipit de corp nu ascundea nimic privirilor!

— Să mergem să luăm o gustare, a spus ea în engleză, trezindu-mă brusc din reverie.

Luând-o înainte pentru a-mi face loc lângă ea, Pilar a scuturat din cap şi m-a luat de braţ, oftând. Era evident că se săturase de privirile mele insistente.

Am ieşit afară alături de ceilalţi, mergând de-a lungul unui trotuar îngust către parcul de rulote, unde fata şi-a aruncat pe umeri o pelerină grea de lână ce-i fusese întinsă de o baborniţă uscată, plină de riduri şi cu părul alb, care, după cum bănuisem, era bunica ei.

Parcul de rulote se afla în mijlocul unei mocirle imense. Înotând în noroi, Pilar mi-a făcut un semn din cap indicându-mi cea mai apropiată rulotă şi spunând:

— Locul cel mai prost, Ushers, a continuat ea ducându-şi palma la nivelul genunchiului, „Oamenii de jos”.

Am privit-o întrebător. Mi-a zâmbit, scuturând uşor din umeri, arătându-mi o rulotă albastră, nu prea îndepărtată de noi, şi mi-a spus (oarecum dramatic):

— Trafic mai puţin, noroi mai puţin, oameni mai importanţi!

Pe măsură ce ne apropiam, am văzut o prelată ridicată la zece picioare depărtare de rulota albastră, sub care erau aşezate câteva balansoare pe o duşumea de lemn.

Se puteau observa şi câteva hamace agăţate într-o parte. Tot acolo se afla şi un butoi mare din lemn, folosit pentru colectarea apei de ploaie ce cădea de pe acoperiş. Bărbaţii stăteau la rând pentru a-şi spăla transpiraţia de pe piept cu apă rece şi bucăţi aspre de săpun galben. Speram oarecum ca şi cele cinci femei prezente să procedeze asemănător, dar râsul stârnit în momentul când acestea s-au strecurat înăuntru m-a convins de contrariul!

Printre înghionteli şi hârjoneli, bărbaţii şi-au sfârşit baia. Uitându-mă în jur, am încercat să descifrez ce scria pe celelalte rulote. Cea mai îndepărtată, aparţinând unei unităţi aeropurtate americane, se remarca printr-o strălucire aparte, fiind şi mai retrasă faţă de celelalte. Am putut cu greu descifra numele lui

Karl, iar sub el, cu litere mari, AUSBILDER. Nu era nici urmă de noroi; aşa da condiţii!

Deşi burniţa, masa lungă din lemn de pin a fost repede aşezată sub prelată şi acoperită cu o faţă de masă *Rexene* în carouri şi pe ea au fost aşezate vase adânci pline ochi cu supă aburindă. M-am aşezat pe locul meu, chiar lângă Pilar, observând că pâinea mea fusese deja unsă cu unt, pe când a celorlalţi meseni nu.

Deşi mâncasem şi a doua porţie de supă, la rulota italiană se pregăteau paste (probabil spaghete cu carne); nu-i de mirare că toţi erau pe fugă. Ne-am revărsat, deci, cu toţii într-acolo, pentru a mânca din nou!

Mai târziu, în timp ce oamenii se schimbau pentru lucru, i-am mulţumit gazdei mele pentru un prânz delicios şi mi-am luat la revedere de la micuţa, dar superba Pilar, promiţându-i că ne vom revedea mai pe seară.

Toţi cei care nu aveau nimic de făcut în acel moment erau acum adunaţi în faţa marilor porţi de la intrare. După o scurtă aşteptare, în timpul căreia ne-am adăpostit de ploaie, am aflat că un convoi trebuia să sosească din Polonia, unde mai mult sau mai puţin de jumătate din numerele permanente fuseseră deja jucate. Pe măsură ce vehiculele ajungeau, s-a iscat un murmur din grupul privitorilor ale căror rude se întorceau dintr-un turneu de trei luni.

Camioanele *Mercedes* care transportau boxele cailor erau stropite cu noroi, la fel şi cele care transportau elefanţi, feline şi urşi. Un cor de răgete şi strigăte s-a pornit în momentul în care convoiul a intrat în incinta circului, ca şi când animalele ar fi ştiut că, în cele din urmă, au ajuns acasă.

Necunoscând mersul lucrurilor, m-am tras de-o parte, moment în care o femeie îmbrăcată într-o pelerină neagră şi încălţată cu cizme de cauciuc mi-a făcut un semn şi mi-a pus în mână capătul unui lanţ; nu puteam bănui ceea ce urma să se întâmple!

O namilă de urs himalayan a ieşit clătinându-se dintr-o cuşcă de stinghii.

Am rămas fără grai în timp ce fiara cu blană vărgată a ţopăit în jurul meu până când, în cele din urmă, aşezând pe umărul meu o labă cu gheare lungi de vreo trei centimetri, şi-a pus botul legat chiar în faţa mea şi mi-a băgat direct în gură

limba lui aspră!

Toate acestea s-au petrecut fără să atragă atenţia Hildei, dresoarea lui. Neştiind ce să fac, am început să scarpin bestia, „Mitzi”, după urechi. Se părea că îi plăcuse ce făcusem, deoarece „domnişoara” s-a aşezat pe picioarele din spate şi a început să mormăie de plăcere.

Din camion a apărut un tânăr solid, aducând un uriaş urs negru, ce-l întrecea în înălţime cu două capete, şi care stătea mândru în două labe.

— Zahm, Mouzie, zahm! a strigat acesta în timp ce Mouzie cobora rampa şi, trăgându-ne pe mine şi pe Mitzi după el, a pornit către colţul cald şi familiar care îi era rezervat.

După ce a cazat animalele, separat, în cuşti spaţioase, tânărul şi-a izbit pieptul cu pumnul şi s-a prezentat drept „Willie”. I-am răspuns cu un gest similar, exclamând „Pat”!

În timp ce îi strângeam mâna, am remarcat că degetul său arătător era retezat de la a doua încheietură; aveam să aflu mai târziu cum unul dintre urşi i-l smulsese în joacă cu câţiva ani în urmă.

Frau Hilde a apărut cu doi urşi legaţi după ea, strigând către Willie o serie de instrucţiuni pe măsură ce se apropia.

Plesnind unul dintre urşi după ceafă, deoarece o înghiontise, femeia a împins animalul lung de doi metri în cuşca lui, procedând apoi la fel şi cu fratele lui geamăn. În scurt timp, şase lucrători de circ au apărut conducând o procesiune de urşi diferiţi ca mărime şi culoare, într-un final toate cele zece cuşti fiind ocupate.

Dezbrăcându-şi haina, cu picioarele strânse într-o pereche de saboţi cu faţa din piele, Hilde lăsa tuturor impresia că ar poza pentru un afiş interbelic „*Hitler Madchen*”!

Puloverul ei tirolez multicolor şi pantalonii de călărie gri, strânşi în talie cu o curea, evidenţiau o siluetă masivă, dar foarte bine proporţionată.

M-a invitat la un şnaps, exprimându-se într-o germană cultivată, verificând însă mai întâi fiecare cuşcă cu un zornăit al încuietorilor, şi conducându-mă spre rulota ei imensă *Air-Stream* care se afla parcată chiar lângă cea a lui Karl.

În interiorul acesteia, pereţii erau tapetaţi cu fotografii ce o reprezentau pe Hilde la diferite vârste, alături de urşi. Cea mai

veche o înfăţişa pe ea în copilărie, stând singură sub arcada de la intrarea Grădinii Zoologice din Berlin.

În timp ce eu eram absorbit de fotografii, Hilde a dispărut în baie de unde imediat s-a făcut auzit zgomotul apei de la duş izbind draperia de plastic; lăsase uşa întredeschisă şi mirosul sărurilor de baie Radox a invadat încăperea neaerisită.

Mă uitam la fotografia unui tânăr în uniformă de *Kriegsmarine* prinsă de o poză din adolescenţă a Hildei, când am auzit în spatele meu:

— Logodnicul meu, a spus ea. A murit în naufragiul *Scharnhorst*-ului în timpul războiului. Când m-am întors, şi-a întins palma spre mine, scuturând din cap.

— Nu e nevoie să spui nimic. A trecut multă vreme de atunci, dar nu m-am căsătorit niciodată. Poate într-o zi, cine ştie!

Aruncase pe ea un chimono din mătase neagră brodat cu doi dragoni aurii ce aruncau flăcări roşii pe nări; în talie avea un cordon cu bride, prins foarte lejer. Deoarece fusese croit pentru o persoană mai firavă, veştmântul abia dacă reuşea să-i ascundă silueta planturoasă, dar, ca majoritatea actorilor, nu avea nici o inhibiţie, lăsându-şi halatul să stea aşa cum voia el şi oferindu-mi astfel o privelişte pe cinste.

După ce a turnat în două pahare câte două măsuri de tărie suedeză dintr-o sticlă, care avea o pară întreagă în ea!, s-a trântit pe o canapea oftând zgomotos şi a sorbit o înghiţitură din băutură (eu o dădusem peste cap pe a mea), mărturisindu-mi:

— E prima dată când mă relaxez de când am pornit la drum; urăsc turneele din timpul iernii, presupun prea multe încercări pentru urşii mei!

Un fluierat ce se apropia de peretele din scânduri şi o uşoară bătaie în uşă au anunţat sosirea lui Karl, venit pentru a mă salva. Precis mă zărise intrând în rulota Hildei cu o jumătate de oră în urmă.

— Intră, polonez corcit ce eşti, a strigat Hilde. Karl şi-a descălţat saboţii în anexă şi a intrat în picioarele goale, bucurându-se evident de atingerea moale a covorului. Rulota lui, m-am lămurit mai târziu, era tapetată în întregime cu rogojini de nucă de cocos, într-un scop care depăşea limitele imaginaţiei mele.

— Toarnă-ţi ceva de băut, Karl. Ştiai că Patrick, aici de

faţă, este un cowboy din Saskatchewan, o *Provinz von Kanada?* Nu-i de mirare că te-ai gândit să-l iei asistent.

Hilde l-a privit pe deasupra paharului.

Karl şi-a revenit după ce şi-a umplut paharul şi a rânjit către mine:

— Asta-i a doua surpriză pe dimineaţa de azi, aruncându-mi un batjocoritor „tţ-tţ”.

Hilde a discutat cu Karl despre călătoria ei, cu greutăţile obişnuite în ceea ce priveşte asigurarea hranei pentru animale şi, în unele regiuni, chiar a necesarului de combustibil. Au mai pomenit despre mituirea autorităţilor pentru a putea obţine permisele necesare, şi, bineînţeles, despre îmbolnăvirile survenite, lipsa medicamentelor pentru animale, etc.

Începusem să mă simt un pic somnoros, când, auzind sunetul unui claxon, Karl s-a ridicat şi a spus:

— OK, Pat, asta a fost pauza de prânz, e timpul să te trezeşti, citând poanta unei „jeluiri” şcolăreşti universale! I-am mulţumit (aparent) dezamăgitei Hilde pentru ospitalitate, însoţindu-l apoi pe Karl la grajduri.

În acea după-amiază, la fel ca şi în următoarele două săptămâni, am exersat cu caii dresaţi, atât în manej, cât şi călare. Am învăţat o groază de lucruri de la doi dintre dresorii mai în vârstă, şlefuindu-mi asperităţile căpătate la şcoala tradiţională de călărie pe care o urmasem în timpul instrucţiei militare.

Hugo, un bărbat cam de cincizeci de ani, cu care lucram de obicei, fusese antrenor un număr de ani la şcoala Spaniolă de Călărie din Viena şi-şi elaborase propria sa metodă de dresaj, avantajoasă atât pentru cal, cât şi pentru călăreţ.

În mod obişnuit, aveam ceva timp liber între programul de dimineaţă, care se termina la ora zece, şi perioada în care puteam folosi arena secundară, de la două la patru. O oarecare competiţie luase naştere între tânăra Pilar şi Hilde, care avea patruzeci de ani, iar eu m-am trezit prins la mijloc între vitalitatea tinerească a lui Pilar (plus mâncarea ei minunată) şi permanenta disponibilitate a Hildei (plus *Mercedes*-ul ei 333SL)! Nu aveam de gând să încep vreo relaţie cu nici una dintre ele, dar, ca un bărbat viclean ce mă găseam, profitam cu plăcere de compania pe care amândouă mi-o ofereau.

Karl mi-a sugerat să mă mut la el, şi astfel am reuşit să

găsesc o oarecare intimitate, deoarece el pleca din când în când, oferindu-mi astfel posibilitatea de a o vedea pe Pilar fără a suporta înţepăturile pe care i le adresa fratele ei.

Treptat, relaţia noastră a devenit intimă, Pilar ajungând chiar să rămână peste noapte cu mine! S-a dovedit a fi plină de forţă, şi astfel, cu fizicul său puternic pe care îl considera model pentru o femeie, relaţia noastră a început să capete proporţii care mă secătuiau!

Mi-am lăsat o barbă stufoasă, la propunerea lui Karl, care a sugerat că aş putea interpreta în arenă rolul lui Buffalo Bill junior şi astfel, dacă mai iau în considerare şi constituţia mea mult mai firavă din acea vreme, pot afirma că arătam ca un discipol schilod al lui Hristos! În orice caz, ca să continui…

Încă din copilărie, Pilar călătorise foarte mult, astfel încât singura educaţie pe care o primise fusese din partea mamei ei, iar apoi din partea profesorului pe care i-l asigurase conducerea, devenind astfel mult mai versată decât cei de vârsta sa (era cu cinci ani mai mică decât mine). Vorbea fluent patru limbi şi, datorită prezenţei altor zece sau douăsprezece grupuri etnice în tabără, se descurca binişor în alte şase!

Întotdeauna m-am considerat a fi un bărbat atletic, practicând alergările, înotul, puţin alpinism şi, evident, călăria, astfel că, într-o dimineaţă, Pilar m-a convins să urc sus pe platforma înaltă alături de zburătorii care îşi încheiaseră antrenamentul. Ideea era ca, după ce m-aş fi obişnuit cu legănatul ameţitor al trapezului, privind efectuarea salturilor simple, mi-ar fi venit rândul şi, având mâinile frecate cu sacâz, aş fi întâmpinat trapezul ce se legăna înspre mine, aş fi făcut două rotiri şi jumătate şi, la indicaţia lui Antonio, „prinzătorul” meu, mi-aş fi dat drumul urmând ca acesta să mă prindă de glezne!

Toate au mers bine, dar, în timp ce mă legănam sub cupolă, mi-am dat seama că nu am nici cea mai vagă idee cum aş putea să mă întorc pe trapezul pe care-l părăsisem.

Când puterea de judecată începuse să mă părăsească, am pornit înapoi cu faţa în jos, cu mâinile atârnându-mi, când l-am auzit pe Antonio spunând „Pregăteşte mâinile”. În acel moment, plutind cu faţa în sus, am putut întrezări un personaj ce se îndrepta spre mine legănându-se cu capul în jos! În clipa în care traiectoriile celor două trapeze s-au întâlnit, am auzit vocea lui

Pilar comandând: „Mâinile”. În aceeaşi clipă, Antonio mi-a eliberat gleznele. Pentru o fracţiune de secundă am pierdut din ochi celălalt personaj, dar imediat două mâini puternice m-au înhăţat de încheieturi şi m-am trezit legănându-mă înapoi către stinghia fixă, fără a fi în stare să-mi dau seama cum voi ateriza!

În ultima clipă, aşa cum mi s-a părut atunci, ceea ce nu era chiar adevărat, prinzătorul meu mi-a împins cu o legănare puternică trupul de nouăzeci de kilograme pe o distanţă de aproape un metru, întorcându-mă cu faţa către platformă... şi către mâinile care mă aşteptau!

Prinzătorul meu cu chipul neclar făcuse această mişcare cu un hohot de râs. Era Pilar!

Am privit cu un sincer respect cum fata de cincizeci de kilograme care-mi smucise cele nouăzeci de kilograme pe care le cântăream prin aer şi-a efectuat fără nici o problemă restul mişcărilor.

Aşezat în continuare pe stinghia fixă am observat (nu fără emoţie) cum acrobaţii exersau diferite moduri de aterizare în plasa de sub ei. M-am întors să-l privesc pe singurul membru al trupei care se afla încă sus. Acesta, după cum aflasem, suferise un accident grav şi era încins cu o centură lată de piele. Bărbatul a luat dintr-un cârlig o mănuşă grea fără degete din piele, asemănătoare uneia de marinar, şi-a pus-o pe mână, indicându-mi să fac acelaşi lucru. Apucând apoi o frânghie de bumbac nu mai groasă de un centimetru care atârna de o parte a uriaşului cort, şi-a înfăşurat-o lejer de două ori în jurul unui picior şi, apucând-o cu mâna înmănuşată, şi-a dat drumul spre sol cu un picior şi o mână întinse graţios, asemeni lui Achilles.

După ce acesta a ajuns jos fără probleme, i-am urmat întocmai toate mişcările. E drept că aş fi preferat un ham de rapel, deoarece am coborât un pic cam repede, umplându-mi de zgârieturi atât piciorul, cât şi mănuşa!

— Bravo, avem un nou zburător, a strigat Pilar.

„*Cât de mult greşeşti, Pilar,*” m-am gândit eu, „*o dată e mai mult decât destul pentru cowboy-ul acesta!*”

Karl zâmbea în timp ce ieşeam prin culoarul destinat artiştilor. Privise tot spectacolul şi, luându-mă de după umeri, mi-a strecurat un plic pe care o mâna de femeie scrisese numele meu!

— Fraţii Collins s-au întors cu un nou transport de

armăsari, m-a informat Karl cu un zâmbet cu subînţeles.

În acea clipă mi-am dat seama că trecuseră deja câteva săptămâni; fusesem atât de prins cu munca şi cu celelalte „îndatoriri”, încât nu băgasem de seamă trecerea timpului.

Scrisoarea era de la Sheila, a cărei pasiune pentru mine se transformase în mod evident în ceva mult mai serios. Îmi scrisese cinci pagini în care îmi mărturisea dragostea ei, (extrem de jenant!), cerându-mi să-i răspund şi să-i împărtăşesc propriile mele sentimente cu privire la persoana ei!

— Crede că o vei lua de nevastă când te vei întoarce. Am încercat să-i explicăm că tu nu eşti decât un soldat în drum spre câmpul de bătaie, dar nu a vrut să ne asculte, mi-a explicat Joe Collins, aproape cerându-şi scuze pentru conţinutul scrisorii.

Scurta noastră aventură nu mai era un secret datorită comportării surorii lui după plecarea mea (şi de ce nu după privirea mea vinovată!).

Fraţii mi-au înţeles rolul şi nu au dat vina pe mine. Aşa cum se exprimase Joe, „Este doar o fire romantică.” Dar acest lucru nu mă făcea să mă simt mult mai uşurat; mă simţisem atras de Sheila şi nu îi ascunsesem acest lucru, când de fapt ar fi trebuit să mă retrag. Ar fi trebuit să fiu mult mai atent.

I-am scris o scrisoare în care am încercat să nu o fac să se simtă respinsă, dar, când am recitit-o, cuvintele păreau goale. Cu toate acestea, speram ca ea să-şi dea seama de rolul meu (cel real sau oricare altul). Aşa încât, în dimineaţa următoare, le-am înmânat scrisoarea fraţilor Collins care plecau înapoi. Şi mi-a trebuit ceva vreme să scap de sentimentul de vinovăţie…

Deşi primiseră un transport de la Grendel, nu mi-au pomenit nimic despre el. Am descoperit lăzile de lemn în timpul nopţii când am inspectat pe ascuns odaia.

Mai târziu în aceeaşi zi, permisul meu temporar de muncă pe numele lui Patrick O’Shea a fost aprobat. Trecutul meu ca membru al Partidului Comunist din Canada făcuse acest lucru posibil; nu eram îngrădit de nici o restricţie în ceea ce priveşte călătoriile. Excelent!

Îmi dădusem deja seama că Grendel şi Karl nu se prea înghiţeau unul pe altul, chiar dacă rulotele lor se învecinau la capătul complexului; era clar că fiecare în parte se considera a fi mult mai important decât celălalt!

Grendel mi-a cerut să-l însoţesc în Polonia pentru

prezentarea unui număr de înaltă clasă.

Călăreţul era de fapt o tânără care sosise de curând în tabăra de antrenament cu un număr ce nu mai fusese până atunci prezentat în ţările blocului comunist. Se pare că era vorba de o acrobaţie unică realizată cu doi tineri armăsari Trakener lucrând în tandem; fata călărea pe spatele unuia în timp ce ţinea în mâini hăţurile celuilalt care alerga în faţă. Am impresia că animalele fuseseră donate circului.

În orice caz, propunerea nu l-a încântat deloc pe Dubber. Acesta dorea ca să termin dresajul lui Khazark, frumosul armăsar pătat adus din Irlanda, care trebuia să apară peste zece zile la Paris în cadrul circului Medrano.

— Grendel mă scoate din sărite! Enervează pe toată lumea ca şi cum ar fi încă la Fischorn făcând zile fripte unor poponari încăpăţânaţi! mi-a spus el.

Ieşirea lui Karl m-a înfuriat. Era ora unsprezece şi jumătate şi urmăream ştirile nopţii la programul „pirat” al televiziunii armatei americane, el bând cafea, iar eu „Banania”, o băutură cu foarte multă ciocolată de care devenisem dependent (Pilar îmi spusese mai înainte cu ceva timp: „*O să te facă praf*”).

M-am întors spre Karl. Fusese nervos încă de la altercaţia pe care o avusese mai devreme cu Grendel.

Faptul că a amintit de Fischorn m-a surprins, deoarece acolo existase o fermă de armăsari a SS-ului, unde cea mai mare parte a tezaurului nazist fusese ascunsă după război!

Administratorul bugetului cartierului general al SS, un tip pe nume Wilhelm Spacil, delapidase numeroase lingouri de aur, bijuterii şi bani. Tot acolo fuseseră ascunse unele dintre jurnalele şi documentele personale ale lui Hitler. Se spune că imensa cantitate de aur, estimată la o valoare peste 100.000 franci elveţieni şi mai mult de 29 milioane de mărci germane, a fost transferată în secret către Trezoreria Statelor Unite, din acel moment nemaiauzindu-se nimic despre această afacere!

Karl mă privea cu atenţie şi mi-a spus deodată:

— Bănuiam că vei fi surprins, Patrick, sau oricare ar fi numele tău. Nu ştiu cine eşti sau ce urmăreşti! Poate că ai făcut parte din SS sau din Serviciul de Securitate şi Informaţii al RDG? Accentul tău nenorocit este mai bun decât al meu!

L-am fixat cu o privire rece, ştiind că îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii la Hilda bând Schnaps şi că fusese

întors pe dos toată ziua.

— Ce te face să crezi că Grendel, pe care de altfel nu dau doi bani, este un fost membru SS? l-am întrebat eu, gândindu-mă că ar fi mai bine să-i canalizez furia asupra lui Max Grendel. Se pare că am reuşit.

— Cu mulţi ani în urmă, prin 1947, când am început amândoi să lucrăm aici, împărţeam acelaşi dormitor; oricum, am văzut unde-şi ţinea numărul şi insigna SS arsă cu acid sulfuric, a mârâit Karl. Nu numai asta, dar i-am văzut în birou şi actele de eliberare din cadrul organizaţiei naziste, întocmite de comandantul taberei de prizonieri de război din Posen, unde se păstrează toate documentele SS!

Deja Karl se ridicase în picioare, cu faţa roşie ca sfecla şiroind de transpiraţie şi agitându-se prin faţa televizorului.

— l-am văzut pe nenorociţii ăia aroganţi stţecurându-se aici pentru a-l vedea, târziu în noapte. După aceea au cântat rahatul lor de cântec cu armele la umăr, fătălăii!

A izbit cu pumnul în masă.

— Unde era SS-ul când am avut nevoie de el în 1945? În Franţa probabil, lăsând gravide „mamzele”, lăsându-ne pe noi ’27 şi ’28 (copiii soldaţi) să apărăm pământul strămoşesc, a strigat Karl furios.

Ceea ce a urmat m-a uimit profund. Datorită epuizării, Karl s-a trântit pe canapea cu un oftat ce s-a transformat în lacrimi, trupul său zguduindu-se sub această izbucnire a sentimentelor pe care le ascunsese ani de zile.

Cu promisiunea „*Reichului de o mie de ani*”, generaţia lui Karl fusese puternic dezamăgită după război, abandonată nu numai spre a întâmpina (la fel ca şi foştii membri ai *Tineretului Hitlerist*) un tratament îngrozitor din partea ruşilor, dar şi lăsată la cheremul Armatei de Eliberare Franceze. Nu i-am luat în seamă izbucnirea, prefăcându-mă că mă uit liniştit la televizor, până când un suspin tremurător m-a anunţat că adormise. Interesant!

Eram pe punctul de a mă retrage, când am auzit un ciocănit uşor în uşa din spate.

Era Hilde, care făcuse o plimbare până la cuştile din spate pentru a-şi vedea urşii; auzise prin fereastra deschisă criza pe care o făcuse Karl. Am stins lumina şi am ieşit alături de ea. Karl s-ar fi supărat dacă l-aş fi lăsat să fie văzut în starea în care se

afla, deoarece, chiar şi în somnul său profund, mai scăpa câte un suspin adânc.

Hilde nu a încercat să intre, ci a rămas pe loc când am deschis uşa din spate. M-a luat de mână şi am început să discutăm liniştit, în timp ce ne îndreptam agale către rulota ei.

— Nu putea să aibă mai mult de şaisprezece ani când s-a terminat războiul şi probabil a avut mult de suferit în îngrozitoarele lagăre ruseşti.

Aşezându-ne pe treptele rulotei, a continuat:

— E o minune că au existat supravieţuitori după călătoria cu trenul în Siberia. Îmi aduc aminte de ziua în care Karl a venit aici, căutând un loc de muncă după ce fusese repatriat. Arăta ca un nenorocit bătut de soartă decât ca un băiat de optsprezece ani.

A oftat, muşcându-şi buza, îngândurată.

— Singurii care au profitat de pe urma războiului au fost fabricanţii de arme şi conducerea SS. Există încă multe resentimente cu privire la ei. Cât despre noi… a ridicat ea din umeri.

Am aşteptat până a terminat ce avea de spus şi am întrebat-o:

— Care este problema cu amicul nostru Grendel?

Hilde aproape s-a înecat, exasperată.

— N-ai cum să înţelegi, Patrick, dar toţi germanii ştiu că „*Die Spinne*”, care înseamnă drumul de scăpare al păianjenului, este calea pe care s-au scurs atât prăzile de război ale naziştilor, cât şi bogăţiile Germaniei.

Devenea şi ea din ce în ce mai mânioasă. Şi-a scuturat capul blond:

— Herr Grendel nu ar fi putut fi decât un amărât îngrijitor la grajdurile SS la Zell-am-See, dar întotdeauna, chiar şi în zilele noastre, a fost un membru activ al „frăţiei”. Porcul!

Auzisem, bineînţeles, poveştile despre *Fischorn* şi marile averi care dispăruseră de acolo. Presupuse camioane mari ale armatei fuseseră văzute în zonă, spre sfârşitul războiului. Toate erau încărcate până la refuz, iar unul dintre aceste camioane, care avea probleme cu motorul sau cu transmisia, fusese văzut de un grup de soldaţi germani în retragere, în timp ce încărcătura lui, marcată cu însemnele Băncii Germane, era transferată către un alt vehicul. Un martor ocular a oferit

informaţii despre locul şi data la care a avut loc incidentul, dar nu s-a menţionat nimic despre rutele urmate de camioanele neînmatriculate pline cu soldaţi SS sau despre destinaţia lor, nici măcar în rapoartele zilnice ale unităţilor motorizate ale SS din zonă! Un real mister.

În curând, a devenit clar faptul că nu numai Karl se delectase cu şnaps în acea zi, deoarece Hilde nu numai că devenise siropoasă şi nu articula bine cuvintele, dar, mai mult decât atât, începuse să-mi facă avansuri! Ridicându-se în picioare, s-a aşezat unduitoare în braţele mele, cuprinzându-mi umerii.

— Haide să intrăm, Patrick, a murmurat ea, aproape târându-mă în rulotă!

Asta este! Dacă datoria mă cheamă…, mi-am spus, lăsându-mă zdrobit într-o îmbrăţişare demnă de unul dintre urşii ei!

Intrând în rulotă, Hilde a întins mâna către un panou de întrerupătoare, moment în care lumina a devenit difuză şi din difuzoare invizibile au pornit către noi acordurile melodiei lui Mel Torme, „*I'm getting sentimental over you*".

În asemenea condiţii, mă puteam aştepta la o adevărată „Călătorie a valkirilor"! M-am aşezat pe un scaun, în timp ce Hilde îşi dezbrăca hainele şi, văzând-o goală pentru prima oară, recunosc că mi s-a tăiat răsuflarea, deoarece pieptul şi umerii ei erau brăzdate de numeroase cicatrice albe întretăiate, dovadă a ocupaţiei sale de dresor de urşi. Unele nu erau decât semne abia vizibile, dar altele erau adevărate răni adânci.

Inima a început să-mi bată cu putere în timp ce-şi plimba mâinile de-a lungul trupului, tremurând la atingerea vreunei cicatrice, întâi mângâindu-şi un sân, apoi coborând spre stomac şi coapse.

Cinci minute din acest incredibil afrodisiac mi-au trezit instinctul primar şi, chiar când ea s-a întors îndreptându-se spre dormitor, eu nu mai încăpeam în blugi!

În mod incredibil, această femeie, cu mult mai în vârstă decât mine, nu m-a slăbit nici o clipă până când prima rază firavă a zorilor s-a înălţat deasupra copacilor, moment în care a ţâşnit din pat.

M-am întins pe spate în aşternutul mototolit şi ud de transpiraţie, în timp ce Hilde trebăluia prin bucătărie, până când

mirosul de cafea proaspătă şi pâine prăjită cu unt m-a trezit din moleşeală.

— Vino, puiule, a strigat ea!

— Eşti gata pentru micul dejun? Puiule, ai? Credeam că fusesem mai degrabă un leu!

Simţindu-mă satisfăcut de acest gând, am tras pe mine o pereche de pantaloni de flanelă de-ai Hildei şi m-am strecurat în bucătărie. Pe masă erau aşezate pâinea unsă cu unt şi ceştile de cafea, în care Hilde turna porţii sănătoase de *Schnaps* dintr-o sticlă abia începută.

— Eşti frânt? m-a întrebat ea, râzând de înfăţişarea mea lipsită de vlagă.

Apropiindu-mă de ea, am simţit împunsătura provocatoare a sânilor ei, dar fără nici un efect. „*Sunt epuizat*", mi-am spus mâhnit, aşezându-mă la masă.

În timpul micului dejun, Hilde mi-a zâmbit neîncetat, dar pe moment nu găseam nimic de spus.

— Deci, Patrick. Ce altceva aş mai putea să-ţi spun despre Herr Grendel? m-a provocat ea.

Mi-am terminat a doua ceaşcă de cafea tare, refuzând-o pe cea de-a treia.

— A! Mă gândeam că toate poveştile despre comoara naziştilor sunt doar închipuiri romantice, am spus liniştit. Şi oricum, ce legătură ar putea avea un om ca Grendel cu toate astea? Nu că ar fi ceva important, am adăugat, încercând să par cât mai puţin interesat.

Hilde nu s-a grăbit să-mi răspundă.

— *Staats Sicherheits-Dienst*-ul, sau serviciul de securitate, constituit imediat după război, a luat sub protecţia sa sute de membri SS, aşa cum *Gehlen Organization* a făcut cu membrii săi, în principal de la *Untersturmführer* (sublocotenent) în jos.

S-a ridicat şi a pus ibricul de cafea pe plită.

Am simţit o uşoară strângere de inimă, deoarece, dacă bănuielile mele se dovedeau a fi adevărate, Grendel era primul agent activ al Frăţiei SS pe care-l întâlneam. Nu am mai continuat cu supoziţiile, dar am luat în considerare şi această posibilitate.

Am stat pur şi simplu, bucurându-ne de faptul că eram împreună, sorbind din cafeaua tare, până în momentul în care Hilde, aruncând vasele în chiuvetă, a spus în sfârşit:

— Vino să întâmpinăm dimineaţa.

Încă desculţ, mi-am tras peste pantaloni unul din puloverele ei tiroleze, urmând-o în ploaia fină din zori.

Am stat lipiţi unul de altul, adăpostindu-ne de burniţa cenuşie sub un stejar uriaş. Mi-am dorit să fi luat cu mine o haină, deoarece am simţit-o pe Hilde înfiorându-se sau tremurând când s-a agăţat de gâtul meu.

Făcând un pas înapoi pentru a o privi, i-am putut desluşi expresia mâhnită. Era evident că simţea nevoia să-mi vorbească.

— Am fost membră a Partidului Nazist; cu toţii am fost, Pat, am fost secretară la o fabrică de muniţie *Krupp* din Frankfurt, unde familia mea a fost ucisă de bombardamentele aliaţilor.

A făcut o scurtă pauză, apoi a continuat.

— După capitulare, era greu de găsit o slujbă, aşa că am făcut ceea ce făceau toate fetele... M-am culcat cu soldaţii pentru mâncare sau bani.

Vorbise cu simplitate şi fără a se simţi stânjenită. Era vorba despre supravieţuire.

— Apoi, a sosit în oraş o mică trupă de ţigani, cu trei urşi prăpădiţi, tot pentru a căuta de mâncare. I-am urmărit în timp ce încercau să pună în scenă un spectacol în teatrul distrus de bombe în care se instalaseră. *Gott!* Erau jalnici!

Am aşteptat să continue, privindu-i cu atenţie figura întristată.

— Încercau să îndemne animalele să meargă pe nişte butoaie vechi de ulei, lucru imposibil de realizat, butoaiele fiind mult prea alunecoase. În acea vreme lucram temporar într-un spital improvizat; străzile erau pline de oameni mutilaţi.

S-a cutremurat.

Poveşti ca ale ei erau des întâlnite în Europa postbelică.

— Într-o noapte m-am întors să văd urşii. Ţiganii furaseră o mică autoutilitară *Simca* cu mangal, plină cu pături de spital. Aveau de gând să încerce să traverseze liniile „Amis”.

S-a oprit o clipă.

— Cu urşii cum rămâne? i-am întrebat, deoarece era evident că nu aveau de gând să-i ia cu ei.

— Păstrează-i, mi-au răspuns, în timp ce se îndepărtau. Bietele animale.

A continuat să-mi descrie greutăţile prin care trecuse, indiferentă la ceea ce ne înconjura.

— Am ajuns printre ruinele unei grădini zoologice, unde m-a găsit actualul proprietar al circului. Herr Grendel era deja director al circului şi dresor de cai.

Am reflectat la toate acestea, înainte ca ea să continue.

— Proprietarul de atunci a vândut circul unei familii de spanioli şi, din câte am auzit, a fugit în Paraguay.

Astfel, Grendel a ajuns în poziţia pe care o deţine astăzi, şi se pare că avea un statut privilegiat între proprietarii de circ din Spania. Toate registrele şi instrucţiunile erau primite de acolo, şi cu siguranţă era o afacere profitabilă.

— Bănuiesc că totul are legătură cu „*Die Spinne*”, Pat, iar Karl este de aceeaşi părere, de aceea este atât de pornit împotriva lui Grendel. Karl este mai bun atât ca antrenor, cât şi ca director, el ar trebui să deţină postul cel mai important.

Am luat-o în braţe, iar ea s-a lipit de mine, şi astfel am privit împreună cum soarele ieşea dintre nori.

Se părea că mă loveam din nou de ceva ce mă preocupase multă vreme cu ani în urmă! Când Austria şi-a încercat mai mult sau mai puţin norocul cu aliaţii, unitatea mea a rămas lipsită de legături, şi multe direcţii de investigaţie au fost întrerupte din această cauză.

Asta nu i-a oprit pe yankei; au continuat să dea târcoale ani de-a rândul. Am urmat drumul de la Marea Baltică prin Germania, dificultăţile crescând până când am ajuns la Salzburg, în sud-est, sau în Mittenwald, lângă Innsbruck. A fost însă prima oară când am reuşit să mă strecor într-o „casă de odihnă”.

Îmi mai rămânea de aflat cum reuşeau să-şi vândă armamentul.

— Intră, Pat, am ceva ce s-ar putea să-ţi folosească.

Hilde s-a întors, intrând în rulotă, iar apoi în baie. A revenit după un moment, aducând o mică savonieră de plastic cu balamale.

— Cândva îl foloseam pentru a-mi obişnui urşii cu zgomotul, a spus ea, deschizând capacul şi strecurându-mi în mâna întinsă săpunul aspru. Acesta era găurit în partea inferioară, unde se afla ascuns un revolver automat *Walther* de 6,35mm, micuţul model de buzunar Vest 9.

— Am aflat unde vei pleca cu Grendel. Ia-l cu tine!

Înainte de a apuca să spun ceva, m-a împins către uşă.

— Acum du-te, *liebchen*, pleacă, pleacă!

Şi m-am trezit afară!

În următoarele zile m-am dedicat desăvârşirii antrenamentului lui Khazark. Deşi o puteam zări pe Hilde în fiecare dimineaţă, îmi dădea impresia că mă evită cu ostentaţie.

Într-una din dimineţi, Karl şi Max Grendel au intrat împreună în manej, în timp ce lucram cu tânărul armăsar. Grendel ţinea în braţe o „*das Vorderzeug*”, o şa din piele neagră pentru dresaj. M-a întrebat dacă poate să încerce calul, o formalitate, dar în acelaşi timp un comportament corect, abordând o atitudine tinerească. Descălecând, am luat de pe cal şaua din piele moale. Grendel a refuzat propunerea mea de a-i înşeua calul, şi în timp ce-şi regla chingile, mi-am dat seama de ce. Sub scară se afla o plăcuţă aurită cu însemnele **SS** îngroşate şi având gravat pe ea „Sublocotenent Max Grendel”!

Nu-l mai văzusem călărind şi nici nu ştiam că mă urmărise destul de mult timp pentru a învăţa comenzile verbale. În maniera în care călăreţii şcolii spaniole oferă o demonstraţie, a luat o poziţie specifică cu pelvisul împins înapoi, cu picioarele întinse, stând înainte pe perineu.

A călărit o vreme fără ajutorul scărilor şi, înainte de a începe, „a salutat”, scoţându-şi de pe cap pălăria din pâslă, ţinând-o la piept şi înclinându-şi capul către drapelul RDG ce flutura deasupra intrării. Sunt sigur că, de fapt, nu saluta steagul, ci o zvastică imaginară!

Pot spune că sunt mândru de forţa pe care o am în picioare, deoarece doar un om puternic îşi poate retrage mâna dintre genunchi mei, odată ce i-am încleştat (mă laud, dar asta e!). Probabil că Grendel era la fel de puternic ca şi mine, deoarece calul a pornit impetuos şi l-am auzit strigând către Karl:

— *Guter Zustand*, (e într-o condiţie excelentă).

În timp ce îl conducea pe Khazark în diferite stiluri, l-am auzit, „La pas… La trap… Galop” şi, în timpul figurii 8, la centru, „*den Fuss fliegent wechseln*.” Urechile tânărului armăsar se mişcau înainte şi înapoi, ceea ce mie îmi indica folosirea mai degrabă a unui limbaj verbal decât al unuia fizic, dar, oricum!

După ce a executat „*la pirouette*”, „*die Kurzkehrtwendun*l”

sau o jumătate de întoarcere a coapselor, Grendel a părut mulţumit, a condus calul până în dreptul meu, a „salutat” din nou şi mi-a spus zâmbind „*Hohe Schule Pferd*”, a descălecat şi mi-a dat hăţurile apucându-mi antebraţul cu ambele mâini; vechea modalitate de a strânge mâna, folosită de pe vremea cavalerilor!

Karl s-a dovedit a şti să piardă mai bine decât mă aşteptam. L-am auzit mai târziu ordonând către doi grăjdari să pregătească boxa dublă pentru „O’Shea *der Hofstallmeister*,” făcându-mi cu ochiul!

Observasem că Gina petrecuse destul de mult timp în compania lui Karl în ultimele zile, şi tachinându-l cu privire la acest lucru, am rămas profund uimit de reacţia lui, deoarece a devenit brusc foarte afectat, încercând să se spele pe mâini în felul următor:

— Proasta crede că e însărcinată. I-am spus să facă mai multe exerciţii!

Ridicând din umeri, a plecat brusc, lăsându-mă cu gura căscată.

Max Grendel m-a invitat pe la el să bem un pahar după cină. La ora nouă când am ajuns la el, din încăpere se auzeau acordurile muzicii lui Wagner.

Mi-a deschis uşa, purtând un halat de casă purpuriu peste hainele de zi şi fumând o ţigară *Balkan Sobranie* dintr-un ţigaret de argint! Destul de stilat.

— Intră, Patrick, te rog. Am început deja să sărbătoresc. Ştii, e ziua mea, mi-a spus, zâmbindu-mi în timp ce îmi făcea loc să intru.

Întreaga încăpere era plină de fotografii cu militari, cu cai, în timp ce altele înfăţişau grupuri de germani din armata Kaiserului dinaintea primului Război Mondial. La loc de onoare, într-un mic alcov, se aflau în jur de douăsprezece fotografii prezentându-l pe tânărul Max în uniformă, întâi ca membru al Tineretului Hitlerist, apoi în veşminte de călărie SS, iar altele, cele mai recente, alături de Regimentul Panzer.

Într-o vitrină din lemn de nuc frumos ornamentată erau expuse numeroase medalii şi premii. Două lănci cavalereşti încrucişate, împreună cu steagurile *Unit* formau laturile unui rastel în care se aflau în jur de douăsprezece carabine şi puşti. Mândru, Max s-a dat la o parte, întinzând mâna către vitrină, ca

şi cum m-ar fi prezentat unor vechi prieteni.

Luându-mă de braţ, m-a condus către un mic bar aflat într-un capăt al încăperii, arătându-mi rafturi întregi de halbe de bere, pe fiecare din ele putându-se observa numele proprietarului, rangul acestuia şi strălucirea runelor. Pe cealaltă parte, se puteau vedea următoarele titluri:

RKFDV, RUSHA, RSHA, VOMI şi WVHA, celebrele gărzi ale lagărelor de concentrare!

Mai multe Divizii *Schutzstaffel* erau de asemenea reprezentate, iar halba pe care Max o ţinea în mână purta pe o parte numele şi rangul său, iar pe cealaltă parte un scut pe care erau gravate capul unui cal şi o sabie scurtă, Divizia de Cavalerie VIII SS *Florian Geier*.

Max strălucea plin de mândrie.

— Ştiu că eşti un militar, Patrick, şi sper că-mi vei aprecia expoziţia. După cum vezi, am tendinţa de a trăi în trecut. Sper că nu te deranjează.

Ducându-se după tejghea, Max a ales o halbă de bere din cositor, de fabricaţie recentă, întrebându-mă dacă servesc împreună cu el o bere blondă nemţească. Nu sunt un mare băutor de bere, dar, în cursul acelei seri, am reuşit să dau pe gât cel puţin şase halbe!

La miezul nopţii, Max a devenit un pic sentimental, scoţând un album de fotografii care, spre amuzamentul meu, conţinea nu numai poze şi afişe propagandistice, dar şi bilete de teatru şi programe, documente şi tăieturi din ziare aparţinând lui „*Florian Geier*".

O fotocopie a listelor secrete cu personalul SS îl înfăţişa pe Max drept ofiţer, iar carnetul său original de membru SS fusese semnat în 1939 de Himler în persoană!

Am fost plăcut impresionat, mai ales de versiunea rusească a documentelor de denazificare (ale lui Max), care-l absolveau de orice vină!

M-am împleticit până la rulota lui Karl pe la ora unu şi jumătate şi, găsind totul în întuneric şi neauzindu-l pe proprietar sforăind, am făcut un duş, am băut un pahar indispensabil de bicarbonat de sodiu şi m-am culcat.

Trezindu-mă, la cinci şi jumătate, am simţit un miros puternic de *porridge*, aşa încât m-am spălat şi m-am îmbrăcat în grabă, pentru a o găsi pe Gina pregătind micul dejun!

Fata mi-a zâmbit, făcându-mi un semn cu lingura de *porridge*.

— Am hotărât să ne căsătorim, Pat, şi ne-ar face mare plăcere să ne fi martor când te vei întoarce, mi-a mărturisit Karl cu un rânjet prostesc.

Am fost mai mult decât surprins. Nu mi-l puteam imagina pe Karl ca familist!

— Mă bucur nespus pentru voi şi mă simt onorat să particip la ceremonie, am spus totuşi, aşezându-mă repede la masă.

Nu era destul timp pentru felicitări, deoarece trebuia să plecăm aproape imediat spre Polonia, aşa încât am avut parte de un mic dejun extrem de frugal.

O oră mai târziu, după ce încărcasem caii, le-am făcut cu mâna de pe treapta maşinii. Tensiunea fusese oarecum îndepărtată, deoarece o nuntă de circ era considerată a aduce noroc şi, asemeni tuturor artiştilor ambulanţi, toţi erau superstiţioşi!

Găseam acest obicei destul de ciudat, deoarece câţiva dintre ei păreau a avea sânge de ţigan.

Am avut ceva dificultăţi la încărcarea celor doi cai *Trakeners*, care de fapt fuseseră greu de stăpânit de când sosiseră cu avionul la Berlin. Se pare că proprietara din Wurttemberg îi ţinuse într-un grajd exclusiv pentru iepe, îngrijitoare fiind o femeie, aşa încât acestora nu le păsa prea mult de noi, bărbaţii!

Max Grendel, datorită numeroaselor sale relaţii, îndeplinea rolul de agent de legătură şi transportator; eu eram doar un simplu participant la călătorie şi mi-am petrecut o parte din timp în remorcă, încercând să calmez caii. Ambii erau murgi şi aveau un mare semn făcut cu fierul roşu pe partea stângă ce reprezenta un cap de cerb cu coarne. Îmi plac în mod deosebit aceşti cai cu ochi inteligenţi, cap delicat, bot scurt şi trup nu prea lung, dar bine construit. Aveau crupele bine rotunjite, camboluri scurte şi excelente picioare robuste, semănând foarte bine cu armăsarii de curse englezi.

La un moment dat, am auzit în spatele nostru sunetul strident al unui claxon şi al unui ambreiaj de maşină, în timp ce Max, care se afla la volan, a încetinit şi apoi a tras pe dreapta. Am crezut că era Poliţia, deoarece intrasem în alt district, dar s-

a dovedit că mă înşelam.

Privind afară, am văzut un *Mercedes 190 SL* argintiu şi, coborând din spate, o femeie în vârstă într-un costum de călărie. Îndreptându-se către boxă, a cerut insistent să-şi vadă caii „proprii şi personali”. Era mai înaltă decât media, destul de slabă, palidă cu ochii gri, având o înfăţişare foarte aristocratică. Max a înaintat către ea.

— Aş dori să vă prezint, contesă. Acesta este noul nostru dresor, adus tocmai din „Amerika”. Contesă Von Hapsburg, vi-l prezint pe Patrick O’Shea.

Ne-am strâns mâinile, ochii ei gri şi reci măsurându-mă atent, în timp ce o ajutam să urce până la uşa de evacuare. Aceasta se afla la o înălţime de un metru şi, nefiind prevăzută cu trepte, era greu de ajuns. O tânără, probabil îngrijitoarea cailor, a apărut imediat în spatele contesei şi, fără ajutorul meu, s-a ridicat până la uşa înaltă.

Contesa a început să „toarcă” în jurul celor doi cai ai săi care, imediat, au părut a se destinde, în timp ce fata le-a verificat învelitoarele pentru picioare, pătura de pe chingi şi protectoarele din piele, în final clătinând aprobator din cap şi adresându-se contesei:

— Totul e în regulă, doamnă. Vreţi să călătoresc cu Siegrfied şi Jakob?

Avea o intonaţie plăcută, dar germana ei nu era prea „rafinată”.

M-am scuzat pentru intervenţie, dar am atras atenţia că nu era absolut de loc nevoie ca tânăra să îndure un asemenea disconfort. Contesa m-a aprobat clătinând din cap.

— Sunt de acord cu acest tânăr, Anna. Poţi să conduci maşina până la Frankfurt, cred că sunt doar şaisprezece kilometri. Voi linişti eu „copiii” până la graniţă.

Şi-a plimbat mâna peste un grumaz lucios.

— Mai mult decât atât, doresc să discut cu Herr O’Shea.

Anna a ieşit nu prea graţios prin uşa îngustă. Aşteptând-o să coboare şi primind o privire întunecată în schimbul deranjului meu, am închis uşa, fixându-i lacătul.

Chiar înainte ca Max să pornească camionul, am auzit *Mercedesul 190* demarând, ambalând ambreiajul de parcă s-ar fi aflat în Mille Miglia!

Contesa a desfăcut unul dintre scăunele şi s-a aşezat cu

faţa spre mine, de cealaltă parte a intervalului.

— Povesteşte-mi despre tine, Patrick, Max nu mi-a spus prea multe la telefon, dar a menţionat faptul că eşti comunist.

Pornind de la această afirmaţie, m-am întors în timp până la debarcarea (simulată) din Newhaven. S-a arătat extrem de interesată, punându-mi întrebări din când în când, mai ales despre celula IRA.

Am vorbit destul de liber, fiind nevoit din când în când să înlocuiesc engleza cu germana.

— Spune-mi, Patrick, ai participat la războiul patriotic? m-a întrebat.

Îmi era greu să o alătur pe această femeie aristocrată ideii de comunism, deoarece totul în jurul ei mirosea a bani vechi. Costumul de călărie era în mod cert extrem de scump, mai ales datorită unei eşarfe franţuzeşti de mătase şi a încălţărilor fabricate manual. Mai mult decât atât, contesa răspândea un miros discret de parfum franţuzesc.

I-am îndrugat povestea lui O'Shea, care semăna destul de mult cu propria mea experienţă militară, oprindu-mă la sfârşitul războiului, în 1945. Pentru a-mi justifica cunoştinţele de limbă germană, i-am spus că am crescut într-o aşezare germano-irlandeză, lucru ce părea să o fi lămurit, cu toate că mi-am dat seama că s-a arătat mult mai circumspectă în ceea ce mă privea decât o făcuse Grendel. Mai târziu am privit-o adăpându-l pe Jakob dintr-o vadră de cauciuc; acesta a luat câteva guri zdravene de apă, în timp ce Siegfried a refuzat să bea.

— A fost prima dată pentru ei când au zburat? am întrebat-o.

Mi-a răspuns că animalele veniseră din Spania cu un avion al companiei *Lufthansa*, dar, de data aceasta, călătoriseră cu *Liniile Aeriene Est-Germane*.

Manevrarea animalelor, precum şi întârzierea veterinarilor lăsaseră mult de dorit, în vocea contesei strecurându-se o notă de cinism în timp ce-mi relata toate acestea, fără însă a critica sistemul, cu toate că mi-am dat seama că realiza diferenţa.

Trecerea graniţei în Polonia s-a desfăşurat fără probleme, dar contesa, în loc să-şi continue drumul în maşină, a preferat să călătorească alături de cai, împreună cu îngrijitoarea acestora. Lăsaseră preţiosul automobil la Frankfurt (pe Oder).

În prima parte a drumului, Max a condus, lângă el în

cabină călătorind contesa, în timp ce eu şi îngrijitoarea stăteam în spate cu caii.

Fata şi-a petrecut, la început, o mare parte din timp având grijă de animale, fără a da semne că ar dori să discute cu mine. Începusem deja să mă plictisesc!

— Lucrezi de mult cu caii? am întrebat-o într-un final.

Se pare că aşa era, ba chiar mai mult decât atât, participase la probele de selecţionare în lotul olimpic Vest German. Am fost foarte impresionat, deoarece nemţii sunt foarte riguroşi în ceea ce priveşte selecţionarea; trebuie să fii foarte bun numai şi pentru a fi chemat pentru probe. Nu era prea sociabilă, dar pe parcursul drumului, gheaţa a fost spartă şi conversaţia a început să prindă contur, iar aerul ei ostil s-a evaporat, mai ales când i-am explicat de ce Gina nu călătoreşte cu noi. Mai mult ca sigur existase cândva o relaţie între ele.

La un moment dat, Max a încetinit, iar boxele cailor au început să huruie, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că ajunsesem într-o zonă muntoasă. M-am ridicat să verific legăturile echipamentului, ale găleţilor, ţesalelor etc., după care m-am întors la locul meu. Anna sforăia uşor în somn şi, în timp ce urcam, lumina farurilor (se înserase deja) se reflecta în pereţii defileului, iluminând interiorul cabinei. Motorul *Mercedesului* torcea monoton.

Am privit cu atenţie faţa fetei. Deşi avea trăsături aspre şi un păr blond destul de tocit, nu pot spune că nu o găseam atrăgătoare. Observasem că avea ochii de un albastru spălăcit, aproape transparenţi în lumina soarelui, pielea extrem de fină, iar genele şi sprâncenele aproape albe.

O smucitură bruscă a maşinii a trezit-o; Grendel încercase să evite un obstacol.

S-a ridicat nesigură în picioare, privindu-mă fără a părea că mă recunoaşte.

— Vrei să ne oprim puţin? Aş putea să-l rog pe Max să tragă pe dreapta, i-am spus.

A privit o clipă cadranul luminos al ceasului său de buzunar, apoi a dat din cap în semn de refuz.

— Nu, nu e nici o problemă, ar trebui să ajungem în curând la Clubul Ecvestru.

Mi se părea ciudat şi enervant faptul că mi se ascundeau atâtea lucruri.

— La sediul cunoscut? am întrebat sperând să obţin mai multe detalii.

— A! Da, la vechea şcoală de Călărie, mi-a răspuns (*tot nu eram prea lămurit*).

Stând cu picioarele uşor desfăcute pentru a-şi putea menţine echilibrul în maşina ce mergea cu o viteză din ce în ce mai mare, şi-a ridicat braţele pentru a prinde un inel, ce mi se părea extrem de cunoscut, de o eşarfă de şifon verde; am observat în acel moment că, totuşi, nu avea un chip prea băieţos!

Gândindu-se să răspundă privirii mele insistente pe care o intuise îndreptată către inel, s-a postat în faţa mea şi mi-a strecurat sub nas obiectul, pe care se putea vedea inscripţia SS.

— A fost al tatălui meu. Mulţumit?

Nu-mi puteam da seama dacă ura ei era îndreptată doar împotriva mea sau împotriva întregului neam bărbătesc!

În acea clipă, o frână violentă a aruncat-o într-un mod vulgar în braţele mele, prinzându-i mâinile între trupurile noastre, poziţie ce-i oferea un aer neajutorat. Faţa i-a devenit stacojie şi, zâmbind stingherită, s-a înapoiat la locul său, adormind imediat.

Călătoria a continuat prin noapte, drumul fiind destul de lin, dar, pe măsură ce ne apropiam de intrarea în enclavă, a devenit destul de accidentat. Sunetul cauciucurilor pe pietriş, în momentul în care camionul s-a oprit, au trezit-o pe Anna, făcând-o să sară în picioare.

— Ai destul timp să te speli şi să te aranjezi înainte de a ajunge, mi-a spus, adăugând:

— Suntem aşteptaţi la o cină oficială. Din nefericire este vorba despre un fel de adunare anuală a „veteranilor”.

Am observat o notă de dispreţ în tonul vocii ei; era evident că avea ceva împotriva bărbaţilor! Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc când am văzut mutriţa plină de trufie pe care o abordase!

Cu toate acestea, am lăsat-o să-şi facă de lucru pe lângă cai şi am intrat în strâmtul cabinet de toaletă, schimbându-mă într-o pereche de blugi curaţi şi o haină de călărie, mi-am descâlcit părul şi barba şi am sfârşit aşezându-mi pe creştetul capului o pălărie *Dunn* de safari cu boruri late de cinci centimetri. După ce am cugetat o clipă, am scos din

ascunzătoare micul pistol *Walther*, pe care mi l-am prins de gleznă, sub şosetă, cu bandă adezivă luată din trusa sanitară a cailor. Nu se ştie niciodată! Ca un cercetaş model, trebuie să fii întotdeauna pregătit pentru orice!

Chiar dacă eram nerăbdător să aflu unde ne găseam, am rămas mut de uimire în momentul în care am ieşit din camion prin uşiţa strâmtă şi m-am trezit înconjurat de o asemenea grandoare pe care nu aş fi putut sub nici o formă să mi-o imaginez, deoarece camionul fusese oprit chiar în clădirea principală! Deasupra capetelor noastre, imense candelabre de cristal cu sute de becuri, luminau o privelişte opulentă, parcă scoasă dintr-un film!

Pereţii clădirii erau acoperiţi cu drapele, iar statui extraordinare, reprezentând cai şi călăreţi, păreau a sta de gardă în alcovuri ornamentate. Un covor roşu de pluş fusese întins pe duşumeaua raşchetată cu grijă, până la o platformă înălţată în centrul acestui manej, lung de optzeci de metri. Aici erau adunaţi douăzeci-treizeci de bărbaţi în vârstă care purtau, fără excepţie, ori uniforme militare, fără trese sau decoraţii, ori costume naţionale germane sau austriece. Pe măsură ce se apropiau, nu am mai avut nevoie să mă uit în jur după vreun cap de mort sau un însemn al SS pentru a-mi da seama că, printre cei prezenţi, se găseau numeroşi nazişti de renume! Dumnezeule, nu-mi venea să cred!

Printre ei se numărau Max Hartwig, care îşi îndeplinise serviciul la Buchenwald, Franz Noble, membru fondator al SS, şi Johannes Gellert, un susţinător credincios al SS-ului, pe care abia îl recunoscusem, sprijinindu-se într-un baston. Nimerisem în mijlocul unei reuniuni naziste! În orice caz, contesa, care tocmai îşi făcuse apariţia, se afla în mijlocul atenţiei.

Am fost adus brusc cu picioarele pe pământ de zgomotul unei rampe ce era coborâtă în spatele meu şi m-am dat repede deoparte, în timp ce un număr de îngrijitori intrau în boxă.

— Nu, Herr O’Shea, de acum încolo aceasta este treaba îngrijitorilor; fiţi drăguţ şi însoţiţi-mă, mi-a spus Anna grăbită şi, spre uimirea mea, mi-a oferit braţul! Era acum îmbrăcată într-un costum de călărie gri, în stil *Charro*, cu un bolero scurt albastru, pantaloni asortaţi mulaţi pe picior, şi o pereche de cizme.

Am urmat-o pe contesă, ce mergea la braţul lui Max Grendel, fiind în curând înconjuraţi de numeroşi binevoitori,

dintre care unii, din momentul în care au zărit-o pe Anna, s-au adunat în jurul ei, literalmente sufocând-o cu afecţiunea lor, în timp ce eu stăteam retras, aşteptând o instrucţiune sau ceva asemănător, având senzaţia că visez.

Auzind sunetul unei alte boxe de cai ce tocmai sosea (a noastră fusese golită şi scoasă afară), Anna s-a întors şi, întinzând braţul, m-a prezentat „Unchilor" săi.

Observasem întrunirea de familie de la o oarecare distanţă, dar acum, după ce mi-am scos pălăria, ţinând-o sub braţ, am pornit înainte, fiind prins în totalitate de formalismul militar al situaţiei!

Am fost prezentat fiecărui unchi în parte, fiind întâmpinat cu clătinări aprobatoare din cap. Probabil că, aşa cum arătam, puternic ars de soare, de un calm neclintit, purtând un costum de călărie cafeniu, le aminteam bătrânilor veterani de tinereţea lor.

Între timp, îmbrăcat într-o uniformă elegantă, Max a ajutat-o pe contesă să se strecoare către estrada împodobită. Şi ea îşi schimbase hainele pe care la purtase pe drum, iar acum arăta de-a dreptul uimitor!

Rochia sa de seară din catifea azurie era prinsă peste piept cu o broderie strălucitoare, ce cobora de pe umărul drept spre şoldul stâng, plină de ordine ceremoniale, prinse unul peste altul. Nu îmi puteam da seama de la distanţă dacă erau însemne de partid sau diplomatice.

În timp ce ne ocupam locurile pe platformă, unde contesa era aşezată pe un scaun cu spătar înalt şi curbat, un trio de muzicieni suiţi pe una din marginile anexei a atacat un marş militar lent. Această muzică a anunţat intrarea unui grup de călăreţi suiţi pe cai cenuşii, maronii sau murgi.

Alcătuind un cerc în mişcare, menţinând o distanţă de două lungimi între ei, la un semnal neobservabil, caii au schimbat stilul de mers, adoptând mişcarea *Piaffé*, asemănătoare cu trapul, dar mai înceată. O minunată paradă a avut loc în următoarele cincisprezece minute, lăsând publicul puternic impresionat, şi pe mine de asemenea! Nu există ceva care să bucure mai tare inima iubitorului de cai (şi să înlăture toate barierele sociale), ca un spectacol de o asemenea calitate.

În tot acest timp, Anna a stat în picioare, ţinându-mă de braţ; în momentul în care au fost aduse scaune de campanie

pentru oaspeţi, fata a refuzat să ia loc, preferând să rămână ridicată şi să aplaude alături de ceilalţi bărbaţi. Din cele în jur de cincizeci de persoane prezente, în jur de o treime erau femei mature, toate foarte bine îmbrăcate.

Când spectacolul de deschidere s-a terminat, au fost lăsate să intre şi alte vehicule, din care s-au revărsat numeroşi cai şi călăreţi. Vechii prieteni se salutau, iar alţii îşi îndreptau exclamaţiile de admiraţie în direcţia însoţitoarei mele, Anna.

Era cu adevărat regina petrecerii şi am primit numeroase ridicări din sprâncene şi priviri întrebătoare, datorită faptului că mergeam încă la braţul ei.

Un singur cal a revenit în arena a cărei pardoseală fusese curăţată între timp. Călăreţul, un bărbat de vreo cincizeci de ani, şi-a scos pălăria în faţa emblemei şcolii Poloneze de Călărie, care împodobea frontispiciul unei alte boxe spaţioase.

— *Schlen uber der Erde*, a comentat entuziasmat unul dintre unchi.

Cu o mişcare ce reprezintă întotdeauna un „grande finale” al unei parade a „*Schulgage*”, mândria înaltei şcoli de Călărie, spectacolul s-a dovedit demn de şcoala de Călărie *Saumur* din Franţa sau chiar de şcoala Spaniolă din Austria! Marea Levadă a ridicat publicul în picioare, stârnind aplauze furtunoase şi un zgomot puternic de bocanci soldăţeşti ce făceau să se zguduie duşumeaua.

Călăreţul şi-a încheiat numărul în faţa contesei (care se afla în loja regală), scoţându-şi boneta soldăţească în patru colţuri şi comandându-i armăsarului murg să facă o plecăciune. Acest tip de final era folosit în majoritatea circurilor, mai ales în faţa persoanelor cu sânge regesc.

Între timp, adunarea se mărise, fiind acum alcătuită din aproximativ şaptezeci de bărbaţi şi femei, iar toate vehiculele fuseseră scoase afară. Se întinseră şi alte covoare, iar dintr-un capăt în altul al manejului fuseseră pregătite bufete pline cu toate felurile de mâncare posibile. Puteai mânca orice, de la caviar de Beluga la brânză *Gruyčre*, de la prăjituri rafinate la pâine neagră.

Chelneri cu alură militărească serveau vinuri şi şampanie. Şervetele apretate de in pe care la ţineau sub braţ aveau brodate pe ele însemnele SS, iar sub acestea, cu caractere gotice, lozinca: **Onoarea mea este loialitatea**.

Conducându-mă spre o masă lungă, aşezată de-a lungul unui perete, în dreptul căreia remarcasem un grup compact de oameni, Anna mi-a spus:

— Te va interesa ce vei vedea aici, Herr O'Shea, aceste bogăţii sunt adunate de pe tot cuprinsul globului.

În timp ce pleca, câţiva bărbaţi i-au făcut loc, înclinându-se politicos în faţa ei.

O grămadă de avuţii ale SS-ului, fiecare însoţită de o mică etichetă pe care se putea citi numele donatorului, erau alese şi sortate, ca la o vânzare de solduri sau un târg. Ochii Annei s-au plimbat deasupra mesei şi, întorcându-se spre o ordonanţă ce stătea deoparte, a întrebat:

— Se poate?

Acesta a încuviinţat din cap, iar ea a ales o mică broşă de argint de forma unei rune mistice, încrustată cu safire fine de un albastru întunecat, întinzându-i-o ordonanţei. Acesta a dezlipit eticheta de pe obiect, a notat ceva într-un registru învelit în piele şi i-a întins Annei un stilou *Waterman*. Fata s-a aplecat şi a semnat cursiv „Anna Von Habsburg"! O surpriză după alta!

Am fost lăsat singur pentru o vreme, deoarece Anna se angajase într-o discuţie cu un cuplu în vârstă, aşa încât am avut ocazia să studiez toate exponatele.

M-am dat la o parte, în timp ce un domn în etate a aşezat o servietă pe masă, din care scotea, pe rând, obiecte valoroase, înmânându-le unui însoţitor pentru a fi etichetate. Părea nemulţumit să renunţe la toate acele comori.

Întorcându-se către mine pentru o clipă, s-a oprit şi, după ce m-a privit atent, mi-a zâmbit, ca şi cum m-ar fi recunoscut, apoi mi-a înmânat un toc de ofiţer învelit în piele maronie.

— Te rog, băiete, ia-l, eu nu mai am nevoie de el, a murmurat el şi, întorcându-se pe călcâie, a revenit lângă masă.

— Este o mare onoare, domnule, mi-a spus ordonanţa în timp ce scoteam din toc un pistol poliţienesc *Walther*. Ce mai trofeu!

Nu numai că era un model de comandă *Kurz*, cu calibrul de 9 mm, dar avea şi încărcătorul detaşat, fiind una din cele câteva arme de acest tip, fabricate doar pentru înalţii demnitari nazişti.

— *Obergruppenführer-ul* SS l-a purtat alături de el până la Stalingrad şi înapoi.

M-am întors la auzul vocii lui Max Grendel, pe care nu-l

mai văzusem din momentul sosirii noastre în acel loc şi care stătea acum lângă umărul meu stâng, cu o expresie împietrită pe faţă!

— Ani de zile am căutat un asemenea model, a continuat el, şi după ce ne vom întoarce acasă (la circ) vom mai discuta despre el! Mi-a întors spatele şi a început să examineze o teacă de pumnal SS.

Anna, care revenise şi stătea acum lângă mine, s-a uitat încântată la achiziţia mea.

— Herr pare un pic iritat, mi-a şoptit ea la ureche.

„*Un pic iritat pe naiba, e de-a dreptul furios*", mi-am spus încordat.

Petrecerea a continuat până târziu în noapte, degenerând într-o mare de bere, purtări neruşinate şi bătăi răzleţe. Au urmat apoi provocările la duel! Majoritatea femeilor plecaseră deja, dar Anna a fost printre ultimele doamne care s-au retras, părând că gustă toate manifestările frivole ce aveau loc, până când, plictisindu-se, s-a oferit să mă conducă în camera mea.

Părăsind sala de bal printr-un lung pasaj, am ajuns în ceea ce părea a fi o parte a unui castel, deoarece eram înconjuraţi de rasteluri pline cu arme, săbii, halebarde, suliţe, platoşe şi coifuri!

Nu puteam înţelege în ruptul capului cum şi de ce o mână de nazişti ajunseseră în posesia unui asemenea castel! Am urcat un şir de scări de piatră, până la nivelul superior, unde Anna m-a lăsat în grija unei cameriste, care ne aştepta. Mi-a dat mâna cu răceală şi mi-a urat noapte bună.

Am fost cazat într-un dormitor imens cu mobilă de stejar şi cu un pat uriaş cu baldachin de care erau agăţate tapiserii scumpe, luminat de un candelabru superb.

Foarte impresionant.

În şemineul bogat ornamentat se găseau surcele şi lemne, dar nu am făcut focul, ci m-am aruncat într-un fotoliu uriaş, încercând din greu să înţeleg ce mi se întâmplase şi ce noroc dăduse peste mine!

În primul rând, faptul că fusesem acceptat în Partidul Comunist Britanic, apoi în IRA, era tot ce se ceruse de la mine; descoperirea sursei de aprovizionare cu arme a fost o întâmplare fericită cu totul neaşteptată. Dar faptul că am ajuns în acest „bârlog" al elitei hitleriste era deja un noroc chior, (chiar şi pentru un boboc ca mine, născut sub o zodie

norocoasă, căutat mereu în trecut de marinari pentru a le purta noroc).

Se ştia deja că numeroşi nazişti trăiau în siguranţă în spatele Cortinei de Fier, cu aprobarea guvernelor ţărilor respective.

Am scos pistolul din toc şi l-am studiat cu atenţie. Am fost încântat de starea în care se găsea, pe măsură ce îl examinam cu grijă. Magazia aflată în pistol era goală, dar cea de rezervă era încărcată. L-am golit, pentru a mă asigura că funcţionează, în cazul în care aş fi fost atacat! Am curăţat stratul fin de unsoare; totul era în regulă, aşa încât l-am reasamblat. Punând la loc magazia plină, am montat închizătorul, introducând cu grijă un cartuş în încărcător şi am coborât siguranţa. Acum, atâta timp cât mi-ar fi ajuns vechea muniţie de război, eram asigurat.

Uşa către baia alăturată fusese lăsată larg deschisă şi mi-am dat seama, după huruitul ce se auzea din ţevile expuse la vedere, că aveam apă caldă.

Am scăpat de mizeria ce se strânsese pe mine în ultimele două zile făcând o baie fierbinte, iar apoi, ştergându-mă cu un mare prosop turcesc de bumbac, m-am aruncat pe salteaua din puf pentru a adormi imediat buştean!

Micul dejun de a doua zi nu a fost o experienţă prea plăcută, deoarece, în seara precedentă, se consumase în exces alcool şi mâncare grea. Aşa încât ouăle crude cu oţet, urmate de pesmet, păreau a fi la ordinea zilei! Pe de altă parte, eu, împreună cu alţi zece oaspeţi, printre care se numărau contesa şi Anna, am avut parte de o masă excelentă. După cum mă aşteptam, ni se oferea un bogat sortiment de feluri de mâncare, însă eu m-am limitat la cârnaţi bavarezi asezonaţi la grătar, ouă de gâscă ochiuri şi pâine prăjită cu unt, sfârşind cu o cafea expresso! Anna a dovedit un mic dejun similar şi, uitându-mă la silueta ei subţire, mă întrebam unde încăpuse atâta mâncare!

M-am retras după masă, ascultând conversaţiile din jurul meu; toţi păreau a se cunoaşte şi se interesau de prietenii comuni care nu erau de faţă.

În timpul micului dejun, contesa, care părea a patrona discuţia, ridica mâna în momentul în care se atingeau anumite subiecte şi, adresându-mi un zâmbet, schimba cursul conversaţiei! Dar se discuta de fapt în termeni generali, despre

„bătrânul cutare sau cutare” (în aceste situaţii foloseau porecle) care trăia în Paraguay, Argentina sau Spania. Se pare că toţi confraţii erau implicaţi în comerţul internaţional. La cafea, discuţia a fost mai concretă şi am devenit în mod firesc interesat când unul dintre cei prezenţi s-a referit la uzina Ferry Porsche ca un adevărat cunoscător. M-a întrebat dacă sunt familiarizat cu automobilele de pe continentul Nord American unde *Broscuţa* făcea ravagii.

Citisem câte ceva despre importul în California al automobilului *Porsche 356 Cabriolet*, unde cea mai importantă critică care i-a fost adusă a fost legată de problemele pe care le avea pe traseele cu numeroase curbe strânse. Această remarcă singulară a lansat discuţia pe tărâmul tehnicilor de conducere şi am fost invitat, la proxima mea vizită în Stuttgart, să arunc o privire asupra „noului” *Cabriolet 356*, dotat cu un parbriz dintr-o bucată şi un motor 1500 mult mai puternic.

Am acceptat invitaţia şi am primit o carte de vizită „*Porsche KG*”.

În partea inferioară a acesteia, în locul destinat numelui vânzătorului, era ştampilat un singur nume, **Otto**!

Câteva persoane se ridicaseră de la masă, formând diferite grupuri, aşa încât m-am scuzat şi m-am îndreptat către o fereastră deschisă ce dădea în curte.

Afară mişunau numeroşi păuni care făceau o mare gălăgie; din păcate curtea de la intrare purta semnele prezenţei lor constante! Straturile de flori se pierdeau în pajişti întinse şi livezi de pomi fructiferi. Grădinarii îşi începuseră deja munca, deşi era doar şapte şi jumătate.

Auzind o uşoară rumoare în cameră, m-am întors pentru a vedea cum era adus un bătrân într-un scaun cu rotile împletit din nuiele. Cei ce erau aşezaţi s-au ridicat pentru a-l întâmpina, apoi, după ce şi-a ocupat locul în capul mesei, unii dintre bărbaţii ce purtau uniformă l-au salutat fie întinzând braţul înainte, fie strângând pumnul în dreptul inimii. Ca răspuns, acesta le-a adresat binecunoscutul salut ce amintea de buletinele de ştiri de pe timpul lui Hitler.

În acel moment, au intrat două ordonanţe, unul dintre ei împingând până la capul mesei lungi de douăzeci şi cinci de picioare o măsuţă cu rotile, pe care se afla un toc din piele asemănător cu un portofel. Ajungând acolo, a înlăturat şervetul

ce acoperea măsuţa şi s-a dat la o parte. Celălalt şi-a pus o pereche de mănuşi albe, pe care le avea prinse la brâu şi, într-o manieră ceremonioasă, a mai aşezat un tacâm la masă, scoţând vesela şi paharele de sub măsuţă şi, în cele din urmă, a scos din toc o fotografie cu ramă de argint pe care a aşezat-o pe un şervet brodat de in. Era poza lui Hitler!

În acest timp, lumea luase loc pentru a servi a doua masă a zilei. Cu toate acestea, mulţi oameni rămăseseră în picioare în jurul mesei. Ospătarii turnau în pahare *Mosel Tafelwein*, fiecare persoană luând câte un pahar şi toastând către scaunul gol. Apoi toţi şi-au aruncat paharele în şemineul *Inglenook*. Sunetul sticlei care se spărgea era asurzitor. Şi era vorba de cristal! *Costisitor spectacol*, m-am gândit cu amărăciune.

Când ceremonia a luat sfârşit, toţi, mai puţin eu, au trecut prin spatele „*Führer Stuhl*", îndreptându-se spre bătrân, atingându-i braţul sau spatele şi, cu capul plecat, au păstrat un moment de reculegere.

M-am retras către fereastră, încercând din greu să-mi păstrez cumpătul şi sufocându-mă de mânie!

În continuare, contesa şi doamnele mai în vârstă au înaintat, fiecare ocupându-şi locul, aplecându-se pentru a săruta drapelul hitlerist ce acoperea spătarul scaunului!

După ce au trecut toţi în afară de majordomi, m-am apropiat încercând să trag cu ochiul. Argintăria avea mânerele încrustate cu însemnele hitleriste, la fel ca şi pocalul de argint. Pe un şervet era brodat deasupra inscripţiei DER FÜHRER un vultur ce ţinea în cioc zvastica.

Am zâmbit în timp ce atingeam drapelul hitlerist. Era acela care lipsise din steagurile capturate ale Diviziei Hitleriste ce fuseseră batjocorite în Piaţa Roşie în iunie 1945. Dumnezeule! ce n-aş fi dat să pun mâna pe un asemenea trofeu!

Părăsind încăperea, aproape că m-am izbit de Anna, care mă căuta.

Era îmbrăcată într-o ţinută formală de călărie, căreia îi adăugase un voal. Pe spatele hainei sale negre, era imprimat un steag spaniol, iar pe braţul stâng avea o banderolă cu numărul douăzeci şi trei. Arăta foarte bine.

— Să mergem, Herr O'Shea, vreau să mă admiri alături de Jakob, mi-a spus ea trăgându-mă pe scările de piatră până la terasă.

— Priveşte-l pe Grendel, a zis.

Deşi nu era vorba de o întrecere, acesta se afla în arenă, alături de trei intendenţi călări, îmbrăcaţi similar, suit pe un bătrân armăsar alb *Lippizzaner*. Toţi purtau pe cap tradiţionalul sombrero şi toate însemnele şcolii de Călărie Spaniole. Am putut să desluşesc, în lumina orbitoare a soarelui, insignele de aur pe care le aveau prinse pe umăr inscripţionate SHR, chiar şi tresele lui Grendel fiind din aur. Toţi caii fuseseră aliniaţi.

Dându-mi seama că Anna dispăruse, m-am uitat în jur şi am văzut-o alături de un îngrijitor, care ţinea hăţurile năbădăiosului Jakob, ţinându-şi într-o mână pălăria şi voalul. Treizeci şi opt de călăreţi au intrat în arenă în sunetele unei fanfare, aliniindu-se în faţa arbitrilor, care-şi ocupaseră locurile pe platforma bogat ornamentată.

Cei treizeci şi unu de bărbaţi şi-au scos pălăriile, în timp ce femeile şi-au înclinat capetele pentru câteva clipe. Anna mi-a aruncat o privire, ca şi cum mi-ar fi spus „Ţine-mi pumnii strânşi!”, în timp ce Jakob se agita neliniştit.

Rasele de cai europene erau bine reprezentate, mai existând încă alţi şase din rasa *Trakener*, în afară de Jakob. Ruşii au prezentat trei armăsari castraţi *Akhal-Teke* şi doi *Budden* rasă pură. Ungurii au adus în arenă armăsari castraţi *Gidran*, destul de greoi, iar ţara gazdă, Polonia, şase dintre cei mai frumoşi *Malapolski* de la Grajdurile Naţionale din Janow Podlaski. Restul participanţilor au prezentat cai pur sânge arabi sau încrucişaţi cu această rasă.

Pe parcursul întregii dimineţi, fiecărui călăreţ i s-a cerut să execute un număr de „Paşi din şcoala Inferioară” care însumau paisprezece mişcări, efectuate la trap susţinut; împotrivirea animalului sau ezitarea eliminau pe loc calul şi călăreţul. Anna executase aproape două treimi din exerciţii în timpul dimineţii, obţinând un punctaj bun şi, în mod evident, avea moralul ridicat.

M-am dus la manej când dimineaţa era pe sfârşite. Cei patru intendenţi făceau un singur tur al „*Die Reitbahn*”, fiecare executând câte o mişcare clasică, Max Grendel alegându-şi dificilul „*der Reddop*” (galop mărunt pe două urme). Bătrânul său armăsar, Maximillian, avea 24 de ani şi mii de ore de antrenament la activ. În timp ce Max îmi mărturisea mai târziu cu falsă modestie că a fost doar un pasager plecat să călărească, m-am surprins felicitându-l pentru evoluţia pe care o

avusese, în timp ce el încă mai executa unele exerciţii. Ochii i-au strălucit şi faţa i s-a îmbujorat. Nu-l văzusem niciodată mai fericit!

— Uite că-mi apare „*berittener Rinderhirt*" (în traducere cowboy), m-a strigat contesa din mijlocul unui grup de persoane, mai târziu în aceeaşi zi. Cu excepţia Annei, toţi erau membri ai vechii gărzi, cei mai tineri dintre ei având în jur de cincizeci de ani, vârstă pe care, de altfel, i-o dădeam şi contesei. Începusem să mă întreb cine putea fi sau fusese tatăl Annei, deoarece era în mod cert preferata tuturor.

Îndreptându-mă spre contesă, i-am luat mâna întinsă şi, cât mai galant cu putinţă, am atins-o uşor cu buzele. Mă aflasem destul de multă vreme în compania figurilor diplomatice pentru a cunoaşte eticheta, chiar dacă nu-mi făcea nici o plăcere!

În timp ce făceam acest gest, contesa a ridicat o sprânceană, încreţindu-şi buzele într-un zâmbet subţire. Ştiu că mă considera neşlefuit, cu cicatricele de pe faţă şi mâinile crăpate, foarte diferit de domnii cu manichiura perfectă ce roiau în jurul ei.

În minutele ce au urmat, mi-a prezentat o serie de persoane, majoritatea reminiscenţe ale erei prusace dinaintea Germaniei hitleriste. Cu toate acestea, toţi aveam ceva în comun, fusesem soldaţi şi, chiar dacă luptasem în tabere diferite în timpul ultimului război, exista întotdeauna un sentiment ciudat de camaraderie ostăşească între militari. Mulţi dintre cei prezenţi purtau o eşarfă cu o decoraţie sau o insignă a vreunui serviciu îndeplinit în trecut. Un bătrân pedant m-a atras într-o lungă conversaţie despre armata imperială germană şi efectul ei îndelungat în timpul a ceea ce numea el războiul naţional socialist 39-45!

Sunetul unui corn de vânătoare mi-a oferit din nou ocazia de a mă retrage şi, înhăţând două sandvişuri cu cârnaţi prăjiţi şi o halbă mare de bere blondă, mi-am croit drum înapoi la concurs unde douăzeci şi patru de călăreţi, printre care şi Anna, ocupau arena. Jakob se comportase minunat, iar ea ajunsese până în această etapă doar cu o singură penalizare.

O undă de emoţie se făcea simţită în rândul finaliştilor, pe măsură ce aceştia intrau în arenă şi se aşezau pe un singur rând în faţa podiumului. Cel ce conducea echipa ecvestră a Poloniei, strălucind într-o uniformă militară completă, a rostit un scurt

discurs, la sfârşitul căruia s-a pregătit să strige lista.

Pe măsură ce numerele erau anunţate, fiecare călăreţ strigat făcea doi paşi înainte şi saluta, fie aplecând capul, fie scoţându-şi şapca de călărie.

Anna a fost ultima strigată şi urale s-au înălţat din mulţime, deoarece era prima femeie care ajungea în finală! Şi-a aruncat vălul pe spate, iar obrajii i s-au înroşit de emoţie.

Pe parcursul după-amiezii, au reuşit să rămână în concurs doar patru călăreţi. Premiul întâi a fost câştigat de un polonez, Anna a împărţit locul doi cu un rus, iar pe locul trei s-a clasat un est-german care călărise cel mai scund cal din concurs.

Contesa a intrat în cadrul perimetrului îngrădit pentru a face prezentările, îmbrăcată într-un costum gri de călărie, completat cu o pălărie voalată şi apărătoare laterale pentru şa, călărind pe bătrânul şi încercatul Maximillian. A descălecat, un îngrijitor a apucat hăţurile, în timp ce altul a adus o cutie din lemn de trandafir în care se aflau premiile.

Călăreţul polonez a primit zâmbind medalia de aur. Atât Anna, cât şi rusul au primit medalii de argint (cel din urmă a acceptat medalia cu o încuviinţare scurtă din cap, fără a înainta pentru ca aceasta să-i fie agăţată la gât). În acest moment, contesa s-a oprit pentru a-l îmbrăţişa pe Jakob, dar nu şi pe Anna! În cele din urmă, germanul a primit medalia de bronz pentru locul trei, iar contesa a rostit câteva cuvinte, apoi a încălecat făcând un tur al arenei şi conducându-i pe câştigători spre ieşire.

În timp ce finaliştii părăseau arena, mulţimea formată din aproximativ două sute de privitori s-a bulucit în căutare de adăpost, deoarece norii negri, ce ameninţaseră întreaga după-amiază, se rupseseră deodată într-un infern de tunete şi fulgere. Călăreţul rus a fost ultimul care a părăsit locul, legănându-şi neglijent premiul care atârna de funda udă fleaşcă pe care erau reprezentate culorile drapelului naţional polonez. A trecut fără să clipească pe lângă loja juriului şi, cu un zâmbet condescendent, chiar dispreţuitor, şi-a condus încet armăsarul Akhal-Teke la trap mărunt pe aleea largă acoperită cu prundiş şi s-a pierdut în ceaţă!

În cadrul arenei principale închise a fost organizat un bufet, în cadrul căruia puteai găsi toate tipurile de cărnuri afumate sau asezonate, murături, felii de peşte crud, stridii

gelatinoase şi toate felurile posibile de pâine.

Mici coşuri de nuiele cu mâncare erau îngrămădite într-un colţ, pentru a fi oferite oaspeţilor care plecau. Mulţi dintre spectatori plecaseră deja, deoarece în această ţară muntoasă drumurile lasă mult de dorit; derapările erau la ordinea zilei, iar serviciul pentru reparaţia drumurilor era practic inexistent. Ploaia nu făcea decât să înrăutăţească situaţia.

Distracţia a durat până târziu în noapte, ca de obicei, iar cei îmbrăcaţi în uniformă au devenit roşii la faţă în timpul dansului, mulţi dintre ei deschizându-şi tunica pentru a se răcori. Orchestra a interpretat polci şi marşuri şi am observat câţiva germani ce participaseră la război alunecând pe ritmurile muzicii, dar, de îndată ce atmosfera a devenit prea zgomotoasă şi s-au organizat concursuri de aruncat cu bere, am urmat exemplul Annei şi m-am retras (doar că, spre deosebire de ea, mă înarmasem cu o sticlă de *Starka* care să-mi ţină de urât).

Deşi am un somn adânc, de poţi tăia lemne pe mine, datorită antrenamentelor îndelungate am ajuns să-mi dau rapid seama când se întâmplă ceva neobişnuit în jurul meu. Pe un câmp sau în tufişuri, dacă o pasăre sau un animal fac zgomot sau amuţesc într-un moment nepotrivit, reacţionez imediat, dar rămân liniştit până aflu exact care-i mişcarea. Într-o casă ciudată, pun pe seama zgomotelor interioare obişnuite scârţâitul treptelor sau al balamalelor uşilor şi îmi dau iute seama de sunetele pe care trebuie să le bag în seamă, într-o casă în mijlocul nopţii.

Curând după ce m-am culcat, întins cu faţa îndreptată spre uşă, ca întotdeauna, am auzit un zgomot uşor neobişnuit, ce nu părea făcut de un şoarece, ca şi cum ceva ar fi înaintat cu viteză, dar nu un şobolan, fără a avea totuşi grijă să nu fie auzit. Mi-am scos încet proaspăt achiziţionatul 9mm de sub pernă, dându-mi seama că sunetul venea de după o mică uşă de doar douăzeci de centimetri lăţime şi cincizeci înălţime, ce se găsea în perete. Folosită acum drept dulap pentru pantofi, nişa era de fapt o veche ascunzătoare. Îmi aruncasem flanela acolo, fără să verific despre ce era vorba. *Idiotule*, mi-am zis.

M-am dat uşor jos din pat (aproape dezbrăcat) şi m-am rostogolit pe podea… scânduri reci de stejar… m-am ascuns sub pat, aşteptând. Îngheţam de frig ca naiba! Am auzit fâşâitul unei haine agăţate în cuier, iar apoi o inspiraţie adâncă înainte ca

uşa să se deschidă. Am închis ochii aşteptându-mă să fiu ciuruit de o rafală de puşcă mitralieră!

În loc de asta, o şoaptă răguşită,

— Psst, psst, eşti treaz? Sunt eu, Anna.

Am izbucnit într-un râs necontrolat, zguduind podeaua de sub patul cu baldachin. Ce uşurare! Mă aflam acolo, după ce reuşisem să mă infiltrez în trei organizaţii: întâi în Partidul Comunist Britanic, apoi într-o aripă a IRA, iar în acel moment într-o tabără autentică a unei federaţii neo-naziste, cu dinţii clănţănindu-mi în gură, ascunzându-mă sub pat de o tânără „femeiuşcă” nemţoaică înarmată, după cum părea, cu o sticlă de şnaps! Eroic, n-am ce spune!

Se pare că umorul meu i-a alungat pornirile erotice cu care intrase în cameră! Pe când mă cocoţam la loc în pat, râzând de propria-mi persoană, Anna, purtând doar o cămaşă de noapte scurtă care nu ascundea de fapt nimic, a înaintat până în mijlocul camerei, strângând în mână sticla, cu un chip pe care se putea citi sau mânie sau mândrie rănită, dar în întunericul încăperii era greu de desluşit exact care din ele!

— Uite, idiotule, ţine tu asta, a pufnit, întinzându-mi sticla de *Schnaps*, în timp ce se cuibărea adânc în patul moale.

Îşi recăpătase suficient cumpătul pentru a putea sesiza partea amuzantă a lucrurilor (nu văzuse pistolul!).

Am văzut-o tremurând pentru că era destul de rece în cameră şi, aşezând sticla deschisă pe noptieră, am strâns în braţe trupul ei adolescentin, ghemuit sub plapuma din pene.

Noaptea mi-a demonstrat că era adolescentină numai în înfăţişare, slavă Domnului! Mi-a demonstrat o pasiune arzătoare, răspunzând înflăcărării mele cu acelaşi foc mistuitor până în zori.

La primul cântat al cocoşilor, chiar înainte ca soarele să răsară, a plecat strecurându-se înapoi în camera alăturată prin dulapul ce ascundea un pasaj secret. Noaptea fusese o surpriză plăcută; nu pot spune că nu gust aventurile de o noapte, dar niciodată nu am fost adeptul celor patru reguli ostăşeşti… găseşte-le, agaţă-le, regulează-le şi uită-le!

De la sfârşitul războiului, în mai 1945, practicasem aceeaşi meserie, fiind păstrat în cadrul reţelei Serviciului, neavând nici o relaţie sentimentală stabilă, deoarece preferam să nu fiu legat

în nici un fel de nimeni. Prea riscant.

La micul dejun nu am schimbat cu Anna nici o privire cu subînţeles, fapt ce îmi convenea de minune, pentru că, alături de mine, contesa flirta ca o adolescentă! Dumnezeule! Eram în jur de douăsprezece persoane la masă, iar meniul era încă o dată extrem de variat, incluzând salată orientală cu orez şi mai multe sortimente de cafea şi ceai. Chiar că se mânca bine!

Bătrânul SS-ist, cel care îmi dăruise pistolul, se aşezase chiar în dreptul meu. Bănuise, probabil, că făceam parte din alaiul personal al contesei (nefiind un ajutor angajat!), iar eu l-am lăsat să creadă în continuare acest lucru. Am vorbit, printre altele, şi despre probleme militare; fiind familiarizat cu limbajul cazon şi, deoarece în calitate de ofiţer de contraspionaj studiasem în mod special grupul Axei, acesta a rămas cu impresia că luptasem de partea lor! Nu am făcut nimic pentru a-l convinge de contrariu şi, deoarece luptase în Rusia, l-am lăsat să-mi povestească despre frontul de est. În schimb, i-am relatat experienţele pe care le trăisem în luptele din Franţa şi Ţările de Jos.

Generalul-locotenentul a atins braţul contesei.

— Contesă, acest tânăr ar putea fi un bun istoric; sunt sigur că ar fi interesat să vadă Arhivele. Poate îl putem convinge să locuiască o vreme aici.

S-a întors către Anna, spunându-i cu un zâmbet:

— Mama ta şi cu mine avem nişte treburi de care trebuie să ne îngrijim, deci cere-i tu cheile lui Helmut şi arată-i prietenului nostru biblioteca.

Mi-am terminat ceaşca de cafea turcească groasă, sorbind-o într-o manieră foarte aristocratică printr-un cub de zahăr şi, ridicându-mă, am atins o clipă mâna contesei. Apoi, pocnind din călcâie şi făcând un semn scurt din cap către general-locotenent, le-am urat o zi bună; apoi, cu Anna de braţ, am pornit către cancelarie, şi de acolo către Arhive.

Cu toate acestea, Helmut avea alte intenţii. Astfel, el a insistat să ne însoţească, şi, după ce ne-a permis accesul în camera arhivelor, spunându-i Annei să sune când vom fi terminat, ne-a încuiat acolo! Camera semicirculară avea o lungime de aproximativ doisprezece metri şi o lăţime de aproape douăzeci. Ferestrele erau situate la înălţime şi erau apărate în exterior de zăbrele şi, asemeni unui atelier de artist,

erau îndreptate spre nord. Jumătate din peretele lung din spatele nostru era căptuşit cu cărţi îmbrăcate în piele, ce se întindeau de la podea până la tavan, în timp ce jumătatea cealaltă era plină cu ziare şi tăieturi din reviste, iar în faţă se afla un scrin ce conţinea un index al documentelor din arhivă.

Zidul curbat era acoperit în partea de sus cu drapele şi steaguri, iar în partea inferioară cu stindarde ale căror beţe ieşeau în relief. Sub acestea, se aflau o mulţime de picturi în ulei şi fotografii ale înalţilor demnitari nazişti, aşezate cu faţa către mai multe şiruri de vitrine, dintre care una conţinea medalii, medalioane şi ordine militare. Alta era plină cu teci de pumnal şi săbii, centuri ale tuturor armelor erei naziste, în timp ce pe flancuri se afla o colecţie incredibilă de decrete ale Gestapoului şi Poliţiei de teren, insigne şi banderole. Mai erau expuse în jur de trei sute de catarame şi nasturi de tunică aparţinând uniformelor naziste. Era un muzeu impresionant!

M-am plimbat prin el, uitându-mă la uniforme, majoritatea aparţinând unor înalţi ofiţeri, expuse pe manechine de croitorie. Hitler, Goering, Himmler, Dietrich şi Manteuffel, toţi „giganţii" erau reprezentaţi, în timp ce în mijlocul camerei era aşezată o vitrină în care se puteau vedea toate tipurile de pistoale şi mitraliere folosite de *Al Treilea Reich*. Deasupra, rotative cu fotografii le prezentau în timp ce erau folosite sau transportate în diferite zone de luptă.

Se putea observa că erau favorizate în special SS şi SD, care ocupau 75% din Arhive. Acest fapt mi s-a părut destul de firesc.

— Cărţile aparţin colecţiei castelului Wewelsburg, dacă cumva te interesează.

Anna m-a trezit la realitate. Uitasem cu totul de existenţa ei!

Stătea la capătul îndepărtat al şirului de manechine în uniformă şi îşi pusese pe ea o tunică şi o caschetă de Oberführer-SS, un grad cuprins între cel de general de brigadă şi colonel. Ştiam că puteam fi observaţi, deoarece văzusem circuitul închis Telefunken cu camere TV ascunse printre drapele în ambele capete ale încăperii.

— Înainte să spui ceva, m-a avertizat cu subînţeles, aici mă jucam în copilărie... şi, în orice caz, acestea au aparţinut tatălui meu. Surâdea când m-am apropiat de ea şi a început să

alerge printre exponate, strigând:

— Prinde-mă!

Mă enerva comportarea ei şi nu vroiam să intru în acel joc prostesc, dar după ce am dat colţul unui dulap deschis plin cu discuri de pe vremea războiului, am găsit-o ascunzându-se de camerele de luat vederi sub faldurile unui uriaş drapel german, înalt de douăzeci de picioare.

Îşi aruncase deja de pe ea uniforma şi scurta de piele şi, scoţându-şi pantofii, era cât pe ce să-şi dea jos şi Lederhosen! Dumnezeule! Am intrat repede sub steag încercând să o opresc, dar era prea târziu. A reuşit să se dezbrace râzând către mine, rămânând complet goală, cu excepţia unei veste mulate pe trup!

Ei bine! cum se spune, *Dacă-i bal, bal să fie!* şi, fără să mă las rugat de două ori, m-am debarasat şi de haine, şi de purtările mele civilizate!

Am rămas sub „acoperământul” roşu până când atât apetitul Annei, cât şi al meu au fost într-un final satisfăcute. Fata părea a nu se mai sătura, dar eu, făcându-i faţă de două ori la rând, mă simţeam complet epuizat! Aveam să profit din plin de toată mâncarea ce ni se oferea la fiecare masă!

În vreme ce mă îmbrăcam, am aruncat o privire către *Rolex*-ul transpirat (scăpasem între timp de ceasul cel ieftin) şi am realizat că fusesem ocupaţi mai bine de o oră! Surprinzându-mă privind ceasul, Anna s-a bosumflat, a ridicat dintr-o sprânceană, mi-a întors spatele şi a adoptat o atitudine afectată, dar mie îmi ajunsese!

Încercând să par cât mai nonşalant cu putinţă, dar simţindu-mă ca protagonistul unui spectacol în direct, m-am strecurat înapoi lângă colecţia de discuri. Privind inventarul, am văzut că se aflau adunate aici peste o mie de plăci. Într-un alt dulap se găseau sute de benzi magnetice, fără îndoială înregistrări ale discurilor aflate într-o condiţie nu prea bună. Una din secţiuni cuprindea transmisiuni BBC din timpul războiului. Privirea mi-a fost atrasă de una din benzi pe care se putea citi „Privighetori cântând în pădurile Angliei”, iar apoi în paranteze „Alături de sunetul raidului celor 1000 de bombardiere asupra Mannheim-ului”!

Selectând-o, am introdus caseta în costisitorul aparat *Dynatron*. Cântatul păsărilor şi zgomotul bombelor înregistrate

mi-au spulberat buna dispoziţie şi m-au coborât cu picioarele pe pământ, amintindu-mi de misiunea pe care o aveam de îndeplinit.

Observând că nu mai aveam aceeaşi stare de spirit, Anna a acţionat soneria electrică şi, după puţină vreme, s-a auzit sunetul unor chei în uşă. Mi-am pus ochelarii de soare pentru a-mi ascunde privirilor ochii mei „porceşti" înroşiţi de emoţie, şi bine am făcut, căci individul cu un aspect dur care a deschis uşa nu-mi era deloc necunoscut.

Mai bătrân şi mai împlinit decât ultima dată când am dat cu ochii de el în lagărul de concentrare din Salzburg, era fără îndoială Otto Ortgies, fost membru al Vârcolacilor!

A intrat val vârtej în cameră, bombănind, nu mi-a aruncat nici măcar o privire şi s-a oprit brusc văzând tunica aruncată neglijent pe un scaun. S-a întors ca o fiară spre Anna, acuzând-o că îşi bate joc de tot ce i-a lăsat tatăl ei! Părea un adevărat maniac, ţipând furios şi stropind cu salivă în jur, albindu-se la faţă de furie. Aproape că mi-l imaginam căzând la podea într-o criză de epilepsie!

Eram gata să-i aplic dobitocului un dos de palmă şi să-mi distrug astfel acoperirea, când Anna, care stătuse calmă în tot timpul acestei tirade de acuzaţii, s-a îndreptat direct spre el cu paşi neşovăitori, trântindu-i în faţă:

— *Polski-Deutch, unecht!*

L-a lăsat practic cu gura căscată.

Mi-am amintit dosarul lui cu crime de război **AG3** ca şi cum l-aş fi avut în faţa ochilor.

„Otto Ortgies conducătorul Partidei Vârcolacilor", *Decorat de Hitler, ucigaş al soldatului SAS, încătuşat şi rănit, a fost scăpat de sub supraveghere*, şi aşa mai departe. Totul mi-a trecut prin faţa ochilor: dosarul nu a fost niciodată clasat! Eram împietrit de uimire şi nu am auzit aproape nimic din ce-mi spunea Anna pe drumul de întoarcere prin pasaj, până când m-a apucat de braţ.

— Haide. Să mergem să-l vedem pe micuţul plângăcios, a murmurat şi, intrând în camera goală de securitate, s-a îndreptat către un şir de ecrane sau monitoare TV, oprindu-se în dreptul celor conectate în camera pe care tocmai o părăsisem.

Ortgies preluase postul unic de la grijuliul Helmut, lăsând biroul nesupravegheat. Ecranele arătau ceea ce bănuisem,

camera arhivelor văzută din ambele părţi.

Cu toate acestea, m-am simţit uşurat observând că uriaşul steag sub care se desfăşurase întâlnirea noastră privată ne păstrase interludiul în afara privirilor indiscrete.

Monitoarele îl arătau acum pe Ortgies stând în picioare în faţa unui portret în ulei al lui Hitler. Vorbea cu acesta, întinzându-şi o mână într-un gest de invocare, ducându-şi apoi cealaltă mână la piept! I-am auzit apoi vocea lamentându-se în microfon: „De ce, de ce ne-ai părăsit, conducătorule?" De necrezut!

Anna a apăsat un buton pe care scria „*Linsenpaar*" şi ambele monitoare au trecut de la unghiul larg la cel apropiat, telefoto. M-am gândit că ar fi fost o adevărată încântare pentru un *voyeur*, deoarece capul şi umerii lui Ortgies ocupau tot ecranul. Incredibil, dar din ochii lui reci curgeau lacrimi; probabil că ajunsese într-o stare de isterie!

(Anna a lăsat ecranele pe telefoto, gest necugetat, deoarece în momentul în care Ortgies ar fi revenit, şi-ar fi dat seama că îl privisem, aşa cum şi el ne privise pe noi.)

În vreme ce ne îndepărtam, am hotărât brusc că aş face bine să-l elimin pe Ortgies cu prima ocazie ce mi s-ar fi oferit. Adrenalina îmi curgea prin vene; mă simţeam în al nouălea cer, iar inima-mi părea gata de a exploda, emoţia era incredibilă! „*Da!* m-am gândit, *îi voi veni de hac nenorocitului!*" Se va face dreptate!

Anna a plecat să-l caute pe Grendel (despre care ştiam că nu e în zonă), iar eu m-am întors în cameră pentru a evalua schimbările ce surveniseră în situaţia mea. Eram convins de faptul că, atunci când Ortgies va avea timp de gândire, se va simţi frustrat de faptul că fusese expus într-un asemenea mod de către Anna, mai ales în faţa unui străin. Dar, neîndrăznind să se atingă de ea, mai mult ca sigur că răutatea lui se va îndrepta împotriva mea!

Realizam faptul că în 1945 arătam oarecum diferit faţă de acel moment, pe vremea aceea purtând o mustaţă gen Clark Gable şi fiind mult mai slab. Acum eram mai solid, cu părul lung, aşa cum cerea moda, şi purtam o barbă stufoasă. În afară de asta, nu cred că s-a uitat vreo clipă la noi, în timp ce eu şi Taffy aşteptam în infirmerie să-l declarăm prizonier, cu atât de mulţi ani în urmă, dar nu puteam să risc.

Nu mă obosisem până atunci să-mi pun la loc în şosetă micul *Walther* 6,35mm, dar am făcut acum acest lucru în cele din urmă, pentru a adăuga o notă de rigurozitate misiunii pe care mi-o asumasem. Am despachetat *Walther*-ul PP 9 mm, l-am verificat, l-am încărcat, i-am ridicat siguranţa pentru a putea trage şi l-am strecurat într-o fantă specială realizată în spatele centurii pe care o purtam.

Înhăţându-mi vechiul fular de lână şi înfăşurându-mi-l în jurul gâtului, am pornit spre camera de securitate.

Uşa era închisă, am bătut de două ori, am aşteptat jumătate de minut, apoi am deschis şi am intrat în cameră. Nu era nimeni înăuntru şi, deoarece abia trecuseră zece minute de când părăsisem încăperea, nimic nu se schimbase în aspectul acesteia. Pe monitor se vedea încă Ortgies, în genunchi, aproape parcă s-ar fi rugat, în acelaşi loc în care-l lăsasem!

„La fix!” mi-am spus, în timp ce decuplam cele două monitoare şi, lăsând uşa larg deschisă, am părăsit încăperea şi am pornit prin pasajul sumbru spre arhive.

Această parte a castelului, din fericire pentru mine, nu era locuită şi am mulţumit îngerului meu păzitor, deoarece nu era nimeni în jur. În timp ce mă strecuram în vârful picioarelor de-a lungul coridorului, am observat că toate uşile din această aripă a castelului erau încuiate cu un tip standard de lacăt, ca de altfel şi uşa muzeului care era asigurată cu două zăvoare suplimentare, ce păreau de netrecut. Contam pe faptul că Ortgies nu se încuiase pe dinăuntru.

Am atins lacătul. Era deschis!

DULCEA DREPTATE

Intrând fără zgomot şi scoţându-mi dintr-o singură mişcare pistolul de la cingătoare, mi-am înfăşurat mâna dreaptă şi pistolul în fularul pe care-l purtam la gât, lăsând însă trăgaciul liber. M-am deplasat cu grijă către silueta chircită. Contam pe faptul că Ortgies avea la el pistolul; dacă nu era aşa, ar fi trebuit să pierd timp preţios aducând unul din cabinet, pentru că între timp cadavrul putea fi găsit, iar planul meu s-ar fi dus de râpă!

De necrezut, dar încă suspina, iar la un moment dat mi-am dat seama că îşi ţinea respiraţia; trebuie că auzise scârţâitul pantofilor mei cu talpă de crep! În timp ce mă apropiam, s-a întors şi a început să se ridice, deschizându-şi gura pentru a mă provoca. Într-o fracţiune de secundă, i-am îndesat pistolul

înfăşurat în fular în gură şi am apăsat pe trăgaci, de două ori chiar.

S-a auzit o împuşcătură înfundată, iar partea din spate a capului lui Ortgies a zburat cât colo, împroşcând portretul Führer-ului cu bucăţi de creier, fragmente de oase şi sânge.

În timp ce trupul se prăbuşea, am surprins în ochii ieşiţi din orbite ai lui Ortgies un scurt semn de recunoaştere în momentul în care mi-a văzut faţa, „*Sper al dracului de tare să mă fi recunoscut!*"

Apoi totul s-a sfârşit. Cu câteva convulsii, tot ce mai rămăsese din misiunea mea de război se scurgea în balta adâncă de sânge, de-a lungul peretelui stropit de creierii împrăştiaţi, în timp ce Ortgies se stingea cu un ultim spasm după ce, ca un ultim gest lipsit de demnitate, îşi golise vezica şi maţele pe podea.

Am privit fularul fumegând pentru a mă asigura că arma nu reculase atât încât să arunce cartuşul gol. Acest lucru nu se întâmplase, aşa că mi-am îndesat în buzunar pistolul, împingând la o parte haina Vârcolacului mort.

Bineînţeles, avea un pistol în tocul prins de umăr. Ridicându-l cu mâna învelită într-o batistă, am observat cu satisfacţie că era vorba de un *380 Heckler şi Koch* automat, deci, stând în acelaşi loc din care îl împuşcasem, am ţintit în sus şi am tras un singur foc într-o grindă de stejar, cartuşul căzând în balta împuţită de excremente. Aşezând arma în mâna dreaptă a mortului, i-am strâns degetele în jurul mânerului, lăsând sângele ce se scurgea în valuri din gura lui Ortgies să se aşeze pe mâna acestuia şi pe pistol, pe care l-am lăsat apoi să cadă.

Am verificat dacă aveam cumva vreo pată incriminatoare pe haine, dar nu era cazul.

Explozia s-a auzit puternic în încăpere, dar pânza groasă a drapelelor şi stindardelor trebuie că amortizaseră zgomotul în exterior, deoarece sunetul grăbit de paşi îndreptându-se spre locul unde mă aflam se lăsa aşteptat. *„Asta chiar că este ziua mea norocoasă!"*

Grăbindu-mă către uşă, am folosit tabachera mea lustruită, pe care am îndreptat-o în ambele direcţii, în eventualitatea că ar fi trecut cineva pe acolo în acel moment. Norocul meu nu se sfârşise, întunecatul coridor fiind gol, aşa încât, reintrând în camera de securitate, de asemenea goală,

am repus în funcţiune cele două monitoare TV, privind imaginea de pe ecran, pe măsură ce mă îndepărtam. Ce mai *„coup d'oeil!"*

Privindu-mi ceasul, am realizat că trecuseră doar patru minute de când pornisem acţiunea! Mă simţeam în al nouălea cer şi îmi venea să strig de bucurie!

Următorul pas consta în a scăpa de dovada incriminatoare.

Ochii de sticlă ai capetelor de animale împăiate ce erau expuse de-a lungul întregului culoar păreau a mă urmări până am ajuns la scara de serviciu. De jos nu se auzea nici un sunet, am coborât deci în grabă până la uşa pe care scria „*Schmelzhutte*", iar după stingătoarele de incendiu şi sacii cu nisip mi-am dat seama că acolo trebuie să se afle un furnal. Am crăpat uşor uşa şi am folosit din nou periscopul improvizat pentru a privi înăuntru şi, încă un noroc, nu se afla nimeni în preajmă. Dar ce descoperire!

După ce am aruncat o privire în jur, am zărit lăzile cu nisip şi căzile pline cu plumb şi m-am convins că era vorba despre o turnătorie. Intrând, am văzut formele din aluminiu între care am putut deosebi nu numai matriţele monedelor statelor europene, ale Marii Britanii şi ale Statelor Unite, dar şi câteva aparţinând unor state sud-americane.

Mi-ar lua mai mult timp să povestesc ce am văzut decât mi-a trebuit să descopăr toate acele lucruri. Toate furnalele erau în funcţiune şi de aceea, deschizând uşa unuia dintre ele, am fost nevoit să mă dau câţiva paşi înapoi pentru a mă feri de căldura insuportabilă. Înfăşurând eşarfa şi batista murdară de sânge în jurul unei cărămizi, le-am aruncat în foc trântind uşa.

Locul aproape strălucea de curăţenie!

Lângă uşa de la intrare se afla o măturică. Am ridicat-o câţiva centimetri, dându-i apoi drumul, stârnind astfel un norişor de praf. Folosind cartea de vizită de la Uzinele Porsche pe care o aveam în buzunar, am cules de pe jos câteva granule peste care am suflat uşor pentru a îndepărta firicelele de praf. Uitându-mă cu atenţie, am descoperit ceea ce mă aşteptam: era aur!

Mi-am putut explica absenţa muncitorilor abia în clipa în care am trecut pe lângă sălile de mese de unde ajungea până la mine prin gemuleţul de deasupra uşii zgomotul de voci şi de pahare ciocnite care mi-a indicat faptul că era momentul pauzei de dimineaţă.

Trecând mai departe, am observat că depozitul era gol, aşa că m-am dus la toaletă unde mi-am scos haina pentru a mă asigura că nu este murdară de praf sau sânge. Din fericire era curată.

Scoţând pistolul din buzunar, am scos închizătorul şi am verificat magazia. N-am găsit acolo decât cartuşul gol. Am deblocat trăgaciul şi l-am îndepărtat de mâner. Pornind la maxim boilerul, am curăţat cu apă fierbinte praful de puşcă de pe mâner, închizător şi din magazia goală, apoi am spălat cartuşele nefolosite cu săpun.

Când am terminat, am reasamblat revolverul, am înfăşurat cartuşul gol într-un şerveţel de hârtie, am aruncat toată mizeria în toaletă şi am tras apa.

Cu proaspăt curăţatul *Walther* în buzunar, am părăsit spălătorul şi m-am îndreptat grăbit spre ieşire. Traversând grădina plină de flori, m-am oprit în foişor şi m-am aşezat pe un scaun de unde puteam vedea manejul în aer liber.

Mă simţeam îngrozitor de obosit în urma evenimentelor din ultimele 12 ore, deoarece avusesem parte de mai mult sex decât în cele şase luni ce trecuseră, apoi lichidarea lui Ortgies... o zi cu adevărat plină! Criminal şi Don Juan în acelaşi timp! Ce combinaţie!

— Aici erai! Puteam să jur că te găsesc moţăind pe undeva; nu poţi ţine pasul, ha!

Anna se urcase pe o stâncă ornamentală din mijlocul grădinii pentru a putea vedea mai bine.

— Nu-l găsesc nicăieri pe Max, aşa că am venit să stau pe capul tău!

Mi-a zâmbit, având aerul unui puşti obraznic de doisprezece ani cu părul ciufulit şi ochii scânteind. Ce mai copil!

În timp ce cobora din postul ei de observaţie, mi-am privit *Rolex*-ul. Trecuseră doar şaptesprezece minute de când îl lichidasem pe Otto!

— Vino, moşulică! mama te invită la o cafea bavareză, a strigat ea.

Am sărit din foişor direct pe iarbă, sprijinindu-mă doar de balustradă (încercând să imprim puţină voiciune picioarelor mele ce tremurau), am ajuns-o din urmă, însă am refuzat propunerea de a ne lua la întrecere până acasă.

Cafeaua bavareză s-a dovedit a fi de fapt turcească,

amestecată cu puţin coniac *Armagnac* şi cu frişcă. Aş fi preferat să nu aibă frişcă, nu că aş fi fost „scârbos” din fire, însă abia omorâsem un om! Anna s-a îndepărtat pentru a ţine companie unor persoane mai în vârstă, care, judecând după tonul ridicat al Annei, erau şi cam tari de urechi.

Mai erau câţiva oameni la masă, iar alţii erau adunaţi în grupuri prin cameră, şi am reuşit să percep discuţiile ce se înfiripau în jurul meu. Eram însă atât de adâncit în propriile mele gânduri, încât nu dădeam atenţie decât vorbelor ce-mi erau adresate personal. Am remarcat totuşi că cei din jur părăsiseră rareori enclava şi, oricum, nu păreau a-şi dori acest lucru!

Nimic surprinzător.

Judecând după toată bogăţia afişată aici, acesta părea ultimul bastion al elitei naziste (ulterior aveam să descopăr că aşa stăteau lucrurile). Toţi cei care locuiau aici se aflau de bună voie în „arest la domiciliu” şi plăteau acest lucru cu aur de contrabandă, bijuterii, antichităţi, fragmente de verighete şi plăci dentare din aur etc., pe care bijutierii de la subsol le transformau sau în lingouri care erau folosite în comerţ, sau în ornamente şi sfeşnice pentru bisericile din întreaga lume! Cât de puţine ştiau bieţii credincioşi…!

Anna, deşi era practic doar o copilă, nu era nici pârâcioasă, nici plângăcioasă, aşa că nu a scos nici un cuvânt despre faptul că Otto, care se răstise la ea cu puţin timp în urmă, deja cutreiera prin Walhalla.

Ca şi până acum, ea se plimba voioasă printre cei prezenţi, răsfâţându-se şi adoptând un comportament copilăresc. Un vizitator argentinian, tot un veteran SS, a părăsit puţin grupul, iar când s-a întors a împodobit gâtul Annei cu un colier încrustat cu diamante şi rubine ce străluceau în lumina soarelui. Locul era de fapt un imens *Country Club* cu camere rezervate aristocraţiei germane! Comportamentul Annei începea să mă calce pe nervi.

Am fost trezit din reflecţie de o servitoare arătoasă care se oprise în dreptul picioarelor mele larg desfăcute şi îmi umplea ceaşca de cafea. S-a aplecat pentru a face acest lucru şi a întârziat în această poziţie suficient de mult pentru ca eu să-i pot remarca decolteul adânc, timp în care eu de fapt am sorbit din cafea pentru a face loc în ceaşcă pentru puţin coniac.

— Ilse, vino aici cu cafeaua, te rog.

Contesa s-a încruntat, mustrându-mă cu degetul arătător

parcă pentru a-mi spune „Nu cu servitorii!” Fata s-a grăbit să-i dea ascultare.

În acel moment şi-au făcut apariţia paznicii care, aplecându-se deasupra contesei, şuşoteau cu înfrigurare.

Ştiam despre ce era vorba! Contesa aproape că s-a sufocat de spaimă, s-a ridicat în picioare şi a părăsit în grabă încăperea.

Ceilalţi au urmat-o, lăsându-mă singur cu Anna. Aceasta, după ce a aruncat o privire în jur, a venit către mine. Faţa ei era albă ca varul.

— Amărâtul de Otto s-a sinucis, a mai apucat ea să şoptească, înainte de a se prăbuşi în scaunul de lângă mine. Ani de zile mi-a fost ca un frate în cadrul RUSHA „*Lebensborn Hans*”.

Făcea referire la „izvoarele vieţii”, maternităţile patronate de Himmler în care se adăposteau soţiile şi amantele însărcinate ale SS-iştilor.

— Nu mi-am cunoscut niciodată mama adevărată, ci doar tatăl şi naşul, Heinrich Himmler, a izbucnit ea.

Ochii spălăciţi i se umpleau de lacrimi în timp ce se îndrepta către un scrin cu numeroase albume învelite în piele. Dintre acestea, a scos unul voluminos, ce avea colţurile filigranate cu bronz şi era inscripţionat cu însemnele SS alături de anul 1935, întorcându-se cu el. Punându-mi-l în braţe, s-a aşezat pe marginea scaunului meu şi l-a deschis, dezvăluind privirii mele secretele paginilor aurite.

Pe prima dintre ele se afla un certificat ce dovedea naşterea unei fetiţe, Anna Von Habsburg, la data de 7 octombrie 1935 în München! Pe lângă ştampila lui Himmler, documentul era împodobit şi cu semnătura în cerneală a acestuia!

Anna mi-a atras atenţia asupra faptului că apăreau acolo şi ziua şi luna în care acesta se născuse.

Pe cealaltă parte a paginii, se afla o fotografie alb-negru a unei frumoase tinere blonde, cu două codiţe împletite după urechi. Pieptarul bluzei sale tiroleze era lăsat în jos pentru a-i permite să alăpteze un bebeluş. Am privit-o întrebător pe Anna.

— Adevărata mea mamă, a fost tot ce a putut să-mi spună.

A început să răsfoiască albumul, explicându-mi cine erau persoanele fotografiate alături de ea. Mai apăreau câţiva copii,

toţi blonzi, pe care-i puteam urmări crescând pe măsură ce fotografiile mi se derulau prin faţa ochilor. La un moment dat am recunoscut un băiat ce părea puţin mai în vârstă decât ceilalţi copii. Era Otto Ortgies.

— Mama lui era poloneză de origine germană. A fost adoptat de ma..., de contesă pe vremea când nu era decât un bebeluş, mi-a spus ea cu o voce tremurândă.

Restul imaginilor înfăţişau alţi şapte copii, fotografiaţi la şcoală şi în tabere, certificatele lor de naştere şi, din loc în loc, tabele cu datele examenelor fizice din timpul perioadei de creştere. Tabelele erau semnate de maiorul Walter Darre, mâna dreaptă a lui Himmler în domeniul evidenţierii trăsăturilor rasiale din cadrul „Izvoarelor vieţii”.

După o vreme, Anna a tăcut, având în continuare faţa lipsită de culoare. Punând albumul de-o parte, am ajutat-o să se ridice. Nesiguranţa şi tremuratul ei m-au făcut să bănuiesc că intra într-o stare de şoc. În ciuda dispreţului pe care-l arătase mai devreme faţă de Ortgies, cu siguranţă era profund afectată de vestea *aparentei* sale sinucideri.

Am tras cordonul clopoţelului pentru servitori, iar menajera a intrat în fugă, luând fata în primire şi scoţând-o din cameră.

Le-am urmat, împietrind în momentul în care am văzut un argat postat în faţa uşii mele cu un lup alsacian lângă el. Am fost pe punctul de a mă da de gol vrând instinctiv să-mi privesc tălpile pantofilor pentru a vedea dacă nu sunt pătat de sânge! Nu, era imposibil. Doar călcasem pe un şorţ de grajd dat cu dezinfectant.

Paznicul a făcut un pas în lateral, întrebându-mă în engleză:

— Iertaţi-mă, domnule, îmi puteţi relata împrejurările în care aţi vizitat astăzi camera arhivelor?

I-am povestit cum Mädchen Anna împreună cu mine fuseserăm escortaţi în bibliotecă de către Helmut şi cum, după o vreme, am sunat după un servitor care ne-a deschis uşa. Acesta intrase oricum să pună la loc un exponat pe care noi îl studiaserăm, dar pe care nu-l aşezasem corect la locul lui. Interlocutorul meu şi-a notat toate aceste lucruri într-un carneţel.

— Aţi putea afirma că acest servitor era iritat?

Am negat din cap.

— Nu, cel puţin nu atunci când a intrat, i-am răspuns.

Ceea ce era adevărat. Paznicul mi-a mai pus câteva întrebări de rutină, iar apoi, lipindu-şi călcâiele într-un salut politicos, s-a retras împreună cu dulăul cel liniştit.

Ştirea despre sinuciderea lui Otto s-a împrăştiat cu repeziciune în tot castelul, întrerupând festivităţile. Juriul şi-a încheiat deliberarea, dintre oaspeţi rămânând doar câţiva veniţi din străinătate, astfel încât rezidenţii au format un cerc închis din care erau excluşi toţi intruşii, din rândurile cărora făceam şi eu parte. Max Grendel se întorsese şi făcea pregătiri pentru plecarea noastră, dând ordinele necesare servitorilor, dar cel puţin el avea capul limpede. Când i-am povestit despre ceea ce se întâmplase cu Ortgies, reacţia lui a fost mai degrabă indiferentă.

— Era protejatul lui Himmler. Al naibii de multe privilegii! a mormăit el, uitând apoi incidentul.

Fiind nerăbdători să plecăm, felul în care Grendel grăbea pregătirile de drum ne făcea să părem doi acoliţi ce aveau ceva pe conştiinţă! Dar iată că plecarea imediată plănuită de el avea să fie întârziată.

Îmi scosesem bagajele din cameră, urcându-le deja în boxa cailor şi ascultându-l pe Max plângându-se de vremea nefavorabilă, când şi-a făcut apariţia în parcare un bărbat înalt, brunet, de vreo cincizeci de ani. Îl remarcasem încă de când sosisem acolo, deoarece aborda o atitudine de autoritate supremă, neacceptând scuze sau contraziceri!

După cum aveam să aflu în curând, era fostul adjutant SS Hans Meyer, un sergent-major care ar fi făcut cinste Regimentelor de Gardă.

— Grendel! a tunat el de la o distanţă de 60 de metri.

Preţ de o fracţiune de secundă, Max nu a reacţionat. Apoi l-am văzut albindu-se, chipul său exprimând mai întâi furie, apoi resemnare. Ştiam ce trebuie să fi simţit! Când un „ser-major” latră numele tău, chiar dacă eşti un ofiţer mandatat, nu ai decât trei lucruri de făcut: încremeneşti în poziţie de drepţi, faci pe tine de frică sau ambele. Max a ales prima variantă! Luând o faţă tâmpă, a adoptat poziţia de drepţi cu palmele lipite de vipuşti şi călcâiele strâns lipite, încercând să pară cu doi centimetri mai înalt!

Ignorându-mă cu desăvârşire, Meyer i-a reproşat lui Max neglijenţa şi l-a dojenit ca pe un copil pentru lipsa de înţelegere faţă de moartea lui Ortgies.

Văzând că ceafa şi urechile lui Grendel devin stacojii, am crezut că o să explodeze! Ceea ce a făcut, cu furie:

— Adjutant, cum îndrăzneşti să-mi rosteşti numele! Pe front aş fi ordonat să fi împuşcat; ... ba nu, te-aş fi împuşcat chiar eu!

— Ortgies nu era un confrate, era un terorist nenorocit! Şi în continuare refuz să-l tratez ca pe un confrate şi să-mi pese de moartea lui! Cei doi se priveau cu încordare.

Eu, din respect pentru cei doi camarazi protagonişti ai acestei scene, m-am făcut nevăzut, lăsându-i să-şi rezolve singuri problemele. Nu sunt convins că Meyer dorea ca Ortgies să aibă parte de o înmormântare demnă de un erou, dar ştiu că ar fi făcut orice pentru respectarea etichetei.

Pe măsură ce timpul se scurgea, soseau tot mai multe maşini şi, din direcţia Germanei de Est, au apărut chiar două avioane uşoare ce au adus patru pasageri. Aveam senzaţia că naziştii se revărsau de pretutindeni. N-am putut înţelege cum *suicidul*, dacă cumva acceptaseră această idee, putea justifica o asemenea ceremonie, cert este că, înainte de lăsarea nopţii, întreaga pardoseală a fost acoperită cu flori albe şi simbolice crenguţe de brad. Un imens steag, pe care se putea vedea inscripţia, **Unternehmen *WEREWOLF*** a fost aşezat deasupra sicriului simplu, din lemn de pin, de către contesa ce purta acum o ţinută de doliu, iar patru foşti Vârcolaci în uniformă, Garda de Onoare, au rămas la priveghi pe timpul nopţii. Era o ceremonie impresionantă.

Câte un set de şaisprezece lumânări aşezate în sfeşnice de forma mânerelor pumnalelor SS ardea pe fiecare latură a sicriului, la capătul căruia se afla centura căpitanului de patrulă Ortgies, insigna de combatant şi decoraţia oferită de Hitler.

Am rămas în întuneric, tăcut, în timp ce aproximativ şaizeci de persoane se perindau prin dreptul coşciugului. L-am auzit pe unul dintre ei spunându-i vecinului său:

— A murit de durere, ştii, ieri ar fi fost ziua Führer-ului nostru.

Ce coincidenţă, mi-am spus! La fix, ce mama naibii!

Plictisindu-mă de acel peisaj şi neavând chef să iau parte

la melancolia vechilor camarazi, am plecat într-o scurtă plimbare şi am găsit o mică încăpere, un birou, unde am rămas pentru a face o retrospectivă a ultimelor evenimente.

În primul rând, până acum n-am reuşit să descopăr arsenalul ce se ascundea în spatele amplasamentului de iarnă al circului. Deşi admisesem că acesta era centrul de comandă al *Die Spinne* şi avea o oarecare legătură, cred că datorită transferului de lingouri în băncile Irlandei de Sud, armele şi explozibilul se aflau la dispoziţia IRA. La acea dată, Grendel nu avea afinităţi faţă de comunişti; toate acestea făceau parte din urzelile lui. Tipic!

În al doilea rând, nu mai avusesem posibilitatea să comunic centrului poziţia mea de când am pătruns în Germania de Est şi am ajuns la graniţa poloneză.

În al treilea rând, nu am reuşit să raportez despre existenţa acestui veritabil viespar al „pensionarilor" nazişti.

În fine, a patra chestiune de pe agenda mea era decizia de a invoca un ordin final conform căruia regulamentul să rămână mult timp în vigoare!

După toate probabilităţile, oricum aş fi avut o răfuială cu Ortgies, odată ce şi-ar fi dat seama că a pierdut teren. Nu cred că făcuse legătura între zborul lui din 1945 şi parteneriatul meu cu armata de ocupaţie, aşa că l-aş fi prins probabil cu garda jos.

După bârfele pe care le prinsesem din zbor, se pare că Ortgies se dovedise a fi un criminal sadic, fiind de altfel şi imposibil de satisfăcut de o relaţie sexuală normală; era un deviat sexual care tortura tinere fete (şi băieţi) şi care fusese implicat în uciderea unui homosexual. Era de fapt un poponar în toată regula, dar iată că acum era ridicat în slăvi! Despre morţi numai de bine!

Mai târziu am găsit-o pe camerista ce avusese grijă de Anna, întorcându-mă împreună cu ea în birou. Răspunzându-mi la câteva întrebări subtile, mi-a confirmat faptul că şi Anna şi contesa fuseseră foarte afectate de moartea lui Ortgies.

— Se zvoneşte că, mi-a mărturisit ea, deşi Anna nu era rudă de sânge cu Herr Ortgies…, contesa era!

S-a apropiat de mine cu mişcări provocatoare.

I-am mulţumit pentru confidenţe şi, scărpinându-mi conspirativ nasul, m-am uitat la ceas.

— Doamne, trebuie să plec. Poate că…

Pe asta n-am mai terminat-o!

A făcut o reverenţă, aşteptându-se parcă să cedez.

Avusesem însă parte de destule emoţii pentru o singură zi (într-un fel sau altul!). Aşa că i-am aruncat un zâmbet vag şi am bătut-o uşor pe umăr înainte de a-i întoarce spatele.

Urcând în camera mea pentru a mă schimba pentru cină (eram deja în întârziere), am observat două persoane ce se îndreptau spre sala arhivelor, aşa că m-am îmbrăcat în negru şi am pornit în acea direcţie. Cei doi continuau să meargă, iar eu m-am luat după ei.

— Herr O'Shea, aşteptaţi un moment, vă rog.

Era o voce pe care o mai auzisem în acea dimineaţă. Uşa de la biroul paznicului era dată de perete, iar „ser-majorul" Meyer era aşezat la masă înfulecând o porţie uriaşă de cârnaţi. M-am oprit, întrebându-mă, „Ce-o *mai vrea de data asta?*"

— Domnule, vreau să-mi cer scuze pentru purtarea mea grosolană, azi dimineaţă eram foarte stresat, întreaga răspundere pentru acest incident se află, cum spuneţi voi, englezii? pe umerii mei!

Vorbea în engleză, neştiind că eu vorbesc cursiv germana, sau încercând pur şi simplu să fie politicos.

S-a oferit apoi să mă conducă la locul nefericitului „accident". Uşa bibliotecii era deschisă şi era vegheată de un paznic însoţit de un câine.

Câteva persoane era adunate sub portretul lui Hitler, a cărui gaură fusese reparată şi nu se mai vedea aproape deloc!

— Intraţi, vă rog, m-a invitat Meyer făcându-mi un semn cu mâna, după care s-a întors la postul său.

M-am plimbat fără nici o ţintă printre exponatele pe care, de fapt, le vedeam pentru prima oară!

Privirile celor prezenţi erau atrase de tabloul lui Hitler care, ca şi podeaua, fusese curăţat de rămăşiţele pământeşti ale lui Ortgies. La o examinare mai atentă, pe peretele din spate se putea observa o mică gaură, tencuită la repezeală, singura indicaţie asupra locului în care glonţul şi-a încheiat traiectoria. Asta e!

Deoarece devenisem curios, i-am urmat pe ceilalţi în salon.

Pe tot parcursul serii s-a vorbit despre Ortgies ca şi cum ar fi fost un erou, nu un terorist nenorocit! Spre deosebire de alţi

mii de tineri de vârsta lui, care în 1945 luaseră parte activă la lupte, el îşi alesese profesia de criminal, ucigând mai ales oameni răniţi sau lipsiţi de apărare. Halal erou! Şi toţi acei oameni ştiau care este adevărul.

Între timp, Max Grendel a preferat să se întreţină cu propriul său anturaj, un grup de foşti SS-işti. Se pare că ei nu participau la priveghiul aproape melodramatic condus de contesă, nu mai puţin gravă în costumul ei negru, cu perle de aceeaşi culoare la gât!

Când masa a luat sfârşit, Max mi-a transmis un mesaj, invitându-mă la un pahar. Trecând prin culoarul către camera armelor, am văzut că lumânările erau pe terminate şi am ştiut că atunci când se vor stinge de tot, cele patru persoane care participau la priveghi se vor retrage îngrozite şi îşi vor însoţi colegii la o binemeritată halbă de bere! Acest priveghi german era bine garnisit cu berea irlandeză *Guiness* şi un sandviş supraetajat cu pâine dospită!

Când am ajuns, spiritul camaraderesc (înlocuit cu *Schnaps*) era la el acasă. Cei de acolo îşi epuizaseră de mult toasturile, astfel încât apariţia mea a fost întâmpinată de Max cu un strigăt:

— Iată un om dintr-o ţară în care se ştie cum să se organizeze un priveghi. Faceţi cunoştinţă cu prietenul meu Patrick O'Shea din Irlanda şi America de Nord..., ăăă! Canada. Deci, camarazi, să bem pentru o Irlandă unificată!

Toată lumea s-a ridicat în picioare, toastând în cinstea mea! Am reuşit să-mi înăbuş un zâmbet. Fata durdulie ce servea la masă s-a strecurat către mine printre ciupituri şi pipăituri, aducând o tavă plină cu pahare de lichior şi 4-5 halbe de bere. Era transpirată din cap până în picioare, iar părul ei, odată împletit, era acum răvăşit, rochia fiindu-i pătată de bere. S-a aruncat asupra mea, literalmente sufocându-mă între sânii ei imenşi.

M-am axat pe *Schnaps* pentru tot restul serii, tot scăpând câte un pahar în halbele celor din jurul meu! *Nişte destrăbălaţi vor avea o mahmureală cumplită mâine dimineaţă!*

Un grup de australieni a dorit să ne ofere o demonstraţie de dans tirolez, dar, deoarece trei dintre ei aveau câte un picior amputat, arătau oarecum straniu. La această adunare de foşti combatanţi am văzut mai mulţi handicapaţi fizic decât aş fi

văzut la una din reuniunile mele. Bandaje oculare şi aparate auditive, necesare datorită şrapnelelor şi exploziilor, membre pierdute probabil în urma gangrenelor şi degeraturilor; văzând toate acestea în jur, nu putea decât să-mi fie milă de bieţii veterani!

M-am târât către pat pe la ora două şi jumătate, traversând holul. Totul era cuprins de întuneric, iar cei de la priveghi, de mult epuizaţi, zăceau sub masă! Ciudatul miros de crenguţe de brad amestecat cu cel al cerii topite de lumânare m-a urmărit pe scări, dându-mi o senzaţie de greaţă... sau poate că de vină era doar băutura! Dând o tură pe la baie, am observat că o persoană binevoitoare lăsase acolo o sticlă nemţească de Eno, pe care am dovedit-o plin de încântare. Apoi m-am dezbrăcat, am făcut un duş scurt, m-am băgat în pat şi am adormit buştean.

La şase jumătate am ieşit afară şi am văzut o mulţime de oameni (mahmuri) ce alcătuiau un cortegiu funerar. Sicriul era purtat de patru tineri în jur de douăzeci de ani îmbrăcaţi în uniforma Tineretului Hitlerist. Purtau eşarfele şi centurile de paradă şi, de asemenea, câteva insigne de diverse provenienţe, sicriul nefiind împodobit decât cu câteva flori albe. În urma lor mergea un scurt alai condus de contesă, înveşmântată în negru, iar în spatele ei se aflau două tinere în aceeaşi uniformă ca a celor ce purtau sicriul..., bineînţeles, una dintre ele era Anna.

Ştiam că mă văzuse, însă continua să-şi ţină privirea plecată.

Când m-am întors la castel, servitorii făceau curăţenie, adunând ceara scursă din lumânări, strângând florile ofilite şi măturând conurile de brad. Nu voiam să trec prin tot praful ridicat de ei. În acel moment am zărit-o pe Ilse, camerista, care a zâmbit şi s-a îndreptat spre mine.

— Ce aş putea face pentru Mein Herr? m-a întrebat într-o engleză perfectă.

Ştiam la ce face aluzie! Dar, răspunzându-i la zâmbet, i-am cerut o ceaşcă de cafea, cu zahăr şi frişcă, pâine prăjită şi nişte gem. Dezamăgită, m-a introdus în biroul contesei (aceeaşi încăpere în care se produsese transformarea dramatică a Annei!), făcându-mi semn să mă aşez pe canapea.

În timp ce aşteptam, atenţia mi-a fost atrasă de un

registru larg deschis aflat pe birou. Apropiindu-mă cu grijă, am văzut că registrul fusese adus la castel la începutul acelei săptămâni şi că era plin cu date privind metodele de achiziţionare şi cantităţile de „metal neprelucrat”, numerele unu, doi şi trei. Erau de asemenea menţionate transporturile către bănci europene, însoţite de cantitatea expediată, data şi însoţitorul acestora. Ultima însemnare fusese făcută cu o zi înainte şi indica transferul a zece kilograme din metalul numărul doi către o bancă din Dublin, beneficiarul fiind... Olga von Habsburg. Ce noroc pe capul meu!

Am început să fac supoziţii, lăsându-mi mintea să se plimbe printre cifre, *Zece kilograme din numărul doi; probabil că este vorba de aur. Un kilogram însemnând 2,2 livre, rezultă 22 livre. Înmulţit cu doisprezece, înseamnă 264 de uncii. La un curs de schimb de 32 de dolari americani uncia (păcat că n-am un creion) face opt mii patru sute patruzeci şi patru de biştari! Isuse, un Jaguar costă doar 1674 de lire, iar un nenorocit de Mercedes 300SL doar 2400!* Această descoperire merita întreaga mea atenţie!

Un ciocănit în uşă a însoţit apariţia micului dejun, aşa că am închis registrul, strecurându-l într-un sertar întredeschis. Ilse aducea o tavă încărcată, dându-mi senzaţia că eram tratat regeşte.

Şase sandvişuri groase, din care se scurgeau picături de unt; un castron de argint plin cu gem de căpşuni clocotea deasupra unei lămpi cu benzină, frişcă proaspătă şi un uriaş ceainic aburind se lăfăiau pe tavă. Toate acestea erau din porţelan Meissen! Ilse a făcut mult zgomot aşezându-mi masa şi aranjând totul ca la carte. Nu mi-a fost uşor să o ţin departe de mine, deoarece a ţinut cu tot dinadinsul să împăturească ea însăşi şerveţelul din pânză de in şi să mi-l aşeze cu mişcări senzuale pe genunchi!

Începusem să-mi revin după oboseala ultimelor zile şi am început să o privesc pe Ilse cu mai multă atenţie. Materialul negru Lisle al costumului ei fusese înlocuit cu o elegantă rochie din mătase neagră cu decolteu şi o pereche de pantofi cu tocul nu prea înalt. Rochia urâţică, legată cu cordon, pe care o purtase cu o seară înainte, dispăruse. Complimentele pe care i le-am adresat pe marginea acestei schimbări au convins-o de faptul că îi făceam avansuri şi mi-a mărturisit că datoria ei nu

era aceea de a freca podele, ci de a oferi oaspeţilor un alt fel de servicii. Spunând acestea, s-a aplecat către mine, oferindu-mi întreaga privelişte a decolteului său bogat! Era într-adevăr o slujnică bine dotată!

— Voi da o raită prin dormitorul tău în scurt timp, aşa că spune-mi dacă îţi pot fi de folos în vreun fel, a şoptit ea.

Am încercat să par preocupat de micul dejun, dar nu m-am putut abţine să nu o privesc în timp ce se îndepărta. Mi se părea din ce în ce mai atrăgătoare!

Am întins gemul fierbinte pe o felie de pâine prăjită, în timp ce încercam să-mi dau seama de rolul pe care-l aveam de jucat în planurile de viitor ale lui Grendel. Îl voi întâlni oare cândva pe omul de legătură ceh? Sau poate că Max ar fi vrut să mă folosească drept mesager pentru organizaţia sa?

În timp ce cugetam la aceste lucruri, uşa s-a deschis şi Max, roşu la faţă, bărbierit la repezeală şi plin de tăieturi, având o înfăţişare jalnică, a dat buzna înăuntru. Cred că era foarte necăjit de faptul că fusese nevoit să amâne plecarea.

— Tocmai voiam să-ţi propun să bem cafeaua împreună, a sughiţat el.

Deoarece nu aveam chef să-i caut eu însumi o ceaşcă şi o farfuriuţă, am sunat după servitori. Ţinând cont de faptul că toate soneriile ajungeau în camera servitorilor, nu e de mirare că Ilse şi-a făcut apariţia cu voiciune.

A clătinat din cap, deranjată de prezenţa lui Max, şi a plecat să mai aducă un tacâm şi o ceaşcă de cafea. Max a zâmbit cu subînţeles.

— Aha!, deci aşa stau lucrurile! E ciudat că şi-a îmbrăcat hainele de duminică, tocmai acum, când festivitatea a luat sfârşit..., spune-mi, Patrick, cum e tipa?

A rânjit cu grosolănie către mine şi nu s-a oprit nici când a intrat Ilse. A încercat să o tachineze în germană, dar abia a reuşit să articuleze câteva cuvinte, atât era de beat! După ce a băut două ceşti de cafea, s-a întins pe scaun şi, cu un oftat, a adormit.

Ilse s-a întors să strângă masa şi s-a oprit în prag, aruncându-mi o privire întrebătoare, dar apoi a scuturat din cap ca şi când ar fi spus „of, poate mai târziu!”, ei bine!

După ce a plecat, l-am aruncat pe Max fără prea multe menajamente într-un cărucior de pompieri, l-am dus în camera

lui şi l-am întins pe pat. (Prea mulţi beţivi s-au sufocat cu propria lor vomă zăcând pe spate!) I-am aşezat un lighean lângă pat, pentru orice eventualitate!

Norocul continua să fie de partea mea, ca şi până acum, mă refer la registru, şi, deoarece Max dormea buştean, era puţin probabil s-o tăiem de aici în următoarele ore, aşa că m-am gândit să menţin aparenţele şi am dat o raită pe la cai.

Aceştia erau liniştiţi, deoarece abia fuseseră alergaţi, iar acum moţăiau pe un aşternut de paie proaspete. Am crăpat uşa şi i-am privit cu duioşie, până când un grăjdar m-a trezit din visare, întrebându-mă în şoaptă:

— Doreşte şi Herr să călărească?

Vorbea o engleză destul de bună.

I-am răspuns afirmativ, oricum nu aveam ceva mai bun de făcut şi astfel poate aş fi reuşit, aruncând o privire în jur, să identific cu exactitate localizarea amplasamentului.

Cu o pereche de cizme negre grele pe care le purtam şi cu un trenci milităresc împrumutat, eram gata să mă alătur celor ce mă aşteptau. Cei zece călăreţi, inclusiv eu, călăreau nişte iepe de prăsilă care nu erau gravide în acel moment.

În timp ce ne îndreptam spre nord, am văzut cortegiul funerar înapoindu-se, oamenii fiind grupaţi câte doi sau trei, prin pădurea de fagi şi pini. Lipsiseră destul de mult. Această imagine mi-a amintit de o pictură atârnată pe pereţii holului ce-i înfăţişa pe ţarişti mărşăluind spre Polonia în timpul revoluţiei. Ce ciudat!

Mi-am îndreptat atenţia asupra iepelor care erau destul de vioaie şi mişcau necontenit din urechi.

Terenul devenea tot mai accidentat pe măsură ce pădurile se conturau din ce în ce mai bine, unde mici colibe ţărăneşti din piatră străjuiau câmpuri multicolore lucrate de fermieri cu ajutorul utilajelor trase de cai.

Răsucindu-mă din când în când în şa, am reuşit în cele din urmă să arunc o privire asupra Schloss-ului, aflat acum la vreo trei kilometri depărtare.

Un semn „*Achtung*” venit de la călăreţul din spate ne-a făcut să ne strângem laolaltă, deoarece ajunsesem în locul în care păşunile luau sfârşit. Ne-a sfătuit să mergem la pas, urmând să trecem printr-o zonă stâncoasă. Pajiştea era îngrădită de văi abrupte străjuite de copaci, iar aici câteva

grupuri de mânji de câte doi-trei suferiseră accidente. Zărindu-ne, cei mai apropiaţi dintre aceştia ne-au înconjurat în grabă, nechezând şi ridicându-se în două picioare, cu grumazurile arcuite şi tropăind din copite. Era o privelişte extraordinară.

După prânz, ne-am oprit la un refugiu al drumeţilor pentru a mânca sandvişuri cu cârnaţi asezonaţi din ficat şi pentru a da pe gât câteva halbe de bere, timp în care caii s-au putut bucura de o binemeritată masă alcătuită din ovăz şi tărâţe mâncată direct din traistele agăţate la gât.

După ce am terminat, pe drumul de întoarcere, am mers destul de repede, în ciuda faptului că feţele ne erau udate de o ploaie ivită din senin. Doar după câteva minute, însoţitorii mei îmbrăcaţi subţire au fost udaţi până la piele, şiroaie de apă scurgându-se pe sub poncho-urile lor din piele lucioasă. În ceea ce mă priveşte, nu stăteam prea rău, dar am fost totuşi bucuros când am ajuns acasă şi am lăsat caii în mâinile grăjdarilor.

Am luat-o la fugă înaintea celorlalţi prin arena acoperită, apoi pe scara de serviciu şi, înşfăcând nişte haine de schimb, m-am oprit direct în baie. Umplând cada pe jumătate, am privit cu atenţie luxul de care eram înconjurat. Toate obiectele erau aurite, chiar şi mânerul pentru tras apa. Marmura cu nervuri roşii acoperea nu numai cada, ci şi pereţii, iar busturi de femei goale împodobeau cele patru colţuri ale camerei de baie care măsura în jur de opt metri pătraţi. Influenţa germană era evidentă, deoarece la graniţa vestică a Poloniei cultura teutonă şi Art Nouveau îşi făcuseră cu uşurinţă simţită prezenţa.

Zăcând în apa aproape clocotită, gândurile mi-au zburat din nou spre prada nazistă de război şi spre guvernul american, bănuit de a fi înfiinţat serviciul de informaţii *Gehlem*. Oricum, americanii nu au ştiut timp de ani de zile că membri ai serviciului de siguranţă şi informaţii est-german, sub secreta îndrumare a lui Ernest Friedrich Wollwebber (înlăturat din funcţie în 1935 de către Hitler), se infiltraseră până la cele mai înalte nivele ale serviciului *Gehlem*. Deoarece localizarea exactă a ascunzătorilor nu era cunoscută, era întotdeauna cu un pas înaintea americanilor şi de nenumărate ori trupele americane ale Serviciului de Recuperări nu le găseau decât după ce acestea fuseseră părăsite!

Pentru că mai aveam destul timp până la cină, am hotărât să rămân în camera mea şi să mă odihnesc, dar, auzind hârâitul

unui motor de avion, m-am dus la fereastră tocmai la timp pentru a putea vedea un Cessna încercând să decoleze de pe o păşune. Şase arieni zdraveni mergeau înainte şi, în timp ce pilotul accelera, slăbeau legăturile până la un moment dat când, la un semnal al pilotului, ancorele umane au dat drumul frânghiei, iar micuţul avion alb-albastru, evident supraîncărcat, a scos un zgomot asurzitor şi a decolat. Clătinându-se un pic şi protestând zgomotos, a început să urce cam înainte cu două sute de metri de şirul de copaci, trecând la milimetru pe lângă aceştia! Deci aşa transportau o parte din aur, şmecherii! Destul de evident.

Aşezându-mă într-un scaun lângă fereastră, am întins pe jos o pagină de ziar pe care am umplut-o cu cremă de ghete. Nu era neapărat necesar să-mi lăcuiesc încălţările mele *Veldshoen*, dar voiam să mă asigur că jucăriile ascunse în talpa dublă erau intacte.

Scoţând tălpile din învelişul semi-adeziv, am privit cu atenţie cum din acestea ieşea o şuviţă împletită în coadă de cal căreia i-am numărat buclele pe măsură ce le despleteam. Indiferent cât de deştept ar putea fi un spion, el sau ea nu aveau sub nici o formă cum să refacă exact numărul buclelor pe care eu le împletisem în păr! Setul de şperacluri era intact, la fel ca şi abia sesizabilul cuţitaş de mână şi cei şase ducaţi austrieci de aur din celălalt pantof. Repunând la loc tălpile, împreună cu şuviţa împletită în coadă de cal, mi-am lustruit pantofii şi i-am pus la loc în sacul meu din dulap.

De undeva de jos s-a auzit un gong care anunţa oaspeţii că peste un sfert de oră se va servi cina.

Auzind mersul cadenţat al bătrânului general-locotenent în dreptul uşii mele, (întotdeauna încerc, pe cât posibil, să nu intru singur în asemenea ocazii), l-am ajuns din urmă în capătul scărilor. Am pornit împreună, el mişcându-se greu datorită unei răni provocate de un şrapnel la unul din picioare, iar eu de asemenea, datorită faptului că pantofii mei negri de seară împrumutaţi erau noi şi cu două măsuri mai mici!

— Ose, băiatule, am înţeles că ai luptat în Franţa. Trebuie că l-ai cunoscut pe nepotul meu Fritz, din divizia SS Panzer, mi-a spus, bătându-mă pe braţ, în timp ce-l susţineam.

Bătrânul camarad, fiind cam tare de urechi, îmi reţinuse numele când făcusem cunoştinţă drept echivalentul german al

cuvântului ochi! Şi bineînţeles că îmi aminteam „*Das Reich*" şi Operaţiunea *Bulbasket* în care fuseseră implicaţi în jur de cincizeci de soldaţi SAS sub comanda căpitanului John Tonkin. O misiune plină de succes pentru ai noştri!

Am aprobat din cap în timp ce coboram scările la capătul cărora ne aştepta un bărbat cu o expresie obosită întipărită pe chip.

Adresându-mi doar o privire politicoasă, acesta l-a luat de braţ pe bătrân, spunându-i cu fermitate:

— *Obergruppenführer*, vă rog să-mi permiteţi.

Am dat din cap, dar acesta nu a dat mâna cu mine; nu-mi plăcuse acest individ încă de când îi fusesem prezentat, cu două zile în urmă.

— Ose, îl cunoşti pe Paul Hoppe, nu-i aşa? A avut onoarea să conducă prima noastră tabără educaţională la Stutthof! a spus mândru bătrânul.

Am dat din cap, afirmând scurt:

— Colonel SS Paul Werner Hoppe.

Bărbatul a răspuns cu un zâmbet abia schiţat şi mi-a scrutat chipul pentru câteva clipe ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească cine sunt. Luptasem pe frontul britanic în acelaşi timp cu el, dar în mod sigur nu ne întâlniserăm niciodată.

Hoppe a apucat braţul generalului de îndată ce eu l-am eliberat, pornind în spatele lor către sala de banchet, unde bărbaţii discutau liniştiţi, aşteptând ca toate doamnele să sosească.

Contesa şi Anna au fost ultimele care au apărut. M-am uitat cu speranţă către ele, observând cum chipul Annei se luminează când a văzut că nu plecasem încă. Fata i-a şoptit ceva la ureche, iar contesa, aruncându-mi o privire, a aprobat cererea ce îi fusese adresată, indicându-i Annei persoana mea.

În timp ce se îndrepta spre mine, am sesizat că evenimentele din ultimele zile îşi spuseseră cuvântul. Rochia de seară bleumarin, cu şal asortat de şifon, nu făcea decât să-i accentueze paloarea, iar în lipsa fardului de pleoape şi de obraz, nici chiar rujul roz pal nu-i îmblânzea chipul cadaveric. Cearcăne adânci îi înconjurau ochii de un albastru spălăcit care erau aproape ieşiţi din orbite, dându-i o înfăţişare aproape de nebună!

Pe când trecea printre oameni, câţiva i-au prezentat

condoleanţe. Mi-am spus: „*N-am să mă comport sub nici o formă ca un ipocrit*”. Cu toate acestea, îngrijorarea mea privind falsele păreri de rău s-a dovedit a fi superfluă, deoarece, când i-am sărutat foarte curtenitor mâna palidă, mi-am ridicat din întâmplare privirea pentru a vedea ochii Annei închizându-se uşor… ca şi cum mi-ar fi făcut un semn!

Am fost aşezaţi de cealaltă parte a mesei faţă de contesă, locurile noastre fiind foarte depărtate şi de cel ce fusese ocupat de fotografia lui Hitler. Deoarece nu rămăsese nici un scaun liber, m-am gândit că este foarte puţin probabil ca scaunul cu rotile să apară din nou.

A fost propus un toast, dar nu toţi cei prezenţi au închinat în cinstea scaunului şi nici spargerea simbolică a paharelor nu a mai avut loc.

După modul în care se îndopa, mi-am dat seama că Anna nu mai mâncase de ceva vreme; nu a ratat nici un fel dintre cele servite, nelăsând nimic în farfurie. Încă mă întrebam unde se aşeza atâta mâncare!

Nu am vorbit decât foarte puţin în timpul celor două ore cât a durat cina, dar, datorită mâncării şi vinului, culoarea îi revenise în obraji, iar efectele calmantelor dispăruseră. Când, într-un final, a deschis gura pentru a-mi vorbi, limba i se împleticea.

— Am de gând să-mi revin, şi-a propus cu ochii strălucindu-i sălbatic, m-a chinuit ani de zile… ştii, Otto. Nu m-aş fi înscris în Noul Ordin. Îmi era greaţă să mă tot agăţ de amintirea unui tată pe care nu-l cunoscusem niciodată, cât despre el…!

A făcut un semn spre celălalt capăt al mesei. Discursul ei nu fusese prea limpede, dar am înţeles la ce se referea.

După ce masa s-a terminat şi majoritatea participanţilor se mutaseră în salon pentru a servi o cafea, un pahar de porto sau brandy, Anna şi cu mine am mers să ne aşezăm pe terasă. După o scurtă tăcere, a început să vorbească şi în următoarea oră şi jumătate, cu un ton coborât, mi-a povestit tot ce îşi amintea despre sfârşitul războiului. Mi-a relatat condiţiile de la centrul Lebensborn unde, alături de alţi „arieni puri”, asculta sunetul formaţiilor de tancuri ce se apropiau. Apoi, într-o dimineaţă de aprilie, tancurile americane au făcut una cu pământul porţile rezistente de fier, strivind sub şenile însemnele SS.

Intrând în clădire şi aflându-i destinaţia specială, soldaţii au fost dezamăgiţi de faptul că personalul SS plecase, rămânând în urma lor doar câţiva puşti înspăimântaţi. După aceea, Armata a şaptea SUA a preluat clădirea cea veche, dar bine poziţionată, pentru a-şi stabili aici cartierul general, mutându-i pe copii într-o mică cabană de vânătoare din pădure. Anna, fiind cea mai în vârstă, a strâns proviziile şi a menţinut copiii în ordine pentru călătoria ce urma. Într-una din seri, ascultând una din emisiunile transmise din Konigswusterhausen de postul de radio al organizaţiei Vârcolacilor, a simţit, după ce a auzit discursul patriotic al lui Herr Goebbels, că în mod sigur fratele Otto trebuie să vină după ei. Pe măsură ce bateriile se terminau şi semnalul devenea din ce în ce mai slab, a încercat să se îmbărbăteze amintindu-şi ordinele care plecaseră către toţi membrii organizaţiei Vârcolacilor din întreaga Germanie; când radioul a murit, şi-a dat seama că „Lebensborn” fusese abandonat.

În timp ce povestea, culoarea i-a revenit în obraji şi am surprins o privire aprobatoare adresată Annei prin geamul cabinetului de către mama sa. S-a făcut răcoare, aşa încât ne-am întors şi ne-am alăturat celorlalţi, dintre care unii erau din nou în faţa bufetului.

După ce ne-am delectat cu câte un sandviş cu somon, Anna şi-a continuat povestirea. Nu am ascultat-o foarte atent, prinzând din zbor doar momentele mai interesante sau mai ciudate. Mi-a spus că a trecut un an până când a reuşit să se reîntâlnească cu femeia căreia se obişnuise să-i spună „mamă”, contesa adică, care a trimis-o, alături de alte fete de la Lebensborn, la un pension în Elveţia, iar apoi în vizită la comunitatea germană din Spania.

La Madrid, Anna a aflat că Otto supravieţuise războiului şi era aşteptat să participe la o reuniune a lui Skorzeny. Acesta, ca şi mulţi alţi nazişti, se stabilise în Argentina. La prima întâlnire, a fost încântată să-l vadă pe bărbatul înalt şi bine făcut, atât de diferit de băiatul pricăjit şi spălăcit pe care-l ştia în 1945.

Acum, Otto Ortgies era îmbrăcat într-un costum negru de afaceri şi arăta asemeni „omului de succes” la ordinea zilei.

Dar, după câteva zile de la începutul noii lor relaţii, Otto şi-a dezvăluit caracterul cinic şi sumbru, ceea ce a făcut-o să se îndepărteze de „fratele” său regăsit. Anna a sporovăit mai

departe, povestindu-mi despre călătoriile ei în Argentina şi Paraguay, întotdeauna cu clasa întâi, bineînţeles. O importantă colonie germană apăruse în Buenos Aires, mai ales de când uriaşul concern *Mercedes-Benz* îşi deschisese filiale în districtul Suarez. A revenit mereu cu povestirea asupra deziluziilor pe care i le provocase Ortgies, iar eu am început să mă plictisesc.

Eram cu gândurile aiurea, când am fost brusc readus la realitate de o mână ce se coborâse pe umerii mei.

Contesa, cu Anna lângă ea, mi-a urat noapte bună. M-am ridicat şi, privindu-mi ceasul, am văzut că era unu jumătate, iar uitându-mă în jur am observat că şi alţi oaspeţi se pregăteau să se retragă.

Contesa Olga mi-a zâmbit, interesându-se dacă mă simţisem bine la castel. M-a anunţat apoi că a doua zi ar fi dorit să se întoarcă cu caii în Germania, rugându-mă să-l informez pe Herr Grendel care, a dorit ea să sublinieze, s-a purtat foarte nepoliticos absentând în timpul acelor evenimente triste! I-am mulţumit pentru faptul de a-mi fi oferit ocazia de a viziona concursul ecvestru, chiar dacă zilele acelea nu fuseseră şi pentru ea la fel de plăcute din pricina „tragicului accident” şi m-am retras în grabă.

Nu-l mai văzusem pe Max de când îl culcasem, cu aproape douăsprezece ore în urmă.

În timp ce urcam scările, am zărit-o pentru o clipă pe Ilse, pentru prima dată după ce îmi servise micul dejun. Mi-am dat seama în acel moment că era singura servitoare pe care nu o văzusem de ceva ore! O cafetieră imensă de argint fusese adusă pe masa principală la sfârşitul mesei, iar personalul dispăruse.

Ajungând la etaj, am vizitat mai întâi camera lui Max pe care însă am găsit-o goală şi întoarsă pe dos, lenjeria era toată mototolită, arătând ca şi cum acesta până la urmă ar fi vomitat, deoarece ligheanul lipsea şi el. Închizând uşa în urma mea, am salutat un alt oaspete obosit ce se „târa” pe coridor şi am intrat în camera mea.

Am fost puţin surprins să o găsesc pe Ilse stând lângă fereastră ca şi cum ar fi aşteptat acolo de secole! S-a întors cu o privire ce părea să spună „era şi timpul!” Când am văzut-o pe scări, purta în braţe un platou de argint care acum se afla pe noptieră. Pe acesta am zărit o porţie de caviar şi o tăviţă cu

fursecuri cu cremă, o sticluţă de sherry, pahare şi două sticle de un litru cu *Schnaps*..., se prevestea o petrecere privată pe cinste!

A zâmbit întrebător, apoi s-a aşezat pe marginea patului. Am ridicat în sus degetul mare în semn de acceptare, m-am scuzat şi mi-am înşfăcat halatul pe care l-am târât după mine până în baie.

M-am simţit uşurat în momentul în care mi-am dat jos costumul! Fusese o seară lungă şi obositoare, iar eu nu sunt o companie prea plăcută, devenind absent în mijlocul mulţimii şi al conversaţiilor monotone!

Am făcut rapid un duş, dar, deoarece boilerul se defectase peste noapte, apa era călâie. M-am şters în grabă (nu doream să las doamna să aştepte prea mult), întrebându-mă dacă nu cumva camerele de luat vederi funcţionează. Am aruncat halatul pe mine şi, desculţ, am luat-o la fugă pe coridor şi apoi pe scări spre camera monitoarelor.

Doar un singur bec chior lumina coridorul; am tras o vreme cu urechea la uşă şi, deoarece nu se auzea nici un zgomot, am deschis-o cu grijă şi am aruncat o privire înăuntru. Într-adevăr, încăperea era goală. Doar camerele exterioare de luat vederi erau în funcţiune, cu siguranţă din economie de curent. „*Ce ocazie minunată pentru o raită pe la camera arhivelor*", m-am gândit. M-am uitat la ceas şi am văzut că era două şi un sfert..., dar uitasem de Ilse! Lucrurile importante mai întâi!

Eram pe punctul de a pleca, când atenţia mi-a fost atrasă de unul din monitoare. Cred că imaginea provenea din centrul curţii. Doi paznici însoţiţi de câini, care veneau din direcţii opuse, s-au întâlnit la terasa de jos şi s-au oprit la o ţigară. Scena era surprinzător de bine luminată de lună, şi astfel am observat că cei doi erau înarmaţi cu carabine. Am părăsit încăperea închizând uşa în urma mea şi m-am uitat din nou la ceas, două şi douăzeci.

Ochii mei se obişnuiseră cu lumina difuză, însă scena care m-a întâmpinat în dormitor a fost surprinzătoare. Într-o poziţie maiestuoasă, cu goliciunea trupului scăldată de lumina lunii şi cu părul blond (scăpat acum de bonetă) strălucind ca un nimb, Ilse părea încarnarea Zeiţei Rinului, atât de mult îndrăgită de poporul german în timpul lui Hitler.

La sunetul uşii ce se închidea, s-a întors zâmbind către

mine, cu siguranţa femeii care ştie că arată bine.

S-a apropiat de mine râzând suav, despletindu-şi părul bogat şi desfăşurându-l în toată măreţia lui cu o mişcare de felină.

Avea constituţia unei înotătoare, cu umerii laţi şi toracele bine dezvoltat, fapt ce-i scotea în evidenţă sânii bogaţi. Coapsele îi erau înguste, ceea ce o făcea să semene cu o clepsidră! Ilse arăta ca o membră a Ligii fetelor germane. S-a oprit în faţa mea şi, cu o mişcare bruscă, mi-a desfăcut cordonul halatului ce a căzut la picioarele mele. Apoi, cu o forţă pe care nu o bănuiam, m-a aruncat în patul cu baldachin.

În următoarea oră, Ilse m-a iubit cu sălbăticie, iar eu i-am răspuns cu toată robusteţea de care eram în stare. (Slavă Domnului că sunt atât de înzestrat!)

Spre sfârşit, mişcările ei au devenit asemănătoare cu cele ale unei atlete epuizate, dictate fiind de corp, nu de creier, în timp ce a alunecat pe podea gâfâind ca un animal hăituit. Deşi epuizat şi cu răsuflarea tăiată, am reuşit să mă întorc către ea. În timp ce respiraţia îi revenea, a întins mâna către plapumă, s-a învelit şi a căzut într-un somn adânc.

Aveam senzaţia că eliminasem tot excesul de calorii pe care-l acumulasem în ultimele două zile, ba chiar mai mult!

Am rămas întins timp de încă zece minute pentru ca pulsul să-mi revină la normal, apoi, asigurându-mă că Ilse dormea cu adevărat, m-am dat jos din pat şi m-am îmbrăcat cu nişte haine bleumarin, vârându-mi picioarele într-o pereche de espadrile. Eram gata pentru o „plimbărică”!

Deschizând lădiţa cu accesoriile pentru cai, am scos ţesala şi, trăgând uşor de mânerul de lemn, am deschis compartimentul secret. Minusculul aparat de fotografiat *Riga-Minox* era aşezat între două role de film cu câte cincizeci de poziţii fiecare. Scoţând aparatul, am închis la loc peria şi am băgat-o în trusă.

Aşezând aparatul foto şi stiloul-lanternă într-un buzunar, am scos din talpa pantofului un set de şperacluri. Când eram pe punctul de a părăsi camera, am observat pe grămada de haine ce aparţineau Ilsei un breloc de argint de care erau legate şase chei. Sigur, Ilse era menajeră, şi deci trebuia să aibă acces la toate camerele… cine a spus că Dumnezeu nu-i ajută pe cei răi! Mare noroc!

Strecurând brelocul în buzunar, am băgat de seamă că respiraţia fetei devenise adâncă şi regulată (somnul morţilor, speram eu!)

Limbile unui orologiu indicau ora cinci fără un sfert, deci era cazul să trec la treabă, deoarece vreun moş ramolit m-ar fi putut surprinde în timpul unei acţiuni Raffle!

La ultimul etaj, toate erau în ordine, aşa că m-am strecurat cu grijă în camera monitoarelor, iluminată de acelaşi bec de 25 waţi. Camerele montate în exterior nu arătau nici o mişcare, iar celelalte erau în continuare oprite. Bun. La treabă deci!

Stând în faţa uşii, cu lanterna în dinţi şi cu fascicolul de lumină îndreptat asupra cheilor, am început să le încerc pe rând. După trei încercări, am reuşit.

Închizând uşa în urma mea, am intrat în camera „blestemată”! Totul era cufundat în întuneric, dar cu ajutorul lanternei am reuşit să găsesc microfilmul *Blaupunkt*. Mica încuietoare din partea de sus a panoului a cedat repede şperaclului meu şi, cu un declic îmbucurător, am răsucit un întrerupător care a iluminat ecranul şi a aruncat o lumină sumbră asupra decorului înconjurător. Pe ecran a apărut un meniu din care am ales numărul unu, „caută”.

În ordine alfabetică, pe ecran au început să defileze toate numele ce începeau cu litera A!

Am urmărit astfel numeroase persoane, unele fiindu-mi cunoscute, altele din contră. În dreptul fiecăruia se afla numărul directorului în care se afla dosarul respectivului. Oprindu-mă în dreptul lui „Altrogge, Josef”, am selectat instrucţiunea „găseşte” şi, în câteva secunde, pe ecran au apărut toate datele referitoare la el începând din momentul înrolării în 1933.

Acesta era înfăţişat drept un ideolog SS care participa la îndoctrinarea tinerilor recruţi şi care pusese bazele doctrinei celui de-al Patrulea Reich! Am aşezat un scaun în faţa ecranului, fixând pe el aparatul de fotografiat. Am selectat diverse nume din directorul principal, pe care le-am înregistrat timp de o oră, până când am epuizat cele trei filme pe care le procurasem de la Ministerul Transporturilor Aeriene.

Fotografiasem toate persoanele de la minele de sare din Alt Aussie până la Franz Zereis, fostul zbir al lagărului Mathausen.

Am fost foarte surprins când am dat peste dosarul

colonelului Walther Rauff, deoarece nu conţinea mai nimic. Mai interesant era faptul că fişierul următor oferea detalii asupra unei persoane ce locuia în Chile, în colonia Diguadad, la 25 de mile distanţă de Carral.

Dosarul lui Skorzeny cuprindea ceva referitor la enclavă şi la un tip pe nume Paul Schoffer, ce nu făcea parte din SS şi pe care mi-l aminteam dintr-o întâlnire ce o avusesem la Bonn. Schoffer conducea o organizaţie care ajuta foştii nazişti să fugă peste hotare şi era suspectat că ar avea legături cu reţeaua „*Die Spinne*".

Ceea ce trebuia să fac în continuare era destul de dificil, deoarece este mai uşor să desfaci o încuietoare decât să o închizi la loc fără a avea cheia potrivită la dispoziţie. Am dat calculatorului comanda „*Aufhoren*", deoarece aceasta era poziţia în care îl găsisem şi am stins monitorul.

Am introdus dispozitivul de închidere în lăcaşul lui şi am încercat să-l încui la loc. Am reuşit abia după cinci minute (după cum indica *Rolex*-ul era ora şase) şi acum totul era în regulă.

Am dus scaunul la locul lui, după care am şters cu mâna urmele lăsate de picioarele lui pe podea.

Pe când mă strecuram în hol şi încuiam uşa fără nici o dificultate, (folosind cheile Ilsei), un gong a bătut ora şase fix.

Din nou era linişte pe tot palierul. Am coborât grăbit în camera mea şi m-am dus direct în baie, de unde am ieşit cu un prosop înfăşurat în jurul taliei.

Când m-am înapoiat în cameră, geamurile erau deschise. Deci Ilse se trezise.

Oricum, era întinsă pe pat, acoperită cu plapuma. Chiar când îi puneam brelocul cu chei la loc, păunii au izbucnit într-o larmă asurzitoare, dar până ca Ilse să întoarcă capul spre mine, eu mă aşezasem deja în partea cealaltă a patului. Îmi aruncasem haina în buzunarul căreia se afla aparatul de fotografiat şi lanterna, aşa că am renunţat la prosop şi m-am întins lângă ea în pat. „*O luăm de la capăt*", m-am gândit!

Ceva mai târziu, stăteam unul în braţele celuilalt, tăcuţi. Ştiam că este ultima noastră întâlnire, deoarece nu aveam de gând să mai calc pe acolo, iar prin patul ei trecuseră prea mulţi bărbaţi pentru a încerca o relaţie stabilă.

La şapte fără un sfert, Ilse s-a dat jos din pat şi şi-a prins părul cu două agrafe. Am privit-o în timp ce făcea duş, văzând

cum apa rece îndepărta cu greu săpunul de pe corpul ei. După ce s-a şters cu un prosop, s-a răsucit cu faţa către mine, executând piruete ca o balerină. Apoi, cu gesturi galeşe, a început să pună pe ea articolele de îmbrăcăminte, unul câte unul. Inversul unui striptease!

Am simţit o umbră de tristeţe la gândul că nu o voi mai vedea niciodată. Of, cum se spune, *c'est la vie*.

După plecarea Ilsei, am pus la locul lor aparatul de fotografiat şi şperaclul, după care mi-am împachetat toate lucrurile şi le-am pus în valiză.

Cu câteva minute înainte de ora şapte, l-am auzit pe Max discutând cu cineva în timp ce trecea pe sub fereastra mea. Aplecându-mă pe geam, l-am văzut pe Grendel în haine de drum şi mi-am dat seama că urma să plecăm. Am coborât în bucătărie şi i-am văzut pe servitori roind de colo colo, pregătind micul dejun.

Nu prea îmi era foame, însă am acceptat o farfurie cu *croissante* proaspete oferită de Ilse, care s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit:

— Dacă mă vei chema vreodată, Pat, voi veni!

Am văzut că avea ochii plini de lacrimi în timp ce se îndepărta! Atunci, pentru prima oară, m-am gândit că poate că şi eu mă supun celor patru „principii" soldăţeşti!

În orice caz, cam aşa mă comportam!

Anna, cu o mutrişoară bosumflată, s-a îndreptat către mine (exact în momentul în care luasem hotărârea să-mi revizuiesc comportamentul!).

— Bunicul te caută, vrea să-ţi arate vechiul său automobil. Vino, nu avem prea mult timp la dispoziţie, a spus ea parcă dându-mi ordine.

A luat-o înainte, iar eu am urmat-o îndeaproape printr-un coridor pe care nu-l mai văzusem vreodată, care ne-a scos într-un garaj puternic luminat din spatele castelului. Am rămas mut de uimire!

Acolo, parcate pe două rânduri, se aflau zece maşini de dinainte de război şi, lângă un *Hoch 865*, stătea bunicul Annei ştergând praful şi găinaţul de pe parbrizul maşinii. Auzind vocea fetei, s-a întors şi ne-a făcut un semn cu mâna către o decapotabilă de culoare verde-închis. Aceasta, la fel ca şi celelalte, era aşezată pe o rampă de lemn (şi, după cum arăta,

se afla acolo de ceva ani buni!).

Bătrânul a zâmbit când a văzut cât de entuziasmat mă plimbam în jurul maşinii al cărei interior era construit, probabil manual, din lemn masiv. Deşi automobilul era îmbrăcat într-o husă protectoare, mi-am putut da seama că aparţinea comandantului general. Fără îndoială, acesta fusese mijlocul de transport folosit în călătoria din Rusia. Conform tradiţiei, *Kommando flagge*-ul era acoperit, semn că posesorul este absent (sau, în cazul nostru, în rezervă).

— Intră, dragul meu, m-a invitat bătrânul cu blândeţe. În timp ce eu am ridicat cu grijă husa de bumbac, acesta mi-a deschis portiera din dreptul şoferului. M-am lăsat să alunec pe scaun şi am fost învăluit de mirosul de piele fină. Iisuse! ce minunăţie!

Un strat subţire de praf acoperea bordul din lemn de nuc şi un ornament fin acoperea geamurile incasabile. Parbrizul din dreptul şoferului fusese înlocuit, dar cel din dreptul locului de lângă şofer era spart şi opacizat. Câteva hărţi de război ale Rusiei şi Poloniei se zăreau dintr-un toc ataşat pe portiera din dreptul şoferului. M-am întors pentru a vedea compartimentul din spate şi am observat că ultima oară fusese folosit drept pat! Pe un raft, sub geamul oval din spatele maşinii, se afla un pistol-mitralieră calibrul patruzeci, aparţinând Poliţiei Militare. Avea siguranţa pusă şi magazia goală, dar lângă el se afla un încărcător plin. Pe jos zăceau săculeţe din piele, de asemenea pline cu muniţie. Pe podea se puteau observa uşor trei-patru cartuşe goale.

Uluitor, asta a fost singura mea reacţie!

Mi-am odihnit mâna, timp de câteva secunde, pe maneta lăcuită a schimbătorului de viteze. Cinci trepte erau necesare pentru a aduce această maşină mătăhăloasă la o sută de kilometri pe oră, dar, odată atinsă această viteză, cu siguranţă că ar fi plutit cu toate pânzele sus, propulsată de puternicul motor în opt cilindri.

Am fost trezit din această reverie de vocea bătrânului, care tremura de emoţie în timp ce mi se adresa.

— Fritz, de ce nu faci o tură cu ea până în Argentina?

Am văzut-o pe Anna ducându-şi mâna la gură la auzul acestor cuvinte şi am rămas înmărmurit. Văzusem datele despre Fritz, în vârstă de nouăsprezece ani, confirmat KIA (mort la

datorie)!

— Bunicule, el se află aici într-o scurtă vizită, hai să amânăm discuţia asta până data viitoare când ne vom reuni cu toţii pentru a-ţi serba ziua de naştere.

Anna s-a uitat către mine, implorându-mă să răspund cu blândeţe.

— Promite, promite că te întorci, Fritz!

Ochii lui erau umezi.

Nu mă puteam abţine să nu-mi fie milă de acest bătrân care refuza să accepte moartea fiului său cel mic, aşa că i-am strâns mâna şi am promis să mă întorc.

Contesa, împreună cu Max Grendel, care tocmai apăruseră, stăteau destul de aproape pentru a auzi discuţia, în timp ce eu abia aşteptam să părăsesc acel loc. Nici nu mai ştiu ce am bolborosit, însă bătrânul a părut mulţumit. A zâmbit ca pentru sine, a clătinat uşor din cap şi a început să şteargă puternicele faruri ale maşinii.

Contesa s-a îndreptat spre mine, m-a strâns de braţ şi mi-a şoptit la ureche:

— Frumos din partea ta, Patrick!

Anna se abţinea cu greu să nu plângă când şi-a îmbrăţişat bunicul, iar contesa i-a promis solemn acestuia că ne vom întoarce, lucru care l-a liniştit, după care ne-a urmat spre camionul pregătit de plecare. Caii fuseseră deja încărcaţi, iar eu m-am suit în spate alături de ei, în timp ce Max îşi ocupa locul în cabină.

Când Max a pornit motorul, am auzit o bătaie în uşă; era Ilse care-mi aducea valiza (ce conţinea lucruri atât de importante), pe care o uitasem în cameră.

— Nu mă uita, *liebling*, mi-a şoptit ea şi a început să alerge după camion până când acesta a luat viteză.

Nu sunt un sentimental, mă consider chiar dur, dar, ţinând cont de ultimele relaţii pe care le experimentasem, trebuie să recunosc că aveam inima îndoită în timp ce mă îndepărtam de aceste „Câmpii Elizee” ale bătrânilor naziști!

Pe măsură ce ne îndepărtam, ceaţa dimineţii se risipea şi soarele a început să strălucească. Am fost nevoit să încui uşa din spate datorită drumului denivelat şi, observând poziţia soarelui, am folosit ceasul meu de mână pentru a încerca să descopăr direcţia în care mergeam. Încă nu cunoşteam

localizarea exactă a acestei enclave; ştiam că era o fostă şcoală de călărie, dar acest lucru nu-mi era de prea mult ajutor. Timp de două ore am mers spre nord-vest pe un drum îngrozitor, nefolosit pentru altceva decât pentru nişte mici depozite, iar cele pe care le-am văzut erau doar nişte colibe din piatră cu cel mult două încăperi şi cu câte o mică îngrăditură pentru vaci sau capre.

După trei ore de drum, am verificat legăturile de picioare ale cailor şi i-am făcut semn lui Max să oprească, pentru că cea a lui Jakob începuse să alunece. Acesta începuse să se agite în momentul în care un hârtop dărâmase cu un zgomot puternic una dintre valize.

Probabil una cu fund dublu, am bănuit, plină cu *Semtex!* Am dat drumul cailor şi, în timp ce-l plimbam pe Jakob, am reuşit să privesc cu mai multă atenţie împrejurimile. M-am uitat în spate, dar dealurile şi văile pe care le străbătusem erau acoperite de ceaţă!

Ne aflam în ceea ce părea a fi cel mai înalt punct din jur. Observând un indicator de metal, am încercat să descifrez ce scria pe el, fără succes însă, deoarece era în poloneză! Chiar dacă cifrele erau romane, acest lucru nu îmi era de nici un folos! Am urcat caii la loc şi am băut o cană de cafea, mâncând şi câteva sandvişuri, după care am pornit din nou la drum.

Pe la prânz, am ajuns într-o zonă mai civilizată, cu ferme de stat înşirate pe ambele părţi ale şoselei asfaltate.

Max a oprit la o benzinărie pentru a face plinul, dar a trebuit să aşteptăm aproape un sfert de oră până când a apărut un oficial care a aprobat acest lucru! Dar chiar şi aşa, tot se aşteptau să le oferim ceva şpagă.

Combustibilul era de o calitate îndoielnică, iar *Mercedesul* a început să tuşească zgomotos, de aceea am fost fericit că Max s-a oferit să conducă. La un moment dat, am zărit pe fereastră un indicator scris cu litere romane, nu chirilice, **NOWA SOL 32 km**.

Anna mi s-a alăturat spre sfârşitul călătoriei; am înţeles de la Max că dormise cea mai mare parte a timpului. Părea dărâmată şi am presupus că se simte prost deoarece îşi părăsise bunicul spunându-i o minciună; am aflat totuşi că nu acesta era adevăratul motiv al stării în care se afla. Am încercat fără succes să reînnod relaţia cu ea. Apoi a izbucnit!

— Ştiu totul despre aventura ta cu vaca aia poloneză! Am trecut pe la tine noaptea trecută! Nu pot să cred că eşti atât de josnic.

Tremura de furie, cu ochii strânşi sălbatic. Explozia ei m-a luat prin surprindere, deoarece ştiam că în seara precedentă blocasem cu o greutate improvizată uşa dulăpiorului prin care se strecurase în camera mea în prima noapte, iar aceasta era încă la locul ei dimineaţa. Mai mult decât atât, când am ajuns în cameră, găsind-o pe Ilse lângă fereastră, am încuiat uşa din reflex.

Am hotărât să accept provocarea.

— Anna, sunt şocat să aflu că m-ai spionat! Nu pot să cred că te-ai înjosit într-un asemenea hal. Să te furişezi ca un hoţ de doi bani în miez de noapte!

Eram în culmea indignării. Suna bine ceea ce spuneam. I-am privit faţa, aşteptând un răspuns pe măsură, care însă nu a venit; în schimb, colţurile buzelor i s-au lăsat în jos şi mi-a întors spatele. Ştiam după tremuratul umerilor săi că abia se abţinea să nu plângă. Nu doream să mă duşmănească, aşa că am renunţat la dispută. Anna avea câteodată tendinţa de a se comporta copilăreşte, iar pe mine lacrimile mă scoteau din sărite.

Mergeam acum mult mai bine pe o autostradă bine întreţinută şi am ajuns la Zielona Gora, un oraş important pe drumul numărul 40, situat la aproape o sută de kilometri de graniţa est-germană. M-am simţit uşurat în momentul când am oprit lângă ceea ce părea a fi fost odată un hipodrom. În timp ce caii erau cazaţi într-un grajd spaţios, nouă ni s-a pregătit masa. Max s-a împotmolit într-o sticlă de votcă autohtonă într-un asemenea hal, încât am fost nevoit să preiau volanul pentru tot restul drumului, iar Grendel a trebuit să ţină companie cailor. Nu prea cred că aceştia au fost prea încântaţi de vocalizele lui!

Anna, care stătea la mijloc, s-a înghesuit lângă mama sa pentru o bună bucată de drum, dar, după ce a adormit, a început să alunece către mine. Trezindu-se pentru o clipă, şi-a strecurat braţul sub al meu şi, cu un sforăit uşor, a adormit la loc. Contesa şi-a închis ochii şi, cu capul cuibărit într-o haină agăţată de portieră, a adormit şi ea.

Pe măsură ce ne apropiam de Germania, traficul a devenit aglomerat; mersul ne era încetinit de o mulţime de vechi

camioane de armată WW2 încărcate cu produse agricole. Am condus încet, iar când ne-am apropiat de frontieră, gălăgia din spate a luat sfârşit; Max alunecase în sfârşit în somnul greu al beţiei. Pregătisem deja toate documentele pentru control, dar nu prea ştiam cum să procedez în ceea ce priveşte mituirea funcţionarilor! Cu toate acestea, îngrijorarea mea s-a dovedit nefondată, deoarece gardianul a aruncat doar o scurtă privire asupra actelor, făcându-mi semn să trec.

Târziu în acea după-amiază am ajuns la periferia Frankfurtului, moment în care Anna s-a trezit şi a devenit nerăbdătoare la gândul că în sfârşit va avea ocazia să călătorească în *Mercedesul* argintiu.

Atât contesa, cât şi fata, păreau nervoase, iar o dată ce am ajuns la garaj au hotărât să-şi continue drumul în frumosul automobil sport. Contesa mi-a dat instrucţiuni în ceea ce priveşte caii, mi-a strâns mâna şi s-a suit în maşină.

Anna m-a privit cu reproş, dar nu i-am răspuns decât cu o privire cu acelaşi înţeles, încercând totuşi să nu o privesc cu superioritate! Strângând din umeri, s-a întors pe călcâie şi s-a urcat în automobilul cu motorul pornit, demarând.

După ce au plecat, m-am dus în spate să văd cum se mai simţea Max, dar acesta era încă cufundat într-un somn adânc.

Am pus în buzunar cele trei filme *Minox* şi am dat o fugă până la oficiul poştal pe care-l observasem în apropiere, unde, după ce m-am asigurat că nu am fost urmărit, am cumpărat un plic timbrat.

Am scris adresa unui oficiu poştal din Berlinul de Est şi o adresă falsă a expeditorului după care am introdus filmele înăuntru şi am lăsat plicul la ghişeu. Funcţionarul l-a luat fără nici un cuvânt şi mi-a dat o chitanţă (pe care am înghiţit-o de îndată ce am ajuns afară).

Am băut pe fugă o cafea la o cafenea din colţul străzii şi m-am întors la camion, unde l-am găsit pe Max şezând pe trotuar cu capul în mâini. Am luat amândoi câte o gură de *bitter* şi l-am bătut uşor pe spate, însă acesta a mormăit „Câh, ce poşircă!” Când ne-am pregătit de plecare, Max a insistat să conducă el tot restul drumului.

Eu am ales să călătoresc alături de cai, având astfel posibilitatea să cercetez cufărul extrem de greu care fusese aşezat pe jos la puţină vreme după de am plecat de la castel.

Imediat după ce camionul a prins viteză, l-am deschis plin de curiozitate şi am scos din el câteva pături pentru cai, bandaje şi, în cele din urmă, panglici şi programe de spectacol. Mi-a luat ceva vreme până ce am găsit capacul ascunzătorii, deoarece tot fundul cufărului era brăzdat de şanţuri. Până la urmă am descoperit o uşoară denivelare şi apoi, capacul s-a desprins, dezvăluindu-mi o mică nişă!

Ascunzătoarea avea dimensiunile de patru pe cinci centimetri şi conţinea câţiva cilindri înveliţi în hârtie. Deşi aceştia nu erau însemnaţi, am ştiut imediat că era vorba despre explozibil plastic. Deoarece nu emanau nici un miros, m-am gândit că trebuie să fie *Semtex* sau vreun derivat de-al său. O mică bucată de pânză se observa în mijlocul nişei şi, trăgând de ea, am descoperit o a doua ascunzătoare. De aceea era atât de greu, blestematul de cufăr! Aici se aflau patru cutii, fiecare conţinând câte zece detonatoare. Am rearanjat lucrurile aşa cum le găsisem şi am închis capacul cu dubla lui încuietoare. Stricăciunile pe care puteau să le facă cutiuţele acelea atât de mici erau inimaginabile!

Se întunecase de-a binelea când am ajuns la amplasamentul de iarnă. Aveam senzaţia că trecuseră câteva săptămâni de când plecasem, nu doar câteva zile! Eram însă mulţumit de ceea ce reuşisem să realizez în tot acest interval.

Max a dat imediat instrucţiuni ca echipamentul să fie descărcat, în timp ce eu am dus unul dintre cai la spălător. Era o regulă stabilită ca toate animalele ce soseau acolo, indiferent de unde, să fie deparazitate şi spălate. Una dintre fetele care aveau grijă de grajduri l-a luat pe Siegfried şi l-a condus la duşuri, în urma ei apărând şi Jakob, condus, spre marea mea surprindere, de Anna! Aveam să aflu mai târziu că fata şi mama ei, ajungând cu mult timp înaintea noastră, trăseseră la un han din apropiere. Am salutat-o, răspunsul său fiind mai degrabă distant, deşi m-a invitat să luăm masa împreună.

Nu doream să stric relaţia pe care o aveam cu Anna, aşa că m-am străduit să par încântat de idee şi mi-am luat pentru moment la revedere de la ea. Voiam să fac un duş şi să mă odihnesc un pic înainte de a da ochii cu Karl şi cu iubita lui. *Walther*-ul l-am ascuns în valiză, alături de trusa de călărie.

Am desfăcut apoi geamantanul cu care mă întorsesem. Acesta avea interiorul împărţit, într-unul din compartimente

aflându-se un set de porţelan pentru o persoană inscripţionat pe o parte cu „Deutschland”, iar pe cealaltă cu un scut roşu pe care se putea desluşi un simbol runic.

În celălalt compartiment se afla un tacâm de argint complet, un set „*Führer*”! Nepreţuită avere!

Hilde lăsase vorbă ca, în cele două luni de absenţă, (plecase într-un turneu în nordul Angliei cu circul Blackpool) ca eu să pot folosi *Mercedesul*. Grozav!

M-am dus să-l văd pe Karl, deoarece era deja ora opt fără un sfert, iar cina se servea la ora opt fix. Ne-am salutat ca doi fraţi ce nu se văzuseră de o veşnicie şi, oferindu-mi cheile maşinii, Dubber mi-a spus zâmbind:

— După cât ai slăbit, se vede că ai fost în Polonia!

„*Nu eşti singurul care a avut parte de „zgâlţâială”, amice!*”, i-am răspuns în gând, îndreptându-mă spre parcare.

Mercedesul se afla încuiat în garaj, acoperit cu o husă de bumbac indian. Trebuie că fusese lustruit de curând, deoarece caroseria fără nici o pată strălucea în soare. Aproape că îmi părea rău să-l scot afară! Ha!, Ha! Oricum, am deschis porţile garajului, fixându-le cu cârlige. N-aş fi vrut ca o pală de vânt să le trântească tocmai când aş fi scos maşina.

Am alunecat pe locul din spatele volanului, portierele închizându-se cu un zgomot plăcut. Am răsucit cheia în contact şi puternicul motor în şase cilindri s-a trezit la viaţă.

Cei două sute cincisprezece cai putere ar fi putut împinge aerodinamicul autovehicul pe autostradă cu o viteză de 275 kilometri pe oră.

Eram îndrăgostit nebuneşte *de Jaguarul* meu, dar *Mercedesul* îl aveam acum la dispoziţie! Când huruitul mi-a şoptit că motorul atinsese temperatura potrivită, am aprins faza lungă a farurilor *Bosch* şi am pornit în noapte.

Nimic nu se poate compara cu sentimentul pe care îl oferă privilegiul de a te afla la volanul unei astfel de maşini „pur sânge”. Reacţionează la cea mai uşoară atingere şi execută imediat comenzile. Poţi să devii una cu maşina, dar într-un mod diferit de cel privitor la cai… care au capacitatea de a gândi şi te pot lăsa baltă când te aştepţi mai puţin!

În acel moment, când întunericul din faţa mea era străpuns de lumina farurilor, mă simţeam minunat, gonind pe şoseaua ce şerpuia printre câmpurile întinse, cutia de viteze

supunându-se tuturor comenzilor mele. Nu era necesar nici un efort, deoarece frânele puternice îmi permiteau să-mi mişc piciorul cu uşurinţă.

Am intrat în curtea hanului exact la opt fără trei minute şi am parcat „Aripa de Pescăruş” lângă fratele ei mai mic, *Mercedesul* contesei. Am stat câteva minute ca să mă liniştesc, timp în care am verificat indicatoarele bordului. Erau toate în regulă, bineînţeles!

În timp ce traversam terasa, am fost înconjurat de o mulţime de petrecăreţi ce goleau vitejeşte halbe uriaşe de bere. Mi-a fost întotdeauna greu să înţeleg cum nişte fete tinere pot ţine pasul cu bărbaţii când e vorba de un butoi de bere! Le-am mulţumit politicos câtorva dintre ei care îmi oferiseră o halbă şi m-am grăbit să ajung înăuntru. Acolo nu se putea vedea mare lucru din cauza fumului ce ieşea din şemineu şi din pipele pline cu tutun bavarez.

Încăperea era foarte aglomerată, iar picoliţele roiau de colo colo, purtând în fiecare mână câte patru-cinci halbe ce păreau mai degrabă ulcioare de câte patru galoane fiecare! Ce m-a uimit cel mai tare a fost faptul că nimeni nu se ducea sau se întorcea din direcţia toaletei. Remarcabil!

Probabil că hangiul fusese anunţat despre sosirea mea, deoarece, la scurt timp după ce am ajuns, mi-a atras atenţia printr-un fluierat strident şi m-a condus până în dreptul unei scări ce ducea spre uşa unei camere. Am bătut şi, chiar în momentul în care intram în încăpere, un pendul anunţa ora opt.

Eram încântat că nu era vorba despre o cină oficială, pentru că purtam ultima pereche de blugi curaţi pe care o mai aveam, singurul articol de îmbrăcăminte care nu mirosea a grajd!

Alături de contesă şi de Anna, la masă se mai afla un bărbat între două vârste pe care nu-l mai văzusem până atunci.

Când acesta s-a ridicat în picioare, mi-am dat seama că era aproape cu un cap mai înalt ca mine.

— Carl Weimer. Încântat de cunoştinţă, s-a prezentat el, oferindu-mi o strângere de mână demnă de un urs.

— De asemenea, O’Shea, Patrick O’Shea, i-am răspuns abia reuşind să schiţez un zâmbet după ce mi-am retras mâna zdrobită!

În timpul cinei, care de fapt a fost o copioasă masă

alcătuită din supă şi somon baltic garnisit cu o mare varietate de legume, Carl, care servea porţii duble din toate felurile prezente, a vorbit despre America de Sud. Era pilot la compania *Lufthansa* şi chiar a doua zi urma să transporte caii în Spania. A încercat să converseze cu mine întâi în spaniolă, apoi în portugheză, dar eu n-am reuşit decât să-i înveselesc pe toţi repetând într-una „Yo no tengo”!

Anna mi-a făcut semn cu piciorul pe sub masă şi, aplecându-se pentru a-şi turna un pahar cu apă, mi-a strecurat în mână o bucată de hârtie împăturită.

Am luat-o fără să întrerup discuţia în care eram angajat şi am pus-o în buzunar, plănuind să o citesc mai târziu.

În cursul acelei seri, am aflat că Grendel urma să însoţească armăsarii în Spania, iar eu puteam să mă aştept ca „irlandezii” să fie înapoiaţi în câteva zile. Contesa mi-a mărturisit că, în afară de transportul cufărului lor special, urma să fiu însărcinat cu o datorie în numele său. Mi-a înmânat un plic şi m-a rugat să-l deschid doar în momentul în care voi ajunge înapoi în Irlanda. Apoi a adăugat cu seriozitate:

— Nişte documente de familie foarte importante şi încă alte câteva lucruri. Avem o mică proprietate lângă Dublin, un centru de montă.

Am încuviinţat printr-o înclinare a capului, spunând că accept fericit ocazia de a-i întoarce favorurile, chiar dacă doar parţial.

Începusem să simt o ameţeală plăcută, după ce golisem trei pahare cu coniac.

Anna s-a ridicat de la masă, pentru prima dată în acea seară, rugându-mă să o însoţesc pe balcon. Scena de jos de la bar devenise de-a dreptul sălbatică. Cu braţele înlănţuite, petrecăreţii formaseră o horă imensă; cred că erau în jur de treizeci şi cinci de inşi. Mirosul ce urca spre balcon era un amestec de sudoare, bere, tutun şi haine din stofă de proastă calitate!

— Ultima comandă, vă rog, s-a auzit un strigăt.

Ora închiderii trecuse de mult, aşa că m-am pregătit de plecare. Anna, în ciuda faptului că era îmbrăcată ca o „*Hamburg Madame*”, purtând pantofi cu toc şi o fustă atât de scurtă încât abia dacă ajungea până la partea de sus a ciorapilor negri de nylon, a reînceput să joace rolul fetiţei sfioase. Dar era inutil.

Între noi, totul luase sfârşit.

Mi-am luat rămas bun, urându-le tuturor o călătorie plăcută, şi am ieşit la aer. Acolo, împleticeala mea a atins apogeul. Nici măcar nu m-am îndreptat spre maşină, ci m-am împleticit spre pădure, căutând un copac şi puţină intimitate.

Când am reuşit să mă gândesc limpede la cele întâmplate, mi-am dat seama că Anna era probabil sătulă până-n gât de mine! Ei bine, „*c'est la vie!*"

Caii au fost încărcaţi pe la şase şi jumătate (oră la care eu eram încă chinuit de o mahmureală îngrozitoare!), dar am observat că încuietoarea cufărului nu mai avea părul de cal pe care îl pusesem drept semn, iar când l-am ridicat şi am simţit cât era de uşor, mi-am dat seama că explozibilul nu mai era acolo. Max m-a înştiinţat că urma să însoţească familia de Habsburg. M-a tras mai deoparte, pentru ca şoferul să nu audă conversaţia noastră.

— S-ar putea ca oamenii tăi să ajungă azi, Pat, şi se aşteaptă să primească un pachet. Este vorba despre cea mai mare dintre cele două cutii pentru pături, cea pe care scrie „Eire". Acum despre cufăr. Este inscripţionat „**acte şi cărţi personale**" şi reprezintă obligaţia ta faţă de contesă. Înţeleg că ai primit instrucţiunile?

Am clătinat afirmativ din cap, dând de înţeles că plicul se afla în siguranţă, ascuns în şoseta mea, şi l-am întrebat:

— Mă voi întoarce vreodată, Max?

Singurul răspuns pe care l-am primit a fost o ridicare din umeri şi, după ce ne-am strâns mâinile, Grendel s-a suit în camion şi a plecat, în timp ce caii îşi nechezau propriile lor salutări!

Am hotărât să fac un scurt raport către Londra. În aparatul de ras *Remington* (pe care încă nu-l folosisem), ţineam ascuns un carneţel „de unică folosinţă", aşa că, asigurându-mă că nu voi fi deranjat, m-am prefăcut ocupat de lustruitul *Mercedesului*.

Am închis uşile garajului şi am notat tot ce realizasem până atunci şi ce plănuiam să fac de atunci încolo. Am folosit carneţelul pentru a codifica aceste lucruri în maniera uzuală şi am intercalat mesajul astfel alcătuit, folosindu-mă de propria mea urină, între rândurile unei scrisori adresate unei persoane fictive din Berlin. Cum Max plecase şi nu era încă ora opt, am

alergat până în oraş, unde am expediat scrisoarea de la primul oficiu poştal ce mi-a ieşit în cale.

La întoarcere am luat micul dejun în sala de mese, nefiind prea încântat de fiertura de orez şi cafeaua neagră care ni s-au servit. *Am început să fiu mofturos*, m-am gândit! Mâncasem prea bine în ultima vreme.

Puţin mai târziu, am fost chemat la telefon. La biroul de telegraf sosise un mesaj de la fraţii Collins, aşa că am cerut ca acesta să-mi fie citit la telefon.

AJUNGEM LA PRÂNZ STOP. FII GATA STOP. LOC PENTRU DOUĂ CUTII STOP. HUEY COLLINS STOP.

Asta înseamnă o schimbare de planuri! Ce mi-ar plăcea să „i-o fac" nenorocitului pe drum; poate chiar să-l înec în afurisita lui băutură!

M-am întors imediat în cameră pentru a verifica cutiile. Cufărul arăta destul de jalnic şi era acoperit cu etichetele Companiei de Transporturi Navale. L-am ridicat, găsind că era mai greu decât cel la care mă uitasem mai devreme. Am scos păturile, bandajele şi o cutie cu cremă de ghete. Ascunzătoarea era mai adâncă şi în primul compartiment am găsit şase pistoale semiautomate de fabricaţie cehească; „*Skorpions*" de 7,65mm, plus câteva încărcătoare de rezervă şi în jur de şase sute de proiectile. Al doilea compartiment conţinea, cum mă aşteptam, câteva duzini de cilindri cu explozibil *Semtex*, înveliţi în hârtie.

Am examinat detonatoarele care erau colorate astfel: negru 3 minute, roşu 4 minute, alb 15 minute şi verde 20 minute. Toate aveau temperatura optimă de funcţionare indicată 10° C, adică şaizeci de grade Fahrenheit. Într-o mică cutie de lemn se mai aflau două detonatoare cu presiune de tipul M5. Exact după prescripţia medicului! Deja îmi făcusem planul. Aveam de gând să-i arunc în aer pe nenorociţi ceea ce nu era prea complicat, deoarece ştiam că nu şi-ar fi băgat nasul pe aici până nu ar fi ajuns la destinaţie. M-am pus pe treabă, folosind ambele detonatoare M5. Am scos capsulele protectoare şi am ataşat explozibilul pe spatele acestora, la capetele compartimentelor ce adăposteau încărcătura de *Semtex*, legând firele de capac. Am îndepărtat apoi încuietoarea de siguranţă improvizată şi am întins firele până în lateralele cufărului.

Eram deja transpirat când am aşezat pistoalele *Skorpions* la locul lor, deasupra „bombei" improvizate. Cu infinită grijă am

împins la loc capacul ascunzătorii până am auzit declicul care arăta că aceasta s-a închis. Am tras apoi cele două fire de siguranţă. Cele două M5 vor aştepta liniştite până când cineva va deschide capacul ascunzătorii... booom... şi câţiva băieţi vor porni spre Sfântul Petru!

Întorcându-mă spre dulăpior, am observat că pe el era scris în engleză şi în franceză „Acte şi cărţi personale”. Uitându-mă mai cu atenţie, am văzut că fusese bine lucrat şi că avea urme de ceară în toate cele opt colţuri. Abia apoi am realizat că era vorba, de fapt, de sigilii. Nu era indicat să mă joc cu el!

Mi-am dat seama că părul meu crescuse destul de lung şi, împreună cu barba nerasă, eram gata să fiu revopsit pentru a-mi reda înfăţişarea de irlandez. Mi-am amintit că văzusem o sticlă voluminoasă de vopsea în dulapul spitalului veterinar, probabil folosită pentru a şterge caii care nu fuseseră marcaţi lizibil! Deschizând uşa acelui dulap, am găsit într-adevăr vopseaua.

După ce am turnat puţină într-un recipient de plastic, am pus sticla la loc.

În acel moment, atenţia mi-a fost atrasă de o sticluţă de iod şi, folosind periuţa dinăuntru, mi-am colorat două degete de la mâna stângă pentru a simula urme de nicotină.

Profitând de faptul că toată lumea din curte era ocupată, am reuşit să mă strecor neobservat la duşuri, unde m-am dezbrăcat până la brâu şi mi-am vopsit părul şi sprâncenele (barba fiindu-mi destul de neagră). Această metodă era ceva mai diferită de cea pe care mi-o aplicaseră fetele, deci a fost floare la ureche să îndepărtez vopseaua cincisprezece minute mai târziu. Din nou în pielea personajului! M-am îndreptat către rulota lui Karl pentru a-mi recupera restul lucrurilor. Peste tot se vedeau dovezi ale existenţei iubitei lui! Acesta era unul din motivele pentru care mă bucuram că plec.

Am scris un scurt bilet de mulţumire pe care l-am lăsat pe masa din bucătărie în care scrisesem că mă voi întoarce în câteva zile. Ştiam că, dacă lucrurile mergeau bine, n-aveam să mă mai întorc. Dar nu se ştie niciodată!

Camionul greoi al fraţilor Collins a intrat pe poarta circului pe la ora unu, Huey aflându-se la volan. Lăsând motorul să meargă, acesta a coborât din maşină şi a venit clătinându-se spre mine. Faţa lui, de obicei roşie, era acum de-a dreptul

stacojie, sunetul sticlelor goale de *Calvados* din cabină oferindu-mi explicaţia acestei schimbări!

— Ai făcut ceva pentru noi, dragule? a urlat el, lovindu-mă prieteneşte cu pumnul în piept şi întorcându-se hohotind către doi indivizi cu alură pugilistică ce coborau din camion. Cel mai înalt dintre ei, cam de dimensiunile mele, dar cu nişte mâini foarte lungi, s-a apropiat de mine.

— Tipul ăsta arată ca o panseluţă, Joey! a zbierat către colegul său.

L-am recunoscut imediat dintr-o listă de „infractori daţi în urmărire” pe care o văzusem mai de mult. Era Mick McBride, celălalt fiind fratele lui, Joseph McBride. Amândoi erau bănuiţi de crime „exemplare”, pentru a băga frica în eventualii turnători din Dail. Aveau la activ şi o tentativă nereuşită de a jefui arsenalul militar al unei şcoli de cadeţi din Dunnow, Essex. Unul dintre elevii cercului de artă fotografică se afla afară în curte fotografiind peisajul şi a reuşit să-i imortalizeze pe cei doi fraţi în timp ce încărcau în camion automate *Bren*, mitraliere *Stens* şi peste o sută de puşti!

O patrulă de poliţie a încercuit camionul, dar cei doi au reuşit să scape luând-o la fugă pe câmp şi lăsându-i pe cei trei camarazi complici să se descurce singuri cu poliţia. Magnus Canning din Derry şi Cathal Goulding, consilier al armatei în cadrul IRA, împreună cu englezul Sean MacStiofain au fost prinşi, primind pedepse cu închisoarea cuprinse între şase şi opt ani.

Toate aceste lucruri mi-au trecut prin faţa ochilor într-o singură clipă şi, văzându-mă înconjurat de cei trei beţivi, mi-am dat seama că distracţia era pe cale să înceapă. Un al şaselea simţ m-a avertizat să mă feresc şi, întorcându-mă, l-am văzut pe Mick McBride încercând să mă lovească cu cotul, susţinut de cealaltă mână, în rinichi. În starea în care se afla, nu a putut rezista pumnului pe care i l-am trântit în falcă, mai ales că îl şi călcasem pe piciorul drept, în acelaşi timp! Gâtul i-a trosnit cu un zgomot ca cel al unei crenguţe uscate în momentul în care se rupe.

— Mi-ai ucis fratele! a izbucnit tânărul McBride, în timp ce Mick s-a zbătut câteva clipe şi a rămas înţepenit.

Privindu-l, am înclinat să-i dau dreptate.

Huey stătea în picioare, încremenit de furie, şi devenea din

ce în ce mai palid, pe măsură ce realiza gravitatea situaţiei!

— Ajută-mă să-l pun în camion, a mormăit către Joey. Ne vom ocupa de ticălosul ăsta mai târziu, şi a arătat către mine.

Mi-am dat haina la o parte pentru a lăsa să se vadă revolverul pe care îl aveam prins de centură, apoi i-am spus:

— Vrei să te întorci înapoi cu buzele umflate? şi am arătat către cele două cutii de pe rampa de încărcare. Oricum, nu-mi pasă!

Au fost nevoiţi să dea jos din camion trei baloturi de lucernă pentru a-i face loc ghinionistului Mick.

După ce l-au întins şi l-au acoperit cu câteva baloturi, s-au apucat să încarce cufărul. Collins se mai trezise şi avea o figură ameninţătoare; obţinuseră ceea ce doreau, dar nu-mi făceam iluzii că apele se vor linişti de atunci încolo! Huey m-a privit în ochi câteva secunde, de parcă şi-ar fi făcut un plan, apoi, scuturând din umeri ca şi cum ar fi zis „Mă rog, asta e!“, a făcut un semn către Luton şi a aşteptat ca eu să urc în boxa cailor.

M-am suit în cabină şi am deschis uşa de siguranţă; camionul era destul de aglomerat cu saci de dormit şi pături, dar am reuşit să le arunc într-o parte suficient de mult, cât să fac loc dulapului. Strecurându-mă către doc, am apucat frânghia cu care acesta era legat. Când am auzit uşa din spate închizându-se, am aruncat dulapul pe capotă, m-am urcat şi eu după el şi l-am introdus prin uşa de siguranţă, împreună cu valiza mea.

Până când cei doi au ajuns lângă camion, am stat în picioare în dreptul portierei din stânga. Huey a scos de sub scaun o sticlă plină cu Calvados, a luat un gât zdravăn şi apoi l-a privit pe tânărul McBride cum bea aproape un sfert de sticlă, aproape încruntându-se, idiotul.

— El întâi, am spus, deoarece nu voiam să stau eu pe scaunul din mijloc.

După ce m-am urcat, am tras suportul scaunului dintre mine şi McBride, înghesuindu-l pe acesta din urmă în Collins şi incomodându-i astfel pe amândoi.

M-am sprijinit de geamul întredeschis, mutând *Waltherul* în mâna stângă şi ascunzându-l sub pelerina de ploaie. Joey a mai clipit de câteva ori, dar a adormit înainte ca Huey să scoată camionul din curte. Am privit în oglinda retrovizoare, la timp pentru a-l vedea pe Karl făcându-mi cu mâna, fără a şti exact

dacă îl vedeam sau nu. Din păcate, în acel moment nu-l puteam scăpa din ochi pe McBride, pentru că nu puteam fi sigur că nu se preface doar adormit! De fapt, a sforăit tot drumul până la primul post de control.

Grănicerii s-au apropiat din obişnuinţă de vehicul pe partea mea, nedându-şi seama că volanul se afla pe partea dreaptă! Neavând motive să apelez la subterfugii, am conversat cu ei în germană, încercând să fiu cât de autoritar o cerea situaţia şi sperând că n-am dat peste acelaşi gardian pe care-l întâlnisem la sosire.

— Mi se pare că vorbeşti prea bine limba lor nenorocită, a mârâit Collins. L-am avertizat pe Reilly că ai putea fi unul de-al lor!

Încercarea lui de a mă intimida m-a făcut să zâmbesc; nu-i mergea. Acum eu eram în avantaj, iar el trebuia să înapoieze armele la fermă.

N-am oprit la nici o benzinărie, deoarece camionul avea două rezervoare a câte patruzeci de galoane fiecare, aşa că, până la graniţa cu Olanda, n-am mai avut nici un incident neplăcut. La graniţă însă, stând la coadă în rândul de maşini, l-am simţit pe Collins căutând cu disperare o ocazie să mă tragă pe sfoară!

Chiar şi când l-am urmat la toaletă pentru a mă asigura că nu are de gând să dea vreun telefon, aveam revolverul îndreptat spre el, pentru orice eventualitate! În acelaşi timp îl ţineam sub observaţie şi pe Joey, dar acesta nici nu s-a clintit. Nu credeam că vreunul din ei ar fi venit înarmat, însă în camion existau arme, dar speram ca nici unul dintre ei să nu fi înşfăcat vreuna în timp ce-l întindeam pe Mick în spatele maşinii.

Am intrat în Olanda fără incidente, iar traficul scădea pe măsură ce ne apropiam de port, unde ne-am îndreptat direct spre rampa de îmbarcare. „Frumosul” nostru se trezise şi stătuse pe mal aproape douăzeci de minute, fără măcar să se ferească din calea valurilor care-l stropeau din cap până-n picioare atunci când se loveau de dig.

Îşi revenise destul de mult pentru a putea face câţiva paşi, dar s-a împiedicat de o traversă atunci când Collins a parcat camionul pe o latură a bacului. Marea era destul de liniştită, dar de îndată ce am părăsit Golful Olandez, vremea a început să se înrăutăţească.

Nu mâncasem mare lucru de la ultima cină (pe care oricum o vomitasem), decât o mică porţie de porridge la micul dejun, aşa că nu mă simţeam prea bine. Dar, pe de altă parte, însoţitorii mei erau verzi la faţă!

Datorită condiţiilor neprielnice, am intrat pe Canalul Irlandei cu o întârziere de douăsprezece ore.

După cum am aflat mai târziu, cei doi irlandezi livraseră câţiva cai bătrâni unui abator din Dreppe, şi apoi porniseră la drum de-a lungul coastei, hrănindu-se cu scoici şi vin de Bordeaux. De aceea erau aşa de verzi!

La Seed şi la Hay Merchant, de unde am cumpărat o sută de baloţi de lucernă, am dat peste un contrabandist de băuturi alcoolice care le-a vândut Calvados-ul expirat. Nu mi s-a părut că ar fi putut reprezenta o ameninţare, în afară de cazul în care ar fi făcut pe mieluşeii, aşteptând o ocazie să mă dea gata! Dar acesta era un risc pe care trebuia să mi-l asum.

I-am urmat neobservat în timp ce se îndepărtau şi credeau că nu sunt prin preajmă şi am încercat să le ascult conversaţia, dar vorbeau în franceză, limbă cu totul necunoscută mie. Chiar şi aşa, puteam desluşi numele meu în mai toate propoziţiile, deci trebuia să fiu precaut.

„*Ce ghinion, să fiu nevoit să călătoresc cu scursurile astea două!*"

Unul dintre ei se afla în permanenţă lângă mine.

Când am părăsit coasta scoţiană şi am intrat în Marea Irlandeză, vremea s-a înrăutăţit. Nici un membru al echipajului n-a apărut, iar vehiculul nostru era singurul care se afla la bord, aşa că în curând toţi trei am fost nevoiţi să punem nişte cărămizi pe punte pentru a fixa roţile, pentru ca nu cumva camionul să se lovească de alte încărcături.

Considerând că acest efort comun va determina scăderea vigilenţei mele, cei doi au pus umărul la treabă.

Cu toate acestea, eram convins că urzeau ceva, aşa că, plimbându-mă prin spatele camionului şi prefăcându-mă că verific nişte legături, am deschis uşa remorcii. Duhoarea insuportabilă emanată de cadavru umpluse întreaga boxă, dar m-am străduit s-o ignor. M-am strecurat până la cufăr şi, ţinându-mi răsuflarea, l-am pipăit cu mare atenţie şi am deconectat cele două fire ale detonatoarelor. N-am putut respira liniştit până când nu am aşezat cufărul la loc pe podea, deşi

ştiam ce greutate se află înăuntru.

Nu mai trebuia acum decât să înlătur greutatea ce apăsa cele două dispozitive. Am făcut aceasta în eventualitatea morţii mele, pe care speram măcar s-o înfrunt pe tărâmul „patriei-mumă”, înconjurat de camarazi, nu pe acest vapor nenorocit!

Toate acestea nu mi-au luat decât câteva momente, după care am încuiat uşile camionului în spatele meu.

Cum cei doi nu apăruseră încă, iar cabina lui Luton se afla de cealaltă parte a punţii, m-am decis să iau cufărul contesei de acolo şi să-l ascund. După ce am făcut acest lucru, m-am urcat la volanul camionului şi, scotocind prin torpedo, am găsit ceea ce căutam: un creion mare, de genul celor folosite pentru marcarea animalelor la târgurile de vite. În momentul în care închideam torpedoul, am zărit un registru ce devenise obligatoriu prin lege, în care trebuia ţinută evidenţa vehiculelor ce intrau în Europa, pentru a ţine sub control bolile infecţioase ce pot afecta animalele.

Contam pe faptul că registrul trebuia să aibă trecut în el şi destinaţia **retur**, iar Huey s-a dovedit un contabil riguros, deoarece dosarul conţinea toate achiziţiile făcute de-a lungul acestei călătorii (deşi lipsea Calvados-ul!), destinaţia finală fiind ferma.

Dar ceea ce mi-a atras cu adevărat atenţia a fost destinaţia prevăzută pentru cele trei tone de lucernă, o mică gospodărie axată, se pare, pe producţia de lapte de capră, şi aflată la câteva mile în sudul graniţei irlandeze, între Armagh şi Manghan, în Eire.

Fusesem puţin uimit de prospectul explozibililor ce fuseseră detonate la fermă, dar acum îmi dădeam seama că depozitarea se făcuse înainte ca marfa să fie livrată în nord. În scurtul meu mesaj, cerusem ca pentru depozitarea în perimetrul fermei să se perceapă NFA timp de zece zile. Aş fi preferat ca autorităţile sud-irlandeze să se fi ocupat singure de această problemă.

Nu apucasem să mă îndepărtez bine de camion, că un membru al echipajului, îmbrăcat în civil, s-a apropiat de mine.

— Am restabilit contactul cu ţărmul, a spus, iar telefonul dumneavoastră este înregistrat la cinci minute.

Mi-am întors privirea către Huey şi Joey, care continuau să bea cu sete. Matelotul s-a îndreptat spre toaletă, adulmecând

plin de curiozitate aerul în timp ce trecea pe lângă camion (la câţiva centimetri de cadavrul care, cu siguranţă, începuse să se umfle).

Când însoţitorii mei s-au întors la camion, un gest neaşteptat din partea lor m-a pus în gardă. Joey aducea o tavă pe care erau aşezate trei căni de ceai şi o grămadă de sandvişuri cu carne de vită. Am luat ceaşca ce se afla la capătul opus al tăvii şi două sandvişuri, aşezându-le pe o farfurie. Huey părea încântat că mai avea de împărţit cu Joey şase porţii!

În următoarea jumătate de oră, i-am privit înfulecând, probabil una din mâncărurile lor preferate! La un moment dat, Huey a ridicat în aer un sandviş pe jumătate mâncat, privindu-l pofticios, în timp ce eu mă gândeam, „*Bucură-te de el, nenorocitule, cu puţin noroc, va fi ultimul!*"

Trecuse cu mult de miezul nopţii în momentul în care am acostat. Simţeam din plin oboseala ultimelor douăzeci şi patru de ore, deoarece în acest interval nu închisesem nici o clipă ochii şi, în plus, eram puţin îngrijorat în privinţa întâmplărilor viitoare din pricină că aveam senzaţia că nenorociţii aceia doi zâmbeau tot timpul pe sub mustăţi! În timp ce vasul era adus lângă dană, încetând în cele din urmă să se mişte, aburul din camera cazanelor a invadat atmosfera, făcând aerul irespirabil.

În timp ce piedicile camionului erau înlăturate, m-am aşezat pe cufărul pe care-l mutasem mai devreme. Descălţându-mă, am scos din talpa pantofului lama ascuţită şi am pus-o în şosetă; apoi, prefăcându-mă că îndepărtez nişte aşchii de pe jos, m-am încălţat la loc. Privind cu atenţie eticheta de pe maşină, am văzut că nu cuprindea decât certificatul de transport emis pentru boxele cailor. Aşa că am scris pe ea cu markerul:

Către Banca Lloyds, Dublin, c/o Patrick O'Shea.

În timp ce camionul era coborât pe doc, am traversat podul pe jos, ascunzând revolverul în mână, sub haina de ploaie. Diverşi funcţionari ai portului au verificat formal certificatul de transport, dar în privinţa actelor mele au fost mult mai riguroşi, privindu-mi cu atenţie chipul pentru a vedea dacă seamănă cu fotografia. La un moment dat, Huey i-a luat deoparte şi am avut senzaţia că poartă cu ei o discuţie contradictorie în ceea ce priveşte persoana mea. Certificatul permitea trecerea graniţei doar pentru două persoane, Collins şi McBride. Nici un O'Shea!

Collins mi-a mormăit din colţul gurii:

— O să plăteşti pentru asta, O'Shea!

S-a întors apoi la vameş cu ultimele trei sticle de *Calvados*.

Abia părăsisem portul, când o dubiţă *Standard Vanguard* s-a postat în spatele nostru, reglându-şi viteza după noi. Privind în oglindă, am observat că cei din spate îi făceau semne cu farurile lui Collins, parcă pentru a-l înştiinţa de prezenţa lor. În timp ce oraşul rămânea în urmă, în faţa noastră a apărut un autoturism ce păstra distanţa constantă. Cele trei maşini au călătorit în acest mod, până când am intrat într-o zonă pustie; autovehiculul din faţă a mărit viteza, semnalizând cu farurile.

Am început să cântăresc lucrurile. Mai aveam şase gloanţe în pistol, plus lama ascunsă în şosetă. Începeam chiar să regret că nu-mi luasem şi cealaltă armă!

Observasem deja patru oameni în maşina din faţă, şi Dumnezeu mai ştie câţi mai erau în cea din spate. Mi-am dat seama că acea situaţie nu mai putea dura mult, aşa încât, atunci când Huey a încetinit, l-am trimis pe McBride pe tărâmul viselor cu o năprasnică lovitură de pumn. Am înşfăcat apoi revolverul cu mâna stângă, l-am îndreptat spre Collins şi am apăsat pe trăgaci.

Spre totala mea surpriză, nu s-a întâmplat nimic. Am reîncărcat arma şi am tras din nou… acelaşi rezultat. Iisuse!

Între timp, Huey, gâfâind de spaimă, a încercat să-mi smulgă arma din mână. Am reuşit cu greu să rezist strângerii lui ca de menghină, în spaţiul care era oricum îngust şi, pe deasupra, cu McBride care zăcea inconştient peste mine. În cele din urmă am ridicat mâna dreaptă spre acoperişul cabinei şi să trimit de acolo o lovitură necruţătoare care a zdrobit toate oscioarele mâinii stângi a lui Collins (şi, de asemenea, a amorţit-o pe a mea)!

Am deschis portiera cu cotul şi am sărit din mers, fără să pot localiza automobilul din urma noastră. Am simţit bolidul apropiindu-se, dar am sperat că nu văzuseră exact ce căzuse din camion şi că vor încerca să evite coliziunea. Dar nenorociţii m-au lovit exact în spate şi m-am trezit lipit de farurile camionului, spărgându-le.

Grav rănit, m-am retras către o tufă de păducel de pe marginea drumului care, din câte văzusem, era mai înaltă decât mine. Protejându-mi cât mai bine faţa cu mantaua de ploaie, m-

am avântat prin ea.

Din păcate, tufa era la fel de lată, pe cât era de înaltă, aşa că am rămas înţepenit în mijlocul ei. La dracu!

— L-am găsit, băieţi, aici este! Aveţi grijă, e înarmat! am auzit o voce.

Prima maşină se afla deja acolo, cu luminile farurilor îndreptate spre mine!

În timp ce mă luptam să scap din capcana în care intrasem de unul singur, o puternică detunătură, venind de foarte aproape, mi-a făcut vânt în mijlocul unui câmp întunecat. Chiar în momentul în care o luam la fugă printre straturile de cartofi, mi-am dat seama că fusesem rănit de alice de vânătoare, iar durerea insuportabilă provocată de rănile de la picioare m-a făcut să-mi dau seama că situaţia în care mă aflam era departe de a fi roz şi că nu eram apt pentru un joc de-a „raţele şi vânătorii”! Revolverul se afla sub braţul meu stâng, acum rănit, sub pelerina de ploaie.

Încă două împuşcături m-au făcut să muşc ţărâna, dar, din fericire, ţinta lor fusese tot tufişul de păducel. Auzeam strigăte:

— L-aţi pălit? venind din mai multe părţi şi puteam vedea umbrele mişcătoare ale atacatorilor. Am presupus că printre ei nu se afla nici Huey Collins, nici Joey McBride.

Am avut atunci răgaz să-mi evaluez situaţia; din fericire, lucrurile stăteau mai bine decât credeam. Simţeam că pantalonii îmi erau rupţi în câteva locuri, aveam cam opt găuri pe cracul drept şi vreo trei pe cel stâng. Suflecându-mi pantalonii, am observat că picioarele-mi erau pline de spini şi aşchii de lemn. Asta da uşurare!

Urmăritorii mei se desfăşuraseră de-a lungul şoselei şi trăgeau foc după foc în tufişul de păducel. „*Nu sunt prea curajoşi flăcăii*”, mi-am spus.

M-am strecurat pe sub o barieră înspre primul dintre vehicule care, spre norocul meu, era nepăzit. Iată şansa mea, probabil singura care mi se va oferi.

Cu ochii în patru, m-am ridicat în picioare şi am introdus câte un încărcător în fiecare aruncător de flăcări Lucas şi am deschis focul. Acest gest m-a costat două cartuşe din cele cinci pe care le aveam în buzunar. M-am aruncat la pământ, în vreme ce câţiva metri mai încolo se declanşa un lanţ de explozii, urmate de un ţipăt şi apoi de tăcere. „*Aţi marcat în propria*

voastră poartă, băieţi", mi-am spus cu răutate.

În timp ce mă târâm de-a lungul tufelor, un murmur de voci a ajuns până la mine. Având în vedere faptul că ogorul pe care mă aflam părea de mărime medie, având doar câţiva acri, bănuiam că în curând trebuia să ajung în dreptul unei porţi.

Vocea lui Huey, strigându-şi camarazii pe nume, a străbătut tot câmpul. După ce a primit cinci răspunsuri, a continuat să strige, „Sean, Sean!". Probabil că ţipătul ce se auzise în timpul exploziei fusese al lui Sean!

Rămăseseră şase inamici de înfruntat. Mă simţeam ca şi cum mi-aş fi dat singur şuturi în fund. De ce naiba nu şterpelisem un *Skorpion* atunci când avusesem ocazia?

Pe măsură ce mă îndepărtam de automobile, am auzit un ticăit uşor şi am putut distinge prin întunericul gros o luminiţă intermitentă aflată la celălalt capăt al câmpului. Un gard electric de sârmă ghimpată, exact ceea ce aveam nevoie pentru a-mi ridica moralul. Ştiam că trebuie să mă mişc repede, aşa că m-am aruncat pe burtă şi am început să mă târăsc.

Am fost cuprins brusc de o greaţă puternică, fiind nevoit să mă ridic în fund şi să stau cu capul între genunchi pentru câteva minute. Când mi-am revenit, am simţit o uşoară căldură pe piciorul drept, datorită sângelui ce se scurgea din răni. Pierdeam prea mult sânge şi a trebuit să improvizez un garou. Am scos cordonul de la pelerina de ploaie şi i-am făcut două noduri, legând-o deasupra rănilor, înfăşurând şi restul cordonului în jurul piciorului.

Îndreptându-mă din nou către gard, am găsit ceea ce mă aşteptam: un sul de sârmă galvanizată. Am luat un capăt al acesteia şi, la vreun metru distanţă, am început să îndoi sârma într-o parte şi-n alta până când a cedat, făcând apoi câte un laţ la fiecare capăt. Mi-am introdus apoi mâinile în cele două laţuri.

Sunetul paşilor ce se apropiau mi-a captat toată atenţia. M-am rostogolit în şanţul de pe marginea drumului, încercând să-mi ascund faţa şi mâinile. Spre mine se îndreptau două siluete, care apoi s-au despărţit, una îndreptându-se către câmpul din care eu tocmai ieşisem, iar cealaltă traversând straturile de cartofi.

Am aşteptat până ce individul cel mai apropiat de mine a trecut prin spatele tufişurilor şi mi-am încrucişat braţele formând o buclă de 20". Furişându-mă, am ajuns lângă el în

câteva secunde. Am observat că era mai scund decât mine, aşa că, în clipa următoare, i-am tras laţul pe cap şi i l-am plasat sub bărbie, înfigându-mi în acelaşi timp genunchiul în spatele lui. La atingerea sârmei reci, a început să se zbată, dar era prea târziu! L-am ţinut cu faţa în jos timp de două minute, până a încetat să se zbată. Şi-a dat sufletul, în timp ce sângele i se prelingea pe gât.

„*A căzut unul, au rămas cinci!*" mi-am zis, bâjbâind în jur după arma pe care acesta o avusese asupra lui. Am găsit-o într-un sfârşit la câţiva paşi mai încolo.

Deschizând cu grijă arma automată cu două ţevi, am descoperit doar un singur încărcător plin, celălalt fiind descărcat. Nu aveam timp să caut prin buzunarele mortului după alt încărcător deoarece colegul său stătea lângă poartă şi, mai mult ca sigur îmi simţise prezenţa pentru că legăna înspre mine o armă de foc ce îmi părea a fi un model cunoscut; după ce i-am zărit silueta ţevii mi-am dat seama că era o puşcă de vânătoare semiautomată *Browning Military*, probabil una dintre cele furate la Armagh Armoury. Iar dacă aveau armele, înseamnă că aveau şi încărcătoarele potrivite.

Nu am mai stat pe gânduri şi am descărcat în el, de la zece picioare, întregul încărcător al automatului 2-1/4 de calibrul 12. Omul a dispărut într-un con de flăcări, prăbuşindu-se pe spate peste poarta ogorului. Nu s-a mai auzit nici un sunet în afară de ecoul focurilor de armă.

M-am repezit pe câmp, având o slabă speranţă cum că *Browning*-ul ar mai putea fi funcţional, dar acesta fusese atins de rafala pe care tocmai o îndreptasem în direcţia sa. Nu mai rămăsese aproape nimic din el. Nu m-am obosit să iau nici încărcătoarele, deoarece erau de 2-3/4", iar eu nu aveam nevoie de aşa ceva.

Ochii mi se obişnuiseră din nou cu întunericul şi, auzind un zgomot de cizme ţintuite pe parcelă, m-am răsucit pentru a mă trezi în faţa unui irlandez uimit; acesta probabil auzise rafala de armă şi bănuise că fusese trasă de colegul său. Mi-am smuls din buzunar revolverul, gândind „*nu rata, nu rata*", şi am ţintit în mijlocul feţei sale îngrozite, am eliberat siguranţa şi am apăsat pe trăgaci. Am avut senzaţia că scena s-a desfăşurat cu încetinitorul; am văzut întâi cum o gaură îi apărea în frunte, iar apoi cum capul i s-a zguduit puternic, moment în care eu am

fost orbit pentru o clipă de lumina puternică a împuşcăturii. Încă un inamic doborât!

M-am prăvălit înapoi în şanţ, cu faţa în sus, fiind sigur că ceilalţi vor da năvală să vadă ce s-a întâmplat. Nimic. Nici un sunet. Mi-am schimbat poziţia, în aşa fel încât să-mi eliberez piciorul drept de sub greutatea trupului şi am desfăcut garoul. Presiunea încetinise sângerarea, aşa încât am legat cordonul la loc şi m-am ridicat în picioare. Asaltul pe care îl aşteptam părea să întârzie, deci m-am îndreptat către silueta chircită la pământ pe marginea drumului într-o băltoacă uriaşă de sânge. Nu-mi venea să cred cât de norocos pot fi, deoarece membrul IRA îşi încleştase mâna pe un revolver..., chiar dacă era doar un „*wobbly-Webley*" 445, pe care deschizându-l l-am găsit plin cu vechi cartuşe din primul război mondial. Intram din nou în joc!

În acel moment, de pe un drum lateral, s-a auzit zgomotul făcut de o motocicletă, apoi cel al unui automobil, ambele vehicule îndreptându-se spre locul în care mă aflam; întăriri sau gardieni? Nu puteam să-mi dau seama.

Oricum, cel mai înţelept lucru era să mă fac nevăzut, deoarece nici una din variante nu era profitabilă pentru mine. Cam la o milă depărtare, am auzit câinii începând să latre în momentul în care noii veniţi au trecut pe lângă o fermă, dar în curând aceştia au tăcut. Cerul era destul de luminos înspre est, aşa încât am putut să desluşesc grupul întunecat de maşini aflate la capătul aleii, unde trei personaje stăteau în picioare deasupra unui al patrulea, care era întins pe şosea, cu capul susţinut de o haină împăturită, fără îndoială acesta din urmă fiind Joey. Cei patru s-au întors cu faţa spre luminile farurilor vehiculelor ce se apropiau, care cu siguranţă nu erau ale poliţiei.

M-am adăpostit la loc, în timp ce din maşinile proaspăt sosite s-au mai revărsat încă şase indivizi, fără a mai socoti şi motociclistul.

Un sunet familiar s-a auzit dinspre remorcă; mi-am recăpătat imediat încrederea, deoarece era zgomotul făcut de rampa de încărcare în momentul când este coborâtă! Noii veniţi nu erau înarmaţi, probabil datorită faptului că erau mult prea grăbiţi să pună mâna pe armele din ascunzătoare; în orice caz, mi-am zis: *Ar fi bine să mă car naibii din zonă, pentru că urmează un bum al dracului de mare!*

Luminile farurilor erau stinse, deci am pornit repede spre

nord, încercând să trec cât mai neobservat şi târându-mi piciorul făcut praf după mine. Tocmai trecusem de o curbă, când i-am auzit pe „cei ce curând aveau să urce la cer” strigând „Iisuse” în momentul în care au deschis masivul cufăr, aşezat acum în mijlocul drumului, lucru pe care l-am considerat o anticipare încântătoare a ceea ce avea să urmeze.

Forţa de neimaginat a zgomotului exploziei, care ridicase un glob de foc la două sute de picioare în aerul limpede al zorilor de zi, împreună cu unda de şoc, neîngrădită decât de sârma ghimpată din jurul câmpului, m-au copleşit câteva momente mai târziu. Fusesem atât de preocupat de a mă îndepărta de locul exploziei, încât uitasem să-mi acopăr urechile. Deşi alergam cât mă ţineau picioarele, unda de şoc m-a dezechilibrat, iar în timpanul afectat în timpul războiului aveam senzaţia că se înfig mii de suliţe ascuţite!

Am încercat din greu să-mi umplu la loc plămânii goliţi de aer. Unda exploziei a adus până în locul în care mă aflam strigătele de moarte ale oamenilor, urmate de bucăţi sinistre de carne arzând. M-am aşezat în mijlocul drumului, destul de dezorientat, încercând prin puterea minţii să-mi controlez trupul din care se scursese şi ultima fărâmă de energie. Tensiunea ultimelor treizeci şi şase de ore m-a doborât şi m-am întins, total lipsit de voinţa de a mă mişca, cuprins de o dorinţă arzătoare de a închide ochii şi de a dormi.

Trebuie că m-am târât la adăpostul tufelor înainte de a adormi, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc este sunetul unor voci, vorbind o engleză amestecată cu galeza, şi zgomotul unui motor de maşină. Era ziuă, am putut să-mi dau seama, chiar dacă nu vedeam prea clar, iar durerea îngrozitoare de cap cu care mă trezisem coborâse, cuprinzându-mi şi zona gâtului.

— Avem un supravieţuitor, Corp!

Am privit în sus şi, văzând feţele îngrijorate a doi paramilitari, m-am simţit uşurat. În timp ce unul dintre ei mă ridica în braţe, celălalt mi-a umezit buzele cu câţiva stropi de apă din termosul său. Trebuie că mi-am pierdut din nou cunoştinţa, deoarece, când mi-am revenit, după ceva vreme, doi sanitari ai regimentului Royal Ulster mă întindeau pe o targă pe care au urcat-o apoi într-un *Landrover*. M-am uitat prin uşa deschisă în timp ce mergeam, dar drumul îmi era cu totul

necunoscut, doar câmp nesfârşit, fără nici o îngrăditură. Eram oarecum uimit. Puţin mai târziu, am depăşit o cazemată de beton nepăzită şi mi-am dat seama că parcursesem o distanţă considerabilă de la locul exploziei, fără ca eu să realizez acest lucru. Privind în jos, am văzut că pantalonii îmi erau plini de sânge, din nefericire fiind chiar sângele meu.

Soldatul Ulster nu avea chef de conversaţie, spre bucuria mea, deoarece, peste toate celelalte, eram în continuare surd datorită zgomotului exploziei şi îmi era îngrozitor de greaţă din cauza pierderii de sânge.

Acesta stătea cu faţa la mine, ţinând în poală o puşcă mitralieră *Sterling* L2A3 9mm, iar eu mi-am dat brusc seama că eram păzit! Măcar „109" se îndrepta în direcţia bună, dar, după o oră şi jumătate de zgâlţâială, începusem să mă întreb unde mergem. După o vreme, maşina a oprit brusc într-o tabără militară, unde doi civili au deschis uşa şi au privit înăuntru. „*Un cuplu de nenorociţi „duri", între care nu există nici un sentiment*," mi-am spus!

Fără a-i adresa nici un cuvânt soldatului, au trântit uşa, indicându-i şoferului să meargă la „Tabăra Z".

La auzul acestui nume, am vrut să mă ridic şi să protestez, „*Nu, nu camarade, sunt unul de-al vostru!*"

Tabăra Z era numele de cod pentru Centrul de Interogatoriu de la Ballykinler din County Down, aparţinând Serviciului de Securitate al Marii Britanii de pe lângă Ministerul Apărării. Ultimul nenorocit de loc în care mă aşteptam să fiu dus! Mirosea prea tare a Inchiziţie spaniolă ca să fie pe gustul meu.

Nu fusesem niciodată pe acolo, nici măcar în trecere. În acel loc, erau prezente toate metodele de tortură şi modalităţile de convingere, şi nu mă refer la clasica menghină pentru degete! Totul era mult mai ingenios. Cea mai blândă metodă de tortură era aceea prin care un om era obligat să stea în picioare la trei metri de un perete, cu picioarele depărtate, sprijinindu-şi întreaga greutate corporală pe degetele de la picioare, ipotenuză a unui triunghi drept! Puţini puteau rămâne în această poziţie mai mult de câteva ore. Li se dădea de băut multă apă, dar nevoile trebuiau să le facă în acea poziţie!

Devastator din punct de vedere fizic, emoţional şi moral. Dumnezeule!

Îmi rămânea doar să sper că drumul într-acolo făcea parte din „acoperirea” mea.

Landrover-ul şi-a continuat călătoria prin luxuriantul peisaj verde de ţară, făcând o singură oprire pentru dezmorţirea picioarelor şi îndeplinirea nevoilor fiziologice! Însoţitorul meu s-a aplecat şi mi-a dat o gură de ceai NAAFI din termosul său, moment în care cei doi „duri” civili ne-au ajuns din urmă. Unul dintre ei, un arţăgos nenorocit, a sărit dintr-un *Armstrong-Siddley*, chiar înainte ca acesta să se oprească, şi a zvârlit cât colo termosul. Fără a-mi adresa nici un cuvânt, s-a întors către soldat şi l-a muştruluit zdravăn în dialect galic.

Amărâtul a încremenit în poziţie de drepţi şi arăta ca şi cum ar fi vrut să dispară de pe faţa pământului! Întorcându-se apoi către mine, imbecilul pus pe harţă mi-a tras un dos de palmă peste faţă, spre totala mea surpriză! Am încercat să mă întorc, dar mi-am izbit capul de banchetă. Următorul lucru pe care l-am simţit a fost o dublă lovitură în zona rinichilor, şi aşa deja făcută praf. M-am prăbuşit ca un bolovan în mijlocul drumului, chircindu-mă pentru a mă apăra, deoarece ştiam foarte bine ce are să urmeze, adică lovitura cu bocancul, şi din păcate nu m-am înşelat.

Mă simţeam îngrozitor când mi-am revenit, tot în acelaşi vehicul, dar cu cătuşe la mâini. Îmi simţeam gura plină de sânge, dar nu mă puteam hotărî dacă de la lovitura peste faţă sau de la bocancul pe care-l încasasem. Nu trecuse mult de ora prânzului când am ajuns. Tânărul soldat nu a scos nici un cuvânt, era evident că „tratamentul” pe care-l primisem îl impresionase puternic, amărâtul neavând calităţile necesare pentru acest departament al „jocurilor murdare”.

Cu un huruit, înfiorătoarea călătorie a ajuns la final, iar uşa a fost deschisă de unul dintre cei doi asistenţi medicali care stăteau lângă maşină, nici unul dintre ei nefăcând parte din Corpul Militar al Armatei! În timp ce scoteau în mod brutal targa din *Rover*, soldatul Ulster a întins o mână pentru a-i încetini o clipă, spunându-mi, „îmi pare rău, camarade!“

Prima privire pe care am aruncat-o în jur mi-a dezvăluit un loc întunecat şi deprimant.

Infirmeria nu avea ferestre luminate, toate cele existente fiind fie zidite, fie acoperite cu obloane. Complexul, nu mai mare de doi acri, era înconjurat de un gard înalt de zece picioare,

asigurat cu lanţuri masive, iar toţi copacii, împreună cu toate tufişurile, fuseseră tăiaţi pe o rază de cinci sute de metri în jur. Turnurile de pază, ce se aflau postate în fiecare colţ al perimetrului, erau echipate cu reflectoare puternice.

Gardieni însoţiţi de lupi alsacieni patrulau atât înăuntrul, cât şi în afara complexului, iar în perimetrul îngrădit se aflau două elicoptere, oricând gata să-şi ia zborul. Clădirea principală, atât cât am apucat s-o privesc, era din beton armat, fără ferestre, dar având orificii pentru arme.

Am fost dus într-o sală de duş, dezbrăcat, curăţat, de tăieturile şi loviturile mele îngrijindu-se un asistent tăcut. Piciorul îmi era puternic decolorat în locul unde aplicasem garoul mult prea multă vreme. Mi s-a făcut o injecţie cu penicilină, mi s-au luat amprentele, am fost fotografiat şi mi s-au verificat semnele vitale, dinţii etc.; mi s-au scos apoi cătuşele şi am fost dus într-o celulă de 6x10 picioare.

Nu s-a deranjat nimeni să-mi extragă alicele sau sutele de spini, şi am fost purtat gol de-a lungul unui coridor până la celula mea, umilit, călcat în picioare, totul făcând parte din procesul de dezumanizare.

Nu am avut prea mult timp pentru a-mi studia „camera”, remarcând doar că era din beton şi avea o uşă masivă de metal gri cu o nişă în partea de jos pe unde era strecurată mâncarea. Temperatura în celulă fusese coborâtă, începusem deja să scot abur pe gură, când, deodată, luminile s-au stins!

M-am mişcat în continuu prin spaţiul îngust pentru a-mi activa circulaţia, dar durerea din picior şi rinichi m-a făcut să mă opresc. Am zăcut pe patul gol de campanie probabil vreo două ore, când luminile s-au aprins, orbindu-mă, iar temperatura a început să crească cu repeziciune.

Apele curgeau pe mine şi mi-am dat seama că pe sub podea treceau conducte de apă caldă sub presiune, iar în curând duşumeaua a devenit atât de încinsă, încât era imposibil să stai desculţ pe ea.

Tratamentul acesta intermitent, în care temperatura devenea ori foarte scăzută, ori foarte ridicată a continuat până când am devenit total confuz. Lumina strălucitoare mă orbea, pentru ca apoi să scadă până la o simplă licărire, intensitatea ei urcând din nou la maxim, dar devenind intermitentă pentru două-trei secunde. Aveam o durere criminală de cap şi o stare

de spirit asemănătoare!

După un timp, care mie mi s-a părut o veşnicie, lumina a încetat să mai clipească, iar temperatura a devenit mai suportabilă. Am aşteptat.

La început abia auzit, apoi crescând până la nivelul unui zgomot asurzitor, a început aşa-numitul tratament al „sunetului electronic psihologic”. Nu cred că a avut efectul scontat, deoarece eu eram, pe deasupra, încă parţial surd de la zgomotul exploziei!

La fel de brusc cum a început, sunetul s-a transformat într-o şoaptă, întorcându-se apoi cu şi mai mare forţă, lăsându-mă cu mâinile la urechi în aşteptarea următoarei sale reveniri.

Tot ca parte din tratament, apa curgea prin micuţa cişmea de fier doar în perioada cu temperaturi scăzute şi, mai mult, eram sigur că în cana de ceai ce îmi fusese strecurată pe sub uşă se afla un drog halucinogen! Programul „stins-aprins” trebuia să-mi creeze iluzia trecerii timpului; cu toate acestea, faptul că barba nu-mi crescuse prea mult îmi demonstra că nu se scurseseră mai mult de douăzeci şi patru de ore de când mă aflam acolo. Mâncasem ceva înainte de a debarca, aşa că nu mă puteam ghida după senzaţia de foame. Nu exista hârtie igienică, nici săpun sau prosop, deci m-am limitat la a-mi arunca apă pe faţă de fiecare dată când aceasta începea să curgă, dar asta era tot ce puteam face pentru igiena mea personală (fapt care, destul de ciudat, mă deranja cel mai mult), fiind chiar mai supărător decât frigul acela blestemat sau lipsa de demnitate datorată goliciunii.

Când o altă cană cu ceai a fost împinsă pe sub uşă, m-am prefăcut că o dau pe gât zgomotos, umezindu-mi de fapt doar buzele şi vărsând-o apoi încetişor în spaţiul dintre pat şi perete, auzind lichidul cum gâlgâie printr-una din cele patru guri de scurgere atât de grijuliu asigurate.

Aş fi putut încerca câteva şiretlicuri pentru a ieşi de acolo, dar am hotărât să stau cuminte. Mai participasem la „şedinţe” de interogatoriu (un curs psihologic special Int/Corps şi Serviciul de Securitate), deci din punctul acesta de vedere simţeam că le-aş putea face faţă, dar dacă ar fi recurs la şocuri electrice sau la jeturi de apă îndreptate către „anumite zone”, aveam de gând să renunţ imediat la acoperire.

Era posibil să-mi ia ceva vreme să-i conving, mai ales dacă

nimeream pe mâinile unui nenorocit arţăgos! Nu aveam nici cea mai vagă idee dacă cumva lucrurile îmi fuseseră recuperate din camion.

Cele câteva sute de baloturi cu lucernă ce se aflaseră între centrul exploziei şi cabina maşinii ar fi putut să protejeze unele dintre accesoriile ce mi-ar fi putut dovedi identitatea. Compartimentul din faţă al vehiculului, separat fiind de remorcă, fusese „aruncat” pe drum destul de departe pentru a scăpa de efectele exploziilor secundare, interiorul său rămânând intact. Nu mai aveam *Rolex*-ul numerotat şi habar nu aveam unde l-aş fi putut pierde.

Jocul de lumini s-a sfârşit destul de brusc şi, pentru prima oară, am auzit un sunet real, nu ca cele din difuzoare. Era zgomotul unor zăvoare ce se deschideau! Am sărit în picioare, acoperindu-mi goliciunea cu mâinile încătuşate, trezindu-mă în mijlocul unei băi de lumină ce venea de pe coridor. M-am holbat nedumerit la conturul ce se prefigura în dreptul uşii, nefiind în stare la început să disting silueta omului, deoarece ochii îmi erau încă înceţoşaţi şi umflaţi de la bătaia ce o încasasem.

Greaţa m-a cuprins în valuri electrice şi galbene.

Trebuie că îmi pierdusem minţile mai tare decât credeam, deoarece până şi eu l-am putut recunoaşte pe bărbatul în pardesiu mult prea mare pentru constituţia sa şi am căzut la podea… era Nobby!

Dus la spitalul personalului, sedat şi apoi operat pentru a scăpa de „balastul” inutil pe care-l deţineam, se pare că am îndrugat într-o manieră incoerentă toate întâmplările din ultimele două săptămâni. Am aflat mai târziu că Nobby stătuse lângă mine timp de douăzeci şi patru de ore, plecând doar pentru câteva minute din când în când. Stenografa de la Mil/Int mi-a înregistrat spusele, luând în acelaşi timp şi notiţe, şi trebuie să recunosc faptul că urechile ei mi-au suportat cu greu limbajul! Am îndrugat o groază de lucruri, atât în germană, cât şi în engleză, delirând despre Hitler şi Anna în acelaşi context, (ceea ce a provocat, fără îndoială o ridicare sau două din sprâncene)!

Efectul sedativelor a luat sfârşit într-un mod foarte abrupt. M-am trezit cu ochii aţintiţi la perfuzii şi cu gura iască.

— Ce părere ai de un ceai, Nobby? am îngăimat.

Acesta a rânjit, a ridicat degetul aprobator şi, în câteva

minute ni s-au servit două căni de ceai negru. Printre înghiţituri, Nobby m-a pus la curent cu ultimele noutăţi.

— „Bătrânul” mi-a aranjat să prind un zbor RAF de îndată ce vama irlandeză reuşeşte să-l înştiinţeze pe bătrânelul din Dublin (legătura Serviciului de Securitate).

A mai luat o înghiţitură.

— Dar zdrenţăroşii aceia nenorociţi erau plini de împuşcături şi mutilări, dar nici chiar atunci nu am fost sigur că ieşiseşi de la răcoare.

Deci aşa se explică întârzierea autorităţilor portuare din Dundalk. „Omul nostru” nu era mai mult ca sigur pe poziţie, dar avea un afurisit de casetofon de la Serviciul Civil, iar banda nu a început să meargă până spre mijlocul dimineţii. Tipic!

Londra ceruse ca oamenii Mil/Int să mă ţină sub supraveghere până când Departamentul de Spionaj al Armatei din cadrul Serviciului de Pază ar fi avut ocazia să facă un raid la „fermă”. Totuşi, când acest lucru a fost încredinţat departamentului special al corpului de poliţie al Royal Ulster, nu s-a specificat nici o clauză specială în ceea ce priveşte detenţia mea, de aici tratamentul sinistru la care am fost supus!

Nobby îmi pregătise un rând de haine de schimb, deci, după ce am semnat în registru, m-am ridicat din pat pentru a mă spăla. Văzându-mi chipul în oglindă, nu mi-a venit să cred în ce hal puteam să arăt! Aveam ochii sângerii şi învineţiţi, cu trei copci deasupra celui stâng şi alte două peste o tăietură de-a lungul nării stângi, plus o ureche făcută zdrenţe, fiind plin de vânătăi peste tot. Plăcută privelişte!

— Arăţi ca şi cum Ginger te-ar fi caftit de ţi-a sunat apa în cap, căpitane, a rânjit Nobby.

Trebuie să recunosc că acesta era adevărul!

După ce mi-am spălat toate părţile corpului ce nu erau acoperite cu leucoplast, mi-am tras pe mine o pereche de chiloţi (despre care Nobby a afirmat că ar fi „mândria lui Peter”), pantalonii de la costumul meu de flanel gri, o cămaşă albă *Viyella* şi o cravată soldăţească, o pereche de ciorapi de mătase asortaţi cu costumul şi perechea mea bună de bocanci de piele întoarsă. Nobby mi-a înmânat credinciosul meu *Walther 380 PPK*, cu magazia plină şi un încărcător de rezervă. Cu pistolul prins sub haina de flanel, am început să mă simt mai în apele mele (exceptând prezenţa bărbii).

M-am uitat insistent la urma rotundă din jurul încheieturii stângi, privind apoi către Nobby; acesta tocmai se întorsese din parcare, unde aranjase să ni se pună la dispoziţie un automobil. A rânjit către mine.

— Lasă totul în grija mea, domnule. Maşina ne aşteaptă în spate cu motorul pornit.

Deci, conducându-mă la vehicul şi dând indicaţii să fie gata să pornească în orice clipă, Nobby a plecat către clădirea administraţiei pentru a încerca să-mi găsească lucrurile. A apărut înapoi după zece minute înghiontit puternic de nenorocitul de „Ginger”. Sperasem ca acesta să nu se mai afle în zonă, nu că aş fi fost cumva în stare să-mi iau cumva revanşa. Nobby aducea cu el un săculeţ gri de pânză de genul celor în care efectele soldaţilor ucişi la datorie sunt trimise acasă, iar eu mi-am dat imediat seama ce punea la cale!

L-am văzut la un moment dat cum se întoarce cu spatele spre parcare şi apucă într-un mod neobişnuit încheietura lui Ginger pe care am zărit pentru o clipă strălucirea unui ceas de mână. Nobby s-a lăsat apoi prins de rever. „*Acum să vezi ce urmează, mi-am spus. Dobitocul nici n-o să ştie ce l-a lovit!*” Nobby, care avea de două ori vârsta adversarului său, fusese un bătăuş notoriu în tinereţe, în timp ce Ginger era doar o huidumă sadică, aşa că nu ridica nici o problemă camaradului meu.

Lăsând sacul să-i cadă din mână şi, în acelaşi timp, împingându-şi adversarul cât colo, Nobby a început să se mişte înapoi, agăţându-se de haina lui Ginger, care se clătina puternic. După un picior trimis în stomacul adversarului, cu o întoarcere foarte bine calculată, prietenul meu l-a lipit pe Ginger de peretele din beton armat al parcării! Ultimul lucru pe care l-am văzut în timp ce Nobby smulgea ceasul meu de la încheietura matahalei şi înşfăca sacul căzut la pământ, a fost un asistent medical care trecea prin zonă şi a cărui singură reacţie a fost o ridicare din umeri şi o înclinare a capului ca şi cum ar fi vrut să spună „O merita!”

— Haide, domnule, s-o ştergem dracului de aici; e o zi plăcută pentru o plimbărică!

Mă simţeam răzbunat, în timp ce Nobby mi-a înmânat *Rolex*-ul şi sacul în care se afla nu numai *Walther*-ul PP 9mm, dar şi vechiul şi dragul *Wobbly Webley*! Sărind pe scaunul din spatele volanului, camaradul meu mi-a adresat un rânjet şi,

ridicând degetul în semn de OK, a băgat automobilul *Armstrong-Siddley* în viteza întâi; abia avusesem timp să-mi retrag piciorul de pe acceleraţie, că Nobby a demarat cu un scrâşnet de roţi. În timp ce părăseam tabăra, am văzut trei asistenţi încercând să-l adune de pe jos pe însângeratul „Ginger”.

— Ador să aranjez matahale, mi-a mărturisit el când ieşeam pe poarta principală.

Călătoria înapoi spre sud mi s-a părut extrem de scurtă şi am ajuns la o cârciumă pe care o ştia Nobby chiar în momentul când aceasta se deschidea; ne aflam doar la şase mile de graniţă. Abia aşteptam să gust un pahar de *Guinness* şi nişte pâine cu brânză. Cârciumarul şi-a ridicat privirea absent dintr-un număr al „Vieţii sportive”, dar, când mi-a văzut faţa, mi s-a adresat:

— Mare bătăuş mai eşti! mi-a spus el în urechea zdrelită, zâmbindu-mi şi plimbându-şi mâna peste fotografiile şi tăieturile din ziar înrămate ce acopereau tot peretele din spatele barului.

— Am fost campion regional la categoria mijlocie, s-a lăudat.

Ne-am aşezat la bar, unde am putut identifica fără nici o greutate fotografiile cu autograf ale lui Len Harvey, Tommy Farr şi Max Schmeling, iar la loc de cinste, o centură de campion. Gazda noastră, care era de fapt un fost poliţist irlandez, şi-a strigat soţia, Molly, spunându-i să pregătească o „trataţie pe cinste” pentru clienţii săi speciali!

Perechea s-a întors peste puţin timp, oferindu-ne plini de mândrie câteva platouri pline cu sandvişuri cu carne de vită şi roşii proaspete.

De îndată ce clienţii obişnuiţi au început să apară, ne-am luat la revedere şi, după ce ne-am asigurat că nu suntem urmăriţi, am pornit mai departe spre graniţă.

Când am ajuns la acelaşi punct mobil de control pe lângă care trecusem cu patruzeci şi opt de ore în urmă (mi se părea că trecuse o veşnicie de atunci), patru soldaţi aşteptau cu puştile mitralieră pregătite. Încetinind, le-am făcut semn şi am oprit. În dreptul ferestrei deschise a apărut un chip cunoscut, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Scuzaţi-mă, domnilor, dar am primit ordin să reţinem o maşină exact ca a dumneavoastră, cu acelaşi număr de înmatriculare. Păcat că n-aţi oprit la semnalul nostru!

Dându-se la o parte, ne-a făcut semn cu mâna că putem trece!

Am fost uimit de distanţa pe care o parcursesem, ţinând cont de starea de şoc în care mă aflasem. Punctul de control îmi păruse la doar o aruncătură de băţ de graniţă, dar, în realitate, era vorba de mai mult de două mile. Am condus încet şi am ajuns la un moment dat la prima siluetă desenată pe asfalt, care marca locul în care eu doborâsem ultimul adversar cu *Walther*-ul 9mm. Rămăşiţele gardului, de-o parte şi de alta a centrului exploziei, erau împrăştiate pe o distanţă de cincizeci de yarzi. În locul unde se aflase camionul, se formase un crater cu diametrul de patruzeci de picioare şi Dumnezeu ştie cât de adânc, ce fusese acoperit în grabă.

Gardul dispăruse cu desăvârşire, iar bucăţi de metal şi de lemn erau risipite pe tot câmpul din spate. Totul fusese probabil foarte clar pentru laboratorul de investigaţii. Cu toate acestea, eu nu puteam înţelege. Nu se putea ca acea cantitate de *Semtex*-Z să provoace un asemenea dezastru! Mi-am amintit atunci de experienţele făcute de germani în timpul războiului, când împrăştiau diferite tipuri de combustibili, cum ar fi praful de cărbune sau fertilizatori, peste tranşee, detonându-le apoi din aer.

Puteam doar să bănuiesc că despre acelaşi lucru fusese vorba şi aici. Lucerna uscată fusese împrăştiată în aer într-un nor uriaş, iar apoi, după o fracţiune de secundă, când rezervoarele de combustibil au sărit în aer, datorită căldurii emanate de exploziile secundare, booom! s-a dus! În orice caz, din declaraţiile din ziare pe care mi le relatase Nobby, ştiam că autorităţile locale întâmpinaseră dificultăţi în încercarea de a stabili câţi terorişti muriseră în explozie, deoarece tot ce se aflase în vecinătatea vehiculului practic se evaporase.

Chiar şi în acel moment prezenţa morţii se făcea simţită deasupra locului asemeni unui nor întunecat; vegetaţia arsă, mirosul rămas al explozibilului, cel al cărnii incinerate sau al sângelui.

M-am bucurat în momentul în care Nobby a pornit maşina şi am părăsit perimetrul dezastrului. Mă pregăteam să-l îndrum spre ferma fraţilor Collins, dar el mi-a întins o hartă pe care se afla un loc încercuit cu creionul, cam la cinci mile spre est. Am cotit pe o alee, chiar cea de pe care veniseră întăririle, ceea ce

m-a făcut să mă întreb câţi membri ai clanului Collins fuseseră implicaţi! Am depăşit curând şi câinii ale căror lătrături le auzisem în acea noapte, doi Border-Collie bătrâni care au ieşit în fugă din curtea fermei.

Peste doar câteva minute, Nobby a găsit intrarea, iar prima impresie pe care am avut-o a fost că locul este părăsit, dar, în momentul imediat următor, s-au auzit şi alţi câini lătrând la parter, iar în bucătărie s-a aprins lumina.

Moocher s-a repezit spre mine prin uşa deschisă, fioros şi făcând o gălăgie de nedescris, dar, după ce m-a ocolit de câteva ori, s-a oprit din lătrat şi a început să mârâie încetişor. Am lăsat uşa maşinii deschisă pentru ca becul din interior să rămână aprins, iar la scurt timp din casă a ieşit bătrânul Collins cu blonda nevastă însărcinată a lui Wally de braţ.

Sean m-a recunoscut şi m-a avertizat să nu rămân prin zonă, deoarece avusese loc un raid al armatei. Mi-a povestit cum David Collins s-a împotrivit, dar a fost înconjurat fără vărsare de sânge, însă doi dintre băieţi s-au baricadat în depozitul de arme şi au început să tragă în neştire cu puştile *Thompson*, până când luminile unui elicopter au invadat casa de la două sute de picioare deasupra pământului, iar prin megafoane li s-a cerut să se predea.

Crezând că puternica explozie pe care o auziseră făcea parte tot din atac, s-au predat.

Alţi doi membri ai familiei, în afară de Huey, muriseră în explozie, iar ceilalţi, arestaţi la fermă, fuseseră escortaţi până la cartierul general al armatei din Dublin. Nici una dintre femei nu fusese arestată, iar Sheila, din fericire, se afla în Anglia.

Mi-am dat seama că scăpasem şi de data asta! Am răsuflat uşurat.

Nobby se muta de pe un picior pe altul, iar eu mi-am luat la revedere de la bătrân şi de la nora sa. Nu am promis că vom păstra legătura, ci am lăsat lucrurile aşa cum erau.

Timp de două ore, Nobby a condus ca un nebun, iar în momentul când am zărit firma luminoasă a unui hotel, l-am rugat să oprească şi i-am propus, în cazul în care cazarea ar fi fost acceptabilă, să rămânem peste noapte. Îl cunoşteam mult prea bine; ar fi condus până am fi ajuns la Dublin, la o oră foarte matinală, fără a avea unde ne caza! Doream de asemenea, dacă se putea, să închiriez o maşină din zonă şi să părăsesc

Armstrong-ul într-un garaj.

Hotelul, de trei stele de altfel, s-a dovedit a fi foarte confortabil, fiind aşezat pe malul unui râu în care se putea şi pescui. Ni s-a oferit o cameră pentru două persoane, cu paturi duble, şi mai mult decât atât, gazdele noastre erau afiliate la RAC, organizaţie la care eu, sub numele de O'Shea, eram membru cotizant. Închirierea unei maşini nu a ridicat nici o problemă, deoarece un simplu telefon la un garaj non-stop ne-a făcut rost de un *Vauxhall Crest* nou-nouţ. Rezolvând toate acestea, eu şi Nobby ne-am relaxat, tolăniţi în fotoliile confortabile, cu picioarele întinse în faţa unui radiator, dând pe gât cafele irlandeze şi *Guiness*.

Principalul subiect de conversaţie al oaspeţilor era, bineînţeles, legat de „problemele" din nord. Poveştile erau multe şi variate, cea mai reuşită fiind aceea despre resurecţia Negrilor şi Cafeniilor şi ambuscada lor, în care au folosit *bazooka* şi lansatoare de grenade împotriva unei turme de vite nevinovate care trecea prin zonă, ucigând zece vaci bătrâne! La ora închiderii, salonul s-a golit de oaspeţii veniţi la pescuit şi de localnici. Deja mă simţeam destul de bine, în ciuda vânătăilor şi tăieturilor, poate şi datorită faptului că dădusem pe gât cel puţin şase pahare, trecând atât consumaţia mea, cât şi băuturile lui Nobby în contul RAC. Bună mişcare! Atrăsesem, pe deasupra, şi atenţia fetei de la bar, care a venit lângă mine şi a sporovăit o vreme, în timp ce Nobby se fâţâia de colo colo, prefăcându-se că admiră peştii împăiaţi de pe perete, dar aruncându-mi la un moment dat o privire semnificativă şi arătându-mi în mod sugestiv scările! L-am lăsat să aştepte o vreme, dar când ceasul a arătat unsprezece şi jumătate, am hotărât că venise vremea să mă retrag.

Nobby s-a trezit la ora şase şi a aranjat ca automobilul *Armstrong* să fie reţinut în garaj pentru câteva zile, ducându-se apoi să ridice maşina închiriată. A preferat să se ducă şi s-o aleagă personal. Între timp, am încercat să fac un duş, lucru care s-a dovedit imposibil datorită bandajelor de la picioare, dar chiar şi după o toaletă sumară, m-am simţit al naibii de bine. Mai mult ca sigur mă deshidratasem în cursul scurtei mele detenţii la Tabăra Z; ochii şi pielea mea căpătaseră o nuanţă gălbuie. În mod special mâncasem foarte sărat şi băusem apă din belşug în timpul meselor, dar gura încă îmi era uscată.

Urechea rănită era încă vânătă, mai puţin însă ca la început, şi încă nu auzeam cu ea (aveam să rămân parţial surd pentru tot restul vieţii). Cercurile negre din jurul ochilor deveniseră purpurii, căpătând chiar şi o nuanţă de albastru electric! Cu toate acestea, mă simţeam mult mai bine în acea dimineaţă, chiar dacă acest lucru nu se vedea pe faţa mea.

Îmi verificam Walther-ul PP primit în dar, când Nobby a venit cu ştiri despre vehicule. Văzându-mă, s-a arătat foarte interesat de pistol.

A fost uimit şi amuzat când a auzit povestea. Şi-a scos din tocul pe care-l avea la subraţ propriul PPK 380 şi a ridicat ambele revolvere pentru a le compara.

— Ştiu că trage mai bine, colega. Îl prefer totuşi pe al meu, chiar dacă e fabricat în manieră „Froggy” (produs de „*Manurhin*”/Franţa), mi-a spus.

Am luat un încărcător cu cartuşe GECO şi am pregătit revolverul. În timp ce mă îmbrăcam, mi-am strecurat pistolul în buzunarul de piele din mâneca stângă special realizat de Zeff, croitorul meu din Brighton.

Am preferat acest model, inventat de mine, în locul obişnuitului toc, deoarece dacă vrei, dintr-un motiv sau altul să-ţi dai haina jos, poţi face astfel acest lucru fără să te dai de gol!

Primul lucru pe care l-am făcut când am intrat în însorita sală de mese unde voiam să luăm micul dejun, a fost să mă duc la standul cu ziare. Cel mai recent era ziarul din Dublin, iar titlurile sale proclamau…

„**Britanicii violează suveranitatea districtului Eire**. Detaşamente de criminali operează în Districtul Monaghan. Un număr necunoscut de membri ai Armatei Republicane dispăruţi. Guvernul britanic îşi declină responsabilitatea.”

Prima pagină era în totalitate dedicată detaliilor referitoare la detaşamente britanice care fuseseră surprinse în nordul graniţei, la acţiunile anterioare ale acelui regiment şi speculaţii cu privire la ce s-ar fi putut întâmpla chiar înaintea acestei „violări”. Nobby mi-a atras atenţia asupra rubricii de **ştiri pe scurt** aflată pe marginea ultimei pagini. **Membru IRA. Reţinut în centrul de tortură britanic. Salvat de camarazi! Britanicii încearcă să muşamalizeze!**

Am revenit totuşi la cea mai importantă chestiune a zilei, micul dejun. Am comandat scrumbii afumate, iar Nobby, ca de

obicei, a optat pentru o friptură. Pâinea caldă a mers de minune cu untul proaspăt. Având un apetit mistuitor, am terminat şi pâinea lui Nobby, în timp ce goleam borcanul cu gem Keiler. Nobby venise cu destui bani lichizi (chiar ai lui!) şi a lăsat un bacşiş gras chelneriţei, notând totul cu atenţie în „carneţel”.

— Pentru decontare, a mormăit el, fără a-şi ridica faţa.

Automobilul *Cresta* fusese deja încărcat cu bagajele noastre, aşa că, după ce i-am mulţumit proprietarului, am pornit la drum.

Maşina avea o culoare roşie oribilă şi canapele negre de plastic, urât mirositoare, dar era echipată cu un motor puternic, pe care Nobby a început să-l ruleze la maxim, imediat ce am părăsit satul.

Peisajul a început să se desfăşoare cu viteză pe lângă noi, pe măsură ce prietenul meu a început să simtă maşina, vehiculul începând să tremure şi să huruie.

— Ar trebui să-ţi cumperi o rablă din asta americană, şefule. Bună pentru „zgâlţâială”, ştii, are mult loc în spate!

Am dat din cap şi am zâmbit; era ultimul lucru de care aveam nevoie în acel moment..., zgâlţâială! Hristoase, eram complet lipsit atât de dorinţă, cât şi de disponibilitate fizică.

Călătoria spre Dublin a fost lipsită de evenimente, dar, pe măsură ce ne apropiam de suburbii, am observat că Nobby măreşte viteza.

Curbele erau luate destul de brusc, aşa încât mi-am dat seama că încearcă să scape de cineva.

— *Citroenul DS* se ţine după noi, mi-a spus cu jumătate de gură.

Am privit în oglinda retrovizoare şi am văzut, în mod sigur, acelaşi vehicul nenorocit pe care-l întâlnisem cu câteva săptămâni în urmă.

Am ajuns pe un drum denivelat, iar *Cresta* a început să se balanseze deasupra solului, revenind cu mişcări bruşte pe pământ. Acum puteam vedea cu adevărat avantajele pe care le ofereau nenorocitele de suspensii hidraulice ale *Citroenului* care se ridica de la pământ pentru a cădea la loc fără nici o zguduitură, ajungându-ne din urmă, pe când noi mergeam cu toată viteza pe care o putea oferi maşina!

Eram pe cale de a-l avertiza pe Nobby despre o curbă dublă care urma să apară (o cunoşteam datorită faptului că

parcursesem acel drum destul de recent şi în condiţii similare), dar nu a fost cazul.

— Ţine-te bine, căpitane, aici ne vom zgudui zdravăn. Nobby a pornit cu roţile scrâşnind.

Mi-am dat seama mai târziu că luminile care se aprindeau de fiecare dată când luam vreo curbă îi avantajau pe urmăritori. Nobby frâna cu putere, fapt care a umplut maşina cu un miros neplăcut ce venea prin aparatul de aer condiţionat, pe care, fără să spun nimic, l-am închis.

La un moment dat, Nobby a ridicat piciorul de pe frână, apăsând acceleraţia până la fund, iar cei şase cilindri au răspuns instantaneu.

În timp ce făcea acest lucru, m-am întors să-i privesc pe urmăritori care se aflau practic în coada noastră.

Observasem automobilul în parcarea hotelului, iar acum aveam de-a face cu el.

Când am luat curba cu cauciucurile scrâşnind pe asfalt, m-am prins de mânerul lateral şi m-am întors tocmai la timp pentru a vedea expresia încremenită a şoferului *Citroenului* care a frânat cu putere… gata! Aici a luat sfârşit urmărirea!

— Să ne întoarcem să aruncăm o privire? a întrebat Nobby, dar, văzându-mi expresia, a continuat:

— Neh, să-i ia naiba! şi a accelerat.

Avusesem parte de plăcerea îndoielnică de a merge cu Nobby la volan în toate tipurile şi mărcile de automobil posibile, de la *Royce* la *Ferrets*, iar tehnica sa agresivă îmi cam tăiase respiraţia de fiecare dată (cu toate că nu i-am mărturisit acest lucru niciodată). Era probabil unul dintre cei mai buni şoferi pe care-i cunoşteam, dar Dumnezeu să-l aibă în pază pe pasager!

De îndată ce am ajuns în Drogheda, l-am rugat să oprească lângă o cabină telefonică şi am sunat la compania maritimă.

— Da, domnule, cufărul a fost trimis către banca dumneavoastră din Dublin. Dar tocmai i-am spus acest lucru doamnei O’Shea ieri după-amiază. Trebuie să fi ajuns în această dimineaţă.

Asta era cu adevărat o situaţie nouă, doamna trebuie că era fie Anna, fie contesa! La naiba!

Telefonul către bancă m-a lăsat şi mai nedumerit.

— Nu, domnule O’Shea, aşa cum am informat-o şi pe soţia

dumneavoastră, nu am primit cufărul şi i-am sugerat doamnei să discute problema cu compania de transport.

Situaţia devenea serioasă.

Convorbirea cu compania de transport mi-a confirmat temerile.

— Da, domnule, soţia dumneavoastră a sunat dimineaţă şi am trimis dulăpiorul la dumneavoastră în Spania. De fapt, l-am încărcat chiar eu în avionul American Airway, la fel cum am procedat în trecut cu celălalt domn.

Nu-mi trebuia prea multă imaginaţie ca să-mi dau seama cum îmi urmărise „*Die Spinne*" mişcările: un telefon discret la Londra a confirmat probabil data aproximativă a sosirii mele în portul irlandez. Restul era de-acum istorie. Ei bine, n-a fost să fie!

Ridicând din umeri, Nobby nu a vrut să piardă prea multă vreme în Drogheda şi, cum nu exista nici un zbor comercial care să plece din acel oraş, ne-am continuat drumul spre Dublin.

Nu-i de mirare că Irlanda este atât de verde, mi-am spus, întotdeauna plouă atât de mult! Turna cu găleata; drumul era plin de apă în multe locuri şi chiar inundat pe o distanţă de câteva sute de metri, ceea ce l-a determinat chiar şi pe Nobby să încetinească în mod considerabil.

— Asta arată ca o „coadă" a remarcat el, arătând cu bărbia către o maşină parcată într-un refugiu.

Era un *Allard* cu două locuri, cu capota coborâtă, în care se aflau două persoane total dezinteresate care se uitau la o hartă a drumului. Când au părut că s-ar fi decis asupra traseului, au pornit la drum, la scurt timp după ce îi depăşisem.

— Nu e nevoie să-i faci să derapeze, Nobby, cred că suntem deja în rahat până-n gât, am spus, uitându-mă în oglinda retrovizoare.

Nobby a părut un pic dezamăgit, dar restul călătoriei s-a desfăşurat fără ca el să mai aibă ocazia de a-şi demonstra talentul de şofer (slavă cerului!).

Când am pătruns în zona de treizeci de metri, un *Jaguar MKII* verde de curse britanic a apărut în spatele nostru şi ne-a semnalizat cu farurile. Nobby m-a privit întrebător, iar eu am încercat să văd despre ce era vorba uitându-mă în oglinda retrovizoare.

— Poţi să tragi pe dreapta, i-am spus, îl recunosc pe şofer.

E un tip cu care am făcut ultimul curs.

Am coborât din maşină şi m-am dus, prin ploaie, să vorbesc cu irlandezul din Corpul de Spionaj, care se dăduse şi el jos din *Jaguar*.

— Salut, Paddy, unde-ţi este uniforma? am întrebat.

A zâmbit cam strâmb la gluma mea, devenind îngrijorat în momentul în care mi-a văzut chipul. Până atunci probabil că vânătăile mele deveniseră multicolore.

— Iisuse, am auzit că nenorociţii ăia de la Z te-au lucrat binişor, dar nu aveau nici un motiv să meargă atât de departe, nici măcar pentru a-ţi „proteja acoperirea”, cum afirmă ei... absolut nici un motiv! a îngăimat.

I-am strigat lui Nobby să ne urmeze către aeroport şi m-am suit în Jaguar cu Paddy pentru a afla ultimele noutăţi.

În timp ce eu nu puteam încă vorbi despre reuşita misiunii mele, deoarece trebuia să fiu scos de sub acoperire mai întâi, Paddy, în schimb, avea o mulţime de poveşti nebuneşti pe care să mi le spună. Filmul meu *Minox* tulburase toate apele şi determinase redeschiderea vechilor dosare ale naziştilor din arhivele biroului avocatului general, provocând tensiuni atât la Londra, cât şi la Bonn. Telefoanele sunaseră cu înfrigurare şi s-a format o comisie provizorie de anchetă dintre persoanele care participaseră la procesele din 1945-1946.

Am bănuit că vechea putoare ieşise din nou la suprafaţă şi că spiritele erau destul de încinse.

Nu mi-a mai spus nimic despre ceea ce se mai întâmplase în Germania, Polonia sau Irlanda.

— Un spectacol dat naibii,... pentru un englez! mi-a spus când ne-am despărţit la aeroport.

Abia atunci mi-am dat seama că îmi pierdusem cu desăvârşire accentul irlandez!

Deci, împreună cu Nobby, folosind paşapoartele şi biletele pe care ni le dăduse Paddy, ne-am urcat la bordul unui avion de pasageri *B.O.A.C. Viscount*. Masa nu era servită în cadrul unui zbor atât de scurt, spre dezamăgirea lui Nobby, care a trebuit să se mulţumească cu biscuiţi *Meredith & Drew* şi brânză, fapt de care s-a plâns pe tot parcursul călătoriei.

Nu puteam să nu mă gândesc la tirada de întrebări la care aveam să fiu supus de îndată ce ajungeam la Londra, şi speram că voi fi nevoit să răspund doar în faţa bătrânului Barkworth, cel

puţin în ceea ce priveşte Asasinarea lui Ortgies.

Din momentul când am aterizat la Heathrow, în spatele nostru s-au postat doi soldaţi din trupele speciale, escortându-ne în mod evident până la punctul de control unde ne-au trecut graniţa fără a fi nevoiţi să declarăm nimic! Convenabil.

Nobby m-a condus până în parcare, a deschis portbagajul maşinii mele „XK”, a aşezat toate bagajele înăuntru, iar apoi s-a întors spre mine, înmânându-mi cheile.

— I-am făcut revizia la service-ul din Guildford al firmei *Jaguar*, a murmurat, au spus că motorul are nevoie să fie reglat şi i-au montat pneurile *Pirelli* pe care le-ai comandat. Nu ştiam când te vei întoarce, aşa că le-am spus să-i dea bătaie. Toată distracţia a făcut douăzeci de lire, dar, la urma urmei, sunt banii **tăi**! a pufnit.

Am zâmbit pentru o clipă când am auzit cu ce ton îmi vorbea. Din când în când poate deveni un ticălos zgârcit.

Când m-am aşezat la volan, am observat imediat faptul că era mai uşor manevrabil, dar ştiam că Nobby ar fi dorit să-mi povestească el însuşi toată tărăşenia în stilul său propriu.

Cheltuisem deja mult prea mulţi bani şi mult prea mult timp cu pasiunea lui Nobby pentru „Jaguar”. În orice caz, îmi plăcuse mai mult să conduc *Ceturatos*-ul. Speram doar ca şi maşina mea să meargă la fel de bine.

La scurt timp după ce am ieşit pe drum, cauciucurile s-au încălzit, iar eu am început să mă strecor prin aglomeratul trafic londonez, la un moment dat depăşind cu mult limita de viteză.

— Merge excelent, Nobby!

Acesta nu a comentat nimic, ceea ce m-a făcut să trag cu ochiul către el. Se uita dezaprobator la vitezometru, clătinându-şi capul dintr-o parte în alta, ca o afurisită de veveriţă, prefăcându-se că ascultă cu atenţie sunetul motorului sau al ambreiajului! Am schiţat un rânjet.

Observând o porţiune cu trafic intens în faţa noastră, am încetinit până la şaptezeci de kilometri pe oră, când am văzut, venind din direcţie opusă, o motocicletă neînsoţită ce aparţinea Clubului Automobilistic Regal. Eram sigur că îmi observase însemnul de membru al acestui club aplicat pe maşină, dar nu m-a salutat (cum se obişnuieşte) şi nici măcar nu m-a băgat în seamă în vreun fel sau altul.

Am redus viteza până la cincizeci de kilometri pe oră,

temându-mă de un control al poliţiei rutiere, când am văzut trei vehicule parcate într-un refugiu pentru camioane, cu motoarele mergând. Îmi puteam da seama de acest lucru după norul negru de gaze de eşapament ce se ridica în aerul umed. Un poliţist în civil a coborât dintr-o maşină, pe când eu mă aflam la doar două sute de metri depărtare, şi a început să se plimbe prin mijlocul drumului fără nici o grijă. Comitetul de întâmpinare, fără nici o îndoială.

Am oprit în spatele ultimului automobil, înghesuindu-mă cu greu între alte două.

Cunoşteam foarte bine atât maşina, cât şi pe ocupantul ei. Şoferul în uniformă arăta mai degrabă ca un bătăuş profesionist, decât ca un însoţitor al unui gentleman, şi chiar asta şi era. Mi-a făcut un semn cu mâna sa zdrelită când m-am apropiat, în timp ce portiera din dreapta a maşinii se deschidea, invitându-mă să intru, iar un ofiţer pe care-l mai întâlnisem cândva, mi-a făcut loc să mă aşez între el şi „Bătrân”.

Amândoi erau foarte serioşi şi, după ce şi-a dres vocea, generalul a scos un dosar din servietă.

— Bună treabă, camarade! A fost ca şi cum am fi strecurat un lup printre oi. Va trebui să verificăm fotografiile, lucru destul de dificil, de altfel: americanii ar dori să încetinim investigaţia, ştii tu.

Am auzit un claxon, iar generalul a deschis portiera, aşezând dosarul lângă mine.

— A sosit maşina! Ai făcut o treabă pe cinste, Mason, îmi pare rău totuşi că ai avut probleme cu securitatea irlandeză. Mult noroc în continuare!

A ieşit grăbit, după ce mi-a strâns mâna.

„Bătrânul” a luat în braţe dosarul, lovindu-l ritmat cu degetul arătător şi privindu-mă îngândurat.

— Un spectacol al naibii de reuşit, aş spune eu. Nu credeam că vei scăpa cu viaţă.

Mersi!, i-am răspuns în gând.

Cele două vehicule ce ne escortau s-au aşezat de o parte şi de alta a *Rolls-Royce*-ului Ministerului de Război în care ne aflam. Generalul îşi făcuse datoria de a mă întâmpina, fără a acorda prea multă importanţă evenimentului, dar nu era prea încântat de situaţie, nefiind genul de om care să guste asemenea poveşti de „capă şi spadă”. Prea desuet pentru

gustul său.

O schimbare în tonul interlocutorului meu m-a avertizat că urma să primesc nişte mustrări!

— Trebuie că eşti foarte obosit, Mason, aşa că voi păstra eu dosarul, mi-a spus acesta grăbit. Nu e nevoie să te deplasezi personal la sediu pentru a raporta. De fapt, eu consider necesar să iei o pauză de o săptămână, să-ţi aduni gândurile şi, bineînţeles, vei fi supus unui interogatoriu în legătură cu moartea lui Ortgies. Ce coincidenţă, să se sinucidă în acel mod, ha?

Am observat o licărire în ochii săi, dar m-am abţinut să fac vreun comentariu, deoarece părea încă serios.

Ştiam că mă va proteja, dar până când?

Am stat de vorbă o jumătate de oră, trecând doar în revistă ultimele evenimente, iar apoi acesta a apăsat un buton care a scos la iveală un bar în miniatură.

Oh, Doamne! Scoţând două pahare de coniac, m-a invitat să aleg una din cele trei sticle ce se aflau acolo. Am optat pentru un coniac franţuzesc vechi de douăzeci şi cinci de ani, deoarece ştiam că asta s-ar fi aşteptat să fac.

A turnat câte o porţie dublă.

— Retrage-te la „Fermă” pentru o săptămână sau zece zile, şi să nu vorbeşti cu nimeni în afară de mine. Dacă vei fi întrebat ceva… ai uitat brusc totul! a spus el întinzându-se pe spate şi sorbind îngândurat din coniac.

Am golit paharele în tăcere. După ce am coborât din maşină, „Bătrânul” i-a făcut semn şoferului să pornească şi s-a îndepărtat.

Eram încântat că, după toată această birocraţie, mă aflam din nou la volanul *Jaguarului*. Nu-mi prea plăcea întorsătura pe care o luau toate aceste discuţii, deoarece mi se părea că va avea loc încă o muşamalizare a întregii afaceri. Îmi aminteam prea bine cum, cu toată buna credinţă de care eram în stare, cutreierasem toată Europa în căutarea lui Anthony Blunt, într-o misiune care nu a făcut decât să împiedice un scandal în cazul scrisorilor Windsor!

Eram destul de nervos. M-am liniştit totuşi după o vreme şi am decis să o iau pe scurtătură, conducând de-a lungul unor drumeaguri prost pavate şi pline de tufişuri. Observând reacţiile *Jaguarului*, am hotărât că este neapărat necesar să fac nişte

schimbări în ceea ce priveşte poziţionarea acumulatorilor şi unghiului pedalei de acceleraţie!

Nobby, care nu-mi pusese nici o întrebare, mi-a aruncat o privire, după care s-a tolănit pe bancheta din faţă şi a adormit cu o ţigară *Woodbine* stinsă în colţul gurii!

Faptul că am scurtat drumul pe drumurile lăturalnice, ne-a făcut să ajungem la Fermă cu douăzeci de minute mai devreme, mai ales pentru că întâlnisem mult mai puţine vehicule decât pe drumul principal spre Londra, care era, ca întotdeauna, foarte aglomerat.

La doar două sute de metri de proprietate, am fost opriţi de o turmă de oi care traversa strada, dar demonstraţia oferită de un bătrân Border Collie a făcut să merite cele cinci minute de aşteptare. Păstorul a dus mâna la pălărie, în timp ce porneam încet maşina.

— Ei, am uitat să-ţi spun! s-a trezit brusc Nobby. Sunt în vacanţă. Plec la Butlins! mi-a zis el, în timp ce încerca să-şi aprindă trabucul.

— Totuşi n-ai să fii singur; nişte tipi de la Afacerile Interne îţi vor ţine de urât, a adăugat, pufăind cu putere.

Dumnezeule! asta îmi lipsea, m-am gândit iritat. Nu-mi doream decât puţină linişte, iar Nobby o ştergea pentru două săptămâni. Nu exista nici un fel de personal la Fermă, deci eram nevoit să mă întreţin cu nişte fanfaroni care nu ştiu să gătească şi care nu fac altceva decât să discute despre scorurile meciurilor de cricket!

Am pornit pe alee, întrebându-mă de ce Nobby rânjea cu subînţeles.

— Ne mai vedem noi, amice, mi-a spus.

Am oprit într-o parcare acoperită, am aşteptat să-şi continue spusele, dar acest lucru nu s-a întâmplat. Deci, în timp ce Nobby îşi lua valiza jerpelită din maşină, mi-am descărcat lucrurile din portbagaj, printre care şi noul meu disc cu Dave Brubeck, „*Mă voi distra pe cinste, n-am ce spune*”.

— Ei bine, dacă te descurci singur de aici încolo, eu am plecat!

M-am întors să-l privesc pe Nobby cum scotoceşte în portbagajul rablei lui de *Morris 8* după o manivelă. L-am privit cum se enerva, până când a reuşit să aprindă motorul, umplând curtea cu un nor de fum albăstrui.

Chiar în acel moment, acordurile „*Clair de lune*” s-au auzit de la o fereastră deschisă aflată la parter.

În sfârşit cineva cu oarecare gusturi muzicale.

— Ei bine! arăţi într-un hal fără de hal. Şi nici mustaţa nu te prinde prea bine!

Am recunoscut imediat vocea aceea uşor batjocoritoare. Nu-mi venea să cred că e adevărat şi mă întrebam ce Dumnezeu căuta acolo.

Privindu-l cu coada ochiului pe Nobby care, chicotind, a demarat în trombă, m-am întors cu răsuflarea tăiată pentru a o vedea pe tânăra femeie ce se îndrepta agale către mine, cu părul negru căzut în valuri pe umeri şi alintat de vânt. Am uitat instantaneu de toate durerile şi suferinţele în timp ce îmi spuneam „*Capul sus, umerii înapoi, bărbia înainte, Ea este*”, şi am rămas fără grai, ca un nătâng, pe măsură ce ea se apropia privindu-mă amuzată. Era chiar fata pe care o cunoscusem în week-end-ul, de altfel lipsit de evenimente, petrecut acasă la Jane Ferguson, care acum mă privea zâmbind, sprijinindu-se de un gard, cu mâinile în buzunare. Mi-a întins mâna (fără nici un inel pe deget, slavă Domnului) şi a râs.

— Vino, bătrân soldat rănit. Hai să vedem ce putem face pentru tine.

Şi, punându-mi mâna zdrobită în mâna ei rece, m-am lăsat condus ca un sclav umil!

Cpt. PETER MASON

ASASIN OFICIAL

Peter Mason a fost unul din importanții membri ai S.A.S. Britanic atât în perioada celui de-al doilea război mondial, cât și în perioada războiului rece. Trecând la ***Intelligence Service***, a participat la nenumărate acțiuni, extrem de spectaculoase și riscante, privind prinderea și executarea criminalilor de război S.S., penetrarea ***I.R.A.***, recuperarea de documente și bunuri - uneori adevărate comori - furate de naziști.

Acest personaj real - relatările cuprinse în acest volum sunt adevărate - a constituit prototipul pentru celebrul ***James Bond***, agent 007, care, poate, nu ar fi existat fără căpitanul Peter Mason.

EDITURA ELIT